

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΣΥ-

εχουσιου Ειδύμια καὶ Ἐπι-

γραμματα στ' ἑδωκ.

Contra G. et P. de Montaigne

ΣΙΜΜΙΟΥ ΡΟΔΙΟΥ,

ΜΟΣΧΟΥ ΣΤΡΑ-

νουτου,

ΒΙΩΝΟΣ ΣΕΜΠΡ-

υσιου.

*Theocriti, Simmia, Moschi, & Bionis E-
dyllia & Epigramata quae supersunt,
cum Musae poematis: omnia
Graecolatina & exposita.*

R. 8431

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΣΤ

ερακουσίου Ειδύλλια καὶ Ἐπι-
γραμματα στ' Ἰδιώτη.

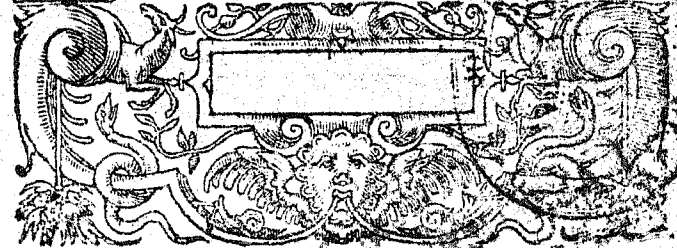
Conyza et P. de Montaigne

ΣΙΜΜΙΟΥ ΡΟΔΙΟΥ,

ΜΟΣΧΟΥ ΣΤΡΑ-
κουσίου,

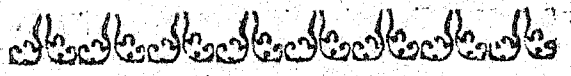
ΒΙΑΝΟΥ ΣΜΥΡ-
ναίου.

*Theocriti, Simmii, Moschi, et Bianii E-
dyllia & Epigramata que supersunt,
cum Musci poematis: omnia
Graecolatina & exposita.*

R. 8431

I. C. P R A E F A T I O I N
T H E O C R I T Y M.

MU L T A & exquisita in hunc Poetam Prae-
fationis loco dici possunt quae à viris doctis an-
notata sunt, sed pauca huic potissimum enchi-
ridij forma delecta conveniunt. Epicharmus in
ἀλικυόνος (citat eum hac Graeca inscriptione Festus
Vrsinus) & in Οδυσεϊ ναυαλῆ facit Diomi cuiuslibet
Siculi mentionem, quem τὰ βυκολικὰ πρῶτον ἰνυ-
μιστρατίρ. Athenaeus lib. 13. ἡ δὲ (inquirit) καὶ τοῖς ἡ-
γεμεροῖς καὶ βοσκυμάτων ὁ βυκολισμὸς καλεῖται
μενος. Διομας δὲ ἡ ὁ βυκολος Σικελιώτης, ὁ ποιεῖ τὸς
βυκολικοὺς εἶδος.

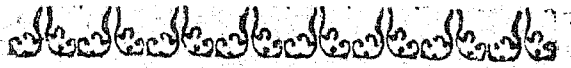
Diodorus vero Siculus in τοῖς μυθολογικοῖς, Daphni-
di, illi nempe qui Mercurij & Nympha filius fuit, id
tribuere videtur: quem μελισσοποιεῖν (hoc est, ut Vir-
gilius vertit, Mulis amicum) τὸν Theocr. εἶδ. α.
Aelianus autem lib. 10. καὶ ποιητικὸς ἰσοπέδης, auctor
est Stesichorum tunc aemulū id carminis primum apud
Graecos composuisse: quem consecuti sunt Theocritus,
Moschus & Bion, quorum Idyllia & Epigrammata
sigillatim in hunc libellum congesta sunt. Ac ut de
Iseo Theocrito primum dicimus, natus est Syracusis in
Sicilia, patre Simmicho, matre vero Philene, vixitque
regnante Ptolemao Philadelpho, annis ante Christum
natum circiter 270. quo tempore & Menander Comi-
cus floruit. Fuit autem & alius Theocritus rhetor acque
historicus natus in Ionica insula Chio.

Eodem autem modo in his Bucolicis εἰδύλλιοι ponitur quo
apud Virgilium Ecloga. Pinguntur enim in his Ec-
dyllis (ut doctè notat Vrinsemius multa ut pascua,
exiles, & separata, ita tenuissima ac iucundissima

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΩΝ
ἢ τῶν ἐαυτοῦ βίβλων.

Ἄλλοι δὲ εἶναι τὸν Θεόκριτος ὃς
εἶς ἐστὶν ἡμεῖς Συρακῶν
Ἰδὸς Περὶ ἀγρότερο πεικλεῖται τε Φιλίνης.
Μεθυσαν δ' ὁδοῖται ἐπὶ φελλοῦσι μύλων.

11

I. C. P R A E F A T I O I N
T H E O C R I T Y M.

MULTA & exquisita in hunc Poetam Praefationis loco dici possunt quae à viris doctis annotata sunt, sed pauca huic potissimum enobis idly forma delecta conveniunt. Epicharmus in ἀλικυόν, (citatur eum haec Graeca inscriptione Festus in Vrsinus) & in Οδυσεϊ ναυαλῶς facit Diomē cuiusdam Siculi mentionem, quem τὰ βυκολικὰ πρῶτον ἐκένευσσεν. Athenaeus lib. 13, ἡ δὲ (inquirit) ἀπὸ τῶν ἡγεμενῶν τῶν βυκολικῶν ὁ βυκολικῶς κελεύμενος. Δίωμος δὲ ἡ ὁ βυκολος Σικελιώτης, ὁ ποῦτος ὄνομα τοῦ εἰδῶς.

Diadorus vero ὁ Siculus ἐν τοῖς μυθολογικοῖς, Daphnidi, illi nempe qui Mercury & Nympha filius fuit, id tribuere videtur: quem μοῖσσοι ἐλεον (hoc est, ut Virgilius usitit, Muis amicum) vocat Theocrit. eid. d. Aelianus autem lib. 10. περὶ ποιητικῆς ἰσοχρείας, ait, est Stesichorum Himeræum id carminis primū. apud Graecos composuisse: quem consecuti sunt Theocritus, Moschus & Bion, quorum Idyllia & Epigrammata sigillatim in hunc libellum congesta sunt. Ac ut de ipso Theocrito primū dicimus, natus est Syracusis in Sicilia, patre Simmicho, matre vero Philene, cuiusque regnante Ptolemæa Philadelpho, annis ante Christum natum circiter 270. quo tempore & Menander Comicus floruit. Fuit autem & alius Theocritus rhetor ac poëta historicus natus in Ionica insula Chio.

Eodem autem modo in his Bucolicis εἰδύλλιον ponitur quo apud Virgilium Ecloga. Pinguntur enim in his Idyllis (ut doctè notas Vvinsentius multis utitur, ut exiles, & separate, ut venustissima ac iucundissima

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΩΝ
ἢ τῶν ἐαυτοῦ βίβλων.

Ἄλλοι δὲ λέγουσι Θεόκριτος ὅς
Εἰς ἄποδρον ἐκείνου εἰμὶ Συρακῶν
Ἰὼς Περξίαρχο καὶ κλειτῆς τε Φιλίνης.
Μουσὴν δ' ἠδ' Ἰνίλιν ἐπιπέφρακτο μίαν.

17

ἔπος, quod qui perpergatis sūt aurib. facile possūt ius-
dicare. Potius, quia erit suavissimi Poeta auctoritatem
sequi, quam insulis plerumque Grammaticorum dicta-
tis auscultare.

ἢ Καὶ οἱ.) Prouerbiale de homine bilioso & iracundo.
Pag. 5. ἢ Διδά. κύλιον Græci nominant inferiorem pal-
pebram: κυλίδα autem & ὀπικυλίδα Superiorem hinc
κύλιος & ὄψιν palpebris seu oculis iumentibus esse: quod
accidere solet per uigilantibus & his qui curis, deside-
rio, aut luctu conficiuntur.

ἢ Λεπτοῖς ἰ. muscosa, & ἐς βόλον, ad iactum P. & ἢ
Τυτθόν. ἀλιπεύτιο γάργοντος: exesi sale senis. P.

ἢ Φατὶ τῶν ἢ ἀκράτισον ὅτι ξηροῖσι καὶ δίζη.) Quidam
ἀκράτισον interpretantur ἀγδύσον. At ἀκράτισον ἢ
non est ἀγδύσον ἢ. Nam ἀκρατίσαν, non significat
ἔγκρατῶν τὰ σίτη καὶ τὸ ποτῶ, sed contra frangere
diem, seu ientaculum mane frangere. His de causis in-
terpretari maucul. Aub. ἀκράτισον, ientare solitū,
seu ientaculo non facile curentem. Solebant autem,
inquit Scholiastes, congressuri cum hostibus mane fru-
stulum panis comedere, vini quoque meracius bibere, ut
iniuē corpalescerent, & audacius irent in hostem. Hinc
ἀκράτισον, ientaculum. Idcirco addit Poeta continū
ὅτι ξηροῖσι: quasi dicere, nec prius est discere, quam
puerum ientaculo non facile carere, ieiunium, & ab-
que ientaculo sicum reddiderit.

ἢ Αἰολικόν π.) οἷοι reposuimus pro ἀπολικόν. partem
ex o cæliaste, qui vitæ, & que ledionis mentionem facit,
partem ex G. Cantor, qui uot. Rhauorini testimonium
adfert: αἰολικόν δέμας, ἀπὶ τῷ Καλυδονικόν παρὰ
Θεοκρίτω· ἢ γὰρ Καλυδὼν, Αἰολίς ἐκελεῖτο. Et uide-
tur hæc interpretatio longe præferenda præferunt quoniam
in sequenti versu παρθένος Καλυδονίς partem.

In Eidyll. XIIII

Pag. 93. ἢ 8. Παρθένος ἔξαστις κόλπῳ ὄπθου μῆσασσι)
Auberius maucul. ὄπθου μῆσασσι, quæ uoce uisus est He-
siodus.

In Eidyll. XV.

Pag. 99. vers. 29.) legit Auberius: Οἷα ἄνδρ' ἐξ ἀπο-
στασ κακροτηλέοι ἀδρες ἐπιπροδὸν Ἀλλήλοισ ὀμολοῖς
καὶ καὶ παύσια πῶτας ἐρμῶσι. Hic locus est obsecransis-
mus, in quo ἑρεοὶ mendose legebat. ἐρμῶσι legendum
videretur, ut intelligantur Æthiopes, qui callide præ-
tereuntibus insidias ponebant, æstivæque Græcis. Idcirco
apud Homerum legitur, Οδυσσ' δ',
Αἴγυπθὸν δ' ἰέναι δολικῶ ὄδῳ, ἀργαλίῳ π.

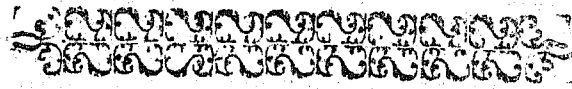
Pori δ' aicæ Æthiopes esse ἀλλήλοισ ὀμολοῖς, aut pro-
pter cutem nigram quæ sunt similes inter se, & a nobis
distinguntur, aut quia peregrinis cunctas eiusmo-
di ponebant insidias, æquitate inter se reuolentes. At-
que huius generis insidias modò Αἴγυπθου τῶ χαι καὶ
μηχανῶ, modò Cassioticus nodus a Græcis nunci-
pantur, & insidiarum ἀγυπθίαις dicuntur. Æthio-
pes enim cum Ægyptijs uulgo confundebantur.

In Eidyll. XXI.

Pag. 145. ἢ 9. Ασφαλίῳ μῆμφῳ τὸ καλὸν δέρεος.) Hic
locus de mendo suscipiendus est. Nam continuo sequitur:
ὄψ γὰρ ὁ καμῶς ἔγνων ἄφ' ἡμεῶν φίλε μὴ μῆμφῳ.
Deinde, ἢ γὰρ ὁ καμῶς ἄνθρωπῶς πειρατῆς τὸν ἴδον
ἀρόμιον, ut sit sententia, Non enim tempus, quod supra
motu naturali solæ conscere cursum suum, sed cura
somnia ex utrens, noctem tibi longam effecit.

In Eidyll. XXIII.

Pag. 163. ἢ 15. Η καλὸς, ubi lacunam in uersione La-
tina studio reliquimus, ita emendandum existimauit
Auberius. — ἀλλὰ καὶ τὸς ἄν Η καλὸς ἐξ ἄρα ἑρεθί-
στο μῆλλον ἑρεσῆς. Cuius sententia est est hæc, & uer-
omino propter bilem & iram factus erat deformis: at-
tamen perinde ac si propter illam indignationem pul-
cher esset, inflammabatur magis amator ad amandum.
nam π. prohemodum est γ. inuersum, deinde si cum s. cō-
iungat. uocem accentus circumflexi, & pene effor-
mabitur, ut pro ἄρα καὶ ἑρεθίτο ἄρα.

THEOCRITIS
CVSII EIDYL
LIA.

ARGVMENTV M PRIMI
EIDYLLII.

IN hoc Eidyllio colloquuntur inter se Thyrsis pastor, & Caprarius. Thyrsis autem Bucolico carmine canit Daphnidem præ amore contabescentem atque morientem: & pro eo capram ter mulgendam, & pulchrum pastorale poculum à Caprario præmij loco refert.

THYRSIS, SEV CANTIO,
Eidyllion primum.

THYRSIS PASTOR,
ET CAPRARIUS.

VLCEM susurrum & pinna
sta, ô pastor caprari,
Qua est iuxta fontes, resonat: sua
uicer verò & tu
Fistula canis, secundum Pana pro
ximum præmij ferēs.
Si ille acceperit conpucum hircum,
tu capram capies.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ
ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΟ.

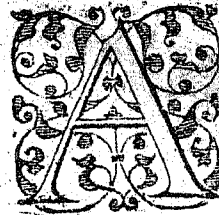
* *

ΤΗ ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ΕΝ τούτω τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους
Θύρσις ποιμὴν καὶ Αἰπόλος. ὁ δὲ Θύρσις βουκολικῶς
ἄδει τὴν ἑσθρῶς τικέμενον καὶ ἀποθνήσκοντα Δα-
φνίδα καὶ ἀπὶ τοῦτου ἀγὰ ἐς πρὸς ἀμύξαι, καὶ κελὸν
κατύβει πρὸς τὴν αἰπόλου γέρας λαμβάνει.

ΘΥΡΣΙΣ, ΗΩΔΗ.
Εἰδυλλιον α΄.

ΘΥΡΣΙΣ ΠΟΙΜΗΝ, ΚΑΙ
ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΔΥΤΙ τὸ ψεύθευμα, καὶ ἀπὶ τῆς
ἀπόλε τῆς α,
ἀποπὶ τῆς παρρησιμῆς ἀδὴ
ἢ καὶ
Συρσῆς μὲν Πανα τὸ δεύτερον
ἄλλον ἀποπὶ
ἀλλὰ τῆς ἢ κελὸν πρὸς ἄγαν,
ἀγὰ τὴν λαφῆ.

Α

Dix oculis iuvenes, incaſſum laborant.
 Inter hæc piſcator ſenex, & rupe fabre ſulta eſt,
 Aſpera, in qua feſtlinans magnum vere ad iactum irabit.
 Senex valde laborant viro ſimilis.
 Diceret ipſam totiſ membrorum vivibus piſcari.
 Nam vena illi undæ que in collo tument,
 Quamvis iam canoſcrobur v. illi eſt etiam iumenta digna.
 Non procul inde ob iſto marino ſene,
 Rubus vnus pulchre gaſatur vinea.
 Eam parvus quidam puer iuxta ſapes cuſtodit
 Sedens, quæ circũ dua culper: altera per ordine vitium
 Incedit ladens maturas vnaſ: altera iuxta peram
 Inſidias ſtruit, nec prius puerum ſe reſtituram
 Affirmat, quam ſine tenaculo in ſicco collocat.
 Sed ille ex culmi pulchra cicadis capiendis decipula neſtis
 Iunco concinnans: neque verò illi vel pera cura eſt,
 Vel fruſt^o vinea cãtum quãtũ opere ſuo, quod neſtis dele-
 Vndiq. v. circa populũ ci cũolat mollis acãthus, (ſtatim
 Aoliũ ſpectaculiũ quod operis miraculo animũ tuũ obſtu-
 Pro hoc ego nauæ Calydeniũ capram dedi (peſfaciat.
 Precium & grandem caſeum candidi lactis.
 Necdũ adhuc labra mea attingi, ſed adhuc iaces
 Incaſtum: quo tibi valde lubens graſficiabor.
 Si mihi, amice, illud amabile carmen cecineris.
 Nec inuideo tibi, age d' bonæ cantum enim
 Non ad Phrygiam obliuiſum reſeruaſu.

THYRSIS.

Incipite Buſo' is um, o dulces Muſæ, incipite carmen.
 Thyſis hoc ille ab Aetna, & Thyſidis hæc vox eſt. (reg.
 Vbi tadẽ fuiſti o Nymphe, cum Daphnũ amore tabeſce-
 Anne a, ut Penei Pulchra Tempus vel circa Pindum?
 Neque enim Anapi magnum flumen tenuiſti,
 Neque Aetna cacumen, nec ſacram Acidis undam.
 Incipite Bucol' cum, o dulces Muſæ, incipite carmen.
 Illam ſanè lupi, ceruarũ, aliũq. lupi, rugitu d' plovaſiũ
 Et mortem ipſius leo in ſylua degens ſleuiſſe.

ἡ δὲ καλοὶ δῶντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
 οἱ δὲ μὲν τα χερσὶς τι γέρον, πῖ τραπετὶ τέτυκ' ἤκε
 λιπάρης, ἐπ' ἄσπιδων, μέγα δικτυαὶ ἐς βόλον
 Οὐκ ἀπέσβυς, καὶ μωροὶ τὸ καρτεροῦν ἀνδρὶ τοικῶς.
 Φαίης κεν γυῖαν ἴν' ὄσον ἄνεος ἄλλοπιθῆεν.
 Αἰ δὲ εἰ αἰδὴ καρπὶ κατ' αὐχένα πᾶν το δέν ἴνας
 Καὶ πᾶν ἰὼ τῶν ἴοντι τὸ ἕ δένος ἄλλιον ἄλλος.
 Τυτ δὲν ὄλ' ὄσον ἀπῶθεν ὄλι τευ τοῖς γέροντες,
 Πυρραίως στυφυλάσι κελεὸν βίβρεθεν ὄμοα.
 Τῶν ὄλι γὰρ τις κῶρος ἐφ' ὤμοσσι φιλῶσαι
 Ἡμῶς, ἀμφὶ δὲ μιν δὲ ὄμοσπικας, ἂ μὲν ὠν ὄρχως
 Φοιτῶ στυφῶν ἂ τῶν τρωξίμων ἂ ὄλ' ὄπτι πηραν
 Πᾶν τα δόλον τῶν χροισα, τὸ πᾶν δῖον ἐ τῶν ἀνῆσθ
 Φαπὶ τῶν ἡ ἀκερᾶ πῶν ὄπτι ἔχρησῖτι καὶ δῖοι ἀπῆρμα
 Αὐτῶν ὄλ' αἰδὴ κλασὶ καλῶν πλῆκει ἀκρίδ
 Σχέλιω ἐφορμόσδων μῆσεται δὲ οἱ ὄ τῆ πῆρως,
 Οὐτὶ φυτῶ παρῶν ὄσον ὄπτι πλῆρως πῆρως.
 Πᾶν τα δὲ ἂ μὲν δῖπας τῶν πᾶν ὄρχως ἀκῆρας
 Αἰολικῶν πῆρως τῶν κῶν τῶν θυμῶν ἀτῶν.
 Τοῦ μὲν ἐγὼ πορθῶν Καλυδωνίῳ κῶν τῶν ἴδων
 Πῶν, ἢ τῶν ὄντα μέγαν ὄμοσπικὸν γάλακτος
 Οὐδὲ τί πῶ ποτὶ χεῖλος ἴμόν δῖγῶ, δῖγ' ἐπὶ κείτῶ
 Ἀχῆαντων, πῶ κεν τυμῶν ἀ τῶν ἀρεσῶν μῶν,
 Αἰκῶν μῶν τῶν φί. ο. τῶν ἐδῖμερον ὄμῶν ἀεὶ ὄρχως,
 Κῶν πῆρως ὄντα ὄπτι ὄ γὰρ δῖ τῶν γῶν κῶν δῖ
 Οὐτὶ πῶ εἰς αἰδῶν γὰ τῶν ἐκλήξῶντα φυλάξῶς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἀρχετὶ βοκολικῶν, μῶσσι φίλαι, ἀρχετ' αἰδῶν.
 Θύρσις ὄ δ' ὄλ' Αἰτίας, ἢ Θύρσιδος ἀδῖ ἀφῶν.
 Πᾶν τα ἀρ' ἡ δ' ὄρχως ἀφῶν ἐπᾶν τα πᾶν τα νύμφας
 Ἡ γῶ Πλωεῖν καλᾶ τῶν περὶ ἢ γῶ Πλωεῖν
 Οὐ γῶ δῖ ποταμῶν μέγαν ὄρον εἰχετ' Ἀναπῶν,
 Οὐδ' Αἰτίας σκοπιᾶ δῖ Ἀμῶν δῖ ὄν ὄδων.
 Ἀρχετὶ βοκολικῶν, μῶσσι φίλαι, ἀρχετ' αἰδῶν.
 Τῶν μῶν δῖος, τῶν ὄντα ὄρχως ἀφῶν.
 Τῶν ὄντα ὄντα ὄντα ἀφῶν ἀφῶν ἀφῶν.
 Α ἰ

Ἰνίπτε Bucolicum, ὁ δὲ dulces Musa, incipite carmen:
Multa et ad pedes vacca, multi item tauri,
Musa iuuenta et virule luxerunt.

Incipite Bucolicum, &c.
Mercurius prius ex monte venit, & inquit: ὁ Daphnis,
Qui re ita conficere cum. obsecro amore ad id ardes?
Incipite Bucolicum, &c.

Venerunt bubulci, pastores, caprarum venerunt,
Omnes rogabant quo malo laboraret, venit Priapus,
Et ait: Daphni mi ser, quid ita tibi scis? ipsa vero puella
Per fontes omnes, silvasque pedibus discurret

Incipite Bucolicum, &c.
Quaerens, Ab nimis infelix es amator, & consilij inops.
Et adenus dictus est bubulcus, nunc tu caprario similis es.
Caprarium, cum capras nuctur quando coeunt,
Oculus rabeat, quod non tibi se hircus est.

Incipite Bucolicum, &c.
Sic tu cum ipse ut virgines, quomodo rideant,
Tabescis oculis, quod non cum illis choreas ducis
His vero nihil quidquam respondit bubulcus, sed suum
Persciebat acerbum amorem usque ad finem vitae.

Incipite Bucolicum, &c.
Tandem venit & dulcis Venus, aridens:
Oculi quidem ridebat, animo vero graviter irata erat:
Et ait: Tu sane Daphni gloriabaris te amorem flexurum,
Nonne vero nunc ipse ad amorem gravi superatus es?

Incipite Bucolicum, &c.
Huic Daphnis respondit, O tristis Venus,
Venus odiosa, Venas hominibus inimica.
Iam ego aus omnem solum nobis occidisse?
Daphnis, & apud inferos etiam erit dolor amoris.

Incipite Bucolicum, &c.
Ad Idam moem vade, ubi pastor Venere ut fama est,
Vade ad Archifem, ibi quereas sancti, hic cyperus est,
Hic suaviter apes circum alvearia susurrant,
Incipite Bucolicum, &c.

Ἀρχετὲ βακλικῆς μῶσ' αἴψ' αἰδοῦμαι.
Πολλὰ ἰπάρ ποσσὶ βοῆς, πολλοὶ δὲ τε ταυροί.
Πολλὰ δ' αἰδέμ' ἔμαι καὶ πορπὸς ὠδύρδωτο.

Ἀρχετὲ βακλικῆς μῶσ'.
Ἦνδ' Ἐρμῆς παρ' ἴππος αἰψ' ἔρπος, εἴπε δ' Ἀφόνι.
Τίς τε κατατρύχῃ πνός ὦ γὰρ δὲ τὸσον ἔχρασαι;

Ἀρχετὲ βακλικῆς μῶσ'.
Ἦνδον τὴν βίωται, τὸν ποιμνῆς; αἰ τὸ αἰ λῶδον.
Πᾶντες αἰνεῖται τι πᾶσι κακόν· ἰὼ δ' ὁ Πείρασος,
Κῆφα, Δάφνη, τὰ λαι, τί τὴν τᾶλαι; ἀδὲ τι καῖρα
Πᾶσαν αἰά κ' ἔχου, πᾶν γ' ἄγ' τε πᾶσι φερέται

(Ἀρχετὲ βακλικῆς μῶσ'.)
Ζατίσ' αἰ δ' ὑπερῶς πε ἄγαν καὶ ἀμύχανός ἐσσι.
Βίτας μὲν ἢ γὰρ καὶ ἰὼ δ' αἰπτοῖα αἰδρὶ ἐσικεῖ.
Ὡ πολλοὶ καὶ ἰπρῆ τᾶν μνησθῆς, οἷα βαττωῖται
Τᾶκαται ὀφθαλμῶς, ὅπ' ἔστ' ἄγος αὐτὸς ἔχουτο.

Ἀρχετὲ βακλικῆς μῶσ'.
Καὶ τὴν δ' ἔπειτ' ἔσπρῃ τᾶν παρθέρος οἷα γ' ἡλῶνται
Τακταὶ ὀφθαλμῶς, ὅπ' ἔστ' αἰπτοῖα καὶ χορδῆς.
Τὰς δ' αἰδὲν ποπιδεῖ δ' ὁ βακκόλος ἀλλὰ τ' αἰνῆ
Ἄγος πικρὸν ἔσπρῃ, καὶ ἔς τῆς αἰνῆ μοίρας.

Ἀρχετὲ βακλικῆς μῶσ'.
Ἦν δ' ἔγ' ἐμὴν αἰδοῖα καὶ ἢ κῆπος γ' ἡλῶνται,
Ἀδρῆ καὶ γ' ἡλῶνται βαρῶν δ' αἰά θυμὸν ἔμοισι.
Ἐἴπε τὴν δ' ἰω τὸν ἔσπρῃ κατ' ἔχου Δάφνη καὶ γ' ἔσπρῃ
Ἀρ' ἐκ αὐτὸς ἔσπρῃ ἔσ' αἰγαλῆα ἐλυγίχθῃς.

Ἀρχετὲ βακλικῆς μῶσ'.
Τὰν δ' αἰραχὼ δ' ἄφονις ποταμῆς ἔσπρῃ, Κύπρι βαρεῖα
Κύπρι νεμεσῆται, Κύπρι δ' αἰ τῶσιν αἰπτοῖα.
Ἦν δ' ἔγ' φεράσθῃ πᾶν δ' ἄγιον αἰμὲ δ' ὀφθαλμῶν;
Δάφνης, καὶ αἰδὲ κακὸν ἔσπρῃ ἄγος ἔσπρῃ.

Ἀρχετὲ βακλικῆς μῶσ'.
Ὀὐ λέχεται τᾶν Κύπρι καὶ βακκόλος ἔσπρῃ ποτ' ἰδῶν
Ἐρπε ποτ' Ἀχίσιαν, τίμει δ' ὄφθαλμῶν, ὅπ' ἔστ' αἰπτοῖα,
Ὡ δὲ καλὸν βομβηῖται ποτ' ἔσπρῃ καὶ μὲν ἔσπρῃ
Ἀρχετὲ βακλικῆς μῶσ'. A

Formosus & Adonis est: etenim & ipse pecora pascis,
Et lepores figit, & feras alias persequitur.

Incipite Bucolicum, &c.

Ad es, confiste iterum ad Diomedem prope accedens,
Et dic, pastorem vicisti Daphnidem: sed pugna mecum.

Incipite Bucolicum, &c.

Vos o lupi, vos cernuam lupi, & in lustris degentes urfi,
Vadere, ego Daphnis bubulcus vobiscum non amplius in sylvis,
Non inter arbuta, nec nemora ero. valde Arethusa,
Et vos flumini, qui iuxta pulchram Thymbriam unda fluit.

Incipite Bucolicum, &c.

Daphnis ego qui boves hinc pascebam,
Daphnis ego qui tauros, qui vitulos hic potabam.

Incipite Bucolicum, &c.

O Pan, Pan, siue nuncios in morre alto Lyceo,
Sen per magnum Manalium ob ambulas, veni in insulam
Siculam, & relinque promotorium Helices, & sublimis sepul-
Illud Lycaonide quid & diis beatis est venerabile. (chris)

Desinite Bucolicum carmen, Musa, agite, iam desinite.

Veni rex & hanc aufer dulcem bene compactam
Et cera fistulam pulchram, circa labrum apte inflexam.

Nam ego certe ab amore iam trahor ad orcum.

Desinite Bucolicum carmen, Musa, agite, iam desinite.

Nunc violas feram rubi, vox spinae feratis,

Pulchra narcissus iuniperus florea.

Omnia denique contraria sunt, & iam pinus pira ferat.

Daphnis postquam moritur: la ceruus canes trahat capreiuos

Et ex montibus ulula cum iucinis cantu certent.

Desinite Bucolicum, &c.

Et ille quidem tantum loquutus desit. At Venus
Folebat ipsum erigere: verum omnia fila defecerant
A Parcis, sic Daphnis transit flumen, & unda obruit
Musis dilectum vtrum, neque Nymphis ingratum.

Desinite Bucolicum, &c.

Et tu da capram, arque poculum: ut ipsam mulceam
Ac Musis libem. o salute plurimum Musa,

Ἐφείθε χ' ὠδῶντες ἐπιτὴν μάλα νομῶντες
Καὶ πῶκα βόθρῳ, καὶ θηρῶν τάλμα δῶκα.

Ἀρχετέ βοσκολικῆς.

Αὐτίς ὅπως σταδίῳ Διομήδεος ἄσπον ἰοῖσσι,
Καὶ λέγει, βῶταί νικῶ δάφνει δῆμα μῆχθιμα.

Ἀρχετέ βοσκολικῆς.

Ὡλύματ', ὠδῶντες ὠδῶν φιλῶν ἀφῆτες ἀφῆτες,
Χαίρεθ' ὁ βοσκὸς ὅμμιεν ἰγῶ δάφνης ἐκείτ' ἀφῆτες
Οὐκίτ' ἀφῆ δρυμῶν ἐκείτ' ἀφῆτες. χαίρ' ἀφῆτες,
Καὶ ποταμοὶ τοὶ χαίρει καλὸν καὶ θυμβροδὸς ὕδωρ

Ἀρχετέ βοσκολικῆς.

Ἀφῆτες ἰγῶν ὠδῶν τῶν ὠδῶν ὠδῶν νομῶν
Δάφνης ὠδῶν τῶν ὠδῶν καὶ ποταμῶν ὠδῶν ποταμῶν

Ἀρχετέ βοσκολικῆς.

Ὡ Παν Παν, εἴτ' ἐστὶ κατ' ὠρεα κακῶν ἄσπον.
Βίτ' ἰγῶν ἀμφιπολεῖς μάλα νικῶν ἀφῆτες ὠδῶν
Ταὶ Σικελῶν, Βιλλυρῶν ἰγῶν ἰγῶν, ἀφῆτες τῶν ὠδῶν
Τῶν Λυκαονίδων, τῶν κακῶν ἀφῆτες ὠδῶν.

Ἀρχετέ βοσκολικῆς.

Ἐνθ' ὠδῶν, καὶ τῶν ὠδῶν ἀφῆτες κακῶν ἀφῆτες
Ἐκ κηρῶν σῶν κακῶν ἀφῆτες κακῶν ἀφῆτες
Ἡ γὰρ ἰγῶν ὠδῶν ἰγῶν ἐστὶν ἐς ἀφῆτες ἰγῶν ἰγῶν.

Ἀρχετέ βοσκολικῆς.

Νῦν ἴα μὲν φορέοι τε βῶταί, φορέοι τε δὲ ἀφῆτες
Ἀφῆτες κακῶν ἀφῆτες ἐπ' ἀφῆτες ἀφῆτες
Πᾶντα δὲ ἰγῶν ἀφῆτες, καὶ ἀφῆτες ὠδῶν ἀφῆτες
Δάφνης ἐπὶ θῶκα ἀφῆτες καὶ τῶν κακῶν ὠδῶν ἀφῆτες
Καὶ ὠδῶν τῶν κακῶν ἀφῆτες ἀφῆτες ἀφῆτες.

Ἀρχετέ βοσκολικῆς.

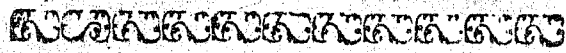
Χ' ὠδῶν τῶν ἀφῆτες εἶπεν ἰγῶν ἀφῆτες
Ἡ δὲ ἀφῆτες ἀφῆτες τῶν ἀφῆτες ἀφῆτες
Ἐκ Μοισῶν χ' ὠδῶν ἀφῆτες ἰγῶν ἀφῆτες
Τὸν μῶσιν φιλῶν ἀφῆτες, καὶ νύμφω ἀφῆτες ἀφῆτες.

Ἀρχετέ βοσκολικῆς.

Καὶ τὸ δῶδον τῶν ὠδῶν, τῶν κακῶν ὠδῶν ἀφῆτες
Σπείσω τῶν μῶσιν ὠδῶν καὶ πολλὰ κακῶν ἀφῆτες.

Saluere, ego verò vobis & posthac dulcius canam
Capra vii.

Vinam tibi melle plenum sit pulchrum os,
Plenū & sanis: atque comedas ficum ex Agilo decerpitū
Dulcem: suauius enim canis quam cōtada
En tibi poculum, contemplare amice, quā suauiter olet.
Harum in fontibus i fūm colluuium esse dices.
Huc veni Cyssetha, iam tu nūq̄ hanc: vos verò capella
Nolite saltare, ne fortè hircus in vos inciderat.

ARGVMENTVM EIDYLLII
SECVNDI.

Inducitur Simætha, Delphidis cuiusdam Myn-
dij amore correpta: quem ex palæstra amatoris in-
cantationibus & v. neficiis, Thestylidis cuiusdam
ancillæ ministerio, ad se traducere conatur, aduo-
catis in auxilium Luna & Hecate, vtpotè Deabus
nocturnis amorem adiutantibus. Thestylida verò
Theocritus ex Sophronis histronibus desumpsit.

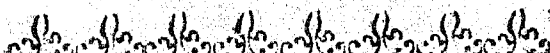
PHARMACEVTRIA,

Eidyllion secundum.

VBI mihi sunt lauri, Thestylis? ubi verò sunt
palastra?
Cinge calicem huic purpurea onis lana,
Vi amatorem meū, qui me exsterciat, earmine
magico persequere,
Qui miser iam totos duodecim dies à me abest,
Neque sibi virum mortui simus, an vni.
Nec fores pulsando fregit crudelis: nimirum illi aliò
Abijt habens Amor leuissimū animum, & V. nias

Χάρητ' ἔγω δ' ὕμνιν ἕως ὕστερον ἀδιον ἀΐσω
Διγύος

Πλήρης τῆς μέλιτος τὴ καὶ ἐν σόμα θύρασι χηλοῖται
Πλήρης ἢ γαστέραν ἢ ἀπ' ἰγλήω ἰσέου τρωγῆς
Ἀδεια τῆς Πηγῆς ἀπὸ τῆς φέρτατον ἀδία
Ἦσι δὲ τῆς δέπας δάσσυ φίλοι ὡς καλὸν ὄσθ' εἶ
Ὡρῶ πεπλῦδης γιν ἠπὶ κρηναῖσι δόξα βεῖς
Ὡδ' ἴδι Κισσάδου τὴ δὲ ἀμυγῆ νιν. αἰ δὲ χέμουρα
Ὁὐ μὴ σκαρτάσῃτε μὴ ὁ τρωγῆς ὕμνιν αἰα σῆ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ΥΠΟΚΕΤΑΙ Σιμαίθῃ Δελφίδος Μυωδία πῦδος
ἔρῳσ' ὅτι ἐκ παλαίστρας ἐλήθησε τῆ καὶ φαρμάκους δια-
πίος θεῶν πεινῆς Θεούλιδος ὑποδίακος: αὐτὴ νῆσ' ἔ-
αυτὴ πῶς πῆσ' ἢ μεταγῆν ὀπιθελικὴ ἢ Σελῶλυ καὶ
τῶν κῆρτων ὡς ὅτι πῶ ἔρῳσι συμβόλησιν ἄλλοις νυκτι-
ρῖνας θεῶς πῶ ἢ Θεούλιδα ὁ Θεόκριτος ἐκ τῆς Σωφ-
φρονος μεταμῆγε μίμων.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

Εἰδύλλιον β'.

ΠΑ μοι τῶν δάφνων, φέρε Θεούλι, πῶ δὲ τῆ εἰδύ-
λλας;
Στέφαν τῶν κηλέδου φοινικέω οἶδ' αἰάτω,
Ὡς σὸν ἔμοι βαρῶν ἐαυτῶ φίλον καταθύσασθαι αἰ-
δέω,
Ὡς μοι δωδεκατῆρος ἀπ' ὅ τάλας ἔσθ' ποτ' ἦκε.
Ὁὐδ' ἔγνω πότερον τῆ δὲ κῆρτες ἢ ζοὶ εἰρέε.
Ὁὐδὲ θυρῶς ἀφῆρθεν ἀνείσιος ἢ ῥά οἱ ἄλλοι
Ὡς τ' ἔχων ὅτ' ἔρῳσι τῶν κηλέδου φρένας αἰ τ' Ἀφροδίτη

Ibo ad Timageti gymnasium (cum agi.
 Cras, ut ipsum videam, & cum eo expostulabo, quod ita me-
 Nunc magicis sacris ipsum incantabo. Sed tu o Luna
 Luceas pulchre: ad te enim conuertam carmina placide, o
 Et ad Hecaten subterraneanam, quam etiam catuli timet, (dec.
 Cum incedis per mortuorum sepulchra, & arru sanguinem.
 Salve Hecate terribilis, & ad finem usque nobiscum sis,
 Efficiens hac venena non inferi ora neque Circes
 Nec medea, neque flaua Perimede venenis

Lynx trabe tu illum meam ad domum virum.
 Mola quidem in igne consumitur, sed asperge
 Thestylis infelix, quod tibi mens auolauit?
 An vero scelesti tibi quoque ludibrio sum?
 Sparge simul & hac dicas, Delphidis ossibus argo,

Lynx trabe tu illum meam ad domum virum.
 Delphis me cruciat: ego vero in Delphide hanc taurum
 Pro, & sicut illa crepat valde inflammata,
 Et subito conflagrauit, ut neque unis de ea appareat
 Ita etiam Delphidu sarco inflamma eo: sumatur.

Lynx trabe tu illum meam ad domum virum,
 Sicut hanc ceram ego, Deo adiuuante, liquefacio,
 Ita pre amore statim liquefeat Myndius Delphis.
 Virque voluitur hic anem orbis, ope Venereis,
 Sic ille voluatur ante nostras fores.

Lynx trabe tu illum, &c. (inferos est,
 Nunc fursures sacri facio, tu vero Diana etiam illum q. apud
 Adamantem mouere posses, & si quid aliud firmissimum est.
 Thestylis, canes nobis per urbem latratis,
 Dea adest in trinijs, vas aneum quam primum pulsa.

Lynx trabe tu illum, &c.
 Ecce iam mare, silent & venti,
 Sed mem dolor in pectore non inquit scit.
 Verum amore erga illum tota comburor, qui me miseram
 Pro coniuge infamem fecit, & ut non sum amplius virgo.
 Lynx trabe tu illum, &c.
 Ter libo, & ter hac o reuerenda, dica.

Βασιδμου ποτι των Τιμαχη ποσο παλαισραν
 Αδελφωας τον Ιδω κημι με φαρμα οδα με ποιει.
 Νυτ δε νυτ εκ θυλων καταδυσομαι. δηλα Σχολα
 Φαγν κελον την γδ ποταεισρασι ασυχα δαμων.
 Τα χρονια δ' ε κρετα των κη σικυλικας δεμειοντι
 Ερχομαι αν κωων αια τ ηερα κη κελων εμια
 Χωρ' Εκρετα δεσσητη κη ες τελος αμμιν οπιδ ει.
 Φαρμα κη ταυτ ερδουσα χειρisonα κη σι τι κικρησ.
 Μητε τι Μηδεας μητε ξαυδωσ Πιθουμηδας.

υγξ η κη τυ πλωον εμου ποτι δωμα τ αδρα.
 Αλφιτα τυ ποροτον πυει τα κηται αλλ' επι κηαρε.
 Θεσυκι δε ια πα ταισ φρενας εκ παποτασαι.
 Η βα γα τοι μωσαρα κη την οπιχαρμα τετυγμασ.
 Πασ αμα κη ιηγ ταυτα. Τα δεξφιδου οστια παστω.
 υγξ η κη τυ πλωον εμου ποτι δωμα τ αδρα.

Δηφισ εμα κη αικωτον εγαδ' οπι Δηφιδε δε εφιδου
 Αιδω. χ ως αυτα λακωσι, μαζα κη σπυρε σισα.
 Κη ξαπινος αφδη, κη δε σαρδου ειδωμας αυτις.
 Ουτω τοι κη Δηφισ ενι φλογε σικη αμαδωωσι.
 υγξ η κη τυ πλωον εμου ποτι δωμα τ αδρα.

Ως τσ τον τ κρεσ' εγαδ' σου δαμωνι τα κω.
 Ως τικουθ' εσα ερωτος ο κω δισ αυτικα Δηφισ.
 Χ' ως δινειτ' οδε ρεμβος ο χαημοσ. δε Αφω δε ται.
 Ως κωιγος δινοίπο δ' αμπερησι θυρασι.
 υφξ η κη τυ πλωον εμα.

Νω δου δ' α τα πτυρα τυδ' ερτεμι κη ε εν κω ε.
 Κινησας ρε δαμωνται, κη ειτε ποσ ασφοδες αλλο.
 Θεσυκι ταυ κωιως αμμιν αια πολεν αρθονατα.
 Αδιδος ε πειδωιτα το χαλκικον ως τυχος ερε.
 υγξ η κη τυ πλωον εμα.

Η νιδε κη ε κω ποσ τοσ σιζωντι δ' αηται.
 Αδ' εμα κη σιγ ε σερων εν τυδεν αια.
 Αλλ' οπι πλωο πασαι κη ταυτα μαζα με ταλ κωιως.
 Ατη γωα κη ες εδικα κη κη κη α παρθενον ημα.
 υγξ η κη τυ πλωον εμα.
 Ες ταισ δεσπασι δω, κη ταισ τα δε πατηρα ρωτω.

Sine mulier illi accubat, siue vir,
Tantum obtinet, quæc, quantum olim Thesua dicunt,
In Dia obliuim esse pulchricome Ariadne.

Lynx trabe tu illum meam ad domum virum.
Hippomanes planta est apud Ariade, sua cocitau omnes.
Et equules in sanium in montibus, et ceteres equia.
Vinam pro Delphidem uideat, ad hæc domum venire,
In fano simulem, ex nitida Pabstra.

Lynx trabe tu illum, &c.
Hanc à vestimemo stibr: am amisti Delphis,
Quam ego nunc dimellens in ignem ignem spergo, (nem,
Huiusmodi: cristas amor, quædā mibi arctis e corpore e sanguine
Veluti paxillus in huius undō inbarens, omnem exiij. i.

Lynx trabe tu illum, &c.
Lacertam, è trabe porionem malam cras asseram.
Thesph nunc capiens hæc uenena, ea illum
Limn. illi, ad quod limen etiam nunc
Animo alligata sum: ne uero me nihil curat.
E: in ueneno dicit, Nunc Delphis ossa spergo.

Lynx trabe tu illum, &c.
Nunc sol. relicta, u. de amore meum deplorare incipiam.
Vnde exordiarè qui mibi hoc malum attulit.
Venit ad nos Anaxo Eubule filia sportulam ferens,
Ad lucem Diana: quo in loco & multos alia
Fera in pœpa ducebatur, undè me inter quas erat leena:

Dico amore meum, unda uenoris, ueneranda Luna.
Meq: adeo hæucharika nuntia: Thesph filii memoriam.
Vinea prope habitans, orauit. obsecrauit,
Vi pompam spectarem. Ego uero nig: iter infelix
Siquebar, crinens pulchram ex byssa tunicam
Et inducta xysti de Clea iste.

Dico amore meum, unda uenerit, ueneranda Luna.
Cum raquicā incedere per media orbita, tibi ædes Lyo-
Ibi Delphide uidei, & simul Eudami ppum, euntes. (ni,
His cras thecursefi. uior barba lanugo,
Peciora cere, splendebant multo magis quam Luna,

Ἴτε γὰρ τὴν παρὰ κλίτην εἴτε καὶ αἶψα,
Τόσον ἔχει καὶ τοῦ τοῦ ποταμοῦ Θωπέα φαῖτι
Ἐν Διῶ... ἀμφὶ ὕπληκτον Ἀρχιδίνας.

Ἴτε γὰρ τὴν παρὰ κλίτην εἴτε καὶ αἶψα,
Ἴππομαῖ ἐς φυτόνδε παρὰ κλίτην τῆς εἴτε παύσῃ
Καὶ πόποι μηχανοῦται, καὶ ἄρα καὶ τοῦ ἵππομαῖ
Ἴς κἀδὲ φιν ἰδίαι καὶ ἴς τὴν δὲ δώμα ἄρισται
Μαῖα, κρημνίον, καὶ παρὰ ἐκ τοῦδε παλάστρας.
Ἴτε γὰρ τὴν παρὰ κλίτην εἴτε καὶ αἶψα.

Τῶν ποταμῶν καὶ κρημνῶν ἀρισταὶ Διῶσι,
Ὡ γὰρ καὶ πολλοὶα κατ' ἰδίαν ἐν περὶ βλάτω.
Αὐτὸν ἔβροτο καὶ ἐπὶ καὶ κρημνίσαι καὶ κρημνίσαι
Ἐμοῦ, καὶ ἔτι καὶ ἐν καὶ βλάτω πύπτωται.
Ἴτε γὰρ τὴν παρὰ κλίτην εἴτε καὶ αἶψα.

Σαίματι καὶ ἀρισταὶ ποταμῶν ἀρισταὶ οἱ Σιῶ.
Θεὸν ἔβροτο καὶ ἐπὶ καὶ κρημνίσαι καὶ κρημνίσαι
Τὰ τὴν παρὰ κλίτην εἴτε καὶ αἶψα ἐπὶ καὶ νύ
Ἐν δὴ τὴν παρὰ κλίτην εἴτε καὶ αἶψα καὶ ἐπὶ καὶ νύ
Καὶ κρημνίσαι καὶ ἐπὶ καὶ κρημνίσαι ὅστις πάστω
Ἴτε γὰρ τὴν παρὰ κλίτην εἴτε καὶ αἶψα.

Νῦν δὲ μοῦσα εἴσα πόπην ἔργου δακρυ Σιῶ,
Ἐκ πόνου ἀρισταὶ καὶ μοῦσα καὶ κρημνίσαι καὶ κρημνίσαι
Ἦνθ' ἔτι καὶ ἐπὶ καὶ κρημνίσαι καὶ κρημνίσαι Ἀναξίω
Αἴσα, ἔτ' ὅτε καὶ ἐπὶ καὶ κρημνίσαι καὶ κρημνίσαι
Θηρία πομπῶν καὶ κρημνίσαι καὶ κρημνίσαι ἄλλα
Φαῖτι μοῦσα ἔργου ὅτε ἴκετο ποταμὸν Σιῶ κα.

Καὶ καὶ ἐπὶ καὶ κρημνίσαι καὶ κρημνίσαι ἄλλα
Ἀρχιδίνας καὶ ἴσα καὶ κρημνίσαι καὶ κρημνίσαι
Τὰ ποταμῶν καὶ κρημνίσαι καὶ κρημνίσαι καὶ κρημνίσαι
Ὁμώπειω, καὶ κρημνίσαι καὶ κρημνίσαι καὶ κρημνίσαι
Κρημνίσαι καὶ κρημνίσαι καὶ κρημνίσαι καὶ κρημνίσαι
Φαῖτι μοῦσα ἔργου ὅτε ἴκετο ποταμὸν Σιῶ κα.

Ἦδη δὲ κρημνίσαι καὶ κρημνίσαι καὶ κρημνίσαι
Εἶδον καὶ κρημνίσαι καὶ κρημνίσαι καὶ κρημνίσαι
Τὸν δὲ κρημνίσαι καὶ κρημνίσαι καὶ κρημνίσαι
Στηθεὰ δὲ κρημνίσαι καὶ κρημνίσαι καὶ κρημνίσαι

72

*U*n gymnasio redeuntibus relicto pulchro labora.
 Dic amo: em meum, &c.
*A*rgue vi vidi, ut insanis, ut animus mihi male affectus
*M*iseram: forma mea tabescebat, neque amplius pompam
*I*llam curabam, neque quomodo domum redierim,
*N*oui: sed me ardens quidem morbus consuebat,
*D*ecubui v. in lecto dies decem, & noctes decem.
 Dic amo: em meum, &c.
*E*t corpus meum admodum simile fiebat thapso.
*D*efuebat v. e capite omnes capilli, ipsaque sola reliqua
*O*ssa erant & curu: ad cuius v. xedes non iui?
*A*ur cuius anicula domum pratermissi que incantata?
*S*ed nihil erat leue, & tempus interea consumebatur fu-
 Dic amo: rem meam, &c. (ciens
*T*andem ancilla verum sermonem dixi: (inuens
*E*sa age, Thestylis, mihi grauis morbi aliquod remedium:
*T*ota me cepi miseram *M*yridius ille. Sed profecto,
*O*bserua circa *T*ima geti *P*alastram:
*E*d oni m'commeara solet, ibiq: ei est grauium desiderium.
 Dio amo: rem meum, &c.
*C*umque ipsum senties esse solium, oculis inuue.
*E*t dic, *S*imethia re vocat: que huc ad me adducito.
*S*ic dixeram, ipsa v. aby: & adauxit: iudum illum
*D*ielphidem ad ades nostras: at ego v. ipsum aspexi
*I*am porta limen superantem pede celeri.
 (Dic amo: rem meum, &c.)
*T*ota quidem obrigui, plus niue: ex fronte uere
*M*ea sudor abunde defuebat simile astralibus pruinis,
*N*eq: quisquam eloqui poterat, ne tantum quantum in
*M*urmuranti clamante: charam ad matrem pueri: (somnia
*S*ed obrigui toto corpore, sicut monile riger.
 Dic amo: rem meum, &c.
*E*i crudeli ille me intuens, oculos in terram defixit,
*A*ffeditque ille me in sella, atque sedens sic ait:
*C*erte me *S*imethia tantum anteueristi, quantum ego.
*N*uper currens formosum ameneri *P*hilium;

*Ω*s δὸτ' ἄρ' ἰδὼν ἄρ' ἰδὼν ἄρ' ἰδὼν ἄρ' ἰδὼν
 Φαρξίε μὲν τὸν ἔραθ' ἔσθ' ἰκατο, πότρα Σελαία.
Χ' αἰς ἰδὼν, ὡς ἐμείλιτο, ὡς μευ παρ' ἄρ' ἰδὼν
*Δ*ειλαίας. τὸ ἥ κείλος ἐτακτο, καὶ δ' ἔπι πομπῆς
*Τ*ίνας ἐρρασάμην, ὡς πάλιν ὀκείδ' ἀπὴν δὸτα
*Ε*ργαν ὄμα μί τις κερπυρα νῆσος ἐβλαάσπαιξ.
*Κ*αίμην δ' ἐν κλειπῆρ δέ κ' αἴμαται κ' δέ κ' αἴμαται.
 Φαρξίε μὲν τὸν ἔραθ' ἔσθ' ἰκατο.
*Κ*αί μὲν χεῖρας μὲν ὁμοίως ἀγέμετο πολλὰ κ' αἴμαται.
*Ε*ρρίων δ' ἐν κλειπῆρ: πᾶσαι σπείρας αἴμαται ἡ λοιπῆ
*Ο*σέ ἐτ' ἦς κ' ἀέρισε κ' ἐς πηγάς ἐκ ἐπέριστα;
Η ποίως ἐκίπων χεῖρας δὲ μὲν. αἴμαται ἐπ' ἄρ' ἰδὼν;
*Α*μ' ἦς κ' δὲν ἐλαφροῦ ὃ ἡ χεῖρας αἴμαται το φέβου.
 Φαρξίε μὲν τὸν ἔραθ' ἔσθ' ἰκατο.
Χ' ἔπι τὰ δούλα τὸν ὄμα δὲ μὲν ἐκείσε,
*Ε*ἰ δ' ὄμα θεσυλί μοι χεῖρας ἰστω ἀρέ τι μέρους.
*Π*ᾶσαν ἐχέμα τῶν κλειπῆρ ὁ Μυρδιός, ὄμα μολοίσα
*Τ*έρησον ποτὶ τὰν ἰμαγῆ τὸιο πάλαι σπαι.
*Τ*ίνας γὰρ φησὶ, τίμαται δὲ αἰ αἰδὸ κα δὲ δὲ δὲ.
 Φαρξίε μὲν τὸν ἔραθ' ἔσθ' ἰκατο.
*Κ*ὴ πᾶσι κείνην ἐόντα μέρους μόνον, αἴμαται χεῖρας.
*Κ*ὴ φ' ὅτι Σιμεθία τὴ καλεῖ. καὶ ὁ φάραξ τῶ δὲ.
*Ω*s ἐφ' ἄμα αἰ δ' ἰδὼν κ' ἀγέμε τὸν λιποῖρα χεῖρας
*Ε*ἰς ἐμὰ δὲ ὄμαται ἀέρισε ἐγὼ δὲ νῆσος ἐκίπων
*Α*ρπὶ δυρας ἰσπὸ ἰδὼν ἀμειβόμεν ἡ πᾶσι κούφου.
 (Φαρξίε μὲν τὸν ἔραθ' ἔσθ' ἰκατο.)
*Π*ᾶσαι μὲν ἐφύχθην χεῖρας πλείον, ἐκ ἡ μὲν τῶ πο
*Ι*σραῖ μὲν κοχύσικον ἰσπὸ τῶ αἴμαται ἐπέρισε.
*Ο*ὐδὲ τί φησὶ σπαι δὲ μολοίσα, ὡς αἴμαται ἐκίπων
*Κ*υζώντων φωνήντα φίλα ποτὶ μητέρη τέμα.
*Α*μ' ἐπ' ἄρ' ἰδὼν δὲ γῶδὶ κείνην χεῖρας αἴμαται τὸ δὲν ἰσπαι.
 Φαρξίε μὲν τὸν ἔραθ' ἔσθ' ἰκατο.
*Κ*αί μ' εἰσίδων αἴμαται ὅτι χεῖρας ὀμμάτα πῆξαι
*Ε*ξὸτ' ὅτι κλειπῆρ κ' ἐξὸ μέρους φέβου μὲν δὲν,
Η γὰρ με Σιμεθία τῶσιν ἐφ' ἄρ' ἰδὼν ἰσπαι
*Ε*π' αἰ πομπῆ τὸν χεῖρας ἐκίπων ἰσπαι. Φαλίνο.
 B

Cum me ad lectum tuum vocasti, ut certo venirem.
 Dic amorem meum, unde veneris, veneranda Luna.
 Venissem enim ego, per dulcem amorem, venissem.
 Vel duobus vel tribus comitatus de nocte amans.
 Mala quidem in sinu Bacchi habens,
 In capite a. habens populium, Herculi sacram plantam,
 Vndique purpureis lemni scis inuoluam.
 Dic amorem meum, &c.
 Et si me admisisses id gratum fuisset, nam celer,
 Et formosus inter omnes iuuenas vocor.
 Qui uissem v. si tantum os tuum pulchrum oscularus fuisset.
 Sin alio repulsius me, et fores pessulo oclusse fuissent.
 Omnino et sicures et faeces ad vos uenissent.
 Dic amorem meum, &c.
 Nunc u. affirmo, me hanc gratiam primum Veneri debere.
 Et post Venerem, secundò tu ex flamma me eripuisti
 O mulier, qua me huc ad ades tuas vocasti.
 Prorsus semisum, nam amor sapè Liparæo
 Vulcano ardentior em flammam, insendere soles.
 Dic amorem meum, &c.
 Ille enim obiecto furore malo, uirginem ex thalamo,
 Et sponsam expulit ex thoro tepido adhuc relicto,
 Vt sic ille dixit, ego uerò illi facile credula,
 Manu prehensens in mollem lectum inclinam,
 Ex mox corpore corpus calefibat, ora uerò
 Caldiora erant quam prius, & misirabamur una sumus.
 Ac ne tibi dijs garriam o chara Luna, (uiter.
 Res maxima peracta est, & voto uterque potiti sumus.
 Neque ipsum ego, sed uenit ad me Philistia (diem.
 Mater mea iubicina, atque eadem mater Melixonis.
 Hodie ceterum ad cælum ascenderent Solis equi,
 Roseam auroram ab Oceano subuehentes.
 Ea inter alia multa narravit mihi, quod Delphis ames.
 Vtrum uerò mulieris amore teneatur an uiri,
 Non certum se scire ait, sed quod multum semper amoris

Ες τὸ πῶν κλέεσσαι τὸ δὲ σῆρος, ἢ μὴ παρῆλθῃ.
 Φράζεο μὲν τὸν ἔροθ' ἔθεν ἵκετο, πῶτα Σαλαία,
 Ηἰδον γὰρ κηρῶναι τὸν γλυκὺν ἰώνδον ἔροτα,
 Ἡ πείσος ἢ ἑ τῆς τῆς ἐκὼν οἴκος ἀπὸ τῆς νυκτὸς,
 Μᾶλα μὲν ἐν κάλλοισι Διωνύσιος θυλάστων,
 Κεραπί, δ' ἔχων κρόκων, Θερακλεὺς ἱερὸν ἔροτος,
 Παιότε παραφύρησι ἀειζῶσρησιν ἐλεγκται.
 Φράζεο μὲν τὸν ἔροθ'.
 Καί μ' εἰ μὴν κ' ἐδέχεσθε τὰ δ' ἢς φίλα, ἢ γὰρ ἐλαφροῦς
 Καὶ καλὸς παύτῃσι μετ' ἡδέοισι κελδύμεν.
 Ἐβδόντ' εἰ καὶ μόνον τὸ κελὸν ἔσμεν τῶ ἐφίλα σα.
 Εἴ δ' ἄρα μ' ὠδέϊτε, καὶ αἰ δὲ εἰ εἴχετο μοχλῶ,
 Πάϊτως καὶ πλέκεις ἢ γαμπίδας ἰώνδον ἐφ' ὕμεις.
 Φράζεο μὲν τὸν ἔροθ'.
 Νῦν ὃ χαρὸν μὲν ἔφωι τὰ Κύπριδι παρὰ τὸν ὄφελον.
 Καὶ μὲν τὸν Κύπριδι, τὴν μὲν θάυτερον ἐκ πύρεθς εἰδῶ
 Π' ἡμῶν, ἐσκαιέσται τὸν ποτὶ τῶτα μέλαθρον,
 Λύτως ἡμῶν φλυκτὸν ἔροθ'. δ' ἄρα καὶ Λιπαρῆα
 Πιλλᾶκις Ἀφαισίω σέλας φλυκτὸν τερσὶ αἰδῶ.
 Φράζεο μὲν τὸν ἔροθ'.
 Σιωπῆ καὶ κῆρις μανίας ἢ πᾶσι δένον ἐκ Σαλαμίω
 Καὶ νύμφαν ἐφόβησ' ἐπ' ἄμνητα δερμαλισποσίω
 Ἀνίεθς ὡς ὁ μὲν εἶπεν, ἐγὼ δὲ οἱ αἰ ταχυπειδῶς
 Χειρὸς ἐφαλαμῆν μῶμακῶν ἐκλιν' ὄπι λέκτρων.
 Καὶ ταχὺ χεῖρας ὄπι χεῖρα πεπαίνιτο ἢ τὰ παρῶσα πα
 Θέρμοτερ ἢς ἢ πῶς ἀπὸ τῆς ἐφιδου εἰσδόμεν αἰδῶ.
 Κ' ὡς καὶ τὴν μὴ μακρῆ φίλα θυπέοιμι Σηλαία,
 Ἐπερῆθη τὰ μέγισται ἢ ἐς πῶτον ἰώνδους ἀμῶα
 Κ' οὔτε πὶ πῶος ἡμῶν ἐπεμῆμχα το μῆσφα τῆ ἐχθῆς.
 Οὔτ' ἐγὼ αὐ πῶος ἄρα ἰώνδον μῶι αἰ τὴ Φιλίστας
 Μάτῃρ τῆς γέ ἐμῆς ἀλλ' ἡπῶδες αἰ τὴ Μελίξῆς
 Σάμερον ἀνίεθς πῶτ' ἐπὶ τῶν ἡπῶρον ἰπῶα,
 Ἀσ τῶν ῥοδῶ πηχῶ ἀπ' Ἐκουνοῖο φέροισι.
 Κῆπτε μοι ἄρα τὴ ποικίλα ἢ ὡς ἄρα Δέφεις ἐροπαί.
 Κῆπτε μὲν αὐ τὴ γυναικὸς ἐχθ' πῶος, εἴτε καὶ αἰ εἶρος.
 Οὔτ' ἔφαθ' αἰ τρέκῆς ἔδελφ' ἀπῶρ τῶσιν ἀπὸν ἔροθ'.

Mero infuderis, tandem fugiens abierit:
 Et dixit domum illi refertam esse coronis.
 Hac mihi narrauit hospicæ: est auce[m] verax.
 Nam ad me prius ter aut quater commear[e] solebat,
 Et saepe apud me deposuit Doricam pyxidem.
 Nunc verò dies duodecim[us] ex quo ipsum non vidi.
 Nunquid alias nunc habet delicias, & nostri obliu[is] est?
 Quare ipsum venificiis amatoriu[m] aggrediar. Sin a. me.
 Magis offenderit, Orci fores per Parcas pulsabit,
 Talia in cistella venena me dico seruare,
 Quæ ò domina ab Asyrio hospice conficere didici.
 Verùm tu vale, atque ad Oceanum equos flecte
 Veneranda: ego ven ò dolore[m] meum feram sicut suscepi.
 Vale Luna nitido corpore: valere & alia
 Sidera, quæ placida noctu currunt comitari solec[is].

ARGUMENTVM EIDYLLII
 TERTII.

Inscibitur hoc Eidyllio Caprarius, à persona amatoris: vel Amaryllis, à nomine puellæ quæ amatur: vel Comastes ab actione ipsa. Cantu enim quidam blanditur amicæ Amaryllidi, non expresso nomine. Possent autem quis coniecere Battum esse: eum enim pastor, m. caprarium fingit Theocritus alibi Corydoni colloquentem, & suum erga Amaryllida amorem declarantem. Quidam verò Theocritum esse putant ex eo quod dicitur, Num ubi sumus videor, Simichidem eum vocantes. Tityrum alij proprium nomen, alij Satyrum significare dicunt. Res autem transacta videtur in Italia aut iuxta Crotonem Siciliæ.

Ακράτω ἐπεχέτω καὶ ἐς τέλει εἴχεται φύλων.
 Καὶ θάτο εἰ σφαιροῖσι καὶ δώματα πύλα πηλοῖσθιν.
 Ταῦτά μοι ἄξεινα μυθήσατο ἴστ' εἰ δὴ δῆδης.
 Ἡ δὲ μοι καὶ τρεῖς καὶ τετράκις ὄμοσ' ἐφοίτη.
 Καὶ παρ' ἐμὴν ἐπέθη τὰν δωρεῖδα πολλὰ μιν ὄλπει.
 Νῦν δὲ τε δαδ' ἐκσταῖος ἀφ' ἧ τέ νιν ἄδ' ἔπον' εἶδον.
 Ἡ ἔκ' ὄμοσ' τι τερπνὸν ἔχει ἀμύδ' ἢ ἑλασται.
 Νῦν ἀλλ' τοῖς φίλοις κείδω δύσσομα, καὶ δὲ ἔπι κήμη.
 Λύπη, ταῦ ἀἶδαο πύλαν καὶ μοῖρας ἀλάξει.
 Τοῖά οἱ ἐνίσα κακὰ φαρμάκα θάμη φυλάσσειν,
 Λοσυρεῖω δέσποινά παρ' ἐξείνοιο μυθήσεια.
 Ἀλλὰ τί μὲν χεῖροισι ποτ' Ὀκείανον τρέπε πώλων.
 Πότνε ἔγω δὲ οἰῶτον ἔμῳ πόνον ὡς παρ' ὑσέσταν.
 Χαίρει Σαλαμίνα λιπαρὸν χροὶ χεῖρτε δὲ ὄμοσ'
 Ἀσέρες, ἔκ' κηλοσ κατ' αὐτῶν γυμνὸς ὑπακοῖ.

ΠΡΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ 3' ΕΙ-
 ΔΥΛΛΙΟΥ.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ τὸ μὲν εἰδυλλιον πρὸ τοῦ ἀπλόου, ὁπότε ἐρῶντος ἢ Αμαρυλλίς, ὁπότε τῆς κόρης τῆς ἐρῶ- μῶν ἢ κομῆσθις. ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ ὅπτι κα- μείζῃ δὲ τῆς τῆς Αμαρυλλίδος, τῆς ὀνόματος μὴ δηκ- μῶν. ἐκείνη δὲ αὐτῆς Βαίτην εἶδ'. τῆτον γὰρ ἀπλόον ὄντα, δὲ ἑτέρω ποιεῖ ὁ Θεόκριτος ἀεροδίαλεγομένον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἐρῶντα ἔχει παρ' ἐμὴν Αμαρυλλί- δα, ἐμφέροντα. Ἰνὸς ἢ τὸν Θεόκριτον εἶδ' νομίζαται ἐκ τῆς Ἡ β' ἄ γ' τοῖς σιμοῖς καταφύνομα. Σιμιχίδην αὐτὸν καλοῦντες. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν ὑπέρον, οἱ ἢ σά- τυρον εἰνάειρασι. Τὰ ἢ ἀρχῆς αὐτοῦ εἶναι αὐτῆς τῆς ἀπ' ἐπὶ τῆς ἀπ' ἐπὶ Κροτωνῆς τῆς Σικελίας.

V Ato ad Amaryllida: sed mihi capra
In monte pascuntur, & Tityrus ea agit.
O Tityre, mihi bene chara, pascite capellam.
Et ad fontem duc o Tityre: & illum colatam
hircum

Libyæum Cnacoem caueto, ne te cornu feriat.
O dulcis Amarylli, quare me nō amplius prepe hoc antrū
P' spectans vocas amatorculū tuūdn̄ quid iā me odisti?
Numcul' i' sinuū videor, cum prope adsum?
O Nympha, & barbarus? efficies ut me suspendam.
Ecce mala decem affero tibi, ex eo loco decerpta
Vnde me iussisti decere: cras alia afferam.
Respice queso acerbum dolorem meum: utinam fierem
Susurrans apicula, atque intus in antrum venirem,
Penetrans per haderam, & filicem, que te circumdant.
Nunc scio quid sit amor, scimus est deus: carē leona
Mammam suxit, & in salibus ipsum educavit mater:
Qui me velut ignis comburens, usque ad ossa conficit.
O puella dulci aspectu, tota saxeæ, o nigris decora supercilij
Nympha amplectere me caprarium, ut te deosculer.
Inast & in oculis in ambus dulcis voluptas.
Facis ut statim coronā hāc in minutas partes discerpās
Quā tua causa, o chara Amarylli, ex hadera nexā gero
Implexis folliculis, & odorato apio.
Hei mihi, de me quid fiet? mihi infelici qui d accidit? non
exaudis?
Exuto pelliceo in hos fluctus me conijciam,
Vbi thynnus insidiatur Olpis piscator.
Et quantum non fuero mortuus, tu tamē voluptatē capies.
Intellexi nuper, cum quarerem an me amares,
Te' philon allissem non edidit sonum,
Sed frustra in tenero cubito exaruit.
Dixit & Agro verum, scribellaria vates,

Κ ΟΜΑΣ ΔΩ ποτι τῶν Αμαρυλλίδα: τῆ δὲ
μοι ἄγας
Βασίλειται καὶ ὄρεσ: καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἑ-
λαύνει.

Τίτυρ ἐμὴν τὸ καλὸν περιελαβὼς βόσκει τὰς αἴγας
Καὶ ποτὶ τῶν κερῶν ἀγὼ Τίτυρε: καὶ τὸν ἐνόησαν
Τὸν Λεβυκὸν Κνάκοχα φυλάσσει μὴ τὸ κερῶν.
Ὁ χερῶν: Αμαρυλλί: τί μὲ ἐπέτι το καλ' αἴθρον
Παρῶν ποιοῖσι καλεῖς τὸν ἔστυλον; ἢ ῥά με μισεῖς;
ἢ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφάνουσι ἐγὼ δὲν ἤμην,
Νύμφη καὶ περιχέουσι: ἀπῆρξα δὲ με ποιησῆς.
ἢ νὶ δὲ τοι δέμα μάλα εἶσα, τιμῶδε καθεῖλον,
Ὡ μὲ ἐλίδου καθεῖπεν τὸ καλ' αἴθρον δὲ μὴ τοι ἰστοῦ
Θάσσει μὲν θυμὸν γὰρ ἐμὸν ἄχος: μὴ δὲ γλυκύων
Αβομβῶσσι μὲ ἰστοῦ καὶ τὸν αἴθρον ἰκοίμεν,
Τὸν κιστὸν διαδύς, καὶ τῶν πῆρεν ἔ τὸ πυκνὸν δὲ
Νῦν ἐγὼ τὸν ἔστυλον, θαρῶς θεός: ἢ ῥά με εἰνας
Μασδὸν ἐδήλαζε, δρυμῶ τέ μιν ἔτρεφε μιστῶ.
Ὁς με κατατασῶν καὶ ἐς ὄρεσ ἀχρῆς ἰάπτε.
Ὡ τὸ καλὸν ποδοῦσα: τὸ παῖν λίδος ἠ κιστῶ φρε
Νύμφη, πορὸς πτεῖται με τὸν δόπλον, αἶς τὸ φιλάσσω.
Ἔστὶ καὶ ἐν κιστοῖσι φιλάσσειν ἀδύα τέρψις.
Τὸν σέφανον πῆλαι με καταπύκα κερῶν ποιησῆς.
Τὸν τοῖ ἐγὼ Αμαρυλλί φίλα μαστῶ φυλάσσω
Ἐμπλῆξας καλύπτει καὶ ἄδμοισι σελήνοισι.
Ὡ μοι ἐγὼ, τί πῶδω; τί ὁ δύσσοος; ἢ ἔστυλον αἶς;
Τὰν βαίττω δὲ πῶδω; εἰς κύματα τῶν δὲ δρυμῶ
Ὡσπρ πῶδω δύνωσι σκοπιάζεται ὄλιπτι ὁ γερῶν.
Κήκεμα ποδοῦσα, τὸ γὰρ μὲν τὸν αἴθρον τετύκται.
Ἐγὼ τὸν ἀπῆρξα μὲν μεμνημένη εἰ φιλέεις με,
Οὐδὲ τὸ πηλέφρον ποτιμαξάμενον πλάτρησεν
Αἴν' αὐτῶς ἀπαλῶ ποτὶ πῶδω εἰσεμάρθη.
Εἶπε καὶ Α γερῶ τῶν δὲ κακοῦ μάστιγος,
Β ἢ καὶ

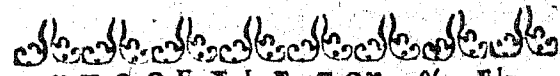
Qua nuper Spicas legebat, mercede cōdubta, quod ego quisi-
 Tibi totus incumbere, tu verò me nihili faceres. (dem
 Cerre tibi seruo capram albam geminorum matrem:
 Eam à me filia Mermnonis nigella Erihacis
 Petit, & dabo ei, quoniam tu me ludificari.
 Saltat mihi oculus dexter. Num nam videbo
 Ipsam? cantabo ad pinum hīc reclīnatus.
 Et fortè me aspiciet, quoniam non adamantina est.
 Hippomenes cum virginem cuperet ducere,
 Poma in manus accipiēs, cursu per se it. Verum Atalanta
 Ut vidit, ut insanius, ut in profundum incidit amorem.
 Egit & vates Aelampus armenicum ab Oihry monte,
 In Pylum, in amplexu verò Byanti iacuit
 Pulcherrima Pero, mater sapientis, Alphesibœ.
 Formosam verò Venerem, cū in montibus pascora pasceret
 Nonne Adonis ita graviter inf. nire feci?
 Vt ne mortuum quidem ab amplexu suo dimitta?
 Beatus meo iudicio est, qui aeterno somno sopitus iacet,
 Endymio. Beatus etiam iudico, o chara mulier, Iasionis
 Qui ea consecutus est, quæ non audiētis prophani.
 Doleo caput: tu verò non curas: non amplius canam,
 Iaccho hīc stratus, & lupi hīc me comedent,
 Vt istud tibi mel dulce sit in gutture.

ARGUMENTVM EIDYLLII

QUARTI.

Hoc Eidyllion Bucolicum est. Porrò Battus pa-
 stor caprarius, & Corydon bubulcus alternis ver-
 bus inter se colloquuntur. Inducit autem Theocri-
 tus Corydonem pascentem vaccas bubulci cuiusdē
 Agonis, quem dicit robustum existantem à Iusta-
 tore Milone Olympiā abductū esse certandi cau-
 sa. Battum verò hęc interrogantem, & dicentē vac-

Α ποδοποιολογία παραβάτις: ἕνεκ ἰγὼ μὲν
 Τὴν ὄλοι: ἔγκειμα. τὸ δὲ μὲν λόγον ἰδὲνα ποιῶ.
 Η μῆντοι: ὄκω διδύματόκων ἀγμε φυλάσσω,
 Τὰ μὲν κὲ ἀ Μίρμωνος ἔρθεμας ἀ μελανόχρωσ
 Αἰτί κὲ δὴ τῶ οἰ ἐπὶ τῶ μοι εἰδία θρῦπτις.
 Ἀλλεταὶ ὁ φθόγγος μὲν ὁ δὲ ἰός: ἀσά γ' ἰδὴ τῶ
 Αὐτῶν: ἀσέυ μοι ποτὶ τῶν πῆτων ἀσὶ δόποκλινδεις.
 Καὶ κί μ' ἴσως ποτὶ δει ἐπὶ κὲ ἀδεμαντῖνα ἐντι.
 Ἰππομῶνης ἕκα δὴ τῶν παρθενον ἠδελὸ γάμοι,
 Μᾶλ' ἐπὶ χερσὶν ἔκων, δρόμον αὐθεν ἀ δὶ Ατθμῶτος
 Ως ἴδεν, ὡς ἐμαίη, ὡς ἐς βαθύν ἄγχετ' ἔρεσται
 Τὰ ἀγέλαν χ' ἀ μαίπε ἀφ' Ὀδρυσος ἀ γὰ Μελάμπους
 Ἐς Πύλον οὐ ἦ Βίαντος ἐν ἀγκοίνησιν ἐκλίνθη
 Μάτηρ ἀ γὰ εἰεσα παειφρόνος Αλφεισβίας.
 Τὰ δὲ κελῶν Κυθρεῖαν ἐνέρεσι μῶλα νομβύσθ
 Οὐχ ἔπος ἐ δὴνας ἐπὶ πλεόν ἐγαλαλατας,
 Ως τ' ἐδὲ φθίμβον μιν. ἀπτερ μασδίο πῆθητις
 Ἰάλω τὸς ἐβὺ ἐμὲν ὁ τον ἀ ἔσπον ὑπην ὁμῶν
 Ἐνδυμῶν ζῆγῶν ἦ φίλα γυῖαι ἰασίωνα
 Ὅς τῶσων ἐκίρησεν ὅσ' ἔ πουσιῶδὶ βέβδω.
 Ἀλγῶ τῶν κισθῶν τιν ἦ ἔ μέλει: ἀ κίτ' ἀ σῶδω,
 Κησεῦμα ἦ πῶσων κὲ τὸ λυκὸ ἀ δὲ μ' ἔδοντι.
 Ως μέλι τοῦ γλυκὺ τῶ πε κ' ἔ βερχοοο γήμοστο.

ΤΗΘΕΣΙΣ ΤΟΥ Δ'. ΒΙ-

ΑΤΛΑΙΟΥ.

ΤΟΥΤΟ τὸ εἶδύλλιον, βουκολικόν ἐστὶ. Βάτιος μὲν ἄνθρωπος
 ἀπόλος Κορύδων ἢ βουκόλος πρὸς ἀμύλους διαλέ-
 γονται ἀμοιβῆς ὑποπίθεται ἢ ὁ Θεόκρως τὸν Κο-
 ρύδωνα βούς νέμοντα βουκόλῃ τινὸς Αἰγῶνος, ὃν φη-
 σιν εἰς Ὀλυμπίαν ἐκτὸς Μίλωνος παραγασθὲ ἀχθῶμα-
 ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσθη. τὸν ἦ Βάτιον ταῦτα πυν-
 θαιόμενον, κὲ λέγοντα ὅτι κακοῦ ἀβίβος ἔτυχεν βου-

cas malum pastorem nascas, atque propterea macilentas esse. Res aut transacta est in Crotona Siciliae.

PASTORES, EIDYL-

lion quartum.

BATTUS ET CORYDON.

D I C mihi ó Corydon, cuius sunt hæ vaccædnum-
quid Philendæ?

Corydon.

Non, verum Agonis: mihi verò ut pascam eas
mandavit.

Battus.

An alicubi eas clam vesfere omnes mulges?

Corydon.

At qui senex submitit vitulos, me quo observat.

Battus.

Ipsè verò bubulcus absens quò tandem abiit?

Corydon.

An non audisti? Milon ipsum ad Alpheu secum abduxit.

Battus.

Et quando ille unquam oleum oculis suis vidit?

Corydon.

At hæc eiv vel cũ Herculis viribus & robore certare posse.

Battus.

Et me mater dixit Polluce præstantior em esse.

Corydon.

Et abiit hinc ligonem secũ ferens, atque viginti hinc ovas.

Battus.

Persuaseric credo Milon lupis, ut statim rabiosi fiant.

Corydon.

Iunonea verò ipsum hinc mugientes desiderant.

Battus.

Miseræ illæ, pastorem quàm malum nascæ sunt.

Corydon.

Sane miseræ, & non amplius velunt pasci.

κέλευ, καὶ εἰσι λεπταί. Ταῦτ' ἰσχυράματα διακείνται ἐν
Κροτωνί τῆς Σικελίας.

NOMΕΙΣ, εἶδύλιον δ΄.

ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΩΝ.

E ΠΕ μοι ὦ Κορύδων, πῶς αἱ βοαῖς ἢ πρὸ Φε-
λώνδαι;

Κορύδων.

Ὅκ' ἄρ' ἄλγωνος βόσκειν δέ μοι αὐταῖς ἐδω-
κεν.

Βάπτος.

Ἡπάψε κρύδων τὰ ποθίσσασα πάσαι ἀμέλγαι;

Κορύδων.

Ἀλλ' ὄγρον ὑφίητε τὰ μοσχία, κῆμὲ φυλάσσει.

Βάπτος.

Ὡς τὸς δὲ ἐς πῖν' ἀφαιτος ὁ βακόλος ἄρχετο χάραι;

Κορύδων.

Ὅκ' ἀκουσας ἄγωνιν ἐπ' ἄλφειον ὄρχετο Μίλων.

Βάπτος.

Καὶ πόκε τιῶος ἔλαιον ἐν ὄφθαλμοῖσιν ὀπώπει;

Κορύδων.

Φαντήνιν Ἡρακλῆϊ βίβω καὶ κέρτος ἐχέσδαν.

Βάπτος.

Κῆμ' ἔφαθ' ἀμέτηρ Πολυδὸ δίκλος ἦμδρ' ἀμείνω.

Κορύδων.

Κ' ὄρχετ' ἔχων σκαπανίον τε καὶ ἄηρατε πυτὸ δαμῆλα;

Βάπτος.

Πείσαι τοι Μίλων καὶ πῶς λόκος ἀυτίησ' λυαῖν.

Κορύδων.

Ταῦ δαμῆλα δὲ αὐτὰν μνηκὴν ἄρμα ὄδ' ἐπεδύνητε.

Βάπτος.

Δελεῖαί γ' αὐτῶν τὸν βακόλον ὡς κερκὸν δέρον.

Κορύδων.

Ἡμῶν δ' ἐλεικαὶ γὰρ καὶ ἐκίτη λώπτε νίμωδω.

Battus.

Huic quidem virule ipsa canum reliqua sunt
Ossa, nunquid hac rore visitat, sicur cicada?

Corydon.

Non per terram, nam aliquando ipsam ad Asarū pasco.
Et mollis feni pulchram fasciculum praebeo.
Aliquando verò saltat circa Umbrosū Latymnum.

Battus.

Maclentius quidē & iste rursus taurus est, utinā fortiatur
Lampriadae tribulas, quando sacrificant
Iunoni talem improbus enim est populus.

Corydon.

Es is quidē ad paludis ostiū agitur, in q. loca circa Phis-
Et ad Neathum, ubi omnia praeclearē nascuntur, (cumq.
Aegyptus, & Cnyza, & odorifera melissa.

Battus.

Hen, hen, ibunt & boves, o miser Egon,
Ad Crcum, interea dum tu appetis insalubrem victoriām.
Et fistula sita fadatur, quam olim compregisti.

Corydon.

Nō illa, nō per Nymphas, nā cū ad Pisam proficisceretur,
Dono mihi eam reliquit, nam & ego quidam cantor sum,
Et pulchrē accino carmina Glauca, pulchrē etiā Pyrrha
Laudo & Croconem pulchrā urbs est acynthus.
Et orientale promontorium Lati, ium, ubi pugil
Egon octoginta solus comedit placenta.
Illic & canum a monte duxi, prehensum
Vngula, & Amaryllidis donauit mulier, es verò
Procul acclamauerunt, pastor autem risit.

Battus.

O dulcis Amarylli, cui ne mortua quidem (cristi).
Obliuiscemur, quā mibi capra chara, estam tu chara in-
Hen, hen, durum valde fatum, quod mihi fortitō ebuenit.

Corydon.

Fidere decet chare Batte, forsitan cras melius erit:
Spes sunt inter viuos, expertes autem spei sunt mortui.

Βάπτος.

Τίνας μὲν δὴ τοὶ τὰς πόρτες ἐν τῷ λείπειας
Τὰ γὰρ μὴ ᾤσθησθε σπίζεταί τις ἀπὸ τῆς πίστεως
Κορύδων

Οὐ δὲν ἴδωμεν μὲν μὴ ἐπ' Ἀισάρεο νομῆας
Καὶ μαλακῶ χέρτοις καλαὶ κωμῶδα δίδωμι
Ἀλλοκε ἢ σπαίρει τὸ βαδύσειον ἀμφὶ Λάτυμον.

Βάπτος.

Λεπτός μὲν χ' ὠταύρος ὁ πύρριος εἶδε λάχριν
Τοὶ τῆς Λαμφορίας τοὶ δὲ μὸτα, ἔκκεθ' ἔδοντι
Τῶν Ἡραπειδῶν, κακοχέρσιμον γδ' ὁ δάμος.

Κορύδων

Καὶ μὲν ἔς τὸ Μόρμιον ἐλαύνεται, εἰς τὴν Φύσκα,
Καὶ ποτὶ τὸν Νήμιον ὅπα καλὰ παύσει φύοντι,
Αἰγίπυρος, καὶ κνύζα καὶ θαυδὸς μελίτετα.

Βάπτος.

Φοῦ φθὺ, βασίλωνται καὶ τὰ βόει' ὠτάλα Αἴγων,
Εἰς αἶδαν, ἔκκεθ' ἢ τὸ κακῶς ἔρεσται οὐκίνας,
Κ' ἂν σύρεγξ' ἔδωκε παλύνεται, ἀπὸτ' ἐπάξω.

Κορύδων

Οὐ τίνα γ' εἰ Νύμφας, ἐπεὶ ποτὶ Πίσαν ἀφ' ἔργων.
Ἄδρον ἐμὴν ἐν εἰλεπεν, ἐγὼ δ' εἰς εἰμι μελιπταῖς,
Κἢ μὲν τὰ Γλαυκῆς ἀγκυρόμαθ', ὅτ' ἢ τὰ Πύρριον.
Αἰνέω τὰς τε Κρητῶνα, κατὰ πόλιν αὖ Ζακύνθου.
Καὶ τὸ ποταμὸν τὸ λακύνιον ἀπὸ ἐπύκτας
Αἴγων ὄγδωκοντα μόνος καταδάσσει τὸ μέσδωκε.
Τίλωι καὶ τὸν ταύρον αἶσα' ἄρεος ἀγέπας
Τὰς ἑπλάς κηδὼν Ἀμαρυλλίδι τῆς ἢ γλυαῖνας
Μακρὸν αἰαῦσαν, χ' ὠβοκάλος ἔξεργάσται.

Βάπτος.

Ἐ χερείων' Ἀμαρυλλί, μόνως σίδεν κ' δὲ θουοίσκε
Λαστεύμαθ' ἔδον ἀγέας ἐμὴν φίλας, ἔδον ἀπέσθας.
Ἄε ἐν τῷ σκληρῷ μάλ' αὖθις μόνως εἰς ἐλεόσθας.

Κορύδων

Θαρσύν' ἔχ' ἰλίε Βάπτι' ταχ' αὖθις ἔσται ἄμμενον.
Ἐπὶ θῆε ἐς ζῆσιον ἀλλήλοισι δὲ θουόντες.

Et Iupiter interdum serenus est, interdum vero pluit.

Battus.

Animum recipio, pelle deorsum vitulos: nam olea
Ramos rodunt infelices. Hæus, abi hinc tu albe.

Corydon.

Hæus abi Cymatha ad tumulum: an non audis?
Veniam per Pana, malam rem tibi daturus,
Nisi abis isthinc, ecce iterum huc accedit.
Vtinam mihi esset curvis pedum, ut te verberarem.

Battus.

Aspice me, ô Corydon, per Iovem, nam spina
Modò hic me sauciavit sub malleola, quàm verò alta
Atractylides sunt, malè pereat virula.
In hanc enim inhians sauciatus sum, nunquid cernis?

Corydon.

Certe, certè, & unguibus eam ceno: atque hæc ipsa est.

Battus.

Quàm exigua plaga est, & quantum turrim superat?

Corydon.

In monte cum umbilac, ne disscalceatus eas Battus
In montibus enim rubi, & cribuli videntur.

Battus.

Dic age mihi Corydon, senecio ille nunquid amar?
Albid nigro supercilio florillum quod olim deperiebat?

Corydon.

Admodum quidem ô miser, nuper ipse, interueniens
Iuxta speluncam deprehendi.

Battus.

Euge, ô homo lasi, in natura quidem tua aut cum Satyris
Proximè, aut cū Panibus, quibus exilia crura sūt, certat.

AR. V. M.

Σ' ὁ Ζεὺς ὄμομα μὲν πέλει ἀθρῖος, ὄμομα δ' ἕεται.

Βάπτος.

Θαρσύνω, βόθω καὶ τῷδε τὰ μοσχά: τὰς γὰρ ἰλάσας
Τὸν δακνὸν τρώζοντι τὰ δύσσοα, σίτθ' ὁ λάπαγγος.
Κορύδων.

Σίτθ' αἱ Κυμέσθαι ποτὶ τὸν λόφον, ἔκ' ἐστακίσεις
Μῆξ' ὠνὸν τὸν Πάνα, κακὸν τέλος ἀντήκε δαυῶν,
Εἰ μὴ ἀπὲι τοῦ δῶδεν, ἰδὲ ἄν' ἰπὸν ἄδ' ὁ ποδέρπεα.
Εἰδ' ἢ μοι ροικὸν τὸ λαγωβόλον, ὡς τι παταξῶ.

Βάπτος.

Θάσση μὲν αἱ Κορύδων ποτὶ τὸν αἶος, αἱ γὰρ ἀκαίδοι
Ἀρμολί' ὄσθ' ἐπὶ τὰς ἕσσο τὸ στρυγγὸν ὡς ἡ Βαδείας
Τὰ ἀτρακτυλίδες ἐπὶ κελῶς ἀπόρτις ὄλοισι.
Εἰς τῶντων ἐτύπων χασμῶ μῦθος, ἢ ῥά γε δούσας εἰς;

Κορύδων.

Ναί, ναί, τοῖς ἐνύχασιν ἔχει γέ νιν, ἀδὲ καὶ αὐτὰ.

Βάπτος.

Θάσθρον ὄσθ' τὸ τυμμά, καὶ ὄμικρον ἀνδρα δαμείσθας;

Κορύδων.

Εἰς ὄρος ὄκχ' ἔρπει, μὴ ἀλάσπος ἔρχε Βάπτα
Ἐν γὰρ ὄρει ῥά μνοι τε ἢ ἀσπάλασοι κομῶσιν τε.

Βάπτος.

Εἴτ' ὄγ' μοι Κορύδων, τὸ γερνέτον ἢ ῥ' ἔτι μῦθος
Τῶντων τῶν κωφόρων ἐσοτῖσα τὰς ποτ' ἐκνίδη;

Κορύδων.

Ἀκμὴν γ' ὄσθ' ἀελαίς, τῶν γέ μὲν αὐτὸς ἰπενδῶν
Καὶ ποτὲ τῶν μόνδραν καὶ τὰ λαμβανόν, ἄμμος ἐν φῶγῃ.

Εὐγ' ὄσθ' ἄνθρωπε φιλοφρονήτωι γήμιος ἢ σαιτυρίσσοι
Εχθρὸν ἢ παρτε-σι κερικόν, ἢ μοι σὺν ἐρεῖσθ' εἰ.

[T H O O]

ARGUMENTVM EIDYLLII QVINTI.

HOC Eidyllion magis Dramaticum est. Colloquuntur autem inter se in Italia, & de præstantia in arte Musica certant; caprarius Comates, qui Eumara Sybaritæ capras pascit, & pastor Lacon qui Thurij Sybaritæ pecora pascit. Habet autē Comates puellam amasiam Alcippen nomine: Lacon vero amasium Eumedem. Et præmium certaminis constituant, caprarius hircum, pastor autem agnum, Morfonem verò cantionum indicem delignant. Finito certamine, iudex Morfon caprario victoriam eribuit. Inscribitur igitur hoc Eidyllion Viatores, quòd in via rixentur. Bucoliastę verò quòd carmen Bucolicum canant.

VIATORES, SEV BVCOLIASTÆ, EIDYLLION quintum.

COMATES ET LACON.

CAPPELLÆ mea, pastorem illum Sybaritam Fugite Laconem; enim meam pellem heri furatus est.

Lacon. An non à fonte fugiit oves? non videtis Comatem, qui mihi nuper fistulam furatus est?

Comates. Quam fistulam? tu enim serue Sybarita, Quando possedisti fistulam? Quid? arnon cum Corydone Tibi satis fuit sibilare arundinis cannulam tenentem?

ΤΗΣ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ ΤΟΥ ΔΕ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ

ΤΟΥΤΟ τὸ εἰδύλλιον δραματικώτερον ἔστι. πρὸς διδόνται ἢ ἀλλήλοις ὅππῃ ταλίας, ἢ πρὸς ὄμου σίας ὀρίζονται, ὅ, τι ἀπὸ τοῦ Κομάτας, ὅς ἐστι μὲν ἐν Συβαρίται νέμει τὰς ἀγρὰς, ἢ ὁ ποιῶν Λάκων, ὅς ἐστι μὲν ἐν Συβαρίται νέμει τὰ δρέμματα, ἢ ὁ ἐν Κομάτας κέρως ἐσομένην Ἀλιπῶν ποιῶν ὁ δὲ Λάκων, ἐσομένην Ἐμρῶν, ἢ ἐπαθῶν τὴν νίκης τὴν δένται, ὁ μὲν αἰπόλος τῶν ἀγρῶν, ὁ δὲ ποιῶν ἀμῶν. Μόρσωνε δὲ ὁ ὀδῶν κέρως ἀφῶνται ἢ ἡγεσῶν τῶν ἢ τὴν ἢ μὲν, ὁ κέρως μόρσων τῶν ἀπὸ τῶν τῶν νίκης δότονται. Ἐπὶ τῶν ἀφῶν μὲν ἐν τῷ τῷ εἰδύλλιον, ὁ δὲ ποιῶν μὲν διὰ τὸ ἐν ὁδῶ φιλονεικῶν, Βυκολιαστῶν δὲ διὰ τὸ βυκολιαστῶν ἢ τῶν βυκολιαστῶν ἐν αὐτοῦ.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ Η ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ, ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ε.

ΚΟΜΑΤΑΣ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝ.

ΑΓΡΕΣ ἐμῶν τιῶν ἢ ποιῶν τὸν Συβαρίταιν Φάλαττὸν τὸν Λάκωνα τὸ μου κέρως ἐχθρὸς ἔμελλεν.

Λάκων. Οὐκ ὀδοῦ τὰς κέρως σὶ πῃ ἀμῶδες ἐπὶ ἐσοῦται τὸν μου τῶν σύργια πρὸς κέρως τῶν Κομάτας. Κομάτας. Τῶν ποίας σύργια; τὸ γὰρ ποίας δῶλε Συβαρίται Ἐπάσω σύργια, τί δὲ, ἐκίπῳ σου Κορύδωνε Ἀρῶν τῶν κέρως ἀμῶν ποιῶν τῶν ἐχθρῶν.

Lacon.

Quam mihi dedit Lycon, o ingenue, tibi vero qua tandem
Lacon furatus pellem, quondam abijt, dic Comatas?
Neque enim Eumara hero tuo fuit pellis in qua dormi-

Comatas. (ret.)

Quam Croeylus mihi dedit, discolor e, tuc, clem sacrificaret
Nymphis ca pra tu v. improbe et tuens contabescbas
Inuidens, et nunc postremo nondum me fecisti.

Lacon.

Non per ipsum Pane littoralem, non tibi Lacon. (has
Pellitenum exiit filius Calatidus; aut si fallo, utinam de
Rupe, o amice, furore correptus, in Crachin saliam.

Comatas.

Non certe, non per ipsas nymphas palustres, o bone:

(Quae mihi placare et benevole sint)

Non tuam fistulam furcim sustulit Comatas.

Lacon.

Si tibi credam, dolores Daphnidis perferam.
Sed enim, si vis haec dum deponere; nihil enim est
Sacrum, cantu quidem tecum certabo, donec ipse recuset.

Comatas.

Sus contra, Minerva certamen certavit: ecce depositus est
Haedus: ago, tu quoque pinguenti agnum depona.

Lacon.

Quomodo, o, astutus, reddi haec erunt ex agno nobis?
Quis palor pro lana decondeat? quis eodem ad se
Capras quae primum peperit, mala cane valit mulgere?

Comatas.

Ille, inquam, qui sicut tu propinquu se superataru cofidit!
Vespa strepens contra cicadam. Sed non sit sane
Haedus equalis tu v. (ecce hircus iste) certa.

Lacon.

Ne festina; neque enim igni ureris. Suavius cantabis
Hic sub oleastro, et ad sylvam hanc asideris,
Gelida unda illic fluit. Hæc enata est

Λάκων.

Ταῖ μοι ἴδωκε Λάκων, οὐ λυθὸρα πιν ὅ τὸ πρῶτον
Λάκων ἐκκλήσας ποτ' ἔβα νάκος, εἰπέ Κομάτας;
Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρᾳ τὰ δασσοῦν ἦς τὰς ἐνδίδεν.

Κομάτας.

Τὸ Κροκύλος μοι ἴδωκε, τὸ ποιητὸν, αἰεὶ ἴδυσσε
Ταῖς Νύμφαις τὰν ἀγρὰ τὴ δ' ὠ κρεκί κὴ τὸ π' ἑτάμην
Βαχρῶτων, ἢ νωὸ μὲ λείδατα γυμνὸν ἱδίνας.

Λάκων.

Οὐ μ' αὐτὸν τ' Ἥαια τ' ἀκτρον, ἐστ' ἔγε Λάκων
Ταῖ βαΐταν ἀπέδυσε ὁ Κρηαί θροδὸς ἢ κ' ἡ πλώας
Ταῖς πέτρας, αἰθρωπε, μωνίς ἐς Κρηθὸν ἰδοίμας.

Κομάτας.

Οὐ μὲν ἐτ' αὐταῖς τὰς λιμνάδας ὡ γὰρ Νύμφαις,
(Αἰτέ μοι ἴλα οἶτε κὴ θυμῶτες τ' ἔξῃσιαν)
Οὐ τὴν τὰν σὺ εἰργά λαθὼν ἐκλεψε Κομάτας.

Λάκων.

Αἴ τοι πιτεύσασμι, τὰ δασσοῦν δὲ δὴ γὰρ ἀεθίμας,
Αλλ' οὐὼ ἀγκα λῆς ἔρεφον θέμην, ἐν τὴ μὲν ἐδὲν
Ἰερόν, ἴδω γὰρ τοι διαείσουμεν ἐς τε κ' ἀπέλας.

Κομάτας.

Τ' ε ποτ' Ἀθωνῶν ἔρεν ἦ εἰσι τ' ἰσίδε καῖται
Ὡ εἶφος δὴ ἀγε κὴ τὴ δ' ἄβοτον αἰμὸν ἔρειδε.

Λάκων.

Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', οὐ τὰ δὲ γ' ἔασεται ἔξῃσι ἀμμῶν;
Τίς πείρας ἀντ' ἔρεῖαν ἐποιήσατο; τίς ὅ παρδύσας
Δίγος ἄε τοτ' ἦν κίνας, κρεκί κὴ κίνας δὴ λειτ' ἀμύγην.

Κομάτας.

Ὅστις νικαστὴν τ' πλατῖον, ὡς τὴν, πεποίησε,
Σφάξ βομβῶν τίσι γὰρ ἐπιπέον. ἴδω γὰρ ἔταῖ
Ὡ εἶφος ἴσασθῆς τὴν (ἰ ε) ὁ τ' ἔρεῖδος ἔρειδε.

Λάκων.

Μὴ σπῆδ' ἐπὶ ἄρτοι πυρὶ θάλασσα ἀδῶν ἀσῆ.
Τὰ δὲ ἐπὶ τὰς κέπνον κὴ τὰ λῶσα τὰ πῶτα κρεκίνας.
Ἐοχθὸν ὑδρὸς πλώει κρεκίνας, ὡδὲ πρὸς κίνας.

Herba, & choruiste, & hic locusta murmurant.

Comatas.

Atqui non festino: vehementer u. indignor, quod tu me
Oculis rectis aspicere: quem olim, cum esses (audes
Pater adhuc, ego docui. en gratia quod recidit:
Nutri canulos lupinos, nutri canes, ut te demorent.

Lacon.

Quando unquam a te boni aliquid didici, uel audiui
Quod meminerim, o tu inuide, & prorsu inopie hominico

Comatas.

Tunc cum pedicabam te, & tu dolebas. capelle autem
Ista balabant. caper u. eas premebat

Lacon.

Ne profundius illo pedio, o gibboso, si peliaris
Sed huc adsis, ueni, & postremo cantabis.

Comatas.

Non ibo illuc: hic quercus, hic cyperus est,
Hic suauiter susurrant apes circum alucaria:
Hic & aqua gelida fontes duo sunt, p. saq. super arborena
Volucres garrunt, & umbra nihil similis est
Illi quae apud te est. Deicit u. & pinus superne nussu.

Lacon.

Atqui pelles agninas & lanam hic calcabis
Si ueneris, somno molliorem: pelles u. caprinae
Quae apud te sunt peius olent quam tu oles.
Statuam u. cratera magnum albi lactis
Nymphis, statuam & alium dulcis olei.

Comatas.

Si autem tu ueneris, teneram filicem hic calcabis
Et pulegium, quod floret substernentur u. caprarum
Pueros molliores quadruplo quam quae apud te sunt agninae
Statuam u. otto quidem alueos lactis Pani,
Et otto cymbia mellis plenos fauos habentia.

Lacon.

Istinc mecum cerra, & isthic Bucolicum carmen canes,
Proprium locum elegans, ecce quercus, uetipm quis nos

Ποτα, χ' α' σβαδ. α' δε, χ' α' κριδες α' δε καλλικυπη.

Κομμάτας.

ΑΝ' ε' π' σβίδω μέγα δ' ἄχθόμεναι τὸ μὲ πολμῆς
Ομμοισι τοῖς ἄρδοισι ποπιβλίπαν, ἔν' πικ' ἰόνται
Παῖσι' ἔτ' ἔγων ἐδίδεσκον. ἴδ' α' χάρεις ἐς τί ποδέρπας.
Τρίψαυ χ' λυκαδῆς, δρέψαυ κωμῆς. αἰε τυ φάγωνη.

Λάκων

Καὶ πὸ κ' ἐγὼ παρὰ τῆ π' μαδῶν κελόνθ' ἢ αἰκούσαις
Μίμναμι, ὡ φ' ὄνερον τὴ ἢ ἀσπερὲς αἰθρίον αἰ τῶς;

Κομμάτας

Α νικ' ἐπιγίζον τυ, τυ δ' ἄγγυς. αἰ ὃ χιμυρῶς
Αἰδὲ κατεβληχῶν τοῦ ἢ ὀβίγος αὐταῖς ἐτρύπη.

Λάκων

Μὴ βιάθειν πλώω πυρίσματος ὑβὲ παφείης.
Αλλὰ γδ' ἔρφ' ὡδ' ἔρπε, ἢ ἔστρα βακκοῖς αἰξείης.

Κομμάτας.

Οὐχ' ἔρψω πλώει τούτω δρῦες, ὡδὲ κὺ περῶς
Ὡδὲ κελόν βομβυῶπι ποτὶ χιμῶσαις μῆξιμα.
Ἐνδ' ὕδατος ἢ χεῶ κραιαῖ δ' ὅσ' ταῖ δ' ὀπ' δ' ἔνδρα
Ὀρνίχες λαδραχῶπι καὶ α' σικῆ ἔδεν ὀμοῖα
Τὰ παρὰ πν. βόμει ὃ ἢ α' πῆτυς ὑφὸδε κώνουε.

Λάκων.

Η μῶ ἀνεκίδας τε ἢ ἔρα τὰ δὲ πατι Cείς,
Αἰκ' ἐνδης, ὕπνω μελακώτερα. πη ὃ τραγείαι
Ταῖ παρὰ πν ὄσδονη κακώτερον ἢ τυ πρ' ὄσδ' εἰς
Στασῶ ὃ κρηπῆρα μέγαν λούνοιο γάλακτος
Τῶς Νύμφαις, στασῶ ὃ ἢ ἀδῆος ἀλλοῖν ἔναια.

Κομμάτας

Αἰ δὲ κὲ ἢ τὸ μολη, ἀσκαλαί πῆριον ὡ δὲ πατι Cείς,
Καὶ γλάχων αἰδὲ δ' ὄσαν. ἰπαστεί ὃ χιμυραῖ
Δίρμυται, τῆ παρὰ πν μελακώτερα τῆ τῶν ἀνῶν
Στασῶ δ' ὀκτώ μῶ γαυλῶς πῶ Πανί γάλακτος,
Ὀκτώ ὃ σκαφίδας μῆξιτος πλῆα κηρ' ἔχεισας.

Λάκων.

Αὐτόθι μαι ποτίελο δὲ, ἢ αὐτόθι βακοκιάσδου,
Ταῖ στωτῆ πατῆων, ἔχε τὰς δρῦας. ἀλλὰ πῆς ἄμμε

Quis iudicabit? Vtinā iā huc veniat boū pastor Lycopar
Comatas.

Nihil ego illo opus habeo. Sed virum
Si vis, lignūrum, sectorem vocemus, qui eticas
Illas apud te fundit. Est verò Morson.

Lacon.

Vocemus. C. Tu accerse εἴ. L. Age hospes paulisper au-
Huc accidens, Nos enim certamus, vter melior (di,
Bucolicus cantor sit. Tu v. chare Morson, neque me
Per gratiam iudices vincere, neque porro istum iuues.

Comatas.

Ita per Nymphas, ita Morson, neque Comata
Plus iuris tribuas, nec etiam Laconi huic grāte feceris.
Istud. v. ouale Thuriū est Sybarita,
Eumara. v. Sybarita caprarum gregem amice hīc videtur.

Lacon.

Nam te rogabat aliquis, per Ionem, an Sybarita,
An meus grex sit improbitime, quam garrulus es.

Comatas.

Hec bone vir, ego qua vera sunt dico,
Neque arroganter glorior. tu v. nimium mordax es.

Lacon.

Dic age si quid dididum habes, εἴ hospite in urbē rursūm
Vinum dimittre. ὁ Apollo, sanē dicax ex Comata.

Comatas.

Musa me multo magis amat, quam cantorem
Daphnidem. ego v. ipsis nuper capras duas matfansi.

Lacon.

Etenim me Apollo valde amat. εἴ pulchrum ipsi
Arietem ego pascō: nam Carneā festa iam imminet.

Comatas.

Præter duas, reliquas capras geminiparas mulgeo.
Est puella me afficiens, Ab miser, inquit, iste ipse mulget?

Lacon.

Ah, ah, Lacon viginti ferme calathos implet
Cascō, εἴ puerum i puerem in delicijs habet.

Τίς κρινεῖ, αἰδ' ἐνδοι πόθ' ὁ βωκόλος ἔσθ' Λυκόπας.
Κομάτας.

Οὐδὲν ἐγὼ τίωω ποτὶδ ἄομα. δῆλ' ἢ αἰδρα,
Αἰ λῆς, τὸν στυμὸν βωστῆσμεσ, ὅς τας ἱρείκας
Τίωας τας παρὲ τὸν ξυλοχίσδετα. ἐντὶ ἧ Μόρσων.

Lacon.

Βωστῆσμεσ. Κ. Τὸ κρῖνει νιν. Λ. Ἰδ' ὡ ξένο μικρόν
Τῆσ' ἐνδῶν. ἄμμεσ γδ ἱρείσδεμεσ ὅς τις ἀρείων (ἀκυστ),
Βυκολιασας ἔδει. τὸ δ' ἢ αἰ φίλε μῆτ' ἐμὲ Μόρσων
Ἐν χερεσι κρινεσ, μῆτ' ὦν τῆσ' αἰτον ἀείσγης.

Κομάτας.

Ναὶ ποτ' τὰν Νυμφῶν, ναὶ Μόρσων μῆτε Κομάτα
Τὸ πλέον ἰδυωῆσ μῆτῶν τῆσ' αἰ χερεσῆ.
Αἰε τοι αἰ ποίμνα τῶ θυρίῶ ὅσ' Συβαρίτα.
Ἐμῶσ εἴ τας ἀγας ὀρῆσ φίλε τῶ Συβαρίτα.

Lacon.

Μὴ τί τις ἠεσῆσ ποτὶδ Διδεσ, αἰτε Συβαρίτα.
Αἰτ' ἐμὸν ὅσ' κρῖνεσ τὸ ποίμνιον, ὡς λῆσ ἐσῆ.

Κομάτας.

Ἐν ποδ' ἐσῆ, ἐγὼ εἰδ' ἀγαθῆσ παύτ' αἰ γερβῶσ,
Κ' ἐδὲν κερχῆσμεσ, τὸ δ' ἢ ἄγαν φιλοκέρτομοσ ἐσῆ.

Lacon.

Εἶα λέγ', εἴπ' λέγῆσ, κῆ ἢ ξένον ἐσ πόλιν αἰδτε
Ζῶντ' ἀφες ὡ, παμῶ ἢ στωμόλοσ ἠεστε Κομάτα.

Κομάτας.

Ταὶ μῶσασ με φιλεῖντι πολὸν πλέον ἢ τὸν αἰοιδῶν
Δάφνιν, ἐγὼ δ' ἢ αἰταισ χερμέρασ δύο κῶσῶν στυκ' ἰδυσαί.

Lacon.

Καὶ γδ ἐμ' ὡ πόλλων φιλεῖσ μέγα κῆ κελὸν αἰταῖ
Κελὸν ἐγὼ βόσκη. τὰ ἧ κάρνα κῆ ἐφίρπεσ.

Κομάτας.

Πλατ' διύο, τας λοιπας διδυμεσ πόκοσ ἀγας ἀμῆγῶ.
Ναὶ μ' αἰ παῖσ ποδορβῶσ, τ' ὅσασ λέγῆσ αἰτὸσ ἀμῆγῆσ.

Lacon.

Φδῶ εἰδ', Λάκων εἰσ ταλάσσοσ χεσδῶν αἰκῆσ πληρῶσ.
Τυρῶ κῆ ἢ ἀταβου εἰσ αἰδτεσ παῖσδῶ μολωεῖ.

C 111

Comatas.

Petit & malis capras; iam Clearista,
Capras prater agentem, & siquae aliquid admurmuras
Lacon.

Et me pastorem Cratidas imberbis occurrens
Furiat; nam splendida ei circa collum quatitur coma.

Comatas.

Sed non conferenda sum rubus caninus & anemone
Cum rosis; quatum flores circa sepes nascuntur.

Lacon.

Neg. n. neg. si glandibus montana poma, nã illa quidã ha
Tenuam ab ilice corticulatã, hæc v. mellita sunt. [bens

Comatas.

Et ego quidem mox puella abo palumbum,
Ex mæipera abreptum; ibi enim incubat.

Lacon.

Ego v. ad vestem mollem lanam, cum condebo
Ouem nigram, Cratida donabo ipse.

Comatas.

Heus discedite ab oleastro capellæ; hæc pascimini;
Ad declivem hunc tumulum, ubi sunt myrica.

Lacon.

Non à quercu tu Conage, tuque Cynarha,
Hic pascimini versus ortem, quemadmodum Phalarus.

Comatas.

Est mihi sinus è cypro, est crater
Opus Praxitelis, puella verò hæc adseruo.

Lacon.

Ecce mihi canis est custos gregis qui lupos strangulabat.
Hunc puero donabo, ut omnes feræ persequatur.

Comatas.

Vos locuste, quæ materiam nostram transilire soleitis
Ne meas ladatis vites; sunt enim tenera.

Lacon.

Cicada videt, ut ego caprarum irriter;
Sic & vos scilicet irritatis messorum.

Κομάτας

Βόθρῳ καὶ μάλοισι τὸ αἰσπλόν ἄ Κλειεῖται,
Τὰς αἴγας παρελόντας; καὶ ἀδύ τι ποπωλιασθεῖ.

Λάκων.

Κῆμ' ἄ γδ ὁ Κρατίδας τὸ πῶμα λείος ἔσται τῷ
Ἐκμῶνι λιπαρῷ ὃ παρ' ἀνέχονα σείει τ' Ἰστῆκ.

Κομάτας

Ἄλλ' ἐπὶ συμβλητ' ὅτι κωλοσβατος εἰδ' ἀνεμῶνα
Πρόξ βόθρα, τῶν αἰθῆρα παρ' ἡμισσιῶσι πεφύκει.

Λάκων.

Οὐδ' ἄ γδ ἄδ' ἀκώλοισι ὀρεμαλίθις, καὶ μὲν ἔχεται
Ἀετῶν δότο ἀρίστον λεπύριον, αἰ δ' ἔμυχι χυλῷ.

Κομάτας.

Κῆρ' ἄ μὲν ὄωζω τὰ παρδένω αὐτίκα φάσται,
Ἐκ τὰς ἀκωύθω κωθῆρ' ἔτι μὲν ἄ γδ ἰρίσθι.

Λάκων.

Ἄλλ' ἔγω ἐς χλωῖαν μελακὸν πόμον, ἐπὶ ὄωκ' ἐξῆσθαι
Τὰ εἰν τῶν πέλαι, Κρατίδ' ἀδωρήσμεν αὐτὸς.

Κομάτας.

Σίτ' ὄτο τὰς κοπίων τῶν μηκέθις, ὡδ' ἐνέμαθις
Ὡς τὸ κώτταντες τῶτο γαλόφον, ἄ τε μωρίσθαι.

Λάκων.

Οὐκ ὄτο τὰς δρυῶς ἔσται ὁ Κώναρος, ἄτε Κωμῶθω,
Τὰ πῶ βοσκηστέθαι ποτ' ἀντολῆς, ὡς ὁ Φ' ἀγαρος.

Κομάτας

Ἐστὶ δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσιος, ἔστι δ' ἰρητῆρ
Ἐργον Πραξίτελθους τὰ παρ' ἄ γδ τῶν φυλάσθω.

Λάκων.

Χ' ἀμῖν ὅτι κῶν φιλοπαίμνις, ὅς λυκος ἄρχει.
Ὀν τῶ παρ' ἄ γδ δίδωμι τὰ θηρία πῶντα δίδωκε.

Κομάτας

Ἀκρίθις ἄ τ' φραγμαὶν ἔσται παρ' ἄ γδ τῶν
Μὴ μὲν λωβασθε τὰς ἀμπελὸς, ἐν τῷ ἄ βω.

Λάκων.

Τοὶ τῶ γίγας ἰρήτ' ἄ αἰσπλόν ὡς ἰρίσθω
Ὀῦτω δ' ἡμῶν θῆν ἰρίσθω τῶν κωλαμῶν τῶν.

Comatas.

Odi densicaudatas vulpes, quæ vites Miconis
Semper frequentantes, vesperi ex illis uvas comedunt.

Lacon.

Etenim & ego odi scarabeos, qui Philonda
Ficus absumentes, sublimis ferantur.

Comatas.

An non meministi, quando ego te percussi, utiq. detes strin-
gulchre mouebaste & quercui habebat illi? (gens.)

Lacon.

Illud quidem non memini, verum quando te hic vinctum
Eumaras valde cecidit loris, id equidem probe noui.

Comatas.

Iam quispiam irritatur, o Mors, nonne sensisti?
Valde eni & scillas vereres è sepulcro euolle.

Lacon.

Ei ego quempiam pungo, Mors, tuque id vides.
Profectus ad Halenta, inde Cylaminum effodias.

Comatas.

Himera pro aqua lacte fluat, tuque o Crathi,
Vino rubeas, sic u. iunci fructum ferant.

Lacon.

Fluat mihi & fons Sybaritis molle, atque mane
Puella pro aqua urnam fauis intingat.

Comatas.

Mea quidem caprae cyuisum & egilon comedunt,
Atque iuncum calcant, & inter arbuteas frondes cubant.

Lacon.

Ouibus u. meis adest apiastrum
Ad pascendum, & sicut rosa copiosa haecra effloret.

Comatas.

Non amo Alcippem, quia me nuper non osculata est
Aures prehensans, cum ipsi palumbum donarem.

Lacon.

Sed ego Eumedem vehementer amo: nam cum ipsi
Fistulam porrigerem, admodum uelle me osculatus est.

Κομάτας.

Μισῶ τὰς δασυκέρκας ἀλώπηκας, αἳ τὰ Μίκωνος
Αἰεὶ φοιτῶσάν τὰ ποθέσσεν βαγίζοντι.

Λάκων.

Καὶ γὰρ ἐγὼ μισῶ τὰς κενθάρους, οἳ τὰ Φιλώνδα
Σύκας κατατρῶοντες, ἀπὸ λῆμμοι φορέον.

Κομάτας.

Ἡ ἐμέμνασ' ὅτ' ἐγὼν τὸ κατήλασα· καὶ τὸ στασεῶς
Εὐποτε κικλιζέθω, καὶ τὰς δρυὸς εἶχο τιμάς.

Λάκων.

Τοῦτο μὲν ἐμέμναμα ὅκως μὲν σὴδε τὴ δαίσεως
Εὐμάρους ἐμὰ θηροκαλῶς μέγα ποτὸ γ. ἴσταμι.

Κομάτας.

Ἡ δὲ τις Μόρσων πικραίνεται ἐχὲ παρήδου;
Συλάσας ἰὼν γηρίας δὸτ' σῶματος, αὐτίκας τίλοιθ'.

Λάκων.

Κήρῳ μὲν κνί (Cela) Μόρσων πινά, καὶ τὸ ἡδύσσει.
Ἐνδῶν, τὰν κικλιζέθω δρυάσενιν, εἰς τὸν Ἀλυτῶν.

Κομάτας.

Ἰμίεα αἰθ' ὑδατες ρεῖτω γόγυ, καὶ τὸ ἡ Κραδί
Οἴτω ποροῦρρις τὰ δὲ τοι σία καρπὸν ἐνέικω.

Λάκων.

Ρεῖτω καὶ ἂν Συβαρίτις ἐμῖν μῆρι, καὶ τὸ ποτ' ἔρδρον
Ἀπαῖς αἰθ' ὑδατες τῶν κηλίπδα κηρία βάλω.

Κομάτας.

Ταῖ μὲν ἐμῶν κῆπὸν τε καὶ ἀγέλον αἴγας ἔδοντα
Καὶ ἄγρον πατέοντα, καὶ ἐν κομῆσιν κίοντα.

Λάκων.

Ταῖσι δ' ἐμῶν εἰεσι παρῆσι μὲν ἂν μῆριπα
Φίρβεαδ, πολλὰς δ' καὶ ὡς ῥόδα μασὸς ἴπαιθι.

Κομάτας.

Θὺκ ἔρχεμ' Ἀκχίπας, ὅτι με παρῆν ἐκ ἐφίλασι
Τὸν ἄπτον κερθῆσ' ὄκως οἳ τῶν φάστων ἴδωκα.

Λάκων.

Ἄν' ἐγὼ Εὐμῆδους ἔρχεμαι μέγα, καὶ γὰρ ἂν ἀπὸ
Τῶν σῶμαθ' ἄρδρα κελὸν τί με κέρτ' ἐφίλασι.

Comatas.

Non fas est, o Lacon picas certare cum Iustinijs,
Neque uripras cum cycenis: tu u. o miser odiosus es.

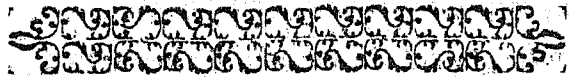
Morfon,

Iubeo ouium pastorem desinere tibi u. Comatas,
Donat Morfon agnam: tu ergo sacrificans
Nymphis, Morfoni mox bellam carnem mittas.

Comatas.

Mirtamper Pana, pra gaudio fremat totus hircorium
Iam grex: & ego uide quam magnū hunc cachiinnū nūc
Contra pastorem Laconem, quod tandem iam (edam,
Agnum acquisisti: nunc uobis in celum saliam.
Vos meae cornigera capelca bonum animum habete : cras
Omnes ego in Sybariide fonte lauabo. (n. vos
Hens tu albe, qui cornuperis, si quam aggredieris
Ex capellis percutiam te, priusquam sacrificem
Nymphis agnum: sed ecce hic rursus incipit : Arqui fiam
ego

Nisi te percutiam, Melanthius pro Comata.

ARGUMENTVM EIDYLLII

S E X T I I

Dametas & Daphnis aetate sub meridiem gre-
ges in vnum locum compellant, & alternis de Cy-
clope & Galatea nympa canunt incipit itaque ca-
tilenam Daphnis, sermonem tanquam ad Cyclo-
pem dirigens. Dametas vero respondet quasi sub
persona Polyphemi. Res ipsa in Sicilia gesta fin-
gitur: Alloquitur Poeta Aratum, cuius etiam me-
minit in Thalytiis, & alibi. Potest autem is esse qui
Phaenomena scripsit,

Κομάτας.

Οὐ θεμιτὸν Λαίων ποτ' ἀνδρῶνα κίονας ῥίσι δ' ἄνα
Οὐδ' ἰσοποπίας κύνεισι: τὸ δ' ἴ' ὠ τάλαν ἔσσι φιλεχθῆς.

Μόρσων.

Παύσαιδ' κήρυγμα ἢ ποιηθῆναι: τίς ἢ Κομάτας
Δαρρείται Μόρσων τὰ ἀμνίδια: κὴ τὸ ἢ δύσας
Τῆς Νύμφης, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκ' ἀπέμψαν.

Κομάτας.

Πημῶν γὰρ ἢ Πάνα φεμῶσθε πᾶσι τραγίσια
Νυῦ ἀγρία: κὴ γὰρ ἴδ' ὡς μέγα τῷτο κεχαρῆθ'
Κυπῶ Λαίωνος τὰ ποιηθῆσθε, ἢ ἴσι πὸ κ' ἦδη.
Αὐσάμαν ἢ ἀμνόν. ἔς ἕρῶν ἔμμιν ἄθροισμα-
Δίγες ἔμαθ' ἀποσῆτε κέρην χείρας αἰετον ὕμμο.
Πάσας ἰγῶ λουσῶ Συβαρῆ πῶδες ἐνδοθι κραίας.
Οὗτος ὁ Λυκίταις ὁ κορυπίλος, εἴ τιν' ἐχέσθης
Τὰ ἀγρία, φλασῶ τυ, πῶρην ἢ ἔμα κελαιερίσθης
Τῆς Νύμφης ἢ ἀμνόν. ὁ δ' αὖ πάλιν, διγὰ γλυσιμῶν
Αἰ μὴ τυ φλάσθης, Μελαχθῆς αἰτὶ Κομάτας.

ἘΠΙΘΕΣΙΣ ΤΟΥ Σ
ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ

ΔΑΜΟΙΤΑΣ ἢ Δάφνης δέγους ὄντος μισμηθείας
εἰς ἂν τὰ δρέμματα σιωπῶντοσι κὴ ἀμοιβῆσθης τῶν
ἀφ' ἑὶ Κύκλωπος, κὴ Γαλατίας Νύμφης ὑποθέσθην ἢ
δοῦσιν. ἀρχεται μὲν οὖν τ' ἠδ' ἔσθ' ἡ δάφνης, ὡς κερῆς
ἢ Κύκλωπος κὴ δόποδοσιν ποιούμμος. ὁ ἢ Δαμά-
τας ἀποκρίνεται ἐν κερῶσθου τοῦ Πελυφῆμης δ' ἴδεν.
Τὰ κερῶσθου ἐν Σικελίᾳ, κερῶσθου δ' ἀρχεται δ' ἢ
πυρρῆς Ἀράτω, εἰ κὴ μέμνηται ἐν τοῖς Θυγισίεσθ,
κὴ ἀμαρῶν. Δαμάτας δ' ἔσθ' ἢ ἢ φησὶ κερῶσθου
πυρρῆς.

BUCOLICI CANTORES,

Eidyllion sextum.

DAMOETAS ET DAPHNIS.

DAMOETAS & Daphnis bubulcus in unum locum Gregem olim, o Arate, compulerunt. erat u. al- ter eorum

Rursus, aet semiberbis ad fontem autem quendam ambo Sedentes, medio die astiuo, talia canebant.

Prior porro capit Daphnis, quoniam & prior prouocauit Daphni.

Petit tibi, Polypheme, gregem ouium Galatea Pomis, amatorem difficilem caprarum virum te vocas. Tu v. ipsam non aspicias, miser, miser: sed sedes Suaniter fistula cantans, ecce illa iterum canem petit, Que te sequitur custos ouium, ipsa v. larras, In mare prospectans, illamque pulchri fluitus ostendunt Placide frementes, in litore currentem.

Vide ne canis puelle in crura irruat, Cum e mari egreditur, neque pulchrum corpus laniet.

Illam v. ibi deliciatur, sicut ab acantho Arida folio, quando pulchra estas correat.

Et fugit amantem, & non amantem sectatur, Et a linea sacra mouet calculum, certe enim amoris

Sape, o Polypheme, que non pulchra sunt, ea pulchra vi- Post hunc Dametas inceperit, & hac cocinit:

Vidi per Pana ouium gregem cum peteret, Nec me latuit, neq. hinc meum unicum dulce oculum, quoutrina

Usque ad finem. Sed vates Telemus hostilia predicens, Hostilia ferat domum, ut suis liberis adferret.

Sed & ipse ego pungens rursus non aspicio, Sed dico me aliam quandam mulierem habere. ipsa v. audis

Inuidet mihi, o Apollo, & tabescit, atque e mari,

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,

Ειδύλλιον σ'

ΔΑΜΟΙΤΑΣ ΚΑΙ ΔΑΦΝΙΣ.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ Δάφνις ὁ βουκόλος οἷς ἔ- να χῶρον

Τὰ ἀγέδμ' ἔχον πρὸ Δρατὶ σιμά γαρον. ἢς δ' ἔ- μβ' αὐτῶν

Πύρρος, ὁ δ' ὀμιγύρετος. ὅπ'ι κραίαν δὲ πιν ἄμφω Εὐσθ' ἄφροι δέριος μέσφ' ἄμα π, τοιάδ' αἰείδον. Πεσότος δ' ἄρ' ἔατε Δαφνίς ἐπεὶ καὶ πεσότος ἔρεσθεν.

Δάφνις.

Βόμει τοι Πολύφαμα τὸ ποιμνιον ἀ Γαλάτεια!

Μόχοισιν, δυσέροται τὸν ἀπτόλον αἰδρὰ καλῶστα

Καὶ τὴν νιν ἔ παδρῆδαι τὰ λῶν, τὰ λαν, ἀλλὰ καὶ θησιμα

Α δ' ἔα συρεσθων, πάλιν ἀδ' [ἔδ' ε] τὰ κίωια βάλκεις

Α τει τὰν οἶαν ἐπετα σκουπὸς ἀ ἴ βεῦσθ' εἰ.

Εἰς ἄμα δ' ἔρεσθεν, τὰ δ' εἰν καλὰ κίωια φαίνεν

Ασυχα καχλάζοντα, ἐπ' αἰγυαλοῖο δέοισιν.

Φραζέο μὴ τὰς παρὸς ἐπὶ κινάμοισιν ἀρῆση

Εξ ὅς ἔς ἐρχομένης, καὶ ἴ χεῖρα κελὸν ἀμύξῃ.

Α δ' εἰν ἰωτὸδε τοι διαδρῦπτεται, οἷς ἀπ' ἀκωνδαι

Ταί καπυγαί χηῖται το κελὸν δέρος ἀλῆκα φρύπτεσ'

Καὶ φέβ' ἴ φελέοντα καὶ φελέοντα δῶκαι.

Καὶ ἴ δ' ὀπὸ γρεμμῶς κινεῖ λίδαν, ἢ γδ' ἔροσι

Πολλάμεις ὡ πολύφαμα. τὰ μὴ κἀμα κἀμα πῆρασ'.

Τὸ δ' ἔπ' Δαμοίτας ἀνὶ βάλκεις, καὶ τὰ δ' αἰείδεν.

Δαμοίτας,

Εἶδον γὰρ ἴ Παῖνα τὸ ποιμνιον αἰὶν' ἔβδησ,

Κ' ἔμ' ἔαδ', ἔ τὸν ἔμαρ ἴ ἔνα γλυκίω, ὡ ποδύρικε

Ες τῆος ἀντὶρ, ὁ μανῆς ὁ Τήλεμος ἔχθ' ἀγορῶτων,

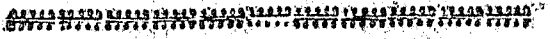
Εχθροὶ φέροι ποτὶ οἶκον, ὅπως τε κέεσσι φλαξῃ.

Ελλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κινίσθων πάλιν, ἔ ποδύρικε,

Αλλ' ἀλλαν τινὰ φάμι γυμῶν ἔχεν ἀδ' αἰείστω.

Ζηοὶ μ' ὡ Παγαί, καὶ τὰ κηῖται ἐν ἴ δ' αἰείστω.

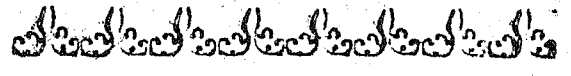
Furiosa proflyt, circumspedans ad antra & greges.
 Iussi aut canem illi placide allatrare: etenim cum amare
 Ipsam, canis ganniebat, ad femora rostrum admouens.
 Cumque me sapius id facere videl'et, forte mittere
 Nuncium: verum ego fores ocludam, donec iurauerit,
 Quod ipsa mihi velin sternere pulchrum lectum in hac in-
 Neque enim deformis sum, ut de me dicunt: (sula
 Cerere nuper in mare inspexi, erat autem tranquillus illas.
 Et pulchra quide mihi barba, pulchra v. hac una pupula,
 (Vt a me iudicabatur) videbatur. Dentium porro
 Ni ore candidior e, quam Parisi lapis est, mare ostendebat.
 Ne v. fascino laderet, ter ipse in gremium meum inspui.
 Nam id me anus Coryraris docuit,
 Qua nuper messoribus apud Hippocoontem acinebat,
 Hae enim dixisset, Daphnide Damaras exosculat' est.
 Et ille qui de huic fistula, hic v. illi pulchra tibi am dedit.
 Tibi a canebar Damaras, fistula v. canebar Daphnis
 Et virula statim salubant in mollis gramina: (habulcus
 Vicit sane neuter, sed erant multi.

ARGUMENTVM EIDYLLII
 SEPTIMI.

Peregre agens Theocritus in insula Co; cum ad
 Ptolomæum in Alexandriam proficisceretur, ami-
 cus factus est Phrasidamo & Antigoni Lycopoi fi-
 liis, vocatusque ab illis rus ad Thalyfia sacra Cere-
 ris; abijt eò cum Eucrito & Amynta. Incidit autem
 in itinere in Lycidam Cydoniatâ ex Cretas & mu-
 tuo sermone suos ipsorum amores inter se recen-
 sent. Continet igitur hoc Eidyllion meram rei-
 gesta narrationem.

Θίσει παπταίνουσα πολ' αἴτρα τε καὶ ποτὶ ποιμένας.
 Σίγα δ' ὕλακτένιν ἐν τῇ κυτῆρϊ γδ' ὄκ' ἤραον
 Αὐτὰς, ἐκφυζέτω πολ' ἰσχυρὰ βύχχοι ἔχουσαι
 Ταῦτα δ' ἰσως ἴσασθ' ὅσα ποιμνιά μα παλλάκι, πῆ μ' ἔβη
 Ἀγέλαν ἑυτέρ' ἐγὼ κλασθ' θύρας, ἐς τε κ' ὁμόσθη
 Αὐτὰ μοι γορέσθ' κελεύθ' ἄμνια τὰς δ' ὄπ' ἰάσθη.
 Καὶ ὄρ' θ' ἴω εἰδ' εἶδος ἔγω κ' ἄκον, ὡς με λέγονται.
 Ἡ γδ' ἄρα εἰς πόντον ἐστὶ γλαῖπον, ἥς ἢ γαλαῖα.
 Καὶ κελεύθ' τὰ γέμειν, κελεύθ' δ' ἔμιν ἀμείκκ' ἰσθ' ὄρ' ἴω
 (Ὡς παρ' ἔμιν κέκρηται, κ' ἄρα το ἀνετο ἦδ' ἴω τ' ὄρ' ἴω)
 Δόλοτέρην ἑμὴν περὶ ἄσ' ἰσθ' ἴω ἀνετο ἴω.
 Ὡς μιν βασκάνθ' ἴω, τὸς εἰς ἔμιν ἔπυσσε κόλπον.
 Ταῦτα γδ' ἄρα μοι με Κοτυπάρης ἔλεγε δ' ἴω.
 Ἀπ' ἄρα ἀμείωντασ' ἴω ἰσθ' ἴω ἀνετο ποταμῶν.
 Τόσ' εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐβήλασθ' ἴω
 Χ' ἄρα μὴ τὰ σύβρηθ' ἴω, ὃ ἢ τὰ κελεύθ' ἑμὴν ἴω.
 Αὐτὸς Δαμοίτας, σύβρηθ' ἴω Δάφνιν ὁ βῶτασ' ἴω
 Ὡς ἴω τ' ἐν μελακῶ τὰς πῶτασ' ἴω τὴν ποίη.
 Νίκα μὲν εἰδ' ὄρ' ἴω, ἀλάστωται δ' ἴω ἴω.

ΤΠΘΘΣΙΣ ΤΟΥ 5.
 ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Επιδημίας ὁ Θεόκριτος ἐν Κο, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον
 εἰς Αλεξάνδρειαν ἀπῆλθε, φίλος κατέστη Φρασιδάμου
 καὶ Αντιγονί Λυκοποιῶν υἱοῖς καὶ κληθεῖς τῶν αὐτῶν ἀ-
 γούρων ὄπ' ἴω ἀνετο Δάφνιν, ἀπεισι μὲν Θεόκριτου καὶ
 Ἀμύντου. Εντυγχάνει ἢ καθ' ὄδον Λυκίδα τῶν Κυ-
 δωνιάτων ἐν Κρήταις, καὶ ὄρ' ἴω ὁμοιωμένους εἰς ἴω
 ἴω τῶν αὐτῶν ἴω τῶν αὐτῶν. Εἰς μὲν οὖν τὸ τῶν αὐτῶν
 ἴω ὄρ' ἴω δὴνημυθικόν.

THALYSIA, SEV VERNVM
iter, Eclijhion septimum.

TEMPVS erat, cum ego & Eucritus in Hal-
lenra.
Ibamus ex urbe, & tertius nobiscum erat A-
myntas.

Non Cereri faciebant Thalyfia, Phrafidamus
Et Emigenes, duo filij Lycoperi, si quid boni restat
Aethuc ex antiquis illi nobilibus inde à Elycia, atque ipso
Chiacone, qui Buriam fontem ab imo confecit
Rene amixtus ad petrâ genu, nata verò circa eum fontem
Populi vltimique Umbrosi nemus efficiebant
Viridibus folijs recte frondentes.
Necdum v. mediâ viâ emens eramus, & nondum sepulchrâ
Basilæ nobis apparebat, cum in quendam viatorem
Eydouum virum bonum, & Musis dilectum, incidimus.
Nomen erat Lycidai, pastor v. caprarius erat inique aliquis
Ignor. isse aspiciens, nâ caprario admodum simis erat. (ipse
Ex hirsuto enim & villosa exuuto hirci habebat
Fuluâ pellâ humeri induiâ, reces coagulâ, adhuc redolentem
Circa pectus v. vultum palliam illi adstrictum erat
Cingulo rextili, curuamque ferebat ex oleastro
Dextera manu clauam, & placide ridens me appellauit
Oculo miranti (nam rîsus illi habebat in labiis)
Sim ichi, a quod tu nunc in meridie pedes trahis?
Quum & lacertus sub sepibus dormit,
Neque cr. state cassidè vagamur.
An vocatus ad canam festinad aur in aliquibus ex ciuitate
Torcular insiliens nam te pedibus concitato,
Omnes calculi offensi ad soleas tinniunt:
Illi ego respondi: Chare Lycida, somnes te dicunt
Esse exitium fistulatore, inter & pastores
Et messorum, quod magna leticia animum afficit
Nostrum, etsi ut mea fert sententia, se equiparare
Spero, iter verò hoc nobis est ad Thalyfia, sate n. amicos

ΘΑΛΥΣΙΑ, Η ΕΑΡΙΝΗ ΟΔΟΣ
πορεία, ειδύλλιον ζ'

ΗΣ χρόνος αντί έχω τε. Θυρίτες είς τόν αλιαντα
Είρπομα εν ποταμοίσι σω ή πέποιτ' άμμίν Α μωσ-
ται:

Τά Διοί γδ' έτυχε θαλυσία ο Φρασιδαμος
Κ' ακτηχίης τεκνα Λυκαίπος είπ' ωδ' έδλόν
Χαδ' έστ' έτ' αλαθεν δ' ο Κλυπίας τε κρη άυτά
Χόσκωνος, Βύρειαν ός έν ποδ' ές άυς κρηνας,
Εύγ' έμρεσε άμμος πέτρα γόνυ τα ή παρ' άυτων
Αίχρη πι' έαυ τε δ' όσμλον έδου έφαινον
Χλωροίσιν πέταλοισι κατηφές κήμοισίη.
Κ' έπω τών μασάτων όδον τίμας έδ' έ τ' όσάμα
Αμύ τώ Βρασίλια κατηφάνεται κρη ή π' όδ' ή των
Εδλόν σω μοισίησι κυδων ένδ' έμμε άδρα.
Ανομα κού Λυκαίδων, ής άπό έσ' έδ' έ κέ τίς μιν
Ηγνοήσεν έδών, έπει άπο φ' έξ' έχ' έώκει
Εκ κού γδ' λαστομο δασύπειρος είχε π' έρ' έσ'
Κνακόν έέρμ' άμοισί ηέας τ' άμμοισί ποταμόν
Αμοί έέ εί σή τ' άστ' γέρον έσφίγητε πέπλος
Ζωσθήσει π' έμ' έρω έρίκην έί έχεν άχρη έμ' έω
Δοξί τ' έρω κορυδων κρη μ' άχρη κρη έπει σισαρο
Ομμε π' με δ' έωντα, γέ' ως έέ εί έχε τε χήλ' έως)
Σίμη χ' έρω π' άδ' ή τυ μ' έσ' άμμοισί ποταμοί ή κρη
Ανίκα δ' ή σω έρ' έσ' έμ' έσ' άμμοισί καδ' έδ' έσ'
Ούδ' έδ' έπ' άμμοισί ποταμοί έδ' έσ' έμ' έσ' άμμοισί
Η μ' έδ' έπ' άμμοισί ποταμοί έδ' έσ' έμ' έσ' άμμοισί
Λυκόν έπ' έρω κρη έσ' έμ' έσ' άμμοισί ποταμοί
Πάσα έδ' έρω π' άμμοισί ποταμοί έδ' έσ' έμ' έσ' άμμοισί
έν έρω έρω έμ' έσ' άμμοισί ποταμοί έδ' έσ' έμ' έσ' άμμοισί
Εμμε συρεκ τών μ' έρω έμ' έσ' άμμοισί ποταμοί έδ' έσ' έμ' έσ' άμμοισί
Έν τ' έρω έμ' έσ' άμμοισί ποταμοί έδ' έσ' έμ' έσ' άμμοισί
Αμμοισί ποταμοί έδ' έσ' έμ' έσ' άμμοισί ποταμοί έδ' έσ' έμ' έσ' άμμοισί
Είρπομα άδ' έδ' έσ' έμ' έσ' άμμοισί ποταμοί έδ' έσ' έμ' έσ' άμμοισί

D y

Viri epulum parant pulchra Cereri,
Opum primitias offerent es, nā ipsi valde pingui mensura
Dea frumento complevit horreum.

Sed age (quoniam communis haec via est, communis & dies)
Canamus carmen Bucolicum: forte alter alterum, iuenerit.
Nam & ego Musarum facundum os sum, meque dicunt
Omnes cantorem optimū esse: sed ego non facile illis credo.
Non per terram. Nōdū enim meo iudicio, neque praestantē
Sicelidam Samium vinco, neque Philetam,
Cantando: sed velut rana quaedam contra cicadas, contendō.

Sic dixi dedita opera. Caprarius autem cum suauiter
Hoc, inquit, tibi pedum donabo, namque es (arrasset,
Totum reuera germen diuinitus factum.

Nam & fabrum valde odit, qui conatur
Extrudere domū tā altā, quā est vertex montis Oromedontis:
Et Musarum aues, quacumque contra Chistem vatem,
Ex aduerso strident, incassum laborant.

Sed age, quā primitiam incipiamus canere Bucolicū. carmē,
Simichida atq. ego quidē canā (vide queso nū tibi placet)
Hoc quod nuper in monte breue carmen meditatus sum.

Vtinam sit Aegeanacti foelix navigatio in Mitylenen.
Etiam tunc, cum sub occiduis hōdis Notus, humidus urget
Fluctus, cumque Crion in Oceano pedes sistat;

Si Lycidam costum ab amore
Liberauerit, nam ardens illius amor me urit.

Et Halcyones sternent fluctus & mare,
Atque Notum, atque Eurum, qui extremas algas mouet:
Halcyones, quae à glaucis Nereidibus maxime
Inter aues diliguntur, quacumque e mari visitant.

Vtinam Aegeana sit nauis: aut in Mitylenam,
Omnia tranquilla sint, ut inco modum portū perueniat;
Egōque illo die anethinam vel rosaceam,

Aut ex albis violis coronam in capite gestans,
Vinum in Ptelea natum e craterē hauriam,
Ad ignem recubans, interea in igne aliqui: fabas torreat,
Et thornus depasatus erit ad cubitum usque

Αἰέρες δὲ πάλω δαμάτρεϊ δάτω τελευτῶπ
Οὐδὲ ἀπαρχοίμοι: μάλα τὸ σφισι πῖνοι μέτρω,
Αδμήμων δὲ κριδὴν ἀπληήροισιν ἄνωαι.
Ἄλλ' ἄγε δὴ (ξυῶα γὰρ ὀδὸς ξυῶα ἢ πῆ αἰὸς)
Βωκοῖσι σὺ δὴ μεδῶται τὰ χ' ὠπτερος ὄμων ὄνασσι.
Καὶ γὰρ ἐγὼ μοισσῶν κερπυρὸν εἶμα κήμη λέγωντα
Πάντες αἰοιδὸν ἀοριζοῖ ἐγὼ δὲ τις εἰ ταχυπειθής,
Οὐδὲν εἰ τὸ πω κερτ' ἐμὸν νόσον, ἔτι τὸν ἐσθλὸν
Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμου, ἔτι Φιλιππῶν,
Αἰείδων· βάλτραχος ἢ ποτ' ἀκρίδας ὡς τις ἐρίσθω.
Ὡς ἐφάμεν ὅτι ταῦδε, ὁ δὲ αἰπόλος, αἰδὸν γαλαίστες,
Τὰν ταῖς ἴφα, κορυβίαν δὲ εἰσοῦσιν οὐκ ἐκέν ἰσθί
Παῖ ἐπ' ἄγαθία πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔργος.
Ὡς μιν ἢ τέκτων μίγ' ἀπέχεται ὅς τις ἐρδνῆ
ἴσον ὄδου κορυφῶ τελεσθῶ δέμον Ὀρομέδοντες.
Καὶ μοισσῶν ἔργιχα, ὅσοι ποτ' ἴον αἰοιδὸν
Ἀντία κοκῶζοντες ἐτώσια μοχθίζοντα.
Ἄλλ' ἄγε βωκοίκα εἰ τα χ' ἐαρχοίμοι αἰοιδῶς
Σιμιχίδῃ κηγῶ μὲν [ὄρη φίλος εἰ τοι ἀρέσθῃ]
Τὴ δ' ὅτι πωρῶν εἰ ὄρη τὸ μελύθριον ἐξεπὸνασθῶ.
Ἐσθῶται Ἀγαίνα κηγῶς πλόος ἐς Μιτυλαίαν.
Χ' ὅταν ἐσθῶ εἰσπερίοις ἐρίσθῃς νότος ὕψα δίακῃ
Κύματα, κ' Ὀρείων ὅτ' ἐσθῶ Ὀκισσῶ πῶτα εἰσχυῃ,
Ἄϊκον τὸ Λυκίδαν ἰπθὲρ μὲν ὄξ Ἄφροδίτης
Ῥύσπηται θερμὸς γὰρ ἐσθῶ αὐτῶ με κερτῶ δῆ.
Χ' ὄμμύοις σφρεσῶντι τὰ κύματα, τίω τε δέλασταν,
Τὸν τε νότον, τὸν τ' ἄσρον, ὅς ἐσθῶται φυκία κινῆ.
Ἀλυκὸν γλαυκῆς Ἠρηίσι τῶν τε μέλισσῶν
Θρησίων φίλαθεν ὄσθῃς τε ἀσθῶ ἄλλος ἀγῆα.
Ἀγαίνα κηγῶς πλόος διζήμενῶ ἐς Μιτυλαίαν
Ὀρεα πάντα χυοίπο, καὶ ὄμπλον σρμον ἴκιστο.
Κηγῶ τίω κερτ' ἄμαρ, ἀνήθρον ἢ ῥοδῶντα
Ἠ κηγῶ θυκοίων σφρανον κερτ' κερτῶ φυλάσων.
Τὸν ἰτελεπκὸν εἶνον δὲ κρητῆρος ἀφουξῶ.
Πῶ πωρῶ κηγῶ κηγῶς κηγῶ δὲ τις ἐν πωρῶ φρουξῶ.
Χ' ἄ σθῶ εἰσπερίοις πωρῶ κηγῶ εἰς τ' ὄρη παχύν

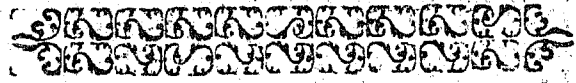
Cnyza, asphaltela, et flexibili apio,
 Et bibam suaviter, memor Aegaeas
 Ipsis calicibus usque ad fessum labrum infingens.
 Tibijs u. canabunt mihi duo pastores, aliter Aetharnensis,
 Alter uero Lycopitias: et Tityrus propè accinet,
 Quomodo olim Xeniam amauit Laphnis bubulcus:
 Et quomodo per montes obravit, et quomodo quercus ipsa
 Quae nascuntur circa ripas fluminis Himerae, (luxerunt
 Quum ille uelut uix contabescebat in excelsis Hamo.
 Vel in Arho, uel Rhodope, uel in extremo Caucaso.
 Cantabitque quomodo olim inclusum exoperit pastorem am-
 Visum, ob malam impietatem heri: (plura arca
 Et quomodo ipsum sima aluerunt ex pratis uenientes
 In cedrum dulcem, mollibus floribus, apes,
 Eo quod illi Musa dulces ne ar in os infuderat.
 O beate Comata, tibi haec uicunda acciderunt:
 Et tu in arcam inclusus fuisti, atque tu apum
 Fauis pastorum annuum exegisti.
 Utinam meo tempore inter uiuos fuisses numeratus.
 Tibi enim pascebam in montibus pulchras capellas,
 Vocem tuam audiens: tu u. sub quercu uel pinu arbore
 Suauiter canens recubares diuine Comata:
 Ille haec locutus desit. Post quem uicissim
 Ego talia dixi, Chara Lycida, multa quidem alia
 Nymphae me quoque docuerunt, cum in montibus boues pasceres
 Bona, quae forte ad Iouis thronum fama pertulit.
 Hoc u. ex omnibus maxime eximium est, quod tui honoris
 Cantabo, si d. auscultas, quadoquidē Musis charus es. (causa
 Simichide Amores sternutauerunt: nam miser
 Tam amat Myrtonem, quam caprae uer amant,
 Aratus uero qui illi uiro omnino charissimus est,
 Pueri sub uisceribus desiderio tenetur. Nouit Aristis,
 Vir ualde bonus Aristis, quem ne ipse quidem canentem
 Phebus cithara iuxta tripodem auersatur:
 Is nouit, quam grauius pueri amore sub ossibus. uritur Aratus
 Et mitigatur, o Pan, qui Homoles aeternos campos tenes,

Κνύζα τ' ἀσφοδέλω τε πολυγνάμπτω τε σελίνω.
 Καὶ πόμα μαλακῶς, μμμηλαδῆς, χεῖρα κτῆς,
 Αὐταῖσιν κωλιμαδί κ' ἔς τρυφὰ χεῖλος ἐρείδων.
 Αὐλησεῦπι δὲ μοι δύο ποιμένες: εἷς μὲν, Ἀχαιοῦς,
 Εἷς δὲ Λυκοπίτας. ἢ Τίτυρος ἐξ ἴδεν ἀπέ,
 Χ' ὡς ὄρεσ ἀμφοτέροις ἔπει, καὶ ὡς ὄρεσ αὐτὸν ἐδὴ βύβω.
 Ἰμέρα μ' ἔτι φύγει τὰρ ὄχθασιν παταμοῖο
 Ἐὔπι χεῖρον ἀπ' ἑς κατετάκτο μακρὸν ὄσ' ἴμιον,
 Ἡ Ἀρθὼ ἢ Ῥοδόπει, ἢ Κεῖνον αὖτο: ἔρα τὸν τα.
 Ἀσὶ δ' ὡς ποκ' ἴδεναι τὸν ἀπ' ὄσον ἄρην ἀπ' ἄρην
 Σαὸν ἴοντα κρησὶν ἀτακταῖσιν ἴσιν ἰσοκτος
 Οὐκ ἐνὶ αἰσῶσι λευκωμένωσιν φέρδων ἰοῖσιν
 Κέσρον ἐς ἀδύταν μὲν ἀκοῖς ἀνδρῶσιν μελίσσας
 Οὐνεκὲς οἱ γλυκὺ μῶστα κ' ἰσοκτος χεῖρα κτῆς.
 Ὁ μακαριστὸ Κορσίτα, τὸ θῆλυ τὰ δὲ τῆσιν ἀπὸν θῆσιν
 Καὶ τὸ κρησὶν ἀδύτων ἐς λαράνα καὶ τὸ μελίσσας
 Κρησὶν φερδόμενος, ἔπος ἄρην ἔξετελεστας
 Αἰδ' ἔπ' ἴμεν ζωοῖς ἐναρξέθιμος ἀφάλας ἴμεν,
 Ὡς τοι ἐγὼν ἐνόμενον ἀν' ὄρεσ τὰς κρησὶν ἀδύτων
 Φωνὰς εἰσάγων τὸ δ' ἴσιν ὄρεσ ἢ ἴσιν πύκναις
 Ἀδὲ μῆλοσ δὲ κρησὶν κατακέρκισον δεῖτε Κορσίτα.
 Χ' ὡ μὲν τὸσ' εἰσὼν ἀπέπαύσατο τὸν δ' ματ' αὐδῆσιν
 Κηρὼν τὴν ἴσιν ἀμην, Λυκίδα φίλεσ, πολλὰ μὲν ὄρεσ
 Νύμφα κημὲ δίδαξαν ἀν' ὄρεσ βυκολέοντα
 Ἐδὴ τὰ που κ' ἴσιν ὄρεσ ὄρεσ ἀγαγε φάμα.
 Ἀλλὰ τὸ γ' ἐκ πάντων μὲν ἴσιν εἰσάγων ὡ τὴν κρησὶν
 Ἀρξέθιμ' ὄρεσ ἴσιν ἀκοῖσιν, ἴσιν φίλοσ ἐπὶ ἰσοκτος.
 Σιμηχίδα μὲν ἔραται ἐπὶ πᾶσιν ἢ γὰρ ὁ δειλοσ
 Τῶσιν ἴσιν Μυρτῶσ ἐσον εἶρασ ἀγῆσ ἴσιν.
 Ὡς ἔρατος δ' ἴσιν τὰ πάντα φίλας τῶσ ἀνέρε τιμῶσ,
 Παιδῶσ ἴσιν ἀπὸ ἀγῆσ ἴσιν ἐξ ἴσιν ὄρεσ ἄριστος
 Ἐδὴ δὲ ἀνὴρ μὲν ἄριστος, ὄρεσ δὲ κημ ἴσιν ἀείδων
 Φοῖβοσ σὺν φόρμῳσιν παρὰ τῶσιν ἴσιν μακάριστος
 Ὡς ἐκ πύκναισ ἄρατος ἴσιν ὄρεσ ἀνέρετ' ἴσιν.
 Τὸν μοι Παῖ, Ὁ μῶλασ ἴσιν τὸν πῶσιν ὄρεσ κέλοσ κρησὶν
 D 114

Inuocatum in illius charas manus sistas
 Siue is tener Philinus est, siue quisquam alius.
 Esi id facias, o chare Pan, non te pueri
 Arcadici scilicet sub latera & humeros
 Tunc flagellent, cum parum carnisum adfuerit.
 Si n' vero aliter annueris, tunc per totum corpus uirginibus
 Laceratus purgari, atque in urucis dormias.
 Degea uero Edonorum in montibus media hyeme,
 Ad Hebrum flumini conuersus prope Arcton:
 In aestate uero apud extremos Aethiops passas
 Sub scopulo Blemiarum, unde Nilus non amplius uidetur.
 Vosque dulci rictu Hyetidos & Byblidis (possest.)
 Vnda, qui habitatis in excelsa sede flaua Dionis,
 O Cupidines pomis rubentibus similes,
 Laete mihi arcu amabilem Philinum,
 Laete: quando ille infelix non miseretur mei hospitibus,
 Quauis pyro ille melior est, mulieres autem,
 Hei heu, Philine, dicunt, hic pulcher forma flos tibi defluit.
 Iam ergo tibi non amplius in foribus vigilemus, o Arate,
 Neque pedes ambulando fatigemus, sed matutinus gallus
 Cucurians torporibus molestis tradat (alium)
 Solusque Adolon in hac palaestra, o Optime, stranguletur.
 Nobis autem quies supra sit, anisusque ad sit
 Qua ueneficorum more despuens mala procul arceat.
 Hac dixeram, ipse uero pedum mihi, suauiter ridens,
 Sicut & antea, dedit, ut Musarum munus hospitale esset.
 Atque ipse deflectens ad sinistram, qua itur ad Pyxam
 Via pergebat: sed ego & Eucritus ad Phrasidami domum
 Conuersi, simulque pulcher Amyntichus, in profundiis
 Amantissimi iunci thoras recubuitimus,
 Inaque recens abscessis lati pampinis.
 Multa nobis supra capus quanebantur
 Populi que, uamque, & prope sacer riuus
 Nympharum ex antro defluens murmurabat.
 Ad opacos uero fruntes ardentacula
 Et cetera garrientes laborabamus, & ardentacula

Ἀκλήτοναίνοιο φίλας εἰς χεῖρας ἐρείσασαι,
 Εἴτ' εἰς ἄνδ' ὁ Φιλίνος ὁ μὲν σακὸς εἰτέ τις ὄμιος.
 Κίω μὲν παύσθ' ἔρδεις ἐπὶ Πάν φίλε, μὴ τὴν πᾶνθ' ἔδεις
 Ἀρχαδικοὶ πικίλλαισιν ὑπὸ πλάθρας τε καὶ ὀμους
 Τάπημα μαρτυροῦν ὅτι κρεῖα τὴν δὴ παρὲν ἢ
 ἢ δ' ὄμιος νόστους, καὶ μὲν χροῖα παύτ' ἄνυχου
 Δαιμόνιος κινάσασθαι, καὶ ἐν κινάσασθαι καὶ δεύδεις.
 Εἰς δ' ἰδανῶν μὲν ἐν ἔρασι χεῖματι μέστω,
 Ἐβρον παρ' ποταμῶν τριτὰ μέρη, εἰς γυῖον ἀρκτου.
 Ἐν ᾧ θέρει πυκνῶσι παρ' αἰθίορασι νομαῖους,
 Πίτρη ὑπὸ Βλεμίων ὅθεν ἐκείνη Νέλος ὀρατὴς.
 Τύμμε δ' Ἰαπίδος καὶ Βυβλίδος ἀδύλιον ὄντες
 Νάμα καὶ οἰκούντες ξανθῶς ἔδεις αἰπὴν Διόνως,
 Ὡ μάλιστιν ἔροτος ἔρδικομῶσι ὁμοῖος,
 Βαλλετέ μοι τῆξοισι τὸν ἡμέραντα Φιλίνον,
 Βαλλετέ ἐπὶ τῶν ξείνων ὁ δ' ὄμιος ἐκ ἐλαίμω.
 Καὶ δὴ μὲν ἀπὸ τοῦ πεπύτρου, αἰ ἢ γυναικας
 Ἄν' αἰ, φανή, Φιλίνε, τὸ τοι κελὸν αἰδὸς ὀρατὴς.
 Μηνίπ τοι φρυγῶμας ὅππ' ὀρατὴς ὄντων ἀρατῶ.
 Μὴ ἢ πὸ δας τείλωμας, ὁ δ' ὀρατὴς ὄμιον ὄντων.
 Κοκκύσδων ἄρχασι ἀνιρῶσι διδύμω.
 Εἰς δ' ὑπὸ τὰς δὲ φέρετε Μόλων ἀγχοῖτο παλαίστρας.
 Ἄμμιν δ' ἀσυχὰ τε μέλοι, γαῖα τε παρὲν,
 Ἄ τις ὀρατὴς ὄμιος, τὰ μὲν κελὰ ἰόσσην ἔρδωκος.
 Τὸς εἰ φάμεν ὁ δὲ μοι τὸ λαγωβόλον ἀδύ γαλαῖστας.
 Ὡς πάρος, ἐν μαισταν ξεινήιον ὀρατῶν ἡμας.
 καὶ μὲν ὀρατῶν ἐπ' ἀρῆσιν, τὰ ὅππ' ἰούσας
 Εἴρω ὀδὸν αὐτὰρ ἐγὼν τε καὶ Εὐκρίτοι, ἐς Φρασιδάμω.
 Στραφδίντες, καὶ κελὰς Ἀμύντρος, ἐν τε βαθείαις
 Ἀδίας στήλοιο χρομυῖσιν ἐκλίνθιμες,
 Ἐν τε νεοτμάτοισι γαλαδῶτες οἰαρόσσι.
 Πολλὰ δ' ἄμμιν ὀρατῶν καὶ κρατὸς ὀρατῶν
 Ἀρχαί περὶ ἐμὴν τε τὸ δ' ἐγυῖον ἰεγὼν ὕδωρ
 Νυμφῶν δὲ αἰ ἔσο κατὰ τὸ ἄμυρον κελάρυσδων.
 Τοῖς ἢ ποτὶ σκίρατες ὀρατῶν μῖσιν αἰδελῶντες
 Τέπιγες λαγωβῶντες ἔχον πόνον, αἰ δ' ἔλαγωβῶν

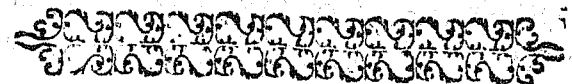
Procul in densis ruborum stridebat spinis.
 Cantabant castis & carduele gemibai turtur,
 Voltaba flava vidi me circum forniculos apes.
 Omnis redolebant astate uberrima, redolebat & autumna.
 Nam pyra circa pedes, circa latera ve o poma
 Languer non voluebantur: & curvati erant
 Rami prunis grauiati in terram,
 Quadrima vero a doliorum orificio relinquebatur litura.
 O Nympha Castalides que Parrhasi iuga tenens,
 Num talem in Pholi lapideo antro
 Cretera Herculi senex stacuo Chiron?
 Num pastorem illum olim ad Anapium
 Fortem illum Polyphemum, qui in montibus saxa torquebat
 Taleneſtar monit, ut per stabula pedibus saltaret,
 Quale tunc poculum misistiis Nympha,
 Apud aram Cereris areali, in cuius aceruo
 Vinam iterum magnum vencilabrum figam & ipsa rideatis
 Manipulos & papauera viraque manu tenens.

ARGUMENTVM EIDYLLII OCTAVI.

Res quidem transacta in Sicilia: oratio vero sub ipsius Poetae persona fingitur. Contendunt autem inter se Menalcas pastor & Daphnis bubulcus, iudice delecto caprario, cuius nomen siletur. Praemium autem victoriae deponunt proprias fitulas. Finito vero certamine caprarius Daphnidi victoriam adiudicat. Est autem hoc Eidyllion mixtum, partim ex rei gestae narratione, partim ex personarum colloquio.

Τηλόθην ἐν πυκνήσι βάτων τρύζουεν ἀκρίνοισι.
 Λειδὸν κέρυδοι καὶ ἀκρινθίδες ἔστει τρυγῶν.
 Πωτῆτο ξυδαὶ καὶ πίδακας ἀμφιμειλασαι
 Παντ' ὡσδὲν δέριος μάλα πίνος, ὡσδε δὲ ὀπάρης.
 Οχλαὶ μὲν παρ' ποταμὸν παρὰ πλάθρσι ἤμαλα
 Δαψί. τῶς ἀμμικὸν ἐκλύθητο τῆσι δὲ ἐκίχλυτο
 Ορπακὲς βραβύοισι κατεβρέθοντο, ἔρυσδε
 Τετραίνες ἢ πίδακων δότω βετο κρατος ἀγίφασ.
 Νύμφαι Κασταλίδες ἱερῆσιον ἀπο ἔχουσαι,
 Ἀεὶ γέ πα τοῖσιν δὲ Φόλα καὶ λαίνοισιν αὐτοῖσιν
 Κρητῆρ' ἑκακλή. γέρον ἔστασιν εἶρον,
 Ἀεὶ γέ πα τίμων τὸν ποιμήνα τὸν παρ' ἀνέπω
 Τὸν κρατῆρ' ἰσοῦσθαι μιν, ὅς ἀρεσι λάσας ἔβαλλε.
 Τάισιν γένηται ἔπεισε κατ' αὐτὰ ποταμὸν χερδύσας
 Οἶον δὴ τὸ κατὰ μὲν δίκην ἀναστατε νύμφαι,
 Βαμὲν παρ' ἀμμικῶν ἀκρινθίδος, αἰεὶ ὅπῃ παρ' αὐτῶ
 Λύθεις ἐγὼ πείξαμι μάλα πίνον ἀτῆ γὰρ ἀσασ.
 Δεσφαιατα καὶ μείκωνας ἐν ἀμφοτέρησιν ἔχουσαι.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἢ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ

ΤΑ μὲν περιγίματα ἐπὶ Σικελίας, ὃ ἡ λόγος ἐκ τῆ παιωνικοῦ, περιώπου εἰσι δὲ ἐκ ζυνταε ἀμφοτέρων Μενάλκας ποιμήν καὶ Δαφνίος βουκόλος, ἐκλυθῆναι κρητῶν ἀπόλων, ἢ τὸ ὄνομα σποσώπηται ἔπειθ' ἵσον ἢ πίδακας καὶ ἰδύας σύεργας. τελευτήτων ἢ τίμων ἀμμικῶν, ὃ ἀπόλλος τῶ Δαφνίδι τίμων γένηται δότωναί. ἔστι μὲν ἔν τῷ τὸ εἰδύλλιον μίκτην ἔκ τε τῶ διηγηματικῶ καὶ τῶ μμητικῶ.

BUCOLICI CARMINIS

Cantores, Eidyllium octauum.

DAPHNIS, MENALCAS, ET
CAPRARIUS.

DAPHNIDI formoso occurrit boues pas-
centi
Pascens, ut aiunt, in montibus alius oues.

Menalcas.

Ambo eras flamma coma, ambo impubes.

Ambo fistulam inflare, & ambo cantare pueri.

Primus ergo Menalcas Daphnidem intritus ait:

Menalcas.

Daphni custos boū tu gentium, visne mecū cantu certare?

Affirmo enim, me victurum esse caru te, quātū ipse volo.

Huic Daphnis tali sermone respondit:

Daphnis.

Pastor lanigerarum ouium, fistulator Menalca,

Nunquā me vinces cantu, ne si quidem cantādo moriarū.

Menalcas.

Visne igitur videre? visne deponere primum victoria?

Daphnis.

Volo hoc videre, & volo deponere primum.

Menalcas.

Verūm quid deponemus, quod nobis satis dignum sit?

Daphnis.

Vtū ego deponā, tu verò deponere agnum equalē matri.

Menalcas.

Nunquam deponam agnum, nam pater meus difficilis est.

Et mater numerant: verò velle est semper oues omnes.

Daphnis.

Sed quid igitur depones, quid bucrabitur qui vincet?

Menalcas.

Fistulam, quam feci, pulchram, nonem vocibus.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ, ΕΙΔΥΛ-
ΛΙΟΝ 8.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, ΚΑΙ
ΛΙΠΟΛΟΣ.

ΔΑΦΝΙΔΙ τῷ χερσίν τε σπιλῶτατο βουκολίοντι
Μάλα γέμων, ὡς φαίηκετ' ὄρεα μακρὰ Μενόχου.
Ἄμφω τὸ γ' ἤπλω πυρρὰ τείχεα, ἄμφω ἀνάβω,
Ἄμφω συρισθὲν δεδαημένω, ἄμφω αἰεθὲν.
Πρῶτος δ' ὦν ποτι Δάφνιν ἰδὼν ἀγρόδου Μενόχου.
Μενόχου.

Μυκητὰ ἔπιερε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι αἰεθῶ;
Φαμί τὸ νικησέην ὅσον θέλω ἡμῶν αἰεθῶν
Τὸν δ' ἄρα χ' ἄ Δάφνις τοιαύτ' ἀπαμείβετο μύθῳ.
Δάφνις.

Ποιμὲν εἰρηπύκων ὄτων συρικτὰ Μενόχου,
Οὐ ποτε νικησέης μ', εἰ δ' εἴ τι πείθοις τὸ γ' αἰεθῶν.
Μενόχου.

Χρῆσθεῖς δ' ὦν ἰσιθῆν, χρῆσθεῖς μεταδύναι ἀεθλῶ.
Δάφνις.

Χρῆσθω γὰρ ἰσιθῆν, χρῆσθω μεταδύναι ἀεθλῶ.
Μενόχου.

Ἀλλὰ τί θησῶμαθ' ὅ κεν ἀμὲν ἀρκιον εἴη;
Δάφνις.

Μόχον ἐγὼ θησῶ, τὸ δ' ἄρα ἰσησῶ τὸ ἀμῶν.
Μενόχου.

Οὐ θησῶ πόκα ἀμῶν ἐπεὶ χαλεπὸς θ' ὁ πατὴρ μου,
Κ' ἀμῶν τὰ δ' ἔμελλε ποθέσσερα ποίητ' ἀριθμωῶντι.
Δάφνις.

Ἀλλὰ τί μὲν θησέης; τί δ' ἢ τὸ πλέον ἔξει ὁ νεκῶν;
Μενόχου.

Σύρεχ' αἰ ἐπίνοσα κελαι ἐγὼ ἄνευ ἀφρονος.

Alba cera cōpatā, equaliter infra, & equaliter supra
Hanc deponam: quæ verò patris sunt, ea non deponam.

Daphnis.

Atqui & ego fistulam habeo novem vocibus
Alba cera cōpatā, equaliter infra, & equaliter supra.
Nuper eam compegi, & adhuc argurus dilet
Iste, illum cum calamus scissus sanctus auti.
Verum quis index inter nos? quis noster auditor erit?

Menalcaas.

Quid si caprarum istum vocemus,
Cui apud hædos canis albus allatrat?
Et pueri vocant eum, & caprarius auditum venit:
Et pueri canebant, caprarius verò index esse volebat.
Prior igitur cecinit, sed nunc fistula canens Menalcaas.
Deinde alternis exceptus Daphnis camilenam
Bucolicam. Sic verò Menalcaas incepit prior:

Menalcaas.

Salvus & fluvius, diuinae generis, sed quod Menalcaas,
Fistula canens, unquam gratum carmen cecinit;
Pascite huc ex animo agnati, si vestro venerit
Daphnis agens virulas, mihi o muni, & ille habeat.

Daphnis

Fontes & herbæ, iucunda germina: vinnam eodem modo
Caneret Daphnis, sicut lusinia.

Hos argumentum saginare: - si Menalcaas

Huc appulerit, atius omnia copiosa pascat.

Menalcaas

Vbiq; ver est & vbiq; pascua, & vbiq; lacte
Vbera iurgent, & teneræ pecudes agitantur,
Quod pulchra puella auenit. Si verò discesserit,
Tunc & pasto carebit, & herba.

Daphnis.

Ibi omnes sunt, ibi capra geminorum matres, ibi & apes
Atque arua replent, & querius altiores sunt,
Vbi pulcher Nilai necdit pedibus. Si verò discesserit,
Tunc & qui vacas pascit, & vacca ipsa suis aridior erit.

Αἰθὼν κατὸν ἔχρισαν, ἴσον καί τω ἴσον αἰῶθεν
Ταύτῃ καὶ δειλῶ ταῖς ἢ τῶ πατρὸς ἢ καταδησῶ.
Δάφνης.

Ἡ μῆντοι κήρ σὺ γὰρ ἔχω ἐνεξέφρατος,
Αἰθὼν κατὸν ἔχρισαν, ἴσον καί τω ἴσον αἰῶθεν.
Ποῦ δὲ νιν σωτέπιδε ἔπι κῆρ δεικτυλοὺν ἀγγῶ.
Τῆτον ἔπι κήρα μὲς με διαχρῶδεις διέτμαξεν.
Ἀλλὰ τί ἀρμυ κρινεῖς; τίς ἐπάμοος ἔστω ταῖ ἀμύρῃς.
Μενάλκαας.

Τῶδὸν πως ἐν ταῖς δα τὴν αἰπὴ ἐν κήρασι μῆς.
Ὡ ποτὶ τῆς ἐρεφοῖς οὐκ ἐν ὄφει ἀποσὺ ἀκλήει
οἱ μὲρ παῖδες αἰῶθεν, ὁ δὲ αἰπὸς οὐκ ἔστιν ἐπαιῶσαι.
Χεῖ μὲρ παῖδες αἰῶθεν, ὁ δὲ αἰπὸς οὐκ ἔστιν ἐκρινεῖς.
Πρῶτος δὲ ἂν ἀείδῃ λαχὼν ἰὺκ τῆ νενάκῃς.
Ἔπειτα δὲ ἀμοιβαίῳ ἔστω ἀμύρα δάφνης ἀοιδῶν.
Ὡ κήρα κήρα ἢ τῶ μενάλκαας ἀξίον ἀοιδῶν.
Μένάλκαας.

Ἀγλα κῆρ ποταμοὶ δὴ τὸν γῆρας αἰπὸν ἐν κήρα.
Ὡ ποτὶ τῆς ἐρεφοῖς ἀοιδῶν ἐς αἰῶθεν οὐκ ἔστιν ἐκρινεῖς.
Βόσκοιτ ἐκ φύρας τῆς ἀμύρας ἢ δὲ ποτὶ ἐν δῆ.
Δάφνης ἔχων δάφνης ἀμύρας ἀοιδῶν ἐκρινεῖς.
Δάφνης.

Κρήνη κῆρ βοτάνῃ γῆρας αἰπὸν ἐν κήρα.
Μεσσοῖ δὲ Δάφνης τῆς ἀμύρας ἀοιδῶν.
Τῆτον τὸ βουκόιοι πᾶν τε κῆρ ἐν δῆ.
Ἢ δὲ ἀμύρας ἀμύρας ἀοιδῶν τῆς ἀμύρας.
Μένάλκαας.

Πᾶν τῆ ἀμύρας πᾶν τῆ ἢ νομῶν πᾶν τῆ ἢ γῆρας αἰπὸν
Ὡ δὲ ταῖς πλῆθον σιν κῆρ ἀμύρας ἀοιδῶν.
Ἔπειτα δὲ κῆρας ἔπι ἴστω ταῖς ἀμύρας ἀοιδῶν.
Κῆρ ἀμύρας ἀμύρας ἀοιδῶν τῆς ἀμύρας.
Δάφνης.

Ἔπειτα δὲ ἀμύρας ἀμύρας ἀοιδῶν τῆς ἀμύρας.
Σμύρας πλῆθον σιν κῆρ ἀμύρας ἀοιδῶν.
Ἔπειτα δὲ κῆρας ἔπι ἴστω ταῖς ἀμύρας ἀοιδῶν.
Κῆρ ἀμύρας ἀμύρας ἀοιδῶν τῆς ἀμύρας.

Menalcaas.

O hirce marice albarum caprarum, o altitudo sylvarum
 Immensam, o summi hodi hinc ad undam venite: (xii)
 En eo enim loco ille est. ubi tu cornibus murilare, dis Milo-
 Quod Procleus, quavis deus esset, tamen phocas panis.

Non mihi regnum Polopis, non mihi aurum calenta,
 Liceat habere, neque cursu superare venos,
 Verum sub hac rupe cantabo, te amplexum tenens.
 Simul pascentes oves & in mare Siculum aspiciens.

Menalcaas.

Arboribus te pestas meruendum malum, undis v. squalor,
 Ambus laqueus: feris sylvestribus regna.
 Viro autem tenera puella desiderium. O pater, o Jupitera.
 Non solus amavi nam & tu mulierum amator es.
 Haec quidem alternis pueri cecinerunt,
 Vlinnam vero cautionem sic cepit Menalcaas:

Menalcaas.

Parce mei s hodi, lute parce fatro meo pecori, (quor.
 Neque me leidas, quod cu parvus sim, multas pecudes se-
 O canis Lampure, sicine profundus summus cenes te?
 Non oportet profunde dormire, cu puorū pascentē comita-
 O oves neque vos vereamini tenera faciarī (vis.
 Herba, neque fatigemī: i, quando iterum illare cresecit.
 Agite, pascimini, omnēque ubera replete,
 Vt partem agni habeant, partem in calathos repantur.
 Deinde vicissim Daphnis suaviter canere cepit:

Daphnis:

Et me ex anro nuper proffeltā: iūctis supercilijis puella,
 Cūm praeeragerem iuuecas, pulchrū, pulchrum esse dixit,
 Nec sane sermone respandi acerbo ipsi:
 Sed in terram demisi oculis, iter meum persequerbar.
 Dulcis vox est vitulae, dulcis spiritus:
 Suaviter mugit & vitulus, & vacca suaviter mugit,
 Suave est etiam estare ad undā fluentem sub dio cubare.
 Quereui glandes decori sunt, mulo sua poma,

Menalcas

Ω τράγε, τῷ λυκαῖ ἄγρον ἀπὸ τοῦ βαΐδος ὕλας
 Μυρον ὡ σμικρὸν δέουτ' ἰὸ ὕδωρ ἔρχεται
 Ἐν τῷ ῥοδῷ τῷ ῥοδῷ, ἰδ' ἄ κίλε κῆ λίγα Μίλα
 Ως Προπιδὸς φάσκει κῆ θεὸς ἀνέμιμα.
 Δαφνίς
 Μὴ μοι γὰρ Πήλοπος, μὴ μοι χεῦσα τὰ ἄδυτα
 Εἶη ἔχον, μὴ δὲ παρόδῳ δέειν ἀέμων
 Ἀλλ' ὑπὸ τῷ πύτρῳ τῷ ἄστυ ἀγκυρῆ ἔχων τῷ
 Σώομαι μάλ' ἴσθῃ τῷ Σικυῖα εἰς ὕλα.

Menalcas.

Δένδρον μὲν χημῶν φέρεται κενὸν, ὕδασι δ' ἀνχημῶς,
 Οὐρίσιν δ' ὑπὸ ἀγκυρῆ ἀγροτέροις ὅ λήα.
 Ἀνδρὶ ὃ παρ' ἀγκυρῆ ἀπαλά τῷ ῥοδῷ, ὡ πύτρῳ, ὡ Ζῦ.
 Οὐ μόνος ἡρῶ ἀδύκῳ τῷ χημικῷ φιλία.
 Ταῦτα μὲν ἂν δι' ἀμειβῶν ἰοπέδῃς ἀείσω
 Ἴὸν πυμῆταν δ' ἴσθῃ ἂν πῶς ἔλαρχε Μείδης.

Menalcas

Φαῖδ' ἂν ἴδῃ εἰς ῥοδῷ, οὐδ' ἂν λυκαῖ τῷ ῥοδῷ μου.
 Μὴδ' ἂν δίδει μ', ὅτι μικρὸς εἶν παλαιῶν ὄμιρῳ.
 Ω λαμπουρα λυκαῖ, ἔτω βαΐδος ὕπτος ἔχ' ἑτῷ;
 Οὐ χρεὶ κοίμασθ' ἀπαλά σὺν πύτρῳ γέμοντα
 Τῷ δ' ὄϊες, μὴδ' ὄμιμας ὕκνῃδ' ἀπαλά κορίστασθ'
 Πόλας, ἂν πύτρῳ ὄϊες πύτρῳ ἂν δὲ φύτῃ.
 Σίτην νέμεσθε, νέμεσθε τὰ δ' ἔδεται πλῆστα τε πύτρῳ,
 Ἰὸς τὸ μὲν ὡ ρυεῖ ἔχων τῷ πύτρῳ τὰ ῥοδῷ εἰς ταλάροσ' ὀπόδῳ μου
 Δὸς τῶν ἂν δαφνίς λιγυρὸς ἀέδ' ἀμείτ' ἀείδεν.

Δαφνίς

Κἀμ' ἐν τῷ ἀπύτρῳ σὺν ῥοδῷ κῆ εἰς ἰδοῖσα
 Τὰς ἀμειβῶν παρελθῶντα, μάλ' ὄν καλὸν ἡμῶν ἔρασιν.
 Οὐ μὲν ἔδῃ λόγων ἐμῶν δὲ τῷ ἀπύτρῳ τὸν πικρὸν ἀπύτρῳ.
 Ἀλλὰ κατὰ βλήσας, τῶν ἀμειβῶν ἔδ' ἔγρηπον.
 Ἀδέια φωνὰ τῶν πύτρῳ, ἀδὲ τὸ πύτρῳ.
 Ἀδὲ ὃ χ' ὡ μοχρὸς ἀρρυεταί, ἀδὲ ὃ χ' ἀβῶς:
 Ἀδὲ ὃ τὸ φέρεται παρ' ὕδωρ βέον ἀπύτρῳ κοίτην.
 Τὰ δ' ἂν τῷ βλακαῖοι κῆ πρῶσται, μάλ' ἰδοῖ μάλ' ἂν.

Vaccis vituli, bubulco. v. ipsa boues.

Sic pueri cantabat sic. v. caprarius inquit: Caprarius.

Quam tibi os dulce est, & vox amabilis, o Daphni. Incunantur: est te audire canentem, quam mel lingere.

Accipe fistulas, nam cantu vicisti:

Si. v. me & ipsum una capras pascentem velis docere, Hinc cornibus mutilata capella tibi dabo mercedem pro do-

Quo mulctram semper ad summum usque coeplet. (Strina,

Sic quidem puer gaudisus est, & exiliis, & plausum do-

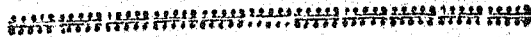
Postquam vicit. sicut ad marem hinnulus saltat. (dit,

Ita vero doluit, & animo deiectus est mœrore

Alter, quem admodum sponsa nupta mœrore conficitur.

Ex illo tempore Daphnis inter pastores primus habitus est,

Et valde adolefcens, adhuc, Nympham Naiadem uxorem duxit.

ARGUMENTVM NONI EIDYLLII.

Res quidem in Sicilia gesta fingitur. Prouocantur vero a socio pastore Daphnis & Menalcas vt cantu inter se certent. Illi igitur alternis canunt. Præmium vero refert vterque. Daphnis quidem clauam: Menalcas vero, conchæ testam.

PASTOR SIVE BVBVLCI.

Eidyllion IX.

DAPHNIS, ET MENALCAS.

Armen Bucolicum cane Daphnis, & que canile-nam incipe prior, Canilenam incipe prior, deinde sequatur Menalcas.

Τὰ βεῖ δὲ αἰ μῶχος, τῆ βουκόλῳ αἰ βόες αὐτῶν. Ὡς οἱ παῖδες κείταν, ὁ δὲ ἀπόλος ἀσὶ ἀγρόδων, Αἰπόλος.

Αἰ δὲ πὸ τὸ εἶδος τοῦ κῆρυμμερῶ ἀδάφνι φαναῖ.

Ἐρέσον μὴ πτεροῦ τὸ ἀκκίλῳ ἢ μὴ κείχην.

Λέσδο τὰς σὺρεῖζας ἐνίκησαι γὰ ἀείδων.

Αἰ δὲ πλῆς με κῆ αὐτὸν ἀμῆ ἀπολέοντα δὶ δάξασ,

Υἱὸν τῶν μετῶν δὸ δὲ τὰ δὶ δάκτερος τοῖ ἀγῆς,

Αἰ πὶ τῶν κηφῶν ἀεὶ τὸν ἀμολγῆν πληροῖ.

Ὡς μὲν ὁ πῶς ἐχάρη κῆ ἀήλατο κῆ πλάτα γῆς

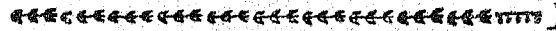
Νηκίστες οὐτως ὅτι ματέρῳ νεῖρες ἄγειτο

Ὡς δὲ κατεσπύχθη κῆ ἀετῆ ἀπετο φρένα λύπη

Ὡ πτεροῦ τῶ κῆ νύμφῳ γαμῶσι ἀκῆροῖτο.

Κακ τῶ δάφνης παρῶ ποιμέσι παρῶ τοῖ ἐγῆτος

Καὶ Νύμφῳ ἀκῆρος ἐὼν ἔπε, Νηδὲ γῆμῳ.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ 3. ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τὰ μὲν παρῶματα, ὅτι Σικελίας κείνται ἐκκελονδῶ ἢ ὑπὸ στυνομῆως δάφνης κῆ Μενδῆρας ὅπως διγῆλοισ ἀντάστῳσι. αἰ μὲν οὖν ἀμοιβῆως ἀδῶσι γέσσε δὲ ὄππολαμβῆοισιν ἀμφοτέρῳ, ὁ μὲν δάφνης κερμῶν, ἢ ἢ Μενδῆρας, σφῆμβε ὄσραμῶν.

NOMETΣ, Η ΒΟΥΚΟΛΟΙ,

Εἰδύλλιον θ'.

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣ ΔΕΘ Δάφνης τὸ δ' ἠδῶς ἀγῆο παρῶτος Ὡδῶ ἀγῆο παρῶτος, ἐρεῖφῶδῳ ἢ Μενδῆρας

E ij

Vitulos vaccis submittentis, & non fortis tauros.
 Hicque simul pascanur, & in frondibus errent,
 Non relinquas gregē: tu v. mihi cane Bucolicam carmē
 Hic, illius v. respondeat Menalcas.

Daphnis.

Sua iter vitulus mugit, sua iter v. & vacca,
 Sua iter canit & fistula & bubulcus: sua iter v. & ego.
 Est v. mihi ad undam gelidam torrens, in eo strata sunt
 Aliarum vaccarum pulchra pelles, quas mihi omnes
 Africus arbutum rodentes, à scopulo deiecit.
 Aestatem autem torrentem egorantum curo,
 Quantum amās curas sermones patris aut matris audire.
 Sic Daphni mihi cecini, sic v. Menalcas:

Menalcas.

Ama mihi mater est, & ego pulchrum aurum inhabito,
 Concauo in saxo, & possideo quaecumque in omnino
 Apparent, multas quidem oues, multasque capras,
 Quarum mihi ad corpus & pedes vellera iacent (arida
 In igne v. ex ligni: quernis accēso extra balliūt, in igne &
 Fagi tempora hyemis cremantur, & nec tantum quidē curo
 Hyemē, quantum ede: tulus nucē, apposita pulia ex amylo.

Hic adplausi, & statim donum dedi,
 Daphnidi clauam, quam mihi patris ager peperit
 Spōte nata, quam ne faber quidem reprehendere possit.
 Alteri v. v. cha pulchram testam, cuius carnem ipse
 Comedi, quā in scopulis Ichari captauerat: (nisi concha.
 In quinque diuisam qui nque presentibus. Ille v. info-
 Bucolica Muse multum saluete, & ostendite carmen
 Quod ego quondam coram pastoribus illis cecini
 Non amplius in sumite lingua tua postula produxeris.
 Cicada cicade amica est, formicae formicas
 Accipitres accipitibus mihi v. Musa & carmen:
 Qua vitam non habet a domus plena sit neque. n. somnus:
 Nec per sulcum dulcius est, neque tam apibus
 Flere, quam mihi Musa chara sunt: quos n. aspicientes
 Illi exhiberant, eos Circe potione sua non fuscauerit.

Μέγας βλάσται ὑφόντες, ἴστω σέυρωσι ἢ ταύρωσ.
 Χ' οἱ κερὶ βλάσκαιτο, κῆ εἰ φθόλοισι πλομοῦται.
 Μῆδ' ἐν ἀπυγαλειώτεσ ἐμῖν ἢ τὴ βακαλιεῖσ δ' ἐν
 Ἐμποθεν δῶκε δέ γ' ἑσποκίμῃτο Μενόδηκασ.

Δάφνις.

Αδὺ κερὶ α' μὸχος ἰσθύνεται, ἀδὺ ἢ χ' α' βλάσ,
 Αδὺ ἢ χ' α' σὺεργε, χ' α' βακαλιεσ: ἀδὺ ἢ κῆρῶν,
 Ἐντὶ δὲ μοι κερὶ ὑδωρ ψυχρὸν σιβάσ: ἢ νείασαι
 Λόκησιν ἐκ δαμῶκα κῶκα δέρυματα, τὰσ μοι ἀπὸ Γασ.
 Λίψ κῶμασθιν τσαγῶσαισ: ὑποσποπῶσ ἐπὶ νάξι.
 Τοῦ ἢ θέρλεσ φρυγῶν ἴσ: ἰγῶ τῶσων κῆρῶ δῶν,
 Οὐσῶ: ἴσθιν πᾶσθ: μῶ δῶ: κῆ μῆδ' ἐσ ἀκῶβειν.
 Οὕτω δάφνις ἀφῶεν ἐμῖν: οὕτω ἢ ε. δῶκασ.

Μενόδηκασ

Αἴτνα κῶτερ ἐμῶ κῆρῶ κῆρον ἀπὸ ἐν ἰσικῶ
 Κολίμασ ἐν πῆτρησιν ἐχῶ δὲ τοι ἴσ: ἐν ὀνείρω
 Φαινόνται, πολλὰσ κερὶ δὲσ πολλὰσ ἢ κῆμῶρασ,
 Ἦν μοι κῶδσ κῆρῶ δῶ κῆρῶ πῶσὶ κῶεα κῆνται.
 Ἐν πυρὶ ἢ δρῶτ ἠ γῶρῆα ζῆσ, ἐν πυρὶ δὲ αὐτῶ
 Φαγῶ κῆμῶνον τῶσ ἐχῶ δὲ τῶσ ὑδῶ: ὄσων ἴσθιν
 Κῆμασ τῶσ ἢ κῶδδῶ κῆρῶσ ἀμῶλοισι παρῶνταισ.

Τοῖσ κερὶ ἴσπεπλητῶ γῶσῶ: κῆ ἰσ πῆσ δῶρῶν ἴσδῶκασ
 Δάφνιδι κερὶ κῶρῶσ, τῶ μοι παθῶσ ἐτῶρῶν ἀγῶσ
 Αὐτῶσ ἴσ, τῶσ οὐδὲ αὐ ἴσ: κῶμῶσῶσ τῶ κῶτων.
 Τῶσ ἢ σῶμῶβῶ κῶλον ὄσθῶκῶν: ἴσ κῶρασ ἴσ τῶσ
 Σιπῶδῶσ πῆτρησιν ἐν κῶρῶσιν ὄσδῶσται,
 Πῆντε τῶμῶν πῆντ' ἴσθιν ὀ δὲ ἴσ: κῶσῶσ τῶ κῶχῶσ.
 Βακαλικῶσ μῶσῶ κῶ δῶ κῶρῶσ, φῶνῶντε δὲ ἴσδῶν
 Τῶσ πῶν ἐγῶ τῶσισι παρῶν ἀεῖσῶ νομῶδῶσ.
 Μῆκῶτ' ὄσπῶ γῶσῶσῶσ ἀκῶσ ὄλοφῶ γῶδῶνα φύσῶσ.
 Τῶσ πῶσ κῶρ τῶσ πῶσ φῶλεσ, μῶμῶσῶσ ἢ μῶρῶσῶσ,
 Ἰρῶκεσ δὲ ἴσρῶσιν: ἐμῖν δὲ α' μῶσῶσ κῆ ἴσδῶ.
 Τῶσ μοι παθῶ εἰν πῶλεσ ὄσδῶμοσ: ἴσ τῶ ὑπνοσ,
 Οὕτ' ἴσρ ὄσθῶ πῶσ φῶκῶσ τῶσρῶν: ἴσ κῶσῶσῶσ
 Ἀνθῶσ, ὄσθῶν ἐμῖν μῶσῶσ φῶλα: ἴσ τῶ ὄσθῶσῶσ
 Γῶ δῶσῶσ, τῶσ δὲ ἴσ πῶσ τῶσ δῶλῶσῶσ τῶ Κῶρῶσ.

E 14

ARGUMENTVM DECIMI
EIDYLLII.

Colloquuntur inter metendum Milon & Battus.
Battus autem Bombyce tibicinæ amore captus, Po-
libutæ cuiusdam siue filia siue ancillæ, segniter o-
pus facit. Atque ob id interrogante Milone cur ita
tardè metat, Battus amorem suum illi declarat, &
cantilenam in amicam suam recitat. Quam vbi ab-
soluit, laudat eum Milon, quòd cantilenam opera-
rio bene conuenientem cecinerit.

OPERARIJ SIVE MESSORES
Eidyllion X.

MILON ET BATTVS.

OPERARIJE messor, miser, quid tibi nunc
accidit?
Neque sulcum rectum ducere potes, sicut antea
ducebas:

Neque vna metis cum propinquo, sed relinqueris,
Quemadmodum ovis à grege, cuius pedem spina sauciavit.
Qualis circa vesperum & in meridie futurus es,
Quam nunc incipiens sulcum non deuoras!

Battus.

Milon, vespertine messor, petra inuulsa fragmententum,
Nunquam tibi accidit, ut desiderares aliquem absentem?
Milon.

Nunquam, quo n. desiderio exterorum homo operarius co-
Battus. (neri potest?)

Nunquam tibi euenit, ut vigilares propter amorem?
Milon.

Neque eueniat: periculisum est extra gustare carum.

ΠΡΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ Ι
ΒΙΑΤΑΛΙΟΥ.

ΠΡΟΣΔΙΔΑΞΟΝΤΑΙ Δημόλιος ἐν τῇ θερί-
ζον Μίλων, καὶ Βάππος. Ἐστὶν δὲ ὁ Βάππος Βομβύκησ
Ἰωλυσταίδος Πολυβώτου τινός εἴτε θυγατρὸς εἴτε δευ-
τερίας, ἀνεκροῦσ ἐργάζεται. καὶ διὰ τὸ τοιαύταν μετρίαν
τῆ Μίλωνος τὴ οὐτω βραδείως θερίζει, ὁ Βάππος τὸν
αὐτὸν ἔργον δηλοῖ, καὶ ἠδὲν εἰς τὴν ἑσπερίαν αὐτὸν
ἀπαρξάνει. Πλευσόμενον δὲ τὸ ἠδὲν ἀντὶ ὁ Μίλων ὡς
ἀπέπυσαν ἐργάτη ἠδὲν εἴρηκεν.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, Η ΘΕΡΙΣΤΑΙ,
Ειδύλλιον Ι.

ΜΙΔΩΝ. ΚΑΙ ΒΑΤΤΟΣ.

ΕΡΓΑΤΙΝΑ βούρε, τί νῦν ὦ ζυρε πῆ-
πίνθη;
ὅτε τὸν ἔργον εἴδη ἕρπον δὲν αὐτῶ, ὡς τὰρ ἰν ἄ-
γῆς

Ὅθ' αἶμα λαιοτομίης τὰ πλατῖον, δὴν ἕσπερ εἴπων,
Ὡς οἷς ποίμνας, ἀπὸ πόδα πικυτος ἔτυλεν.
Πεῖός τις θεῖλαι τε καὶ ἐν μέσῳ ἀμαρτος ἔσση,
Ὅς νῦν ἀρχέμερος τῆς ἀλλαντος ἐκδοτράρχης;

Βάππος

Μίλων ὄλαμζται, πῆ τρας δούκομμι ἀτεργμνω,
Ὅν δαμζ τει σωίβα ποδέσση τινὰ τῆς ἀπέοντων
Μίλων.

Ὅν δαμζ τίς ἡ πόδος τῆς ἕκασθεν ἐργάτη ἀδούς
Κάππος.

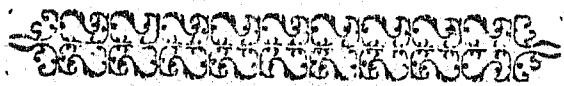
Ὅν δαμζ τει σωίβα τει ἀχρηπνήσση δι' ἔσπερ τει;
Μίλων.

Μεδὲ ζυμβάη η γαλεπὸν χροῖων κινύα, βδύσση
ἰ. 119

Battus.
Verum ego, o Milo, amo iam penè undecim dies.
 Milo.
E' dolo tu scil' hauris: ego, v. me quidem acer: satis habeo,
 Battus.
Itaque antisfores meas à semente omnia inculca sunt.
 Milo.
Qua, v. puella te crucia? B A T. illa Polybute,
Qua nuper metentibus apud Idippocentem accinebat.
 Milo.
Invenit Deus maleficum: habes iam quod diu optasti.
Vagos tibi de nocte a conhabitu in stipulis habitans cicada.
 Battus.
Irridere me incipis tu: non, v. solus Plutus cecus est,
Verum etiam securus amor: ne magnificè loquaris.
 Milo.
Non magnificè loquor, tu modò deice fulsem, v. segetem.
Et aliquod de puella amatorii carmè in cre. iucundius ita
Opus facies. Etenim prius aliquando musicus fuisti.
 Battus.
Muse Pierides, unà tecum canite gracilem
Euellam: nam que vos deæ attingitis, omnia pulchra effi-
O Bombyce venusta, omnes te Syram vocant, (cuius:
Teniè, sole adustâ, ego, v. solus dico te flavâ esse sicut mel.
Et viola nigra est, & notis inscriptus Hyacinthus,
Sed nihilominus tamen inferus præcipue nominantur.
Capra cytisum sequitur, lupus capram,
Grus aratrum: ego, v. amore erga te infansio.
Vinâ haberè vitas opes, quas aiunt Cræsum olim posse-
Tunc aurei ambo Veneri consecrati starentus, (disse,
Tu tibias tenens, & aut rosam, aut pomum: (calceu-
Ego, v. habitu ornat, & nouit in viroq. pede ad saltadû
O Bombyce pulchra, pedes tui albi sunt ut tali.
Vox mollis est: de moribus, v. non possum dicere.
 Milo.
Quam bellas cauciones faciens nos messor fesellit.

Bάπτος.
 ΑΝ' ἰγὼ ὦ Μίλων ἔραμα χερσὶν ἐνδοκαταγῆος.
 Μίλων.
 Εκ πινθο ἀντλείς δὴλον ἰγὼ δ' ἔχω ἕδλ' ὄψις ὄξος,
 Βάπτος.
 Τοι δὲ τοι πορὸς θυρῶν μὲν δότο σπύρο κισσαλα πᾶντες
 Μίλων.
 Τίς δὲ τὸ τῆδ' παιδῶν λυμολίτεται; Β. Α. Πολυβούτα,
 Α πορῶν ἀμώντεται παρ' ἠπὼ κῶντι πτωταίει.
 Μίλων.
 Εὔρε θεός τ' ὄψιν ἔχεσ' πάλαι ἂν ἐπεθύμεις.
 Μαιῖτις τοι τᾶν νύκτα χερίζεσσι ἀκαθ' ἀμῶν.
 Βάπτος.
 Μαιῖ δαί μ' ἀχρη τὸ τυτὸς δ' ἐκ αὐτὸς ὁ ἴλοδ' τες,
 Αλλὰ κ' ὦ φερῆπτος Βερος, μὲν ἄν' μέγα μωδεό.
 Μίλων.
 Οὐ μέγα μωδεμῶν, τὸ μόνον κατὰ βῆμα τὸ λαῶν.
 Καί τι κορρε φιλικὸν μένος ἀμβρόδι' ἀδῶν οὐ πως
 Εργάζη, καὶ μά πορῆτερον ποκα μωσσικός ἦδ' αἰ.
 Βάπτος.
 Νῦσσι Πιερίδες σιμα εἰσαι τὸ τᾶν ῥαδινὰ μοι
 Διῖδ' ἂν δὲ χ' ἀψιθε δαί, καθ' ἀ πᾶντα ποείτε.
 Βομβύκε χερίεσσι, Σύρακ καλίοντι τὸ πᾶντες,
 Ἰσραῖ, ἀψιόκωσον ἰγὼ ὃ μινος μὲν ἰχλωσον.
 Καί τ' ἰον μέγαν ἐνπὶ, κ' ἀ γκαπία ὑάκινθος.
 ΑΝ' ἔμπρος ἐν τοῖς σφαίροις τα πορῶντα ἔχοντες.
 Α αἰξ τ' ἠπὸ πον, ὁ λύκος τῶν αἰγα διακεί,
 Α γάρβυος τᾶν ἔσων ἰγὼ δ' ὅπᾳ τιν μιμῶνιμῶν.
 Αἰθε μοι ἦσαν ὅσα Κερῖσον ποκα φαντὶ πεπᾶδχ.
 Κρύσσει ἀμφοτέροι κ' αἰνεῖ μῆδαι τᾶ Αφροδύτα.
 Τῶς αὐλῶς μὲν ἔχεισσι, κ' ἠρόδον, ἠ τύγα μῶνον.
 Σχῆμα δ' ἰγὼ κ' κηνας ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.
 Βομβύκε χερίεσσι εἰ μὲν πόδες ἀσραγαλοι τῶς,
 Α φωνά ὃ τρύχα, τ' δ' αἰψῶν ἐκ ἔχω εἰπέιν.
 Μίλων.
 Η καλας ἀμῶν ποῶν βυλῆδ' βῆκος αἰοιδεῖ.

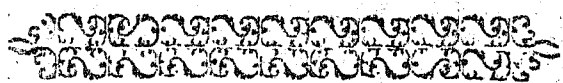
Quam apie .v. speciem harmonia dimensus est?
 V a herba huius que tibi tanto fauore nata est.
 Vide & hac, qua sumi diuini Lyrice se:
 Ceres frugifera, spicifera, effice ut seges
 Pulchre elaborata sit, & fecunda quam maxime,
 Stringite collectores manipulo, ne quis praeerens
 Dicat, O siculnei homines, perit & hac merces.
 Ad boream ueniam acerui scilicet vobis
 Vel zephyrum spectet: sic enim arista pinguis scint,
 Qui trituro frumentum fugite somnium meridianum
 Ex culmo runc paleas quam maxime exciunt.
 Messores incipere oportet, cum galeria excitatur:
 Et desistere, cum illa dormit & sine sensu tolerare astium.
 O pueri, rane vita optanda est, qua non curat
 Eum qui pecuniam ministrat: abunde enim illi suppedit.
 Pulchrius tibi est, o procurator auare, lentes coquere:
 Vide ne manum vulneres dum cyminum diuidis.
 Hac decet viros in aestu solis laborantes cantare.
 Tuum .v. o messor nocuum amorem oportet
 Narrari matris, in lecto manere vigilanti.

ARGUMENTVM XI. EIDYLLII.

Proponitur Cyclops qui amorem suum erga Galateam carmine solatur. Alloquitur autem Theocritus Niciam medicum, Milesium natione, qui condiscipulus fuit Erasistrati, etiam Medici. Fertur verò & aliquod ab illo carmen rescriptum de Cyclope ad Theocritum.

Ως δ' ταυ' ιδέαν τὰς ἀρμονίας ἠμέτρουν;
 Ὡμοι τὸ πρόηονος, ὄν' ἄγιστος αἰφύσσας.
 Θάσσει δ' ἢ ταῦτα τὰ τὸ θεῖον Ἀυτῆρσσι.
 Δάματρ' πολύκαρπῃ, πολύστραχ', τοῦτο τὸ λαφόν
 Εὐρῆρον τ' εἴη ἢ κάρπιμον ὅππῃ μέλισσα.
 Σφίγγετ' ἀμφοδὸν παρὰ τὰ δράγματα, μὴ παρῶν πε
 Εἶποι, Σύκινος αἰδρεῖς, ἀπόλετο χ' ἴδ' ὁ μῦθος.
 Ἐς βορέϊω, ἀέμιον τὰς κάρθους ἀτομά ὕμμιν.
 Ἡ Ζέφυρον βλεπέτω πρῶταί τετιο ὁ σέχου εἴπω.
 Σίτον ὀλοῖνται φέγγον τὸ μεταμβρεῖν ὕπνον.
 Ἐκ καλάμῃς ἀχρῶν τ' ἠέδῃ τιμῶσθ' ἢ μέλισσα.
 Ἀρχαὶ δ' αἰνήσταις ἐχθρομῆδ' ἢ καρυδαλλῶ,
 Καὶ λήθην δίδοντες· ἔχινύσσει ἢ τὸ κροῦμα.
 Εὐκ τὸς ὁ τῶ βατρ' ἀχρῶ παῖδες βίος· ἢ μὴε δαίνες
 Ἴδ' ὃν τὸ ποιεῖ ἐσχευῶτα παρῆσσι γὰρ ἀφ' ὀνον αὐτῶ.
 Κόσμιον ἢ σπμῆσται φίλων γορε τὸς φασκὸς ἔχην.
 Μὴ πταίμῃς τὰν χεῖρα καταφάσαι τὰ νόμιμον.
 Ταῦτα χεῖρ' ἢ μοχθελῶτες ἐν ὄλιω ἀδρας ἀείδων,
 Τὸν ἢ τὸν βεκαῖε φάσκει λιμνηρῶν ἐροτα
 Μὴ δῖον τῶ μετῆς χεῖρ' ὄνυα ὀρδρῶσι Ζεῦ.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΙΑ. ΒΙΑΤΑΛΙΟΥ.

ΤΠΟΚΕΙΤΑΙ ὁ Κύκλωψ· περιηροσθὸν ἑαυτῶ τὴν ὄππ' Γαλατῆα ἔροτα δὴ ὄδῃς. Περσδιδάλεχται ἢ ὁ Θεόκριτος ἰατρῶ Νικίῃ, Μιλησίῃ τὸ γένος ὃς συμφοιστη- τὸς γέροντ' Ἐραστρατῆ, ἰατροῦ ὄντος ἢ αὐτῶ. Φέρετ' ἢ παρὰ τὴν περὶ μῆτον αὐτῶ ἀπὸ γέγραμμένον ἔσθ' ἢ Κε- κλοπῆσ φασκὸς Θεόκριτον.

N V L L V M contra amorem natum est remedium aliud.
 Nicias, neque quod vel inungi vel aspergi possit, ut opinor,
 Quam Mysis. Leui hoc est inuicendum
 Nasciur inter homines: modum tamen facile non est inuenire.
 Puto autem ego bene nosse te hoc, medicus cum sis,
 Et novem Mysis eximie charus.
 Sic Cyclops apud nos commode vixit,
 Antiquus ille Polyphemus, cum amaret Galatream,
 Iam primum pubescens circa os & tempora.
 Amavit enim non rosas aut pomis, aut cicinnis,
 Sed perniciosus furis: ducibat autem omnia posthabeda.
 Sape oves ad ovile sine duce sua sponte redibant
 Ex viridi gramine ipse et Galatream cantu celebrans,
 In ipso algoso litore consumebatur,
 Inde usque ab aurora, insensissimum habens sub pectore
 A Venere potens, quod telum illi in hepate fixerat. (vulnus
 Sed hoc remedium ille inuenit, sed ensque in rupe
 P. acelsa, in mare prospiciens, talia canebat:
 O candida Galatea, cur amantem respicis?
 Candidior caseo, cum aspiceris: tenerior agno,
 Virulo lascivior, acerbior vna immatura.
 Soles enim huc venire, cum me dulcis somnus tenet:
 Recedis enim statim abiens cum dulcis somnus me relinquit,
 Fugisque velut ovis canum lupum conspicata.
 Amare te capi puella tunc, cum primum
 Venisti cum mea matre, volens hyacinthina folia
 Ex monte decerpere, ego enim via dux eram.
 Neque ubi te vidi, postea desinere, me nunc quidem
 Ab eo inde tempore potui enim, prorsus nihil per locum curas.
 Scio pulchra puella, quare me fugis:
 Quia mihi hirsutum supercilium per totam frontem,
 Ab aure altera ad altera protensum est aure, unum longum;

Ο Τ Δ Ε Ν ποπλον ερωτα πεφυκει φαρμακον
 δηλο.
 Νικιασούτ' εγχερασον. (εμοι δοκει, ετ' επι-
 πασον,
 Η τω Πιερίδας καυθον δε τι τω κη αδύ
 Γίνετ' εω αυθραπτοι. θυρην δε ου βεδιόν δεξ.
 Γινωσκον δε εμεν τυ κελως ιαδεν εόντα.
 Καυ τες ονεα δε περιλαβρόν δελοχα μοισαμ.
 Ουτω γουω βεβητα διαγ' ο κύκλωψ ο παρ ημίν,
 Ωρχητος Πολύφαμος, εν ηρε τω τες Γαλατίας,
 Αρτι γλυφασδων απει το σωμα τες κροτα φως τα.
 Ηεχο το δε επι βόδεις ε μολοις ε η κηκίαις,
 Αλλ' οσας κηκίαις αγειν η παι τα παρ βη.
 Πολλαι με τωσ οίεσ ποτι ταύλων αυτω απλυθον
 Κλαρας εν βουταίας δε η τω Γαλάτεια αιείδων,
 Αυτω εω κίονος κητετακετο ρυμοίωσης
 Εξ αους εχθισον εχων υποκροδιον ημεος.
 Κύκωρις εν μεγαίας, τι οίη παι τα πάξε βίλεμων.
 Αλλα το φαρμακον ούρε κηδεξόμενος δε επι πίηρας
 Υψηλας ες ποντον ερων αιείθε ταυτα,
 Ω εδωκα ια αττα τι τον φιλοντι αποβόλη;
 Αδωκότερα πακτας ποτι ειν αιπαλωτερα δε ερονδς,
 Μόρω γωρε τερα φικροτερα εμοφακος ωμας
 Φοιτης δε αυθ' ουτω βικη γ' υμνος υπνος εχη με.
 Οίχη δε αυθ' ιοισα οικε γλυκεις υπνος αυη με.
 Υδρη δε ως απ οίεσ πο. ιον λυμων αδρησαισε
 Ηεαδωμ κη εγω γα κωρε τω κηκίαι παρ πεν.
 Ηνδεσ εμα σωμ κησται. δελοισ' υα κηκίαινα φύλλω.
 Εξ ηρεος ερεψαδη. εγω δε οδόν ηγαμόνδον
 Ηαυσαδη δε εισδων τυ γδ υστερον εδε τι πωνω
 Εκ τλωω δυναμω την δε ου μηκει κη δε εδεν.
 Γινωσκω κηρεσται κωμα τίνος σω ελεε φδρητς,
 Ουκ ημ μοι κωσα κηρ οφους επη παι τα μετωκω
 Εξ ατος τιταται ποτι δωτερον ας, μια κηκίαι.

Vnus .v. oculus subest, & latus natus super labra.
 Verum ego ille qui talis sum, oves mille pasco:
 Et lac optimum, quod ex illis mulgetur, bibo:
 Nec caseus mihi desit in aestate, neque in autumno,
 Neque summa etiam hyeme: si cella .n. sunt ouerata semper.
 Fijstula .v. melius canere noui quam ullus hi: Cyclopus.
 Teu, o charu dulce pomu meisum quoq. canuceleb. ant,
 Idque saepe nocte in tempesta. Alo tibi undecim hinnitus,
 Omnes futas & carnos quatuor vrsorum.
 Sed veni tu ad me, & habebis nihil minus.
 Glaucum .v. mare sine litus ferre.
 Lucundius in antro apud me noctem transige:
 Ibi sunt lauri, sunt proceri cupressi:
 Est & nigra hiedera, est uvis dulcissimos fructus ferens
 Est & gelida rinda, quam mihi nemorosa Aetna
 Ex candida niue, sporum diuinum, ministrat:
 Quis praehis in mari & fluctibus uiuere malit?
 Si .v. ego uideor tibi esse his satior,
 Sunt mihi querna ligna, & sub cinere ignis inextinctus.
 Et perferre possum, ut etiam anima mea a te comburatur:
 Et uncus ille oculus, quo mihi nihil dulcius est.
 Hec mihi, quod mater non peperit me habentem brachias,
 Ut ad te per undas irem, ac manum tuam oscularer,
 Si quidem os non uelles: adferrem .v. tibi vel alba lilia,
 Vel papauer tenerum, quod rubra crepsiacula habet.
 Atque haec quidem in aestate, alia .v. gignuntur hyeme,
 Ut omnia haec simul tibi afferre non possim.
 Nunc profecto, hi: o puella, natate disscam,
 Si quis hospes nauigans cum naue hinc aduenerit,
 Ut sciam, quana uoluptas uobis sit habitare in profunda.
 Egredere o Calatea, & egressa obliuiscaris
 (Sicut ego nunc hinc sedens) domum redire.
 Pascere .v. una mecum uelis, & lac mulgere,
 Et caseum promere, ac re coagulatum immittens.
 Mater me sola iniuria afficit, & eam accuso:
 Nihil prorsus illa unquam amabile tibi dixit de me.

Εἷς δ' ἰφθαλμὸς ἔπεισι, πλαταιὰ δ' ἴσ' ἐπὶ χεῖρῃ
 Ἀλλ' αὐτὸς τοιοῦτος εἶναι βούλομαι χεῖρα βόσκηαι,
 Κίχ' αὐτῶν τὸ κρεῖττον ἀμυγρῶν ἄνθ' ἄλλων γὰρ ἄπ' ἴσ' ἴσ' ἴσ'
 Τυχεὸς δ' ἂν εἴποι μ' ἄτ' ἐν θέρει, ἄτ' ἐν ὄπῳ ρῃ,
 Οὐ χημῶδες αἴερον ταρσὶ δ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' αἴε.
 Συεῖσ' ἔν δ' ἴσ' αἴερον οὐτὶς ὄπισθε μὲν ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ'
 Τίν, τὸ φίλον γ' ὑκίμα, ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ'
 Πολλὰ μὲν νυκτὸς ἀερε, τρέφω δ' αἴ τοι ἐνδεκά νύκτας
 Πάσαι ἀμφοτέρωθεν, καὶ σὺ μὲν τρέφεις ἀφ' ἴσ' ἴσ' ἴσ'
 Ἀλλ' ἀφίκευ τὸ ποτ' ἀμεί, καὶ δέξαισ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ'
 Τὰ γ' αὐκίμα δ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ'
 Ἀδίων ἐν τῷ τέρῳ ταρ' ἐμὴν τῶν νυκτῶν διαδέξαισ'.
 Ἐντὶ δ' αἴερον τίμει, ἐπὶ τὸ βῆθ' αἴερον κοπῆρατοι,
 Ἐντὶ μὲν ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ'
 Ἐντὶ ψυχρὸν ὑδωρ: τὸ μοι ἀπολυθῆναι ἴσ' ἴσ' ἴσ'
 Ἀδύμα, ἐν χέρον, ποτὸν ἀμφοτέρωθεν ἀερεῖται.
 Τίς κεν ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ'
 Αἴ δ' αἴ τοι ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ'
 Ἐντὶ ἀρούρα ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκρόματον πύρ.
 Καθόμαρος δ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ'
 Καὶ ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ'
 Ὀμοῖο δ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ'
 Ὡς κατέδωκε ποτὶ τίν, καὶ τὰς χεῖρας τὸ ἐφίλασται,
 Αἴ μὴ τὸ σῶμα λῆε ἔφερον δ' αἴ τοι ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ'
 Ἡμεῖσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ'
 Ἀλλὰ τὰ μὲν, θέρειος τὰ δ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ'
 Ὡς τ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ'
 Νυνὲ μὲν αἴ κέ ερον νυνὲ αὐτὴ γανεῖν γε μεθεύμα.
 Αἴ κέ περ σὺ καὶ πλείων ξείνος αἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ'
 Ὡς κεν ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ'
 Ἐξένθους Γαλατῆας, καὶ ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ'
 (Ὡς ἀπ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ'
 Παιμῶν γενεῖν δ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ'
 Καὶ τυρὸν πᾶσαι, ταῖμασιν ἀριμῶν ἐνείσα.
 Ἀμῶσθ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ'
 Οὐδ' εἰ παύχ' ὄλωε ποτὶ τὴν φίλον εἴπει ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ'

*Idque in dies videns me tenuem magis esse,
 Dicam tui caput & ambos pedes meos
 Dolere ut cruciaretur: quamiam & ego crucior.
 O Cyclops, Cyclops, quò tibi mens auolat? &
 Si tu profectus calathos texeres, & teneras virgas metes
 Agnis adferres, fortaſſe multa rectius ſuperes.
 Mulge præſentem: quid enim fugientem ſcētaris?
 Fortè aliam inueniſſe Galatæam, & quidem pulchriorem
 Multa puellæ tecum de nocte colludere volumus:
 Suauiter. v. rident omnes, cum iſſis auſculto:
 Nè nigrum & ego in terra aliquis videor eſſe.
 Sic Polyphemus paſcebat amorem,
 Cantans: ſuauius autem agebat, quàm ſi aurum dediſſet.*

ARGUMENTVM EIDYLLII
 XII.

Inſcribitur quidem hoc Eidyllion Aites: ſcriptum
 verò eſt Ionica dialecto. Aitas autem Theſſali vo-
 cantur amatoſ. Alij Aites ſocios appellant, nonnulli
 verò probos & modicos ita vocari dicunt, quaſi
 non proteruos ſiue impudentes. Aut Aites ſignificat
 cohabitatoreſ & eodæm. Alloquitur autem ama-
 tor eum quem amat, oprátque ſibi duorum animo-
 rum coniunctionem, & amicitie ſolidam firmitatè,
 que uſque in finem vitæ permaneat: adeò vt etiam
 poſt ipſorum mortem poſteri prædicent concordia
 que inter eos interceſſit. Et Megarenſes laudat eò
 quod ſummo honore aſſecerint. Ioclem qui ſemper
 ipſum pro amico ſuo defendendo morti expoſuit.

AITES, Eidyllion duodecimum.

VENIS GI chare puer poſt tertiam iam no-
 chem & auroram,
 Veniſti: qui v. de ſiderio conſiciuntur, vn. dñe
 ſunt ſenes.

Καὶ ταῦτ' ἄμαρ ἐπ' ἄμαρ ὀρροῦσά με λεπτόν ἰδόντα
 Φασὸν τῷ κροφῶν καὶ τῶς πόδας ἀμφοτέρους μου
 Σφύσθην, ὡς αἰεαδῆ· ἐπεὶ κηρῶν αἰεὶ ὠμῶς.
 Ω Κύκλωψ, Κύκλωψ, ποὶ ταῖς φρένας ἐκπιπτότασαι;
 Αἰεὶ ἐνθῶν ταλάρου τε πλέκεις, καὶ θαλλὸν ἀμύσας
 Τοῖς ἀρνεῖσι φέρες. ταῖχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχεις ναυῶ.
 Ταῦ παρεῖσαι ἄμα γὰρ τὸν φόβον ταὶ δεικνύεις;
 Εὐρήσῃ; Γόγγυται ἴως κρη κρηλίον ἄγαν.
 Πολλὰ συμπάσθην με κέρα τῷ τύκτα κίλοντα,
 Κίχ· ἰζόντι ἢ πάχμα, ἐπὶ κ' ἰλυτὸς ἐπακόισω.
 Διλονότ' ἐν τῇ γῆ κηρῶν τις φαινόμεθα ἡμεῖς.
 Οὐπω τοὶ Πολύφαιμος ἐποίμηνεν τὸν ἔσσοτα,
 Μυσισδων, ἐξ ὄν ἢ δειχ' ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ 12β
 ΒΙΑΤΑΔΙΟΥ.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τὸ Εἰδύλλιον, αἰτίας, γέ-
 γρηπῆται ἢ ἰάδι διδύκτω· ἰέταις ἢ οἱ μὲν Θεπρόμο
 κηλέσι τῶν ἔσσομαι· οἱ ἢ, αἰτίας, τες ἐπαίρους. φασὶ
 δὲ πινες λέγειται τῶν ἀγαθῶν, οἷον μὴ ἴτας, ἀντὶ τῆ μὴ
 ἴταμῆς· ἢ αἰτίας, ὁ σωμῆτης ἢ συμπολίτης. Πρὸς δὲ κ-
 λέγει ἢ ὁ ἐσπὴν τῶν ἔσσομαι, καὶ δὲ γῆ· δὴ οὐ φυχῶν ἀρ-
 μο μὲν αὐτοῖς γημεδῆ καὶ φιλίας ἀσφάδεια μὲ χεῖ τέ-
 λας ἀμφοτέρων ἴτα καὶ μὲν θαλάστον οἱ μὲν αὐτοῖς φη-
 μίσιωσιν τῶν ἐν ἀμφοτέρους ὁμόνοιαν. Καὶ τῶν Μεγα-
 ραῖς ἐπεινεί, ἐπὶ τῶν τετυμνηκεται Διοκλέα ὑπὸρρασι-
 σταντα τῶ ἰδὴ ἐσσομαι.

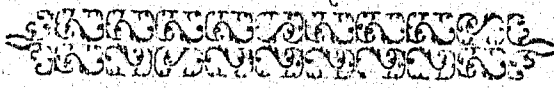
ΑΙΤΗΣ, Εἰδύλλιον 12β.

Η ΔΥΘΕΣ ὡ φίλε καὶρε σθένη σὺν νυκτὶ ἐν
 αἰοί,
 Ἠλυθες. εἰ ἢ ποθεῖντες ἐν ἄμαρτι γηράσιου-
 σιχ.

Quanto ver hyeme, & quanto pomum primo
 & natus, quantoque mater ouis suo agno villosior est,
 Quanto virgo praestantior est muliere ter parva,
 Quanto vitulo celerior bimulus, quantum iuscinia
 Canora cantu omnes volucres separari
 Tantum tu me exhilarasti adueniens. Sub umbro sam. 11.
 Sicut viator aliquis sole torrens, properabam. (sagum
 Vicinam concors adspiret tibi, que amor
 Nobis ita ut postea de nobis careret:
 Duo quidam inter se iuncti fuerunt
 Viri, alter e at amicus, aitque quis Amistata lingua loquens,
 Al crum. 11. Thessali e loquens amarum vocet.
 M un d o illi sese amabant aequa lege: cer e tunc fuerunt,
 A u r i o l i m homine, qui vicissim amaret, qui amabatur.
 W e r a h o c, e p a t e r l u p u e r, fiat: uirina nunquam sine senes
 I n m o r t. l e i a r g u o p o s t t e c n l a d u c e n t a
 N u m i e r m i b i a l i q u i s, a p u d A c h e r o n t e m i r r e m e a b i l e m:
 D i c e n s: m o r t u u s n u m, & a m a b i l i s a m i c i t u i,
 O m n i b u s e s t i n o i e p r a c i p u i v e r o m i n i b u s.
 V o r u m h o r u m a n i s i n s u p e r i c a l i c o l a
 D i s p e f a t o r e s e r u t s i c u t v o l e r i, e g o, v i t e l a u d i b u s c e l e b r a s
 N o n e d a m e n d a c i a s u p e r n a s u m l a r u m: n i s i f a l s i d i c a.
 N a & s i m e i n a l i q u o l a s t i n i, & s t. t i m r e d d i d i s t i i d m o
 E r d u p l o i u u i s t i, & h a b i n s a u d i t u a r i u m d i s c e d o. (n o x i u m)
 N i s e i A e g a v e n s a s, r e m i s p r a e a m e:
 F e l i c e s h a b i t o i, q u o n i a m p r a a l i j s h o s p i t i b u s A t t i c y m o
 D i o c l e a p u e r o r u m a m a t o r e m h o n o r e a f f e c i s t i,
 S e m p e r p r i m o v e r e a d i p s i u s t u m u l u m c o n g r e g a r i
 P u e r i c e n t a n t o s c u l u s v i c t o r i a m r e p o r t a r e.
 Q u i q u e l a b r a l a b i s d u l c i u s a p p l i c a u e r i t,
 I s i o r o n i s o n e r a t u s a d s u a m m a t r e m r e u e r t u r.
 P e a t u s i l l e q u i s q u i s i n t e r p u e r o s d e o s c u l u i l l i s i u d i c a s.
 I s f e l i c e t p u l c h r u m G a n y m e d e m d i l i g e n t e r i n u o c a t.
 V i L y d i o l a p i d i j u m l i a l a b r a h a b e a t, q u o a u r u m
 P u r a m e x p l o r a n t a r g e n t a r u m, n e s i t v i t a t u m.

Οσον εαρ χιλιοσ, οσον μελαν βεραβλοιο
 Αδον, οσον εις σφετερας λασιαι τερα ιρνος,
 Οσον παρδενικη προσφerei περιε μιο γυμικος
 Οσον ελαφροτερος μωση γεβερε, ιππον ακων
 Συμπα τον λεγυφωτος αειδοτατη πετωλων.
 Τοσον εμ' εφρανας τυφωεις σπειραν οι ακο φηρον
 Αελις φροποντες δεδιπορος εδραμον ως τις
 Ειδ' εμαλοι πηλοσαν εο' αμφοτερισιν ηεατες
 Ναιν' επασορμωεις ε' γλυοιμαδα παση σοιδα.
 Δοιω δη' πνε τωδε με' αμφοτερισι γλυεδλω
 Φωδ' ο μω ης εις πηλορο φηη χ' α' μυκλαϊσδων
 Τον ο' επτερον παρην ως καν ο Θαουτολος εποι αϊτωρ.
 Αλλ' ως δι' εφίλασαν ισω ζυγω η' ρα' πο' ησαν
 Χρυσοι σπ' αλαι ανδρες οκ' αντιφιασ' ο σιλαδεις.
 Ει γδ' τωτο πατερ Κενυιδει πηλοι ει γδ' αη' εγο
 Αδωα τοι γλυεως ε' διηκοσησην ηπειτα
 Αη' ηλειεν εμοι τις αιεξοδον εις Αχερεντα,
 Η ση νυν φιλοτις η' τα χαρειντος αϊτωρ
 Πασι δια σματος μ' δ' ηιδεοισι μαλιστα.
 Αλλ' η' τε του τον μω' ακη' πηρι ερενιωνες
 Εαουθ' ως εδελοντι, εγω δε σε τον κελον ανων,
 Υδωδεα βανος υαφοθεν αμωας εα αλαφουσδ.
 Εν γδ' κα' τι δακεις το μω' αβλαβος δεδυς εδα κρεσ,
 Διπλασιον οι ανασας εχων οι υατιμεθ' απηνδεν.
 Νισαοι Μιδωεις αερεσετοντες ερεμωεις,
 Ολβιοι οικουητε τον Απικον ως απει δηων
 Ζειων τιμωσιδε διοκλεα τον φιλο παυδα.
 Αιει οι απει τυμβον ακων εις ειαρι ακυτω
 Κυροι ερεδ μα' ιωντη φη' αματος αηρα φερεδτη.
 Ος δε κη προσμαξη γλυικες τερα χει' εσι χει' η,
 Βεραδωρος σεφωσιον εαδ ποδ' ε μεντερ απηνδεν.
 Ο' εως ε' τις πασι φι' ημωτα κεινα διατω
 Επου τον χει' τον Γαλυμηδεα πολλ' οπ' εαρεν.
 Αυδη ισων εχων πετην σωμα. χει' σον οποιη
 Πηδουται μια εαδ' ον' ετυμων, ας γυεσ μαριε.

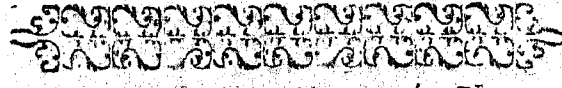
ARGUMENTVM XIII. EIDYLLII.

Hoc Eidyllion meram rei gestæ narrationem continet. Recenset enim Poëta Hylæ pueri raptum à nymphis, quum ad fontem aquam ad cœnam pro Hercule petiturus abiisset: & Herculis errationem, ac grauem, ob amissum Hylam, dolorem Sciendum a item Hylam fuisse Theodamantis lignorum scætoris filium quem amauit Hercules.

HYLAS EIDYL. XIII.

NON nobis solis amorem peperit, ut arbitrabamur, Nonicia, cuiusunque tandem Deorum puer hic natus sit.

Neque nobis primis ea que pulchra sunt, pulchra uidentur, Qui mortales sumus, & crastinum non cernimus. Quin & Amphitryonis filius, cui ferreum pectus erat, Qui suum leonem sustinuit, u amauit puerum Formosum Hylam, cæsariem ferentem: Ipsamque omnia edocuit sicut pater charum filium: Quib. præceptis ipse uir præstans & celebris effectus erat. Et nunquam ab eo discedebat neque tempore meridiano, Nec cū in domū Iouis excurreret albis quadrigis aurora, Neque cū puli au. um queruli ad nidum respicerent, Matre quætiante alas in fuliginosa trabe, Vt ipse puer ex sententia elaboratus esset, Vnâque recte trahens in verum uirum euaderet. Sed cum ad petendum aureum uellus nauigaret Iasos Asonidas, & principes ipsum sequebantur, Omnibus ex urbibus delecti, quoru. usus aliqui poterat Aduenit & laborum pueri in diuitem Io Alcmenæ filius Mideantidis Heroines.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ 13. ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ΤΟΥΤΟ μὲν τὸ εἰδύλλιον ὅπως διηγεματικὸν ὄντι ἐκπιθεται γὰρ ὁ ποιητὴς πρὸς μὲν Ὑλά τὴν ἐκτὸς τῆς Νυμφῶν ἀρπαγῆς, ὅταν ἐς τὴν κρήνην ὄψιν δέξερται ὑδωρ τῷ Ἡρακλεῖ κομίσαν ἀπώχεται πρὸς Ἡρακλέους τὴν πλάνην, καὶ τὴν ἐκτὸς τῆς Ὑά βίβσαν Ἰσέον ὃ ὅτι ὁ Ὑλάς παῖς ἐκτὸς ἦρχε Θεοδαμάντος τοῦ ἀρυτοῦ μου, οὗ ἦρα Ἡρακλῆος.

ΥΛΑΣ, Εἰδύλλιον 13.

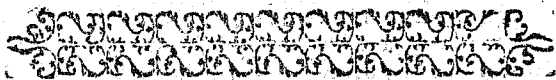
Οὐκ ἄμιν τὸν ἔσθται μόνοις ἔτιχ', ὡ ἐδεδέμεσθε, Νικία, ὦ πνε αὐτο δεῶν ποῦμα τέκνον ἔχοντο

Οὐχ ἄμιν τὰ καλὰ ποσά τοις καλὰ φέρονται ἦμας, Ὡς θνατοὶ περὶ ὀμείδει, τὸ δ' αὖρον ἐπὶ ἔσορξίμας. Ἀλλὰ καὶ ἀμφιτρυάνας ὁ χαλκιοκάρπιος υἱός, Ὁς τὸν λίν ἐπέμεινε τὸν ἀγχιον, ἦρα το πειδός. Τῷ χερσίντος Ὑλά, τῷ τῶν πλοκαμίδων φορέωντος. Καί μιν πάντ' ἐδίδειξε, κατῆρ ὡς ἰφίλοκ ὕα, Ὅσατα μάθαν ἀγαθός, καὶ κείσθιμος ἄν τις ἐγγύετο. Χωρὶς δ' αὐδέ πικρῆς, εἰ δ' εἰ μέσον ἀμάρθροιο, Οὐδ' ὄκχ' ἀλδ' κίππος ἀνὰ τρέχῃς Διὸς αἰώς, Οὐδ' ὄποτ' ὀρτάλιχοι μινυροί ποτι καίτην ὀρῶν, Σεισιδάρας πῆρα μάδης ἐπ' αἰθαλέντι πείθωρο. Ὡς αὐτῷ κατ' ἑμὸν ὁ παῖς πεπον αὐτός ἐπ', Αὐτῷ δ' αὖ ἔλκων ἐς ἀγὰθὸν ἀδρ' ὀποβαίη. Ἀλλ' ὅτε τὸ χρύσειον ἐπλεῖ μὲν κώας ἰάτων Δισυνίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀρεσθῆς σιωπέποντο, Πασσά ἐκ πολλῶν προσελεγεμένοι, ὧν ὄφελός τις Ἰκετο χ' ὡ τετραεργῆς ἐς ἀφνειὰ ἱαολκῶν Ἀκρμυίας υἱός Μιδεάπιδος ἠερόνας.

Unaque cum ipso descendit Hylas in firmam Argo,
 Que navis Cyaneas insulas concurrantes non attingit,
 Sed volociter praecipit, (in p̄f̄idū, a ÷ gressa est P̄basidē)
 Sicut Aquila, magnos fluctus, ex quo tempore petra ille com-
 Cis. v. Pleiades oritur, & extrema agrorum partes (steterūt
 Argos iuncturos pascerens, Vere ad finem iam conuerso,
 Tunc navigationis meminī diuinus flos
 Heroum, cauaque sedentes in Argo,
 In Hellespontem veniunt, austro iam tertiam diē spirante,
 Appuleruntque ad portum Propontidis, ubi Cianorum
 Sulcos dilatauit boues ducentes aratrum.
 Egressi. v. in litus, iuxta iuga cœnani instruxerunt
 Vesp̄rē, multi. v. simul unum torum sternebant.
 Præcium enim aderat, magnam toris auxilium.
 Hinc Buronium acutum, densumque secuerunt Cyperum.
 Et abiit stans Hylas, aquam ad cœnam allaturus,
 Ipsique Herculi, atque forti Telamoni.
 (Qui socij existentes ambo, unā semper instruebāt mēsā)
 Eum vas ferens, statim verò fontem animaduertit,
 In loco declivi, ubi multa herba nascebantur,
 Cœruleum Chelidonium & viride Adiantum,
 Et apium virens, & crispa Agrostis.
 In media verò unda Nymphae choream ducbant,
 Nymphae peruigiles, motuenda rusticis numina,
 Eunice, & Malis, & instar veris suauiter afficiens Ny-
 lamque puer admonerat potui captaem hydriam, (chœa.
 Immergere cupiēs illa. v. omnes manibus viuis inhaeserunt:
 Omnium enim mentes teneras amor occupauerat,
 Erga puerum Argiium: cecidit verò in undas nigrantes
 Cōfertus. i. subito, sicut quādo rutiās stella de caelo cadit
 Præceps in mare, & ex nautis quispiam s̄o vs̄ ait:
 Leuiores o pueri armamenta facite: nā secūsus vēcus spi-
 Nymphae suo in gremiū puerum tenentes, (rabit.
 Lachrymantem blandis consolabantur sermonibus.
 Hercules verò animo perturbatus ob puerum,
 Ibat incurvū arcu accepto Mastice, i. morē Scytharum,

Σὺν δὲ αὐτῷ κατέβαινε Τλας διέδρον ἐς Ἀργῶν,
 ἅτις Κυανεὴ καὶ ἠΐματο στυλοδρομαίων ναύω
 Ἀλλὰ διεξείξεν, βαδίζουσα δὲ οὐ σέσραμε θάσιν)
 Αἴετος ὡς, μέγα κούρην, ἀφ' ἧ ποτὸ χαρσίδες ἐστῆ
 Ἄμος δὲ ἀπέκλιπε Πηλεΐαδες ἐπ' ἀπαιτῶ
 Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμυθίης εἶπος ἰδὼ
 Τάμοι ναυτίας μιν ἀσπετο θεῖος αἴωτος
 Ἠρόαν, κοίλας δὲ καδιδρον δέντες ἐς Ἀργῶ
 Ἐλλ' ἄσπ' τον ἐκόντο νοσῶ πείσον ἡμαρ αἶντι
 Εἴω δὲ ὄρμος ἐδεντο ἰδὼ πο πίδου, ἐνθα Κιανῶν
 Ἀδ' ἀκασ δὴ νοῦντι βόας, πρὸς ὅτις ἀδ' ἔσθ
 Ἐκδ' αἶτος δὲ ὅπτι δὴ καὶ ζυγαὶ ταῦτα πένοντα
 Δεικνύουσι καὶ ἡμῶν σφρίσταντο καμινῶν
 Αἰετῶν ἰδοσφιν ἐκείτο, μέγα σῖβα τεσσιν ὀειαρ
 Ἐνθα βεῖτο μετ' ἐξ ἔσθου δὲ εἰ μὴ μοῖτο εὐπείρησ.
 Καὶ χεῖρ' ἔλασ ὄξαστο ὑδωρ ὅπτι ἰδρῶτον αἰών
 Αὐτῶ δὲ Η. ἀκλῆν ἡ ἴσσευθεῖ ἐλαμῶντι,
 (Οἱ μίαν αἰμασά ἐπαίροι ἰεὶ δαίνωτο τρέπεζαν)
 Χόμειον ἴθις ἔχων τάχα δὲ κραναί εὐνοῖσεν
 Η καὶ ἴσθ' ἐν χαρῶ καὶ ἴθρῖα πολλὰ πείκει,
 Κυκλῶν τε χεῖρ' ἰδὼνιον χόσσεσθ' ἀδ' ἄντων,
 Καὶ δειλῶντα σέβνα καὶ εἰ- ἰπνῆς ἀχρῶσις,
 Τῶν δὲ ἐν μέσσω Νύμφαι χροδὸν ἀρπίζοντο
 Νύμφαι ἀνομητοί, δειναί θεαὶ ἀχρῶσις,
 Ἐνὶ καὶ ἡμῶν ἐσθ' ὄξαστο Νυχία.
 Ἢτος ὁ καὶ ἐσθ' ἐπείχε ποτὸ πο, ὑγανδία κρῶσθ' ὄξ.
 Βάψαυ ἐπειθ' ἴσθ' καὶ ἐν χροὶ τῶσσι εἴφουσθ' ὄξ.
 Πισσῶν γδ' ἐσθ' ἀπα: ἀσ φρένας ἀμφεκέλυλεσθ'
 Ἀργίω δὴσ' παυδὶ κατῆρεπε δὲ ἐς μέλαν ὑδωρ
 Ἀθροῖς, ὡς ὅτε πυρρῶς ἀπ' ἀχρῶν ἡρεπεν ἀξήρ
 Ἀθροῖς ἐς πόντον νυκταίς δὲ πρὸς εἴπεν ἐπ' ἄξες
 Κροσθ' ὄξ' ἀπ' ἴσθ' ποιοῖδ' ὄπλα πλῆσθ' καὶ ἐσθ' ὄξ.
 Νύμφαι αὖθ' σφρέτες ὄπτι γρῶν καὶ ἀξέσθ' ἔχουσθ' ὄξ.
 Δακρυθῶν ἀχρῶσις πορφεχῶν ἀπέσθ' ὄξ.
 Ἀμφυτρυσνίαις δὲ παρῶσθ' ὄξ' καὶ πείδ' ὄξ.
 Ὡ χροτὸ Μελισσὶ λαβῶν δὲ καμινῶν πείξ' ὄξ.
 F. 117

Et clava quam semper dextera manus ipsius capiebat.
 Ter Hyla inlamanit, quantum profundo gutture clamare
 Ter puer exaudiuit, & exilis vox pervenit (valebat.
 Ex unda. cuq. valde prope adesset procul abesse videbatur.
 Ac veluti comatus leo, cum procul exaudiuit
 Minutim clamante, aliquis inquit leo crudiorum in montib.
 E cubili suo properat ad paratissimam carnam:
 Ita Hercules in inuisi fontibus (regionem.
 Pueri desiderio errabat, ipsa iam vero cursu corripiebat
 Miseri sunt amantes: errabundus quantum laboravit
 Per montes & salubres vero Lasonis posteriores illi erat.
 Navstabat habes amenas suspensas ab illis qui aderat.
 Iuvenes vero media nocte vela purgabant,
 Hercule expeclantes. At ille ruebat quod pedes ducebant,
 Furibundus: manu saevus dens intus illi iocur lamabat.
 Sic pulcherrimus Hylas inter immortales numeratur.
 Herculem. v. heroes criminabantur, ut desertorem nantis,
 Quod deseruisset Argo habere triginta remigum transire,
 Pedes. v. venisset ad Colchos, & inhospitalem Phasiidem.

ARGUMENTVM XIII EI-
DYLII.

Inscribitur hoc Eidyllion Cyniscæ amor. Vxor
 enim Æschinis magis addicta erat Lyco cuidam vi-
 cini filio, contempto Æschine. Thyonicho autem
 quodam eius amico illum accedente, quem longo
 tempore non viderat, narrat illi quæ sibi à Cynisca
 acciderant. In fine vero Thyonichus recitat brevis
 quidem, sed illustre Ptolemæi Philadelphii eneo-
 nium.

Καρρόπαλον, τό οί μὲν ἐχέει δεινὴ δεξιτερὴ χεὶρ.
 Τεὶς μὲν ὕλαν αὔσειν ὅσον βαθύς ἦρουε λαίμοδος,
 Τεὶς δὲ ἄρ' ὁ παῖς ὑπὸ κούσεν, ἀγάσθ' ἵκετο θανά.
 Εξ ὑδάτος παρῶν ἢ μάλα σχεδὸν εἴθε το πόρρα.
 Ως δὲ ἔποτ' ἠὲ γήυεις δόσι πορδί λίστα κούσαις
 Νεβροφθεγξάμβρας ἴης ἐν ἄρεσιν ὠμοφάγος λίς.
 Εξ ὕδατος ἐσθλὸν ἐπιμοτάττω ὅπῃ δάπτω
 Ηρακλῆος τοιοῦτος ἐν ἀπείποισιν ἀνείδωτος
 Πάσθω ποδῶν δεδόνατο, πάλω δ' ἐπελάμβανε χόρον.
 Σχέτλοι εὐφελῶντες. ἀγώμωτος ὅσ' ἐμόγησεν
 Ὄρεα καὶ ὄρυμῶς. τὰ δὲ ἄσπρος ὕστερα παύσ' ἴης.
 Ναυς εὐρὴν ἀμύβ' ἔχουσα μετάρσια ἴδ' ἀπερίπτων.
 Ἰστία δὲ ἠήθροι μεσονύκτιον εἴχουσι δαίμον.
 Ηρακλῆα μὲν ὄντες. ὁ δὲ ἄποδῆς ἄρον ἐχέει
 Μαινόεμμος. χαλεπὸς γὰρ ἔστω θεὸς ἢ παρ' αἰμώσεν.
 Οὕτω μὲν καλλιπὸς ὕλας μακρόρον ἀριθμῆται.
 Ηρακλῆω δὲ ἔσθρος ἐκέρτομεον λιπὸν αἰταν.
 Οὐνεκεν ἠερόησε τετρακοντάζυγον Ἀργῶ,
 Περὶ δὲ ἐς Κόλχους τε ἠὲ εἴξενον ἵκετο Φάσιν.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΙ-
ΔΥΛΙΟΥ.
Δ Τ Α Λ Ι Ο Τ.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ τὸ το εἰδύλλιον Κωίσκας ἐ-
 ρος ἢ γδ γυνὴ τῆ Αἰσχίνου μάλλον πορτέκειτο Ἀνίκο
 πινυρίτωνος υἱῶ, κατὰ φροντίσει τῆ Αἰσχίνου θυονί-
 χου δὲ πνος ἐπαίρου πορσόντος, ἀπὸ δὲ χέρον.
 διηγεῖται ἀπὸ τὰ κατὰ Κωίσκας, καὶ ἢ τὸ τέλος λέγει
 καὶ ὁ θυονίχος βραχὺ μὲν, ἀπὸ δὲ λαμάρων ἵππῶν
 μισῶν τῆ Φιλαδέφου ἐγκάμων.

ΚΡΝΙΣΚΑ ΕΡΩΣ, VEL THYONICHVS, Eidyllion XIII.

ÆSCHINES ET THYONICHVS.

MVLTVM saluere Thyonichum iubeo. TH. In ò tibi salutem opto, Æschine. E. Quã ferus, i lōgo tēpore nō visus, ades. T. Seru. quã v. cura sibi est? Æ. hines. (maser es.

Non optimè nobi sēp̄ agrur, Thyon. TH. propterea sūrē Et hęc barba inculta est, squæ ēdiquē capilli Talis nuper huc aduenit qui tam Pythogoricus, Pallens distalceus, Atheniensim. v. se esse dicebat, Appetebar illa, (v. opinor.) farinam affatam. Æschines.

Iocaris tu quidem ò boue: me verò formosa Cynisca Cōtumelia affi. i. in cāmā, prouisquā quis cōtinetur pili in Thyonichus. (erruallo à furore absum.

Talu tu semper es, ch. v. Æschine nūc enī, mox asper, Omnia requirens opportunē, attamen dic quid noui est. Æschines.

Arginus, & ego, & Thessalus equos Apis, & Cleonicus miles, vñ à potabamus In loco apud me: duos qui dem pullos mactaueram, Et lactentem porcellum: & aperui illi vinum Byblium Odoriferum, quatuor annorum, pro ðe seu à praelo. Bulbus & coiblex promelatur, erat porus dulcis. Iam. & p. ocedente tempore visum est infunde e merum Cuiuscūque nomē quisque velle tantū oportebat dicere Nos quidē clamātes bibebamus, sicut placebat. (ouius. Illa. v. nihil me prætere q̄ mihi animi fuisse cōse. (piā, ait. Nō loqueris lupū vidisti iocatus est perinde ac solers quis. Et incensa est, facile ab ea lucernam incendere potuisses. Lycus est, certe Lycus est, filius Labi vicini, Procerus, & tener, qui multis pulcher esse videtur.

ΚΡΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ, Η Θυώνιχος, Ειδύλλιον Ιδ'.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ ΚΑΙ ΘΥΩΝΙΚΟΣ.

XΑΡΗΝ πολλα τὸν ἀνδρα θυώνιχον Θ. Ἄλλὰ πῆ ἀπὸ Αἰσχίνα αἰ. Ὡς χείριος. Θ. Χείριος. π δὲ τοι τὸ μέγεθος Αἰσχίνης.

Προσομεύχ ὡς λῶσα θυώνιχε. Θ. Ταύτ' ἀρα λεπτήν Χ' ὡ μυσταξ πο. ὅς οὐτ' ἄρ' ἀμα. εἰς ἡ κίβνη. Τοιοῦτος προσαιπὲς ἀφίκατο ἰλυδαχαιετις. Ὡ χείρος κα νυπύδατος. Ἀθηνάιος δὲ ἔφη ἡ ἡμε. Ἡ ερετο μὲν κὴ πῶος ἐμ. ἰοκεί. ἰπ αἰ ἠγούεση. Αἰσχίνης.

Παίσδατις ὡ' γὰρ ἔχων ἐμὲ δὲ ἄχαρείεσσι Κωϊσικα Τερέσδατι λαπῶ ἡ κενεῖς πῶ. α. ἀπρῆς ἀνα μέσση. Θυώνιχος.

Τοιοῦτος εὐρ' αἰετὸ φῆ. Αἰσχίνα ἀσχερὲς ἄξυς. Πᾶσι τ' ἐθέλων κτ' κωμῶν. ὡ μὲ δὲ εἶπον πῆ τὸ κενόν. Αἰσχίνης.

Ὡ' γρηῖρος κίχων κὴ ὁ Θουπέρος ἰπποδρόκτας Ἀππς, κὴ Κλάδονικο. ὅππνομα ὁ στραπώτατις. Ἐν χάρει παρ ἐμῖν δὲ οὐ εὐρ κενεῖσσι νεοσάς. Θ. ἄξυς ἀπὸ τῆ χροῖον ἀφίκα ἡ Βύβινον αὐτοῖς. Εὐαδὴ, τῆ πρην ἐπιων. χε δὸν ὡς δὸπὸ λανῶ. Βελέος πῆ καχάλας ἔχρησθη ἡε σάπας ἀδύς. Ἡδὴ ἡ σαρῶντος. ἔδδξ' ὅππχεῖσσι ἀκραπῆ, Ὀππνὸς ἡ δελ' ἐμασος. ἔδει μονον ἀππος εἶπῆν. Ἀμμες μὲν φωνααυτες ὀππνομας ὡς ἐ δῆδουτο. Ἀδὲ ἔδδὸν παρῶντος ἐμῶ. πῆ ἔχην μεδουκίς νομῶ. Ὀφδραχῆ, κῆκον εἶδε. ἰπαγξῆ πῆ ὡς σφάξ. εἶπῆν. Κῆ δὲ δει. ὀμκρίως κεν ἀπ' αὐταῖς κὴ λῶχρον ἀφίκα. Ἐνπὶ Λύκος, Ἀύκος ὅππ Λάβα τῆ γέιπνος ἡδὸς. Βύμυκῆς κ' ἀππλῶς, πρῆλοῖς δὲ ἡδὸν κελος ἡμετ.

Huius insigni illo amore tabescebat:
 Idque mihi aliquando clam indicatum fuit.
 Neque tamen re exploravi, frustra hanc barbam virilem
 Nos quatuor iam probe pori eramus, (alens.)
 Et Larissens cepit de Lyco meo ab initio cernere:
 Thessalicū quoddam carmen, mala mens. Cynisca verò
 Mox fleuit vehementius, quam circa matrem
 Puella sex annorum gremium matris appetens.
 Tunc ego, quidem tu nosti, Thyonche, p. gnam in faciem
 Impeti, moxque rursus alium, ac illa contrahens vespes,
 Foras abiit celeriter: Mea pestis, inquit, nō tibi placeo?
 Altius tibi iucundior in sinu est, alium abiens
 Calefac amatorem: illa tuæ lachryma pro pomis fluunt.
 Quæadmodū, a hirudo, quæ cibum pulli sub tectū iulit,
 Mox citò renolat ut alium cibum adferat:
 Sic illa colerior è molli culcitra cucurrit,
 Recta per portam forisque geminas, quæ pedes ducebant.
 Proverbio quidem dicitur, Abiit & taurus in sylvam.
 Vixit iā, octo iā, novē iā, decē alij dies præterierunt,
 Hodie undecimus est, adde duos & duos menses,
 Ex quo fuimus separati, neque more Thracis tonsus sum.
 Illa nunc Lyci tora est, Lyce etiam nocte pater:
 Nos, v. neque varione aut numero ullo digni censemur,
 Miseri Megarenses in contempnissima sorte,
 Et si modo durarem, omnia rectè essent.
 Nunc v. o Thyonche, tāquā mus, ut aiunt, pice gustavimus.
 Quoddamque pharmacium sit contra perplexum amorem,
 Non scio. Verum Simus, qui Epichalci filiam amabat,
 Me cui aequalis, cum aliquò navigasset sanus re dicit,
 Navigabo & ego per mare, neque ex postremis ero,
 Neque ex primis fortasse, sed mediocris quidam miles.
 Thyonichus.

Vinam tibi ex animo succedant que supis
 Eschine, si v. omnino decretū tibi est peregrè proficisci,
 Ptolemaus præbet stipēdia: homini libere vir quā optime.

Τὸ τοῦ κλύεθρον κατετάλει τῶν ἐρωτων.
 Χ' αἰμὴν τῆτο δι' αὐτὸς ἐχρητο ποδ' ἡσυχαιῶτος.
 Οὐ μὲν δὲ τῆτα, μᾶται εἰς ἀδρα γλυκιδῶν.
 Ἡδὴ δ' οὖν ποπὸς τοι τῆπυρε: ἐν βαδῆ ἡμερ.
 Χ' ἄλαριος ἀγὸς τὸν ἐμὸν ἄυκον ἀδιν ἀπ' ἀρ' ἡμερ.
 Θεωταϊκόν τι μέλιτι κακὸν φρένας. ἢ ἢ Κυνίσια
 Εἰλαεν δὲ ἀπὸ τῆς θαλασσο τῆρον ἢ παρὶ ματῆ
 Παρθένας δὲ ἀπὸς κολίπο δὴ θυμῆσισα
 Τάμερ: ἐγὼ, τὸν ἴσην τι θυωνίχε πύξ δὴ κέρρας
 Ἡλασα. κολίαν αὐτὸς ἀπὸ τῆσισα ἢ πέπλωρ,
 Εξω ἀπὸ τῆτο δὲ ἴσην ἐμὸν κακὸν, ἢ τι ἀρεσπας
 Ἄλλος τοι γλυκιδῶν ἴσην κολίπο: ἴσην ἴσην
 Θ' ἀπὸ φίλον τῆτω τὰ σά δεικρυα, μᾶλα βίοντι.
 Μᾶσαι κα δ' οἶα τεκνῶσιν ἴσην ἀρεσπας ἢ χελιδῶν
 Ἀφορρὸν ταχὺ ἀπετεται βίον ἴσην ἀρεσπας
 Ὡκνίση μᾶλα κακὸς δὴ τῆ φρενας ἢ δεικρυα τῆτω
 Ἰδὴ δ' ἴσην ἀπὸ τῆσισα κα δεικρυα ἢ ποπὸς ἴσην.
 Ἄνος δὴν ἴσην τῆσισα ἢ βε κα τῆσισα ἀπὸ ἴσην.
 Ἡ ἴσην τῆσισα ἢ ἴσην τῆσισα ἢ ἴσην τῆσισα.
 Σάμερον ἐν δὲ ἴσην τῆσισα ἢ ἴσην τῆσισα.
 Εξω ἀπὸ τῆσισα ἢ ἴσην τῆσισα κεραισισα.
 Ἀ ἢ ἴσην τῆσισα ἢ ἴσην τῆσισα ἀπὸ τῆσισα.
 Ἀμμερ δ' ἴσην τῆσισα ἢ ἴσην τῆσισα ἀπὸ τῆσισα.
 Δύσσειοι μεδρῆες ἀπὸ τῆσισα ἢ ἴσην τῆσισα.
 Κεἶ μὲν δὴ τῆσισα ἢ ἴσην τῆσισα ἀπὸ τῆσισα.
 Μιῶ δὲ ποδ' ἴσην τῆσισα ἢ ἴσην τῆσισα ἀπὸ τῆσισα.
 Χ' ἀπὸ τῆσισα ἢ ἴσην τῆσισα ἀπὸ τῆσισα.
 Οὐκ ἴσην τῆσισα ἢ ἴσην τῆσισα ἀπὸ τῆσισα.
 Ἐκπλῆσισα, ἢ ἴσην τῆσισα ἢ ἴσην τῆσισα.
 Πλῆσισα κα τῆσισα ἀπὸ τῆσισα ἢ ἴσην τῆσισα.
 Οὐτε ἀπὸ τῆσισα ἢ ἴσην τῆσισα ἢ ἴσην τῆσισα.
 Θεωνίχης.

Ἦφιλε μὲν χωρεῖν κτ' νοῦν τῶν ἀν' ἐπεθύμεις
 Λιγνὰ εἰ δ' ἔτιω ἀρεσπας δεικρυα δὴ τῆσισα.
 Μιῶ δὲ τῆσισα Πτολεμαῖος ἢ ἴσην τῆσισα οἶος ἀπὸ τῆσισα.

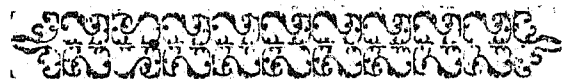
Aschines.

*Cecera a. qualu vir est TH. Homini libero qua optimus.
 Benignus, Misarum studiosus, amabilis, summe iucundus,
 Qui nouit amicum, i. inimicum uera etiam magis:
 Multis multa largiens, rogatum non abnuens,
 Qualia regem tribuere conuenit, usque. v. de omni repe-
 tere oportet;*

*Aschines. Quapropter, si tibi in dextro humero placet
 Sagulum summum fibulam conuictere, utroque. v. pede
 innixus*

*Audebis irruentem ferocem hostem feruorem sustinere,
 Quamprimum in Aegyptum eas a temporibus fieri inci-
 pitus.*

*Omnes senes, atque inde ordine in genas script
 Asa, que canos facit. gerere aliquid oportet eos quibus est
 genus uiride .h. qui florent atate.*

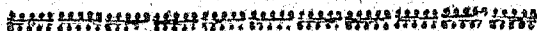

ARGUMENTVM XV. EI-
 DYLII.

Inscribitur hoc Eidyllion Syracusæ siue Adoni-
 dis festum celebrantes. Tractat autem de Syracusanis
 quibusdam genere, quæ Alexandriæ peregrin-
 antur, & exeunt ad spectacula potæ, qua A-
 donis ab Arsinoë uxore Ptolemæi Philadelphi ge-
 stabatur. Morem autem habebant Alexandrinum in
 Adonidis festis, eos qui Adonidis simulachra gesta-
 bant, unâ cum solemnibus ad mare fere. Describit
 autem Theocritus, ut reginæ gratificetur, canticum
 quandam sumptuosum Arsinoes apparatus carmi-
 nis recentissimum.

Aschines

Τάλλα δ' αὖθρ ποῖός τις Θυ ἰλθυδέρω ὕστερ αἴσιος
 Εὐχνοῦμων, φίλομωσος, ἰσθητικός, εἰς ἀκρον ἀδύς
 Εἰδώς τιν φιλέοντα, τὸν ἔφιλέοντ' ἐπιμύθηον.
 Πέλοισ πολλὰ διδούς, ἀπεθέρμος, ἐκ ἀισθῶν,
 Οἷα χεὶ βασιλῆ' αἰτεῖν ἢ δεῖν ὅτι πάντι,
 Αἰσχίνα ἴσπ' εἴπει χ' ἰδέξεν ὀμω ἀέσκει
 Δάπτον ἀκρον σφρονάδαι ἐπ' ἀμοιτέρες ἢ βεβακώς
 Τολμασεῖς ὅππιντα μῦθιν δι' ασιυ ἀσσιδιώταν,
 Α ταιχς εἰς Αἰγυπτον, ἀπὸ κροταφον πέλοπέδω
 Παῖτες γηραλέων, ὅππιντα εἰς χέριον ἔρη
 Αδουκίαν ο χρογος ποιῶν τι δεῖ εἰς γόνυ χλωρόν.

ΤΠΘΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΙΙ. ΕΙ-
 ΔΥΛΙΟΥ.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τὸ τοῦ εἰδυλλίου Συρα-
 κούσιαι ἢ Ἀδωνιδίζουσαι ὑποτίθειται δὲ πῶς Συρα-
 κούσιαι τὸ γένος, παρεπιδημοῦσαι ἐν Ἀλεξανδρείᾳ,
 καὶ ὅτι τῆσδε δεξιόσφι τῆσ πομπῆσ τῆ κομιθῆντος Ἀδω-
 νιδος, σπορσινουσ τῆσ τῆ ἰτολεμαε τῆ Φιλαδέλφω
 γυναικὸσ ἔδος ἢ εἶχον αἰετ' Ἀλεξανδρεία τῆσ Ἀδω-
 νιδὸσ διακομισαντασ τὰ ἰδωλα τῆ Ἀδωνιδος μὲν τῆ
 νομιζομένων ὅπτι τῶσ δαίκασιν νομιζέιν Διὰ γὰρ φε-
 ῖ ὁ σκαρτεροσ χαρζομωσ τῆ βασιλίδι, μῆδουσαν
 τινά, κα τῶσ πολυτέλειαι τῆσ Ἀρσινέησ δὲ ἰδῆσ ἀ-
 παρτέλλουσαι.

SYRACUSIÆ, SEV ADONIDIS
FESTVM CELEBRAN-
tes, Etdyllion xv.

GORGO, EYNOE, PRAXINOE,
ANVS, HOSPES.

ESTNE intus Praxinoe? EYN. Chara Gorgo,
ut serid est intus.
P R A. Mirum quod & nunc ades, Eunoie di-
spice illi sellam,

Inyce & pulvinum. EV. Habet optimè. P R A. Sede.
Gorgo.

O incorpoream animam: vix vobis salua euasi
Praxinoe, à multa turba, & multis curribus.
Vbiq; sunt crepidæ, ubiq; chlamydati viri.
Et via immensa est: tu verò longius à me habitas.
Praxinoe.

Hæc demens ille (maritus meus) extrema terra occupa-
Specum, non domum, ne tu incus essemus (ut venies,
Inter nos, ut mihi aduerfaretur, invida pestis mihi sæper.
Gorgo.

Ne dic de tuo marito ta'ia, chara Dione,
Paruulo presente: vide, mulier, ut te aspicit.
Praxinoe.

Bono animo sis, Zopyrion, chara filii, non dico de patre.
Gorgo.

Puer intelligit, per Proserpinam: Pulcher est pater.
Praxinoe.

Pater qui dem ille nuper (nam nuper dicamus scilicet
Omnia) nitrum & fuscum cum ex taberna empuerit esset.
Redys salrem adferens nobis, homo 13. cubitorum longitudine.
Gorgo.

Eodè modo meus marit' Dioclydes agit, perniciet argenti,
Septè drachmis pilos caninos, veterè anulifones peratū,
Quinq; vellera emit heri, nil nisi sordet, laborè super la-
borem.

ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΑΙ, Η ΑΔΩΝΙΑ-
Ζ. ΤΣΑ, Η ΔΤΑ
ΛΙΟΥΙΕ

ΔΟΥΡΩ, ΕΥΝΟΗ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ,
ΤΡΑΤΣ, ΞΕΝΟΣ

EΝ Δ Ο Πραξινοά; ΕΥ. Γοργώ φίλα, ως χερό-
να, ενδού

Πραξινοή.
Θαίμ' όπ ην νυώ λώθετ όρη όφρον Εύνόα.
ώ τή

Εμβόμη ην ποτίμωον, ηΤ Ε'χί κωμίττε Π καδίζόυ.
Γοργώ

Ω τας ή δέμωτα ην χαή, κώ: ις όμμιν έσω' θλω,
Πραξινοά, πολλού μω όχλε πολλών ή τεθλιπών.
Πω τα κρηπίδες, πω τα χη ημωδηροί αήδρις.
Α δ' όδω άτρωτοσ, τώ ή' έκαζωτερο έμ' όποικείε.
Πραξινοή

Ταύθ' ό πάραθρ πλω: έπ' έχατα γήε έλαβ' ένθών.
Γλεόν, ή έμωσιν όπωσ μω γά τινεσ άμω.
Αλλόμωε, ποτ' έρεν φθονερέν κωκώ άπει έμώο.
Γοργώ

Μή λέγη ή τέον αήδρα φίλα πωλωτα δωώνω
Τώ μω κώ παρεντοσ ορη γωμίω ως ποθωρή τώ.
Πραξινοή

Θάσ ή Ζωπυρεών γλωκωροσ τέμωσ, ή λέγω άπωκώ.
Γοργώ

Αιδάινεται τώ βρέφοσ, τώ ταν πότρωω κωκώσ άπώυσ.
Πραξινοή

Απώυσ έμω πλώοσ πωροάν (λέγωμω πωροάν θλω)
Πά τα νίθω ην φώμο: όπό σκώρωσ άγροάσ δων,
Ηνθε έέρον όμωσ άμμωιν: ή ηρ τρωσωμωδένω άπηχίε.
Γοργώ

Χ' όμωσ τώττά γ' έχί, έπώροσ ή γωρεία. διοκλέδωε.
Επώ άρτχλω ή κωμωδωε γωρε ή όποτίμω μα πω τών,
Πέντε ποκώσ έλαβ' έχρεσ, άπώω ρωποσ: έργων έσ' έργω.
G

Verum age, cape amiculum, & pepulum fibulatum.
 Eamus ad aula[m] diuitis regis Ptolemæi,
 Spectacula Adonidem: audio pulchrum aliquid
 Instruere reginã. Pr. apud opulentos omnia sunt opulenta:
 Verũ tu narra illi qui non vidit ea que dicit, quaque vi-

Gorgo. (disti.)

Ire nobis tempus fuerit: otiosus semper ferias.

Praxinoe.

Eunoea fer aquam: & in mediũ, tu quã deliciae non decet,
 Repone, Feles molliter cubare volunt.
 Moue te, affer properẽ aquã: nam aqua primum opus est.
 Ecce ut fert aquã: da tamen, non multam tu ð profusa
 Infunde aquam: infelix cur meã tunicam commada facias?
 Desine: sicut dñs visum est, ita losa sum.
 Vbi clauis magna ciste est? huic offer ipsã.

Gorgo.

Praxinoe, valde te sinuosa hac vestis fibulata,
 Hac decet. dic mihi, quanti consistit tibi à iugo tela?

Praxinoe.

Ne memores Gorgo, pluris quã[m] argenti puri mina vna,
 Vel duabus: operi insuper etiam animam affixam habui,

Gorgo.

Atqui sanẽ ex sententia processit. Pr. Certẽ bene dixisti.
 Affer mihi amiculum, & umbellam: decenter
 Imponẽ nõ te unã ducã filii, larua foris est, mordet equus.
 Plura quantum voles: non oportet fieri claudum.
 Eamus, heus Phrygia, parvulum accipe, cumque eo lude.
 Canem intrò voca, claude portam vestibuli.
 Dij boni, quanta turba: quò & quãdo tandem pertransire
 Oportet hoc malũ: sũt vt formica innumere & infinita.
 Mulca praeclara facinora à te facta sunt, ð Ptolemee,
 Postquam ad superos pater migravit. Nemo maleficus
 Ledit amplius viarorem, dolore subiens more Aegyptio.
 Quemadmodum antea astre exercitati homines ludebant,
 Inter se similes, malos lusus omnes contentios.
 Dulcissima Gorgo, quid d[omi]na nobis fiet? behaeres

ΑΝ΄ ἴσθι, τὸ μπέχρον ἢ τὰ πρηνά τεύχεα λαζδῶ.
 Βάμας τὸ βασιλῆος ἔς ἀφνετῶ Πτολεμαίω,
 Θαυσαύμα ἢ Ἀδωνιν ἀκούω χρήμα καλὸν π
 Κοσμή τὰ βασιλείων. Πρ. Ἐν ἄλβια ἄλβια παῖ ται.
 Ὡν εἶδες; χῶν εἶπας ἰδούσα τὸ τῶ μὴ ἰδόντι.

Γοργώ.

Ἐρπῆν ὡσα κἄν ἄρῃς ἀνέειρατά.

Πραξινοῦ.

Εὐνόα αἶρε τὸ κάμα, ἢ ἔς μέσον ἀνὸδρου πτε
 Θῆς πάλιν αἴ γαλέα μαλακῶς χεῖζοντι καὶ δὲ δ. ητ.
 Κινδὶ δὴ φέρε θάλασσαν ὑδῶν ὕδατος πρῶτον δέ.
 Αδῶν ὡς κάμα φέρε. δὲς ὀμωας, μὴ πάλυ ἀπλησῶ
 Εργχ ὕδαρ δὲ σανε τί μεν τὸ χεῖνιον ἀρδῆς;
 Παιουσι ἀκούα θεοῖς ἐδὲ καὶ τοῖαυ ται νένιμασ.
 Α κλάξ τῶ μαγαλας πῶ λάρνακας; ὡδὲ φέρ ἄωται.

Γοργώ.

Πραξινοῦ, μάλα τι τὸ καταπυχῶς ἔμπροσθα
 Τοῦτο ἀρέπει λέγε μοι πόσων κατέβα τοι ἀφ΄ ἰσῶς.

Πραξινοῦ.

Μὴ μνάσῃς Γοργῶ πλεον ἄρῃς καὶ θαυσαύμασ.
 Ἡ δὲ τοῖς δ΄ ἔρῃς ἢ τὰ ψυχὰν πρῶτον δέ.

Γοργώ.

Ἀλλὰ κτῆ γνοῦσαν ἀπέβα τοι. Πρ Ναι, καλὸν εἶπας.
 Τὸ μπέχρον φέρε μὲν ἢ τὰν δουλίαν κτῆ κοσμήν
 Αμφίδες ἐκ ἄλβω τὸ τέκνον μορμῶ, δάκνει ἴππος.
 Δάκνει ὅσα δέκεις χυλὸν δὲ οὐ δέ τὸ γυῖον.
 Ἐρπῆμας. Φρυγία ἢ μινκὸν παῖ δὲ λαβούσα.
 Ταῦ κἄν ἴσω κέλετον, τὰν ἀμειδῶν δόπουλαζον.
 Ὡ δὲ ὄμωας ὄχλος πῶς ἢ πῶκε πῶτο ἀφάσση
 Χρῆ τὸ κέκον; μῶρμακας ἀνέειρα μοι ἢ ἀμειδῶ.
 Πολλά τοι ὡ ἰστομασῆ πεπέιπται καλὰ ἔργα
 Ἐξ ὡ ἐν ἀθωά τοις ὀ τεκῶν ὡ δέεις κεναρῆς
 Δογείται ἢ ἴονται, παρῆρων Αἰζυπῆσι,
 Οἷα φῶν δὲ ἀπά ταις κροταμῆροις ἀθῶες ἔπει δὲ δὲ
 Αλλῶοις ὀκαλοῖ, καὶ καὶ παῖ γνῆ, πῶ ταις ἔρεοι.
 Αδῶς Γοργῶ κτῆ γυῖμασ; τῶ πτολεμαίω δ

G η

Equi regis adsunt. Amice, ne me proculcas:
 Erectus constitit hic rursus: ecco quam sanus & ferax
 Eunoe non fugies? perimet hic sum, si florem.
 Beneticum absum est, quod puer meus manet intus.

Gorgo.

Animum recipe, Praxinoe: iam sumus post eos.
 Illi processerunt in campum. Pr. Et ego iam me colligo,
 Equum enim & frigidum anguem, hac duo semper timui
 Inde usque a puero festinamus: ingens multitudo nobis

Gorgo. (affluit.)

Ex aulae veni o mater? A. Ego, o filia. G. An intrare
 Facile est? AN. Conando Graeci Troiam peruenerunt.
 Optima filia, conando omnia perficiuntur.

Gorgo.

Anu abijt, nobis mera oracula respondens.
 Omnia norunt mulieres, etiã quo Iupiter duxerit Iunonẽ.
 Vide Praxinoe quanta arte portam turba est.

Praxinoe.

Immensa Gorgo manu porrige mihi, tuque apprehende
 Eunoe manu. Eurychide adhæreo illi, ne a obi aberres.
 Omnes unã confutum invemus, adhæreo nobis Eunoe.

Miseram, dupliciter vestis mea in
 Scissa est, o Gorgo: per Iovem vinam sis
 Felix, o homo, conferva mihi amiculum.

Hospes.

Non penes me est: tam eni conferuabo. Pr. Conferta turba est,
 Trudunt ut fues. Hosp. Bono animo sis mulier, intus sum.
 Praxinoe. (mis.)

Et semper etiam tibi, charè vir, in posterum benefice,
 Qui nos curas. Virum probum & misericordem.
 Premitur Eunoe nobis: age o misera, vi perumpere.

Optime, iam omnes intus sumus, aut qui sponsam inclusit
 Gorgo

Praxinoe huic ades, hac texti: a primum spectas. (xeris.)
 Quam extenui filio sum, & venusta, deorum opera esse di-

Ἰπποὶ τῷ βασιλεῦσι ἀντὶ φίλα μὴ με παύσῃς.
 Ορδὸς ἔστι οὐ πύρρος ἴδ' ὡς ἀγέλαο κλυοῦσιν ἄρσενες,
 Ἰὺνὸν ἀποδύξῃ, διαχρηστέται τ' ἰγνύτα.
 Ἄνδρα μὲν μέγαν ὅτι μοι τε βρέβοός μ' ἔρει ἔνδον.

Gorgo

Θεοὶ δὲ Πραξινόα καὶ δὴ γεννημένοι ὀπίθεν.
 Ταῖσι βέβηκε χερσὶν. αὐτὰ πάλαι χερσὶν ἦδον.
 Ἰππον καὶ ψυχρὸν ὄντα ταμαῖς ἵστατο καὶ
 ἔκπεσεν ἀπὸ δώματος ὄχλος τοῦ ἀμμι ὀπίρρει.

Gorgo

Ἐξ ἡμεῶν ὡμότερ; Γρ. γὰρ ὡ τέκνα. Γρ. Ἰαρενθὲς εἶν
 Εὐμαρίης Γρ. καὶ τοῖσι περὶ ἄλλοι ἦλθον χερσὶν,
 Καλλίστην παύσων. πείρη δὲ πάλαι τ' ἔχεται

Gorgo

Χρησίων ἀπορροῦσι τὰ ἄλλα τοῦ θεοῦ ἰσχυροῦ
 Παντα γὰρ ἔσται τοῖσι. Ζῆλος ἡγάχθη ἴβρις.
 Θεοὶ δὲ Πραξινόα περὶ τὰς θυλάκας ὄστος ὀμίλος.

Πραξινόα

Θεοὶ σίσιος. Γεργὸν δὲ τὰν χερσὶν λαβὴ καὶ τὴν
 Εὐνὸν ἀποτυχίδης ποτιχ. αὐτὰ καὶ τὴν πλανιδίης.
 Πάσαι ἀμ' εἰσένδομα ἀπορροῦ. ἔχει Εὐνὸν ἀμμι.
 Ἄμμι δευτερίαν δὲ γὰρ μοι τὸ δίδριμον ἦδον

Φόρσση Γεργὸν. ποτιχὸν Δίος εἶσι γλῶσσα
 Εὐδαμῶν ἀνδρῶν τε, φησὶ ἀσπερ τὴν πύργον ἄμμι.

Εἰνος

Οὐκ ἐστὶ ἐμὴν ἀμμι, ὁμοῦς ἢ φυλάξομαι Π. Ἀδρός ὄχλος
 Ἄθεο δὲ ὡς τὴν ἔσθ' ὀπίρρει γυνῆ ἐν κελῶ εἰμὴς.

Πραξινόα

Κεῖς ὄρας καὶ πῆται φίλ' ἀδρίαν ἐν κελῶ εἶμὴς,
 Ἄμμι περὶ ἑλλαν χρυσὸν καὶ κτίμονος ἀδρός.
 Ολιβεταὶ Εὐνὸν ἀμμι. ἀγ' ὡς εἶλα τὴν βία ἴδον.
 Καλλίστην ἐνδοῖ πάσαις τὰν νύον εἶπ' ὄσπερ κελῶσας.

Gorgo

Πραξινόα, ποτιχ' ἄσπερ τὴν ποτιχὴν ἀπορροῦ
 Δεπὰ καὶ ὡς χερσὶν τα. θίων περὶ ἄμμι φησὶ.
 G 11

Praxinoe.

Veneranda Minerva, quales lanifica illa elaborarunt?
 Quales pictores tam exactas picturas praeceperunt?
 Quam evidenter adstant, quamque evidenter mouentur?
 Animata sunt, non rexcilia: sapiens quaedam res est homo,
 Ipse verò quam admirandus in argenteo iacet
 Toro, primum lanuginem circa tempora sfargens.
 Multipliciter amabilis Adonis, qui etiã apud inferos am-

Hospes. (matur.)

Desinite, o misera, inutiliter garrientes:
 Ut turtures odiose stridant ore disautto omnia pronuntiant.

Gorgo. (tes.)

Per terram, unde tu homo? quid ad te si garrula stenuis?
 Ancillis quas possides impera, imperas Syracusis?
 Atque ut hoc scias? Corinthia sumus ab origine,
 Sicut & Bellerophon: Peloponnesiacè loquimur.
 Daricè autem loqui licet (opinor) Dorien sibus.

Praxinoe.

Non oriatur, o dulcis Proserpina, qui nobis imperet.
 Vno excepto: non curo ore: ne mihi atropam impingas.

Gorgo.

Tace Praxinoe, iam de Adonide cantabis.

Argiva filia sapiens poerria,
 Qua & Sperchin liquibre carmen canendo superavit.
 Cantabit aliquid (satis scio) pulchris tã praludis ad eam.
 Domina qua Golgon & Idalium diligis, (dũ se parat.

Sublimemque Ericen auro ludens Venui,
 Qualem tibi Adonidem e perenni Acheronte
 Mense duodecimo reduxerunt mollipedes Hora.
 Tardissima ex diis Hora chara, tamen exoptate
 Venium omnibus hominibus, semper aliquid ferentes,
 Venus Cypria, filia Dione, tu immortalẽ ex mortalibus
 Non inbus (ut sermo est) fecisti Berenice,
 Ambrosiam instillans in pectus mulieris.
 Quare tibi gratificans, o celeberrima, & multa delubris
 Berenice filia, Helena similibus (celebrata.

Πραξινοη.

Πόττι' Αδωνία, ποίαι σφ' έπυρασαν έριδοι;
 Ποιοι ζωογραφοι τακτιβία γραμματ' έγραψαν;
 Ως έτυμ' έστικαν, ηώς έτυμ' εδινειμυτι;
 Εμφυχ' ει ενυφαντω σφοδρι χερμ' α' νδραποσ;
 Αυτος δ' ας θαντος επ' αργυρω κειται κηπη
 Κλισια, προσ τον ίκλον δατο κραταρων κειται βόσκων.
 Ο πεφιλαιτος Αδωνις, δ' κην Αχεροντι φιλειται.
 Ξίνος.

Πάσαι δ' αδύς δυοι αιάνυκται κατίλλοισαι.
 Τρυγίνες εκκλαστωπι, πλατυα Cδουσαι άπαντα.
 Γοργώ.

Μά ποθεν α' νδραποσ; τί δέ τιν ει κατίλλω ειμέσ;
 ? Πασα άμφοσ όπιτασσε. Συρακοσίας όπιτασσεσ;
 Ως ει δήσ ηύ τετο, Κορινθιασ ειμέσ αιδασεσ,
 Ως ηύ ή Βελλεροφάν Πελοποννησιτι λυδύμιασ.
 Δωρε Cδεν δ' έξεστι [δωκώ] τοίσ Δωρετέσσι.

Πραξινοη

Μη φυη μη τιτωδες, ός αμυδ' καρτεροσ ειη.
 Πλασ ενόσ εις όμείω, μη μοι κενεα' δατομάξησ.
 Γοργώ

Σίγα Πραξινοα μέλκει ή Αδωνιν αείδειν
 Α ή Αργείας θυγαθρη πολυίθρισ αοιδόσ,
 Α τις ηύ Σπέρχην ή ιδόμεον ηείσδωσ
 Φθερζείται τι [σάφ' οίδα] μελόν διαδρύπιαται ήδη.
 Δείσαστιν α' Γολγόν τε ηύ Ιχάλιον έφιλασας,
 Αίπειναι τ' Ερυκω, χρο Cα' παύξω' Αφροδίτασ,
 Cίρον τοι ή Αδωνιν ασ' αενάη Αχεροντος
 Μλωι δουαδ ήείτα μεγακηνίποδ' ε άγαρον Ωρα.
 Βύδισαι μακείεσσι Ωρα φίλαι, ήμα ποδύναι
 Ερχονται παντασ βροτύισιν αεί τι φερείσσαι.
 Κύπρι δειναία, τυ μη αδωνάτιω δατο διασείδ
 Ανδράπων [ώσ μύδοσ] έποίησασ Εδει ήκωσ,
 Αμβρο Cιδω έσ σήδοσ δασαείσασ ζωωκός.
 Τιω ή χειροκρημα πολυώνυμο ηύ πολυώαε
 Α Βρηνικία θυγαθρη Ελένα είκησ

Praxinoe, multifarijs bonis ornat Adonidem
 Luxya cum. n. matura iacet quae q ferūt arborum apices.
 Ad iunt & molles hortuli inclusi calabris
 Argenteus, & aurea alabastra plena yrio unguento,
 Et ciborum quicquid mulieres in sartagine parant,
 Miscentes variis flores unā cum alba fari :
 Quaeque fiunt ex dulci melle, quaeque ex liquido oleo.
 Omnia illi volatilia & reptilia hīs adsunt.
 Viridia quoque umbracula molli lectu ancitho
 Exrueta sunt, & pueri superuolstantes Amores,
 Veluti hircinia scetentes in arbutis
 Volitant, alarum periculū faciētes, de ramo ad ramum.
 O eburnum, o aurum, o ex albo ebore
 Aquila, Ioui & turnida puerum pocillator aducentes.
 Et purpurea tapera in superiore parte somno molliora,
 Sic Mileius dixerit, quaeque incolit Samum.
 Stratus est & adius corus Adonidi pulchro:
 Alterum tenet Venus, alterum formosus Adonis,
 Decem & octo, aut decem & nouem annorum sponsus:
 Non pungit osculum : labra illi adhuc circumrussa sunt.
 Nunc Venus maritum suum habens gaudeat.
 Sub aurcorum. v. nos illum, dum ros est, frequentes foras
 Efferemus ad fructus in litore spumantes,
 Solutisque crinibus, & veste ad talos demissa,
 Peffortibus aperit, sonoram incipiemus cantionem.
 Commemorat o chare Adoni, & huc & ad inferos,
 Solus ex heroibus, (ut fertur.) neque Agamemnoni
 Hoc accodit, neque Aiaci magno grauiiter furenti heroi:
 Neque HecTORi honorationi inter viginti lieros Hecuba,
 Neque Patroclo, aut Pyrrho à Troia reuerso: (tionibus
 Neque illis qui superiores fuerunt, Lapithis, aut Deuca-
 Neque porro Pelopidis, aut Argiuorum principib Pelasgis
 Sic iam placat Adoni, & in futurū annū lectuā afferas.
 Et nūc amicus venisti Adoni: & cū redieris amicus ue-
 Gorgo. (nias,
 Praxinoe, quā elegans haec res est ! haec mulier

Αρτιόνα, πῶς τῶσι πῶς οἷς ἀπταλλεῖ δῶνιν.
 Πῶς ἀπὸ οἷ ἄρα κείτω ἴσα θύοις ἀκρὸς φέροντι,
 Πῶς δὲ ἀπ᾽ οἷ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταῖς ἀρίσταις
 Ἀργυρέοις Συρίω ἢ μύρα χροσφ' ἀγ' ἴσασρα
 Εἶδεται δ' ὅσα γυναικὸς ὄπι πλάθει ποέοντα,
 Ἀνδρα μιχρῶσαι λδοκ' πῶν τῶν ἀμ' ἀγ' ἴσασρα
 Οὐκ ἔτ' ὄπι γλοκαρῶν μῆτις. τί τ' ἐν ὕψ' ἢ ἴσασρα
 Πῶς ἀπὸ πῶν τῶν κ' ἔρπτα τὰ δὲ παρῆσ.
 Κλαροὶ ἢ οἱ αἰδέες μετὰ κ' ἀπὸ οἰδοῦσαι ἀπ' ἴσασρα
 Δέδ' κ' ἀπ' οἷ δὲ τε κῶροι ἀπ' ἴσασρα ἴσασρα.
 Οἷοι ἀπ' ἴσασρα ἐφ' ἴσασρα ὄπι δὲ ἴσασρα,
 Ποῦ ἴσασρα πῶν τῶν κ' ἴσασρα. ὄξ' ἴσασρα ὄξ' ἴσασρα.
 Ω ἴσασρα ἴσασρα. ἀπ' ἴσασρα ἴσασρα.
 Αἴσασρα ἴσασρα. Κῶροι ἴσασρα δὲ ἴσασρα φέροντες,
 Ποῦ ἴσασρα ἴσασρα ἀπ' ἴσασρα, καλακῶ τῶν ἴσασρα.
 Αἴσασρα ἴσασρα. ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα.
 ἴσασρα κείνα τῶν ἴσασρα τῶν κείνα ἴσασρα
 Ταῦτα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα.
 Οὐκ ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα.
 Οὐκ ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα.
 Νῦν ἀπὸ Κῶροι ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα.
 Αἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα.
 Οἷσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα.
 Αἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα.
 Σπῆσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα.
 ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα.
 Ημῶν (ὡς οἰδοῦσαι) μῶν τῶν ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα.
 Τῶν ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα.
 Οὐδ' ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα.
 Οὐδ' ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα.
 Οὐδ' ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα.
 ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα.
 Κῶροι ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα ἴσασρα.
 Γοργῶ
 Πραξινόνα, τὸ κῶροι σφῶσασρα ἴσασρα ἴσασρα

Felix est q̄ multa scit, pro sum felix, q̄ suaviter cauit
 Tamen sep̄ est domū redire: impransus adhuc est Dioclid.
 Estq. viri iracundus admodum: sarsenti quidē ne unquam
 Valde Adoni dilecte, atq. ad gaudētes venias. (occurras

*Legimus πασι μῦθος, ve rectē quidam emendant,

ARGUMENTVM DECIMI-
 SEXTI EIDYLLII.

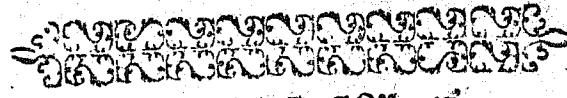
Hoc Eidyllion scriptum est ad Hieronem Hieroclis filium, extremum Siciliae tyrannum. Cum enim Theocritus eum carmine celebrasset, nec quicquam ab eo accepisset, propterea hoc Eidyllion composuit, quod Charites inscriptum quo de regum & principum erga literas humaniores ingratitude conqueritur.

CHARITES, SIVE HIERON,
 Eidyllion. XVI.

SEMPER hoc Iouis filiam [i. Musis] cura est
 semper Poetis,
 Cantu celebrare deos immortales, celebrare gloriam
 praestantium virorum.

Nam Musa dea sunt, deae Deos cantu celebrant:
 Nos. v. mortales sumus, homines celebremus mortales,
 Quis autē ex hominibus qui habitant sub glauca aethera,
 Nostros Gratiarum forens pandens domo recipit
 Cupidē, & non easdem rursus in donatō remittit?
 Illae. v. indignantes nudo pede domum reuertuntur,
 Multum me incusantes, quod frustra vltiam consecerunt:
 Ταύτῳ quoque affecto, rursus in fundo vacui loculi

Ολβία ὅσατε ἴσατε πανολβία, ἀς γλυκύφωνος.
 Ὄσα ὅμως καὶ οἶκον ἀειδαῖσσι Διοκλείδης.
 Χ' ἂν ἤρ' ὄξος ἀγαν· πεινῶν γέ μινδ' ποτ' ἐνδύει.
 Χαίρει Ἀδων' ἀγαπητῆ, καὶ ἐς χαίρωντας ἀφικᾶσθαι.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ 15.
 ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ΤΟΥΤΟ τὸ Εἰδυλλίον γέγραπται εἰς Τερζονα ἢ Τερζοκλίους, ἢ ἔρατον Σικελίας τύραννον. ὑμνήσας γὰρ αὐτὸν ὁ Θεόκριτος, καὶ μηδὲν εἰληκῶς παρ' αὐτοῦ, διὰ τοῦτο, τὸ Εἰδυλλίον τοῦτο πεποίηκε, καὶ Χαρίτας αὐτὸ εἰπεύραψεν· ἐν ᾧ αἰεὶ τῶν βασιλείων καὶ ἀρχόντων ὡς εἰς ταῖς μούσας ἀγνωμοσύνης μέμφοται.

ΧΑΡΙΤΕΣ, ΗΙΕΡΩΝ,
 Εἰδυλλίον. 15.

ΑΙΕΙ τῶτο Διὸς κόρυμψι μέγισται, ἀνὰ αἰοδῶδες,
 γαμῶν ἀθανάτους, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα αἰ-
 σρῶν.
 Μοῦσαι μὲν, θεαὶ ἑστῆ, θεοὺς θεῶν αἰεὶ δόντα·
 Ἄμμις ἢ βροτῶν αἰδέε, βροτῶν βροτῶν αἰεδῶ μιν·
 Τίς γὰρ ἦδ' ὅποσοι γλαυκῶν νῶπιον ἔσθ' ἠδ',
 Ἡμετέρας χεῖρας πέποισας ὑποδύξεται οἶκος·
 Ἀσπασίας, καὶ ἀυδὶς ἀδωρήτους, ἄπο πλεῖστ'·
 Αἰὶ ἢ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσσὶν οἴκησθ' ἴασθαι,
 Πολλὰ μὲν τῶν θεῶν δαίσαται ὅτ' ἀμείβω ἰδὼν ἑλπίδων,
 Οὐκ ἔστι δ' ἢ παλιν κενεῶν ἐπὶ πυθμῶν ἰχνυλῶν

Qui ipsi & sacra certaminibus coronati redierunt,
 Quis vero unquam principes Lyciorum, quis comatos
 Priamidas aut colore muliebri Cygnum nosset,
 Si non bella veterum cecini sicut Poeta?
 Neque Ulysses qui centum & viginti menses vagatus est
 Per omnia gentium hoies, qui que tandem ad extremum Orcum
 Viuis adhuc, & ex antro seui Cyclopiis evasis, (descendit,
 Diurnam famam obtinisset: Silentio etiam brutus esset fu-
 Eumaeus, & Philaeus circa boues armentales (bucis
 Opus suum habens: ipseque magnanemus Laertes,
 Nisi eos inuissent carmina viri Ionisi, i. Homeri.
 A Musis illustris fama venit hominibus
 Pecuniam vero mortuorum consumunt viventes.
 Sed similis labor est in litore fluctus metssi,
 Quam multos ventus in terra cum caeruleo mari impellat:
 Aut unda perspicua lavare imperium laterem:
 Arque hominem oppressum avaritia flectere.
 Valeat: gatur quicumque talis est: & immensum illi sit
 Argentum, semper quo desiderio plus habendi teneatur:
 Verum ego honorem & hominum benivolentiam
 Multis mulis atque equis preferam.
 Quaero autem, cum nam moralium gratis veniam
 Una cum Musis, difficiles enim sunt viae cantatricum
 Musarum, absque Iove magno consultore.
 Nondum caltem motu suo menses efficere desistit, nec anoxis
 Et multi equi adhuc movebunt curruum rotas.
 Exorietur vir ille, qui me cantore indigebit, (nis Ajax
 Gerēs rex tantus, quantus aut magnus Achilles, aut gra-
 In campo Simoentis, ubi sepulchrum est Phrygi Ili.
 Iam nunc Phoenices, i. Carthagenenses, sub sole occiduo
 Habitantes in extremo caesae Libyae, horrescunt.
 Iamque Siracusis gestant medias hastas,
 Et illis brachia onusta sunt saliginis scutis:
 Interque eos Hieron, superioribus par Heroibus,
 Armatur, & equine iube galeam inumbrant.
 Verum est Iupiter pater inclyte, & veneranda ad incerta

Οἱ σπῆιν ἐξ ἰερῶν σφοδρῶς ἐπιλύσον ἀγῶνων.
 Τίς δ' αὖ ἀρίστας Λυκίων ποτι, τίς κομῶντας
 Πριαμίδας, ἢ δῆλιν δοτο χροῖας Κύκλον ἔγνω,
 Εἰ μὴ φλοπιδας πορτέρον ὑμνησῶν ἀοιδῶν;
 Οὐδ' Ὀδυσσεύς, ἐκείνῳ τε εἰσέπει μῦθον ἀγαθεῖς
 Πῶς τὰς ἐπ' ἀνδράποους, αἰδῶν τ' εἰς ἔξατον ἤδων
 Ζωὸς, καὶ σπῆλυ γὰ φυχῶν ὀλοῦτο Κύκλωπος
 Διυμῶν κλέος ἔχεν, ἐστὶ δ' ἄνδρ' αὖ ὑφορβὸς
 Εὐμαῖος καὶ βίσι βελόπιος ἀμφ' ἀγχιαιῖς
 Ἐργῶν ἔχων, αὐτὸς τε πρὸ πλάγχθος Λαβ' ἔτις
 Εἰ μὴ σφας ἀνασῶν Ιάονος ἀδρος ἀοιδῶν.
 Ἐκ μοισῶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνδράποισιν·
 Χρήματα ἢ ζῶοντες ἀμειλιτωσιν δεινόντων.
 Ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος ἐπ' ἀθνοὶ κύματα μετρεῖν,
 Ὅσῳ αἰετος χερσίνδρα μὲν γλαυκῆς ὄδος ἰαθεῖ,
 Ἡ ὕδατι νίξεν ὑλοπρῶν ἰριδῶν πλινθῶν,
 Καὶ φιλοκέρδ' εἰρ βεβλαμῆσιν ἀστρα παρῆθ' εἶν.
 Χαίρω ὅς πε τοῖος, ἀνθ' ἐμῶς δέ οἱ εἶν
 Ἀργυροῖ· αἰεὶ ἢ πλοῶν ἔχρη ἡμέρας αὐτῶν·
 Αὐτὰρ ἐγὼ πικρῶν τε καὶ ἀνδράπων φιλότητά
 Πολλῶν ἡμιῶν τε καὶ ἵππων πορδεν ἤσομαι.
 Δίξηναι ἢ τινὲς θνατῶν κεχαρῆσιν ἔνδω
 Σὺν μοισῶν, χαλεπῶν γὰρ οὐδ' ἴχθη δεισῶν αἰεδαῖ
 Μισσῶν, ἀπαιδὸς δαίς μέγα βελόπιον τῶν
 Οὐπὼ μῦθον ἀγῶν ἔχρη ἐρῶν καὶ εἰς ἐνιαυτῶν
 Πολλοὶ μιν ἴσονται ἐπ' ἔχρη ἀμματος ἵπποι.
 Ἐσέπει δ' αὖτ' ἀνθ' ὅς ἐμῶν κεχρήσιν ἀοιδῶν
 Ρέξας ἢ ἠχλιδος ὄσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἰῶν
 Ἐν πρὸς Σιμόντος, ὅστι Φρυγῶν ἠρίον Ιλαῖ.
 Ἡδὴ νῦν Φοίνικες ἐπ' ἠγίον δειῶντι
 Οἰκιστῆς Λιβύας ἀκρον σφύρον, ἐρίγασιν.
 Ἡδὴ βασταζοσιν Συρακόσοι μιστὰ δούρα
 Ἀχθῶν μῶν σαλίεσσι βραχίονας ἰπένοισιν·
 Ἐν δ' αὐτοῖς ἰεραῖν, πορτέρας ἴσος ἠεσάσιν
 Ζεῦν ἡμῶν, ἵππων καὶ ἰπποσιν ἰπποσιν ἔσθρα.
 Αἰ γὰρ Ζεὺς κούρισε πατὸρ, καὶ πρὸς ἄνδρα

Et tu Proserpina, qua una cum matre opib. affluentiū Ephry.
 Sortita es magnam urbem, ad undas Ilysmelia, (rensiū
 Hostes ex insula eyciat milium farum,
 Per mare Sardonium, ut amicorum stragem nunciant
 Liberis & uxori bus, numerabiles pauci a multis
 Et oppida a prioribus habitatoribus: rursus semineantur;
 Quotquot hostium manus curruerunt fundatur;
 Et agrus colant virentes, atque innumera
 Onium millia, herbis faginata,
 Per campos balent: & boues gregatim ad stabula
 Euntes tardum urgeant viatorem:
 Noualia excolantur ad sementem, cum cicada
 Pastores sub dio ager, res obseruant, inuis arborum
 Reforat in summis rami: ac telas in rami aranea
 Tenues expadant, bellique ampullos, ne nomen quidem ex-
 Excelsam vero Hic: omni gloriam ferant poeta (audietur.
 Et ultra Scythiarum montum, & ea loca ubi latus muros
 Bitumine colligans, emirantur regnauit. (amant
 Ex quibus ego quidem unum ero: multos uero & alios lauis
 Fata, quibus omnibus studium est Sculam. Arcthusam
 Celebrare una cum populis, & belliosum Hieronem.
 O ratiæ Etioleæ deæ, quæ Mínyorum
 Orhomenum amant, inuisum oim Uebanum, (uocant,
 Inuocatus ego quidem matrem in domū, uxorū qui me
 Confidenter una cum nostris in uisum amant. (Cruatys
 Neque vos relinquam: Quid enim amabile hominibus
 Sine, esse potest? Utinam inper Graia necum sint.

DECLARATIO.

Ptolemæi Philadelphi Ægyptiorum regis pater-
 num genus celebrans: ab Hercule ipso deducit. &
 matrem Ibernicam laudat. Urbis 3339 imperio e-
 ius subditas nunciat. inde & bellio ay paratus,
 auri & argenti alia umque rerum precio ab im-
 mensam copiam in primum: uerò studium pacis, & regia
 munificentiā erga miseram cultores commemorat.

Κύρη δ' ἄ σὺ ματρί πολυκλήρον Εφουρίαν
 Εἰληχας μέγα ἄστυ, παρ' ὕδασι Λυσιμαλείας,
 Εχθροὺς ἐκ νάσσο κακῆ πέμψαν ἀδύχη
 Σαρδόνιον καὶ κίμω, φίλων μέρει ἀγέλαοντας
 Τέκνοισ' ἠδ' ἀδόχοισιν ἀεθλοῦ τοῦς ἀπὸ πολλῶν.
 Ἀστὰ τε φερτέροισι πάλιν ναοῖντο πόλιται,
 Δυσπλέων ὅσα χεῖρες ἕβησαντο κατ' ἀκρας.
 Ἀγροὺς δ' ἐργάζονται τετρακόταις ἀπ' ἀκάρθμοις
 Μήλων χαλιδέας βοτάνης διακταντέισι.
 Ἀμπυθίων βλήχοντο, βόες δ' ἀγελίδων ἐς αὐλὴν
 Εργάζονται πεπνυμένον ὅππασθ' ὅθεν ὀδίται
 Νεοὶ δ' ἐκπονεοῖντο ποτὶ ἀπὸργον, ἀνίκα τέτις
 Ποιηθείας ἐνδύεισ' πεφυ: ἀγέλαος ἐνδοθι δένδρων
 Ἀχέειν ἀκριμόνεοισιν ἀράχνηα δ' εἰς ὄπλ' ἀράχνηα.
 Λεπία διασησάμητι. Σοῶς δ' ἐπιμυδ' ἄνομι ἐπι-
 Τηλὸν δ' ἱερῶν κλέος φορέειεν αἰσιδοί
 Καὶ πόλις Σκυθικῆς ἀφ' αἰ ὅππ' πλατὺ τέχης
 Ἀσφάλας δῆσαισι Σαμίχμεις ἐμὲ σιλιδιεν.
 Εἰς μὲν ἐγὼ, πολλοὺς ἢ Διὸς φιλέοντι καὶ ὄλγας
 Θυγατέρας, τοῖς πᾶσι μῆλοι Σικυλίῳ Ἀρέδισται
 Τυμνὴν σὺν λαοῖσι, καὶ ἀχμητῶν ἱερῶν.
 Ω ἔπει κλειοὶ Χάριτες θεῶν ἀ Μενύειον
 Ορχοκρόνον φιλέοισα, ἀπεχθ' ἀμυθὸν ποτε Θήβαιας
 Ἀκλιτος μὲν ἐγὼ μίμνομι κενέες ἢ κελεύοντες,
 Θαρσύναις μοι τάσσι σὺν ἀμυθῶσιν ἐκείμαι.
 Κόμησ' ἔλω δ' ἔδ' ὄμμα. πρὸς χερῶν ἀγαπατὸν
 Ἀνδρόποισ ἀπαυδέν; αἰετὸς χερῶσιν ἀμ' εἶλω.

EIDYLLII XVII.

Τὸ το εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον
 γέγραπται. Ἀρχαία ἢ κήχηται εἰσβολῆ, ὃ ἢ Φιλάδε-
 φος Πτολεμαῖος, ἢ Πτολεμαῖος τὸν Λάγρου καὶ ἑλληνικῆς ἐπι-
 στατῆς, διὸ καὶ ἀμυθῶν ὁ Μοιούατος, ἐπὶ χρόνος τὸν θεο-
 κρίτου ἀναβιβάζων εἰς τὸν Φελοπύτου, τισούτου χερῶ-
 νε μαγρέμους διασησάμητι.

ΛΑΥΔΑΤΙΟ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ

Eidyllion. XVII.

A B Ioue principium factamur, & in Iouem desinisse Musa, Cum praestantissimum Deorum immortalium carmine celebramus.

Ex hominibus. v. Ptolemaus inter primos commemoratur, Et postremus & medius nam is praestantissimus uirorū est. Heroēs, qui olim ex semideis existē erunt, Cum res magnas gefissem praclaros sui cātōres naltū sūt. Verūm ego Ptolemaū bene dicendū periuus, (mētū sunt. Cātū celebrabo: nā hynnū, a pforū cūā Immortalitū orna- Cū lignator in nemorosam i dam uenit, Cū cū spicit unde op. incipiat, cū ubiq. materiae satis sit. Sic ego ex primū edisserē nā innumerabilia dicēda sūt, Quibus speri praestantissimum regem condecorauerunt, Ab origine parentum, qualis ad res magnas gerēdas erat Lagides Ptolemaus, cūm animo conciperet Consiūm, quod non alij uirō in mentem uenire potuisset. Illum & dū pater Iupiter aequalem fecit Immortalib & illi domus aurea in Iouis domo, i. caelo; Extructa est, & prope eum Alexander amicus Sedem habet, qui Persis grauis deus, & sapiens fuit. E regione. v. H. reulū cauricida sedes illis. Posita est fabricata ex dno adamante. Vbi inter aīox calcicolas conuicia agitat, Proximē gaudens neporum nepotibus, Quid ess Iupiter ex membris exemit senectūm. Immortales. v. uocantur dū sine pedum usu facti, Ambobus enim ipse genens auctor est furtis Herculis fili. Et ambo numerantur ab ultimo Hexale. (Hyllus) Quare cūm Hercules ex epulo rediret, fatiatus iam Neclare odoratoq. ad domum chara coniugis, Tūc alteri arcū inadi dū, & quae sub-axillis geritur phae- Alteri ferratam elatam signatam nodis. (Cetrans)

ΕΥΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΠΤΟΛΕ-

μαίον, Ειδύλλιον 17.

ΕΚ ΔΙΔΕ ΑΡΧΩΜΕΔΑ & ΚΑΙ ΕΙΣ ΔΙΑ ΔΗΓΕΤΕ ΜΟΙ- ΣΑ ΔΕΥ ΤΩΝ ΠΥ ΑΡΕΣΟΝ ΕΠΩ Α ΔΑΜΟΥ ΑΙΟΙΔΕΙΣ. ΑΝΘΡΩΠΩΝ Δ' ΑΥ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΟΥ ΠΑΡΩΤΟΙΣΙ ΛΕ- ΓΕΙΤΑΙ

Καί τύματος, ή μέστος. ή γδ παροφρέσσετος ανδρων. Ησες πυ παροθεν αφ ημδων εχωντο, Ριξαντες κελα εργα, στα αν ευρησαν αιδων. Αυ περ εγω Πτολεμαον, οπιστελμος κελα ειλιν, Τμησμε. υμοι ε, η αιδων των γερας ζωηδ. Ιδων ες πολυδενδρον ανηρ υλητομοι εδον, Παπυιενει παρεοντος αδων ποθεν αρεδ. εργου. Τι παροτον καταλεδ, επει παρω μυρα ειλην, Οισι δεω τον αρεσον επημοσιν βασιλιαν. Εκ πατερον τοιοσ μρω ελω τελεσσι μεγα εργου Ο Α γιδαισ Πτολεμαιοσ, οκα σρεσιν εχκαταδουτο Γωλα αι ανδμοσ ανη τοιοσ τε νοησσι. Τωων και μεκαρεσσι πατηρ ομοσ ημον εδηναν Αδωναι τοιοσ και οι χροστος δομοσ εν διος αιωρ Διδμηται παρω ε αυτον Αλεξανδροσ φιλα ειδωσ Εδρεαι, ερεσμοι βαροσ δεοι αλομομτασ. Αντια δ' Ηρακλιοσ εδρα σπιν ταυροφονοσ Ιδρυται. σεραιοσ τετυ μδρα εδ αδαμειντοσ. Εγδω στω δμοισιν θεκλιασ εχ ερενιδησ, Χαερων υωνων απειστων υωνοισιν. Οπι σρεων Κερνιδαισ μελεων εχτελετο γωρασ. Αδωναι τοιοσ η καλυνται, δεω νεποδεσ γερωδεσ. Αμφωιν γδ παρο τοιοσ σπιν ο καρτεροσ ετερεν ειδαισ. Αμφότερα δ' αρεθμουνται ες εραπην ε εκληκα. Τω η επη δειτηθεν ηαι κηκορημοσ ηδην Νειπτεροσ δωδμοιοσ ειλαισ εσ δομ' αιδωσ. Τω κωρ τοξον εδωκεν κατωλετιον τε παροτρασ, Τω ε σιδερειον στυτατον, κεχαλαστρον ορεσ Η

Illa verò in immortalē thalamum pulchræ Hebes
 Arma ferunt, ipsūque dūcūt progenitorē suum Iouis
 Quævis. v. inter sapientes inlyca Berenice (filium.
 Excelle feminas, magna gloria parentibus!
 Huus, veneranda filia Dionis quæ Cyprium tenet,
 In gremio odorato græ. illes attrēctando immisit manus.
 Itaque nullā unquā mulierē viro tantū placuisse ferunt,
 Quantum Ptolemæus suam amavit coniugem.
 Et quidem redamatus est multo plus. Sicque liberis
 Confidens suis, committit domum totam,
 Cum amans in amantis torum ascendit.
 Impia. v. mulieris animus semper est apud virum alienū:
 Et faciles quidē pariter sūt, sed liberi nequiquā similes sūt
 Venerāda Venus, excellēs forma præ cæteris deab. (patri.
 Tibi illa cura fuit, & tua causa Berenice
 Formosa ad Acherontem luctuosum non transit:
 Verūm ut ipsam abroptā, priusquam ad rivū pervenires
 Nigrum, & iristem semper portitorem defunctorum,
 In templo collocasti, & propriū honoris participem fecisti.
 Quare illa omnibus propitia mortalibus: faciles quidē a-
 Adspirat, perenti. v. faciles curas tribuit. (mores
 Argiva nigris-oculis (i. pulchris) in bellicosū Diodemū,
 Congressa cum Tydeo, peperisti Calydonium virum.
 Sed Theris sinuosa veste-utens, peperit iaculatorē A-
 Etacida Peleo: re. v. strenue Ptolemæ, (chillem
 Belluoso Ptolemæo eximi a peperit Berenice.
 Et te cos insula eduxit infantem, nuper susceptum,
 Excepit ens a matre, cum primam vidisti auroram.
 Ibi enim Lucinam invocavit, quæ parturientes liberat,
 Filia Antigones granata doloribus parvus:
 Illa. v. ipsi benigne adfuit, & per omnia
 Membra molentiam perfudit. tunc patri similis
 Puer amabilis natus est: Coos v. conspicata exclamavit,
 Et dixit, manibus charis puerum tenens,
 Nascere beate puer, meq. tantū honore afficias, quantum
 Deum honoravit caruleæm Phæbus Apollo:

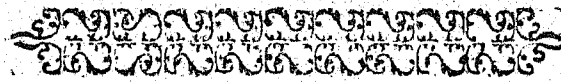
Θί δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λυκισφύρα Ηβας
 Ὀπλὰ κ' αὐτὸν ἀρουσιν ἡμερήτων Διὸς υἱόν.
 Οἷα δ' ἐν πνυτῆσι παγκλεία Βερενίης
 Ἐφωσπε θηλυτέρης ὄφθαλμοι μέγα ἡνιμύροισι
 Τῆς εὐφ' Κόωςσον ἔχουσι Διῶνας πότνια κέρει
 Κόλπον ἐς δουδί φιδνας ἐπεμάξατο χεῖρας-
 Τῶ, πῶ πιν' ἑσπ' ἴδεν πόσον αὐδρὶ ἡνώησε.
 Ὄσον ἄφ' Πτολεμαῖος ἔλω ἐφί. μσεν ἀκοίτην.
 Ἡ μὲν κίτεφιλετο πολὺ πλ' ἐν ἰδρ' κ' ἐπιπύσι
 Θαρσήσας στρετέροισιν ὄπιπρεπεί οἶκον ἀπαιτῆται,
 Ὀπώτε κεν φιλῆαν βῶναι λέχος ἐς φαλέσσις
 Ἀσπρηου ἢ ἡνωικὸς ἐπ' ὄμοσσις νόος αἰέν.
 Ρηίδαι ἢ ἡνωικὸς ἐπ' ἔπ' ἰοικὸς τῆς πατρὸς.
 Κόως ἀφ' ἰδρ' ἰοικὸς θεῶν πότ' Ἀφροδίτα,
 Σὺ τίνα μεμ' ἴτο σέθεν δ' ἔνεκεν Βερενίης
 Εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύσρον νῆα ἐπέροσεν
 Ἀλλὰ μιν ἀπ' ἰδρ' ἰοικὸς παρ' ἰδρ' ἰοικὸς κρετιθεῖς
 Κυαεον, ἡ συρῶν αἰεὶ παρ' ἰδρ' ἰοικὸς κρετιθεῖς
 Ἐς νῆον κρετιθεῖς, ἔα δ' ἰδρ' ἰοικὸς κρετιθεῖς
 Πᾶσιν δ' ἰδρ' ἰοικὸς βροτοῖς. μετὰ κούε κούε
 Πρασπεφεί κούε δ' ἰδρ' ἰοικὸς κρετιθεῖς
 Ἀρχία κούε σφου, σὺ κούε σφου Διομήδεα,
 Μισροφία ἰδρ' ἰοικὸς Κόως δούειν ἀφρα.
 Ἀλλὰ Θέτις βαδύκολπος ἀκοντιστὴν Ἀχ' ἰοικὸς
 Βία κούε Πηλ' ἰοικὸς σέ δ' ἰοικὸς Πτολεμαῖος
 Αἰχμητὸς Πτολεμαῖος ἀφ' ἰοικὸς Βερενίης.
 Καί σε Κόως ἀπ' ἰοικὸς, βροτοῖς νεογλόν ἐόντα,
 Δεξ' ἀφρα παρ' ἰοικὸς ὅτε παρ' ἰοικὸς ἰδρ' ἰοικὸς.
 Ἐνθε γδ Βιλειθμῶν ἐβῶσσωτο λυσίζωνον,
 Ἀντηγῶνας θυγάτηρ θελαρημῶν ἀφ' ἰοικὸς.
 Ἡ δὲ οἰδρ' ἰοικὸς παρ' ἰοικὸς, καδ' ἰοικὸς ἀφ' ἰοικὸς
 Νωδωίαν κρετιθεῖς μετὰ ὅ ἢ παρ' ἰοικὸς ἰοικὸς,
 Πᾶς ἀγαπητὸς ἐγλυτο. Κόως δ' ἰοικὸς ἀφ' ἰοικὸς
 Φᾶ ἢ κρετιθεῖς βροτοῖς χεῖρας οἰκόν.
 Ὄλβιε κούε ἡνωικὸς, τίος δὲ με τούτων ὄσον ἄφ'
 Δῆλον ἐπ' ἰοικὸς κούε σφου φῶσος ἀφ' ἰοικὸς

Et eodem honore afficias mentem Triopum,
 Parenti Dortensibus vicinis tribuens honorem,
 Sicut & rex Apollo coluit Rheneam,
 Sic insula dicebat, atque ex alto insomni voce
 Tor sub nudibus aquila propria Iouis auis:
 Iouis hoc scilicet signum erat, nā Iouī Saturnio cura est
 Venerandus rex: & hic excellens est, quem Deus diligit
 Natum iam primum Multa ipsū felicitas comitatur,
 Multam. v. tenet terram, multumque mare.
 Multa. n. & infinite regiones, & innumera gentes ho-
 Segetes. augent amplificatus Iouis imbribus: (vinum
 Verum nulla terra tā multa gignit, quā humilis Aegyptus
 Cūm Nilys exundās humidās glebas molliter cōminuit:
 Neq; quisquā tā multas. urbes hominum artificumq; tenet.
 Tres enim illi urbium concuria extructa sunt,
 Tria insuper millia supra tringenta millia,
 Duo item terniones, & praeterea ter undecim,
 In quā. b. omnib. magnanimus Ptolemaeus regnum obtinet.
 Et quidem Phoenicia partem obtinet atque Arabia
 Et Syria, Libyāque, nigrique Aethiopia.
 Pamphylis verō omnibus, & bellicosis Ciliciis
 Imperat, Lyciis quoque & pugnacibus Caribus,
 Atque insulis Cycladibus. nam naues illi optima
 Per mare nauigant: mare enim totum, & terra,
 Et fluminū sonori, regno Ptolemaei subiecti sunt.
 Multi verō equites, multique milites somnari,
 Aere lucenti stipati strepunt.
 Opulentia quidem omnes superat reges.
 Tantum quotidie opum in diuitem congeritur domum
 Vnde cumque, populi verō curant opus suū tranquilli.
 Nullus enim hostium piscosum Nilum inuadens,
 Pe deserti exercitū in alienis villis tumultū bellicum ciuit:
 Neque quisquam ex nauibus velocibus in litus exilit,
 Armata manu inuadens inuisitē boues Aegyptiar.
 Talis vir latis sedet in campis
 Flavicepus Ptolemaeus, qui hastam vibrare nouit:

Εν ᾧ μὲν πρὸς Τρείσποσ κραιναίει κολάνα,
 Ἴσον δαΐρειται νίμων χάρας ἐγὼς εἶσιν,
 Ἴσον κὶ Ρηώμαν ἀκὼς ἐφίλασεν Ἀπόλλων.
 Ὡς ἀρε νάσος ἔειπεν, ὃ δὲ ὕλοθεν ἐκλαγα φωνῆ
 Ἐς τείος ἕσασ νερῶν Διὸς ἄστος ἀετὸς ὄρνεις.
 Ζηλὸς ποῦ τὸ δὲ σήμα διὲ Κροῖωνι μέληται,
 Λιδίαι βασιλῆος, ὃ δὲ ἔξοχος ὄν κε φιλασῆ
 Γεινόμερον πατρῶν τα πολὺς δὲ οἱ ὄλθος ὀπιθεῖ.
 Πολλὰς ᾗ κρατίει γαίης, πολλὰς ᾗ θαλάσσης.
 Μυρία ἀπεροῖ τε κὶ ἴθιε μωρία φωνῆ
 Λήιον δὲ δὲ σπεισιν ὀφελόμερον Διὸς ὄμειρα.
 Ἀλλ' ὅτις τόσα φαίει ὅσα χθαμαλὸς Ἀἴγυπτος.
 Νέλος ἀναβύζων διεραῖ ὅτε βάλαικα ἄρῦπτες.
 Οὐδὲ τις ἄστα τόσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων.
 Τρεῖς μὲν οἱ πολίων ἐκείτων ταῖδες ἐνδὲ δμῶνται,
 Τρεῖς δὲ ἀρε γηλιόδης τεισῶς ὀπι μωρία δέσπ,
 Δοιῶν ᾗ περὶ δέσπιν δέσπιν ἐνδὲ δέσπιν τρεῖς.
 Τῶν παύτων Πτολεμαῖος ἀγάτωρ ἐμειρα σι δέσπ,
 Κε μὲν Φοινίκα ἀποτέμνεται, Ἀραβίας τε,
 Κε Ξυρίας, Λιδίης τε, κελαιῶν τ' Αἰθιοπῶν.
 Παμφυλίαςί τε πᾶσι κὶ ἀχμητῶς Κελικαίε
 Σημῶν τε, Λυκίους τε, φιλοπολίμοις τε Κάρραις.
 Κε νάσος Κυκλάδων τε, ἐπεί οἱ νάος ἀρεται
 Πόντον ὀπι πλάων τε, θαλάσσει ᾗ πᾶσι κὶ αἶα
 Κε ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσωνται Πτολεμαῖος.
 Πολλοὶ δὲ ἰπῶνες, πολλοὶ δὲ κὶ αἶσσι δέσπαι
 Χθονὸς μαρμαίροντι σισαγῆμοι ἀσφαρα γαυῶν.
 Ὀλθα μὲν πᾶν τας μεταβείβει δὲ βασιλῆας.
 Τόσων ἔπ' ἀμαρ ἔκασον ἐς ἀφνὸν ἔρχεται ὀκτα
 Πᾶν τοδε λαοὶ δὲ ἔργα περὶ σπῆλαισι ἐκμῶς.
 Οὐδὲ τις δὴων πολυκῆτα Νέλον ἰπεμείρα
 Πεζῶς ἐὶ δημοταίσι βοκὶ ἐστῆσται κὶ μωρα.
 Οὐδὲ τις ἀγροδόνδε ἴσας ὄμειρατο γαῖς,
 Θερμηθεῖς ὀπι βυσὶν ἀμάστος Αἰγυπλίησιν.
 Τότος ἀπὸ πλάτῆσιν ἐν ἴδρωται παθῶσιν,
 Ξανθὸς κὶ Πτολεμαῖος, ὀπι σπῆλαιος ὄρου κελαιῶν.
 Η εἶν

Cui omnino cura est, ut pacerna omnia tueatur,
 Sicut regem praestantem decet, alia, v. acquirit ipse.
 Non rament absque usu in domo opima aurum;
 Cen. fornicarum opes semper iacet laborantium;
 Sed multum inde habent inactylia Deorum delubra,
 Semper eo primitias solveme, praeter alia dona,
 Multum inde & potentibus datur regibus,
 Multum & civitatibus, multum bonis amicis.
 Neque ullus vir in sacris certamini lus Bacchi
 Prodit, sciens dulcom cantilenam canere,
 Cur non dignum arte pramium dederit,
 Musarum, v. interpretes cantu celebrant Prolemaeum,
 Propter beneficentiam. Quid, a. perclarius homini cōtingat
 Diviti, quā vi gloriā illustrē inter homines consequatur?
 Hoc & Aridis integrū manet, nam ille in finita opes,
 Quas capta magna Priami domo acquisiverunt,
 Caligine oppresse alicubi iacēt, unde nō est amplius redi-
 Solus hic priorū parentū, adhuc calida in pulvere (cus
 Transcendens pedum detergit uestigia.
 Matri chara & patri odorata templa condidit,
 Inque his ex auro atque ebore ipsos insignes
 Statuit, ut omnibus mortalibus sint opulatores.
 Multa, v. pingua extra homum incendit,
 Mensibus circumstantis in aris rubentibus.
 Et ipse, & eximia coniux, quia nulla praestantiorē
 Sponsam domi mulier vnius amplectitur,
 Ex animo diligens fratrem atque maritum,
 Sic & Deorum sacra connubia contracta sunt,
 Quos peperit Rhea regina reges caeli:
 Vnūque torum sternit Ioni, & Iunoni ut indormiant,
 Vx adhuc virgo, mar. ib. Unguōto nirentibus, v. purgatis.
 Salve rex Prolemaeete ego similiter sicut alios,
 Celebrato heroas, atq; (ut opinor) carmen nō aspernādiū
 Posterioris dicamtu autem virtutem à Ioue petiro.

Ὁ ὅτι πάχου μέλει πατράϊα παύτα θυλίασειν,
 Οἱ ἀγαθὸν βασιλῆϊ τὰ ἕκτα πῆξεται ὑπὲς.
 Οὐ μὲν αἰχμῆος γὰρ ἴδωτο σὺ πᾶσι χερσὶν,
 Μυρμίκων ἅτε πλάτος αἰετῶν καὶ χυμῶν μοχλόντων·
 Ἀλλὰ πολὺν κέρ' ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέος αἰετοί,
 Αἰεὶ ἀπαρχομένοι, σὺ δ' ἄνθρωπον γαργάσαι.
 Πολλὸν δ' ἰοδίμουσι δαδωρηται βασιλῆϊσι.
 Πολλὸν ἢ πολλοῖσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἐπέχεις.
 Οὐδ' ἐδιδούσου πρὸς ἀνὴρ ἱερὸς καὶ ἀγῶνας
 Ἰκετ' ὅππῃσιν ἔμελλεν ἀναμύληται ἀοιδῶν,
 Ὡς δ' ἴδωτιναι τὰ ξίφος ὅππῃσι τέχνας
 Μυστῶν δ' ὑποκῆται αἰετῶν Πτολεμαῖον
 Ἀνὴρ ἄεργος ἦν, πῆ ἡ κελίον ἀνδρὶ κεν εἴη
 Ὀλίγω ἢ κλέος ἐδιδὸν ἐν ἀνδράποισιν ἀρέδμης
 Τέτο καὶ Ἀφειδμῆσιν κέρει, τὰ ἢ μωρία πλῆα
 Ὅσα μερῶν ἡριέμοιο δδμον κτεάτασιν ἐλόγτες·
 Ἀεὶ πᾶσι κέρει πᾶσι, ὅθεν πάλιν ἐπέτι νόσος.
 Μοῦνος ὅδε παρτίσων τοκίαν ἔπ' ἀεργῶν κενίη
 Στεῖρο μῆκος κεν δὲ ἀφ' ἑσέ, ποδῶν ἐμκασεται ἔχνη.
 Μῆσιν φύλα καὶ πατρὶ θυάδεις εἴσωτο νηῖς·
 Ἐν δ' ἡμῶν χερσὶν ἀεὶ κενέας ἦσιν ἔξέφαται
 Ἰδρυσεν, πᾶσι τῶσιν ὅππῃ χυμῶσιν ἀωγῶς
 Πολλὰ ἢ πᾶσι δέτα βροδῶν ὅππῃ μωρία κέρει
 Μασὶ ἀεὶ πᾶσι κέρεισιν, ἐρδῶσιν ὅππῃ βροδῶν,
 Αὐτὸς τ' εἰσὶ δέματ' ἀγῶνος, τὰς ἀπὸς ἀρεῖα
 Νυμφίον ἐν μετῶσιν γυναικῶσιν ἀεὶ κέρει
 Ἐκ θεμῶν ἐργῶσιν κέρεισιν ἡνιόχῃ, τὸ πᾶσιν τῶ.
 Ὡς δ' ἡ ἀδανῶν τῶν ἱερῶν γαμος ἔξετελέσθῃ,
 Ὡς τέκτο κέρεισιν Πέα βασιλῆας ὀλύμπου.
 Ἐν ἢ κέρει σῶσιν ἡμῶν ἡμῶν ἢ Ἡρῆ
 Κέρεισιν φοιδήσασιν ἡμῶν, ἔπ' ἀεὶ κέρεισιν ἱερῶν.
 Κέρεισιν ἀνὰ Πτολεμαῖοι, σὶ δ' ἐν ἡμῶν ἡμῶν
 Μυρμίκων ἡμῶν δόνησιν ἡμῶν ἡμῶν ἀπὸ δόνησιν
 ὅππῃ κέρεισιν ἡμῶν ἀπὸ δόνησιν ἡμῶν ἀπὸ δόνησιν

DECLARATIO.

Inscribitur hoc Eidyllion Epithalamion Helenæ, id est, carmen nuptiale. Introducuntur autem duodecim primariæ puellæ ex urbe Spartana quæ in die nuptiarum vespere ante thalamum Menelai & Helenæ sponsæ hoc carmen canere finguntur. Primariæ autem locis nuptialibus ludunt: deinde sponso gratulantur, quod solus inter tot principes procos nuptiis talis sponsæ potitus, & iam Iouis ge-

HELENÆ EPITHALAMION,

Eidyllion XVIII.

IN Sparta olim, apud stauum Menelaum, Virgines virentem hyacinthum comis implicitum habentes,

Ante recens depictum thalamum chorum instituerunt, Duodecim primariæ vobis magnum decus Lacænarum, Quando Tindari filiam amabilem in thalamo conclusit Helenam, cum eam duxisset uxorem, minor natus filius Atrei.

Concinebant autem omnes carmen unum, applaudentes Pedibus connexis atque domus insonant Hymenæo.

Itane crepusculo obdormisti si obare sponsæ? Nunquid nimis grauiâ tibi sunt membra? num somniculosus es?

An. v. multum bibisti, quod in lectum coniectus es? Nā volentem dormire, tempestiue oportebat te dormire. Puellam. a. sinere eam cæteris puellis apud charam matrem

Ludere usque ad altum diluculum: nam & vesperi, & mane,

EIDYLLII XVIII.

uis gener factus sit. postea Helenam laudant: atque in eo loco non nihil immoratur Poëta. in fine, sicut fieri solet, bene precantur sponso & sponsæ. Erant autem duo genera Epithalamiorum, alterum accinere solebat vespere, cum sponsa in thalamum duceretur: quod κατεκοιμητικόν vocabantur, alterum manè sub aurora canebatur: idque διαεσπερικόν, id est, excitatorium vocabatur.

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ,

Ειδύλλιον, αή.

EN ποτ' ἄρα Σπάρτῃ, ξανδοτέρῃ παρ' Μενελάου, Παρθενική δάκλοντι κόμῃσι ὑάκινθον ἔχουσαι,

Πρόθεν νεοζαῖπῳ θαλάμῳ χερσὶν ἐστίασαντο, Δάδακα τῆι σφραγῆι πόλιος μέγα χρέμα Λακεδαιμόνιο, Ἀνίχα ἰωδαίρῳ κατεκλάξατο τῶν ἀγαπητῶν Μνασήσας Ἠλένην ὁ νεώτερος Ἀτρεΐον υἱός.

Αεΐδον δ' ἄρα πάσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτείουσαι, Ποσὶ σφειπλέκτοισι, πρὶ δ' ἔαχε δάμ' ὑμνῶμαίω.

Οὔτω δὴ παρ' ἴζα κατέδραδες ὡ φίλε γαμέρες; Ἡ ῥά τις ἐὰν ἴδῃ βαρυρυμῆατος; ἢ ῥα φίλυπνος;

Ἡ ῥα πολὺ πῖ' ἐπινεῖ, ὅτ' εἰς ὕπναι κατεβάλλῃ; Εὐθεὶν μὲν χρίζοντα κατ' ὤραν αὐτὸν ἐχρῆν τῆ;

Πᾶσα δ' ἐὰν σὺν πάσι φιλοφρόνω παρὰ ματρὶ Παιῖσθαι ἐς βαθρὸν ἔρπον, ἐπει καὶ ἕνθα καὶ ἐς αἶψα,

Et de anno in annum, hac tua Menelae sponsa erit.
 Fortunare sp̄se, bonus tibi quispiā adsternit auris p̄ficis.
 Ad sp̄ra ubi & alij p̄cipēs erāt: ut hoc perfrueres (ceteri
 Solus inter semideos Iouem socerum habebis;
 Nam filia Iouis tecum sub amictu subit stragulum,
 Qualis ex mulieribus Graecia nulla rerum am calcat. (milo.
 Certe praclarum quoddam tibi pariet, si mari pepererit se-
 Nos omnes enim aequales erite, quibus idē uita cursus est,
 Quae uingimur more uirorum ad urois fluentia,
 Quater sexaginta puella de muliebri iuueniunt;
 Ex his nulla uitio caret, si cum Helena conferatur.
 Sicut aurora ex orientis decorum ostendit aspectum
 Sacra cum nox abit hyemē candidum uer laxante,
 Sic & aurea Helena elucet inter nos,
 Valida procerā: quemadmodum praeruit sulcus in aruo.
 Aut in horro cupressus, aut in curru Thibullianus equus:
 Sic & rosea Helena Lacedaemoni ornamento fuit.
 Nulla in qua sillo conglomerat tanta opera,
 Neque in tela picta maiore arte stamen,
 Radio intextum, e longis scindit furculis.
 Neque sanē ulla sic citharam pulsare nouit,
 Dianam cantu celebrans, & lato-pectore Adinervam,
 Sicut Helena, cuius in oculis omnes amores insunt.
 O pulchra, o amabilis puella, tu iam matrona facta es:
 Nos a. ad cursum in uere (v. manē) & ad folia in pratis
 Ibimus, ut colligamus fercula suauiter relectoria, (na scētia
 Sape de te cogitantes o Helena: sicut lactantes
 Agnae quae matris ouiculae ubera desiderant.
 Prima tibi coronam ex humi nascente loco
 Nestentes, in umbrosa suspendemus platano:
 Et prima tibi ex argentea pyxide liquidum unguentum
 Accipientes, stillabimus sub umbrosam platani.
 Litera. v. in cortice scribentur (ut quis praeruens
 Legat) Dorice: Venerare me, nam Helena arbor sum.
 Salue o sp̄sa salue felix p̄pter socerū sp̄se. v. gener.
 Latona quidem, Latona inueniunt suscipiunt dei uobis

Κεῖς ἔτος ἕξ ἔτος Μενέλαε τελευτῆς ἦδε.
 Ολβιε γὰρ μὲν ἀγαθὸς τις ἐπιπλάρον ἐρχομένη ται
 Εἰς Σπάρταν ὅποι ἄλλοι δερσιεῖς, αἰς αἰὸς αἰ.
 Μοῦνος ἐν αἰμαδέοις Κερνίδαν Δία πένθερον ἕξ εἰς.
 Ζαῦος ται θυγάτηρ ἕσπαι ται μίαν ἀχέτο χιῶνα
 Οἷα Ἀχαΐιδων γῆσαν παῖ εἰ εἰδεμὶ ἄλλα.
 Ἡ μίγα ται κατεκοῖ' εἰ μηέρε τίκτον ἴμοιον.
 Ἀμμες γδ παῖσαι σιωμοσῆλικας, ἦς δρόμος αὐτῶς,
 Χρυσταμῆρας αἰδρεσι παρ' Εὐροῦταλοσε ἔσῆς,
 Τετραμῆς ἐξήκοντα κάραι, δῆλος νεολογῶ.
 Ταῦ εἰδ' αἰ τις ἀμωμος ἔπει χ' ἠλένα περισηδῆ.
 Αἰς ἀπείλοισα κελὸν διέφωκε σφεσῶπον,
 Πότνει αὐτῆ ἀτε, λυκοῦν ἔαρ χιῶδος ἀέντος.
 Ὡσε καὶ χρυσέα ἠλένα διαφάει' ἐν ἡμῶ.
 Πίερα, μεγαλα. ἀπ' ἀνέδρα μὲν ὄρημος ἀρέρα.
 Ἡ καπὼ κωπαρταροσε, ἦ ἀρρεσι Θεσσαλὸς ἱπποσε.
 Ὡσε καὶ ἀροδύχερος ἠλένα ἀακιδυμμοῖ κοσμος.
 Οὐτέ τις ἐν ται ἀρω πανισ δαετα ἔργα ται αὐτα.
 Οὐτ' ἐν δαμδαλέω πανινώτερον ἔπειον ἐσῆ.
 Κερκιδι συμπλέξασα μακρῶν ἐταμὶ ἐν κελῶντων.
 Οὐ μὲν οὐ κιδάρεν τις ὅππειται αἰδὲ κροτήσαι,
 Ἀρτεμιν αἰδῶισα καὶ ὄρυστερον Ἀδαμῶ.
 Ὡς ἠλένα ταις παντες ἐπ' ὀμμασιν ἱμερῆ ἐντί.
 Ὡ κελαι, ὦ χαρέεσαι κορη, ται μὲν εἰκέτι ἦδη.
 Ἀμμες δ' ἐς δρόμον ἦρε καὶ ἐς λειμωνια φύλλα
 Ερφυῶμας, σφεαίως δρεφιδυμμαι ἀδὲ πνέοντας.
 Ποιδῆ τεῦ ὦ ἠλένα μεμνημῆμα, αἰς γαλαθηνῶ.
 Ἀργεσ γηναμῆρας ὄιος μασον ποδῶισαι.
 Πέρεται ται σίφωρον λωτῶ χαμῶ αὐξομῶσει.
 Πλέξασται, σπειρεν κατὰ δῆσομῶ ἐς πλαταίνισον.
 Πέρεται δ' ἀργυρέας ἕξ ὀλησος ὕγρον ὄγειφαρ
 Λαζόμῆμα, σταξόμῆμα ὑπὸ σπειρεν πλαταίνισον.
 Γεχίματα δ' ἐν φλοιδῶ γαργαφέται ἰδῶς παρῶν ται
 Ἀνγροῖν, Δαερεσι, Σέβῆμα Ἐ. ένας φυτὸν εἰμῶ.
 Κῶσθῶς ὦ νύμφαι χαίρετε ὀπένθερα γαμῶρε.
 Δατῶ μὲν δαδὶ δατῶ κουρεῖσθῶς ὑμῶιν

*Festem sobolem. Venus a. dea Venus dei equalē amorem
 Inter vos miruō; i. p̄irer. v. Saturnid. divitias durabiles,
 Vt à vobis nobilib. ad generosos liberos vestros pervē.
 Dormire in p̄stora miruō amorem inspirantes, (v. i. aur.
 Et desideriu; exp̄rgiscamini. v. sub aurā, neq. oblinisca.
 Redibimus & nos manē, ubi primus cantor (mini.
 E. cubili suo insonuerit, sustollens pulchre p̄nata cervicē.
 Hymen, o Hymenae hui nuptijs gaudetas.*

DECLARATIO.

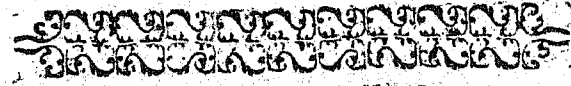
Hoc Eidyllion totum *δηγηματικόν* est. continet enim narrationem, seu expositionem fabulae Europae: quae cum filia esset Agenoris regis Phoenicum, à Ioue sub specie tauri rapta, & in Cretam auecta dicitur. Atque ex ea postea Ioui nati feruntur Minos, Rhadamanthus, & Sarpedon. Ouid. in fine 2. li. Metamorph. eandem fabulam exponit. Et Herod. lib. 1. statim ab initio. Ab ea tertiam mundi partem denominatam ferunt. Theocritus autem more suo rem gestam quasi pingit, & Ovidius quaedam hinc sumpsisse videtur. Orditur autē Theocritus à somnio, eaque quasi *παρουσίῳ* seu occasio est sequētis narrationis. Herodotus li. 4. ait nesciri, nec proditum esse à quodquam vnde dicta sit Europa, nisi quod ab Europa Tyria dictam referant.

EVROPA.

Eidyllion XIX.

EUROPA Venus olim, dulce somnium im-
 misit,
 um tertia pars ostis (i. gallicinium) stabas
 & aurora propē erat,
 Cum omnia melle dulcor in palpebris sedens,
 Membra resolvens, oculos molli vinculo liget,
 Cum & veracum pacem turbā somniorum:
 Tūm illa dormiens in domo recta, (v. sublimis.)
 Filia Phoenicis adhuc virgo Europa,
 Videbatur sibi videre terras duas de se contendentes,
 Αἰθῶν, & ἄλτρῃ ὀπισθῆ: formā α. habebant ut ἄλτρῆος.

*Εὐρωπαϊῶν Κύπρις ἢ δὴ Κύπρις ἴσον ἔχει δὴ
 ἄλλων. Ζεὺς ἢ Κερῆδας Ζεὺς ἄφ' αὐτοῦ ὄλεον,
 ὧς ἔξ ὑπαπειδῶν εἰς ὑπαπειδας πάλιν ἔνδῃ.
 Εὐρώπῃ εἰς ἀγέλων εἶνον φιλοτιμὰ πίνοντες
 Καί ποθ' οὐκ ἔργαδ' ἢ ποθ' αὐτὸ μήτι καὶ θυδῶ.
 Νόμιμα δὲ καί μιν εἰς ὄρθρον ἔπει. καὶ ποθ' οὐκ αἰετὸς
 Ἐξ ἄνας καλαδῆσιν ἀλασγῶν ἀπείχεται δειρῶ.
 Ἴμῶν ὡ μὲν κ' ἄλλοι δὴ γάμοι δὴ τῶνδε χαρτίης.*

EIDYLLII XIX.

Hoc Idyllum melius infra collocatum fuisset cum reliquis Moschi idylliis. Moschi enim est non Theocriti: Nos tamen in hac editione, ordinem superioris noluimus mutare.

ΕΥΡΩΠΗ,

Εἰδύλλιον 18.

EΥΡΩΠΗ ποτὲ Κύπρις δὴ γλυκῶν ἦεν ἄνα
 ἔσῃ
 Νυκτὸς ὅτε πείπεται λείχρος ἕσπεται, ἔργαδ' ἔ
 ἦος.
 Ἰγνος ὅτι γλυκῶν μέλιτος βλαφάρον ἐφίξεται
 Ἀσιμαλῆς πείπεται μαλακῶν ἔργαδ' αἰσιν
 Εὐτε ἢ ἀπείπεται ποιμαίνεται εἶδος ὀνειρόν.
 Τῆμος ἀπείπεται ἐν κτήσασιν δόμοισιν
 Φοίνικος θυγατήρ. ἢ παρδίνος Εὐρώπαια
 Ὀϊσῶν ἠπείρουσ' ἀπείπεται εἰς μέγαν
 Ἀσιμαλῆς, ἀπείπεται τὴν φουλὴν εἰς γλυκῶν γυμνασίων.

Harū. a. altera peregrina formam habebat, altera similis
 Indigena, & ut filiam suam magis vindicabat, (erat
 Dicebat. v. quod eam genuisset & enutrivisset ipsa.
 Verum altera validis contendens manibus,
 Trahebat non inuitam: quoniam fatatum esse dicebat
 ΑΙουε Αγιοχο, ut primum sibi esset Europa.
 Illa. v. è strato exiit: toro metu perculsa,
 Palpitans corde. nam somnium viderat tāquam rem cui-
 Din autem taciturna sedes: at: ambas enim (dentem.
 Adhuc in oculu paten tibus habebat mulieres.
 Verum postea valde serò exulit virgo vocem:
 Quis mihi ex superis haec spectra obrulit?
 Qualia me super stratum torum in thalamis
 Suauiter admodum dormientem perterrituerunt somnia?
 Qua. v. fuit hospita quam aspexi dormiens?
 Quae. mibi perculit cor illius amor, quam me & ipsa
 Amanter suscipit, & tanquam suam aspexit filiam?
 Sed mihi dix in bonum vertant hoc somnium.
 Sic locuta surrexit, & charas quaesivit foedales
 Aequales, coevas animo charas, nobiles,
 Quibuscum semper luderat, ad chorum cum ornaretur,
 Vel corpus cum ablueret ad ostia Anauri,
 Aut quando è prato odorata lilia ronderet. i. carperet.
 Atque illa statim ei adfuerunt. qualibet. a manu tenebat
 Floribus legendis aptum calathum, & in prata exhibant
 Maritima, ubi semper una congregari solebant,
 Oblectantes se rosarum gemine, & umidarum strepitu.
 Ipsa. v. aur eam ferebat calathum Europa,
 Spectabilem, valde mirandum magnum Vulcani opus.
 Quem Libya dederat dono, quando in torum Neptuni
 Iuit: illa. v. praeiuit formosa Telephaessa
 Quae illi sanguine iuncta erat. Inmpra. v. Europa
 Mater Telephaessa eximium praebuit donum:
 In eo artificii ofa multa fabrefacta erant resplendentia.
 Inerat enim ex auro facta Inachi filia Io,
 Adhuc vitula existens, neque formam mulierū habebat:

Τὸν δ' ἠλφί ξείνης μορφῆν ἔχεν ἢ δ' ἀπ' ἰσῆς
 Εὐρώπῃ ἢ μάλλον ἐνὶ σπείρει το κούρις
 Φάσκεν δ' ὡς μιν ἴππῃ κ' ὡς ἀπὶ πλά μιν ἄνπι.
 Ἡ δ' ἔπερ, κ' ἐπερῆσι βιαζομένη παλάμοισι.
 Εἶρυν ἐκ χέκουσαν ἐπὶ φά το μορσιμον εἶδ'
 Ἐκ Διὸς ἀγόρου γέρας ἐμάθυαι κ' ἐσοπίαι.
 Ἡ δ' ἔπειτ' ἀφ' ἑρῶν λαχέων δόρυ δέμασιν ἔτα,
 Πόλυ μὲν κ' κ' ἀδύλω. το γ' ὡς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον.
 Ἐξομένη δ' ἔπειτ' ἀφ' ἀκλῶν ἔχεν ἀμφοτέρας ἦ
 Εἰσὶντι παπιαεφίαισι οἱ ὄμμασιν εἶχε γυναικας.
 Οἴε δ' ὅν μάλ' ἔπειτ' ἀνεγείνατο παρ' ἀπὸ τοσ ἀμείβω.
 Ἰε μοι τοσάτ' ἐφ' ἑσμάσ' ἰσ' κ' ἀνίαν κ' ἐσοπίαι.
 Πόλυ μὲν κ' κ' ἀδύλω ἔτα κ' δ' ἀμείβωσιν
 Ἡ δ' ὄμμα κ' κ' ἀδύλωσιν ἀνιπύσιν ἀνιπύσιν
 Τίς δ' ἠλφί ξείνη ἠὲ εἶπιδαν ἑσπύσιν
 Ἐξομένη δ' ἔπειτ' ἀφ' ἀκλῶν ἔχεν ἀμφοτέρας ἦ
 Αἰσῆσιν ἀμείβωσιν κ' ὡς ἐσπύσιν ἔτα παρ' ἀπὸ τοσ
 Ἀλλὰ μοι εἰς ἀγῶν μὲν κ' ἀμείβωσιν ἀνιπύσιν
 ὡς εἶπιδαν ἀνιπύσιν φίλας δ' ἔπειτ' ἔτα ἔτα
 Ἡ δ' ἔπειτ' ἀφ' ἑρῶν λαχέων δόρυ δέμασιν ἔτα,
 Τὸν δ' ἠλφί ξείνης μορφῆν ἔχεν ἢ δ' ἀπ' ἰσῆς
 Εὐρώπῃ ἢ μάλλον ἐνὶ σπείρει το κούρις
 Φάσκεν δ' ὡς μιν ἴππῃ κ' ὡς ἀπὶ πλά μιν ἄνπι.
 Ἡ δ' ἔπερ, κ' ἐπερῆσι βιαζομένη παλάμοισι.
 Εἶρυν ἐκ χέκουσαν ἐπὶ φά το μορσιμον εἶδ'
 Ἐκ Διὸς ἀγόρου γέρας ἐμάθυαι κ' ἐσοπίαι.
 Ἡ δ' ἔπειτ' ἀφ' ἑρῶν λαχέων δόρυ δέμασιν ἔτα,
 Πόλυ μὲν κ' κ' ἀδύλω. το γ' ὡς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον.
 Ἐξομένη δ' ἔπειτ' ἀφ' ἀκλῶν ἔχεν ἀμφοτέρας ἦ
 Εἰσὶντι παπιαεφίαισι οἱ ὄμμασιν εἶχε γυναικας.
 Οἴε δ' ὅν μάλ' ἔπειτ' ἀνεγείνατο παρ' ἀπὸ τοσ ἀμείβω.
 Ἰε μοι τοσάτ' ἐφ' ἑσμάσ' ἰσ' κ' ἀνίαν κ' ἐσοπίαι.
 Πόλυ μὲν κ' κ' ἀδύλω ἔτα κ' δ' ἀμείβωσιν
 Ἡ δ' ὄμμα κ' κ' ἀδύλωσιν ἀνιπύσιν ἀνιπύσιν
 Τίς δ' ἠλφί ξείνη ἠὲ εἶπιδαν ἑσπύσιν
 Ἐξομένη δ' ἔπειτ' ἀφ' ἀκλῶν ἔχεν ἀμφοτέρας ἦ
 Αἰσῆσιν ἀμείβωσιν κ' ὡς ἐσπύσιν ἔτα παρ' ἀπὸ τοσ
 Ἀλλὰ μοι εἰς ἀγῶν μὲν κ' ἀμείβωσιν ἀνιπύσιν
 ὡς εἶπιδαν ἀνιπύσιν φίλας δ' ἔπειτ' ἔτα ἔτα

Imperiosa autem pedibus per mare ambulabat,
 Natanti similis in mare, a caeruleo colore factum erat,
 Duo, v. stabant in alto supercilio litoris
 Viri simul, spectabant, a. p. omigradam bouem.
 Aderat & Iupiter, demulcens placide manu divina
 Vitulam marinam: quā apud Nilū se ptem ostia habētem,
 Ex boue pulchrē-cornuta rursus n. trā-formauit in mulie-
 Argenteus erat Nili fluminis, ipsa, v. vitula (rens
 Aerea, ex auro, v. factus erat ipse Iupiter.
 Circum verò sub corona calathi rotundi
 Mercurius fabrefactus erat, propeque eum extensus erat
 Argus, per uigilibus praedans oculis:
 Cuius ex purpureo sanguine nascebatur
 Aus exultans pennarum multiflorido colore.
 Casida pennas explicans, sicut aliqua velox navis vela
 Aurea calathi extremū orbem pennis tangebatur (pandit.
 & alis erat calathibus formosissima Europa.
 Illa verò postquam ad praeā peruenit florida,
 Alia alijs animum cum oblectabant floribus.
 Ex eis haec odoratum narcissum, haec hyacinthum,
 Haec vioā, haec, v. serpyllum decerpebat: multaq. in terranis
 Praeorum vernorum cadebant folia.
 Alia porro stani croci odoratam comam
 Decerpebant cerraentes. Verū in medio stabat ipsa regina
 Splendor em purpurea rosa manibus colligens:
 Quemadmodum inter Gratias excellit Venus.
 Neque diu animum floribus oblectatura erat,
 Nec uirginalem zonam impollutam conseruatura.
 Nam cerce Iupiter, ut ipsam considerauit mox idus est:
 In animo inopinatis domitus sagittis
 Veneris, quae sola potest etiam Iouem domare.
 Et enim ut vitare iram zelotype Iunonis,
 Cūm uellet teneram puella mentem fallere,
 Occuluit Deum, & mutauit corpus, & factus est tanrys,
 Non qualis in stabulis nutritur, neque qualis
 Sui eum fecat, ut alios ceterum arcyrum:

Φοιτῶν ἢ ποδῶν ἐφ' ἄμμορα βῆν κελυδοῦ
 Μνηστῶν ἡλικῆ κωδῶν δὲ ἐτέτυκτο θάλασσα
 Δοιοὶ δὲ ἔστρεσαν ὑψὸς ἐπ' ὄφρους ἀγλαῖοι
 Φώτες ἀλλήλων, ἀνωπύτῃ ποτιποτρὶ βουῆ.
 Ἐν δ' ἰὼ Ζῶς ἐπαφ' ἰαδρῶν: ἤρξατο χεῖρ' ἀείψ.
 Πόρπος εἰνδύειν, τῶν ἐπ' ἀποτρῶ παρὰ Νείφ.
 Ἐκ βοῶς ὀκλαροῦ πάλιν, μετὰ κείβη, γυναικῶν
 Ἀργυρὸς κού' ἔλε Νείφ: ῥοός ἢ δὲ ἀρε πορπῆς,
 Χαλκεία χροσὸν ἢ τετυγμῶς αὐτὸς ἔλε Ζῶς,
 Ἀμφὶ δὲ δινῆντος ὑπὸ σφραῖλω, παλάροιο.
 Ἐρμῆος ἠακῆντ' ἤρξας δὲ οἱ οὐτε τῶντο
 Ἀργῶς ἀκακῆ τοισὶ κέκασμῶς ὄφθα: μοιστ.
 Τοῖο δὲ φοινῆντος ἀφ' ἄμμοτος ἐξέμῆτελλεν
 Ὀρις, ἀγαλλομῶς πῆρυζων πολυαιθεῖ χροσῶν
 Ταρσὸν ἀπαπλώσας, ὡστὶ τε πῆς ἀκώκλος ἦντος,
 Χροσῶν παλάροιο ἀφ' ἰακῆτε χεῖλας ταρσῶν.
 Τῆος ἔλε τῶν ἀρος παρὰ κελυδοῦ εὐροπῆντος.
 Αἰ δ', ἐπὶ οὐδ' ἀειμῶν ἐσηβύδων ἀνδρῶν ἰσῶντας,
 Ἀλλὰ ἐπ' ὁμοίοισι τῶν ἀειδοῖν θυμῶν ἔτερπον.
 Τῶν ἢ μὲν νεφκασον ἐύπνοον, ἢ δ' ὑάμιτον,
 ἢ δ' ἴον, ἢ δ' ἔρπυλλον ἀπαγνυτῶ: πολλὰ δὲ ἔραζε
 Λειμῶντων, ἐαροθῶντων πῆπῆσε πετῆλα.
 Αἰ δ' αὐτῆ ζυμῶν κρόνη θυόεσων ἐδείρην
 Δρέπῶν ἐραδ' ἀμῶσας, ἀπαρ' ἡσῆ ἐση ἀλαστε
 Ἀγλῆλω πυρσῶν ῥέδων χεῖρας ἀλῆγασε,
 Οἷα παρ' ὄν Χαρίτωσι διεπαρ' πῆν ἠφρογῆσας.
 Οὐ μὲν δὲ ἴον ἐμῆεν ἐπ' ἀθεσι θυμῶν ἰαγῆν,
 Οὐ δ' ἀρε παρ' θενκῆλω μῆρην ἀχρωτῶν ἐραδῶ.
 ἢ γδ' δὲ κροσῶντος, ὡς μὲν ορασαδ', ὡς ἐβῆβλητῶ
 Θυμῶν, ἀναῖσοισιν ὑποδ' ἀμῶσας βῆγῆσας
 Κῶπῆσας, ἢ μῶσῶν δῶσας τῆ Ζῶσας ἀμῶσας
 Ἀἰ γδ' ἀγλαροῦς ἢ γροσῶν ζῆλημονος ἦρῆς,
 Παρ' θενκῆς τ' ἐθῆων ἀταλὸν νόον ἐξαπατήσας
 Κρύψη θεόν, ἢ τῆσῶν δῆμας, ἢ γροσῶν ταῦρος,
 Οὐχ οἷος σαδ' μοισ ἐν ἐβῆβλητῶ, ἢ δὲ ἐβῆ οἷος
 ἢ ἡκαθῶν τῆσῶν, ἢ ἡσῶν ὀκλαροῦς ἀροσῶν.

Neque qualis inter armenta pascitur, neque qualis illis
 Quis d'ovatus onustum trahit plaustrum.
 Eius reliquum quidem corpus flavum erat,
 Circulus aurem candidus in media splendebat fronte,
 Oculi vero sub glauci erant, amore conriscantes.
 Equalia vero inter se eorum d'capite prognata erant,
 Sicut orbes Luna cornua dimidiati ambitus.
 Venit autem in pratum: nec exierunt, cum visus est,
 Virgines omnibus autem libebat accedere propius,
 Et conrectare amabilem bouem, omnes diuinus odor
 Procul e' prati superabat dulcem halitum.
 Scerit autem ante pedes inculpare Europia,
 Et illi lambecbat collum, d' emulo: b'aque puellam.
 Multam ab e'ca abstergebat, et osculabatur taurum.
 At ille suauiter mizyri d'eceres tibia
 Mzodonie stridulitem, sonum eduntis re audire.
 Flexit aut' genua ante pedes, at que intuebatur Europia
 Cervice cioria, et illi lacrum ostendit dei sum.
 Illa vero capillat' dixit virginibus:
 Huc adeste fidales chara, atque aequales: ut in hoc
 Consideres tauro, nos oblectemus, certis enim omnes
 Substrate dorso recipit, veluti nanis.
 Mansuetus hic affertur, et blandus, neque raris
 Alijs similis, mens ei in ei tanquam viro
 Commoda versatur, et sola indiget voce.
 Sic loquuta, tergo infidebat ridens.
 Cetera, v. a. scensura erant. Scaturit autem ex illo taurus,
 Cum ea, qua valebat, rapuisset: ac celeriter ad mare per-
 Ipsa a. conuerfa charas uocabat sodales, (uehite
 Manus porrigens: ac ille non poterant eam assequi.
 In ixtore v. mare ingressus, longe procurrit ut Delphi
 Nereide autem e mari pronatabant, atque omnes
 Legonim: tengit infidens obuiam prouehabantier.
 Et ipse grauis sonus Nereunus supra mare
 Fluctibus comitatus dicitur et iunget is marino

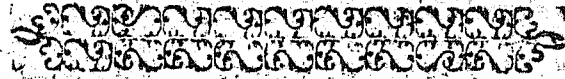
ὄψ' ἔως ποιμνὸς ὀπιβόσκειται, δὲ δὲ μὲν εἰς
 ὅτις ἐποδ' ἄμεις βύει πολύφορον ἀπ' ἰώσω.
 Τὸ δ' ἦ ἦ τοι τὸ κλέϊσμα δὲ μάς ἐκδοχέρον ἔσται.
 Κύκλος δ' ἀγύρεος βέσας κρόμαρα ματώπορα.
 Ὅσπερ ἔσπερ ἀμύκων δ' ἰμερον ἀσπράπτον το
 Ἴου ἔ' ἐπ' ὀψ' οἰοί κ' ἀλετέλλι καρβύλι.
 Ἀντιγὸς ἡμῶν μου κ' ἀγ' ἄτε κ' ἰώσω ἰώσω.
 Ἠλθε δ' ἔς κ' ἐμὸν πρὸς ἀφ' ὄψεος φ' ὀψ' εἰς
 Παρθέλας: παρ' ἑσπ' ἔρας χ' ἰώσω ἰώσω.
 Φαῦσαι δ' ἰμ' ἰώσω βόσας ἀμύρετο ὄψ' κ' ἰώσω
 Τηλοδ' ἰώσω εἰς ἰώσω τὸ β' ἰώσω αὐτ' ἰώσω
 Σπ' ἰώσω ποδ' ἀμύρετο: δ' ἐμ' ἰώσω ἰώσω
 Καὶ ἰώσω κ' ἰώσω ἀμύρετο: δ' ἐμ' ἰώσω ἰώσω
 Ἡ δ' ἰώσω ἀμύρετο: δ' ἐμ' ἰώσω ἰώσω
 Πολλοὺς δ' ὄψ' ἰώσω ἀμύρετο: δ' ἐμ' ἰώσω ἰώσω
 Ἀντ' ὄψ' ἰώσω ἀμύρετο: δ' ἐμ' ἰώσω ἰώσω
 Μυζονίς ἰώσω ἰώσω ἀμύρετο: δ' ἐμ' ἰώσω ἰώσω
 Ὀκλαπ' ἰώσω ποδ' ἰώσω ἰώσω ἀμύρετο: δ' ἐμ' ἰώσω ἰώσω
 Ἀντ' ὄψ' ἰώσω ἀμύρετο: δ' ἐμ' ἰώσω ἰώσω
 Ἡ δ' ἰώσω ἀμύρετο: δ' ἐμ' ἰώσω ἰώσω
 Δούδ' ἰώσω ἀμύρετο: δ' ἐμ' ἰώσω ἰώσω
 Ἐξ' ὄψ' ἰώσω ἀμύρετο: δ' ἐμ' ἰώσω ἰώσω
 Νώτων ἰώσω ἀμύρετο: δ' ἐμ' ἰώσω ἰώσω
 Ἐπ' ἰώσω ἀμύρετο: δ' ἐμ' ἰώσω ἰώσω
 Ἀλλοιοὶ ἀμύρετο: δ' ἐμ' ἰώσω ἰώσω
 Ἀλλοιοὶ ἀμύρετο: δ' ἐμ' ἰώσω ἰώσω
 Ὄψ' ἰώσω ἀμύρετο: δ' ἐμ' ἰώσω ἰώσω
 Αἰ δ' ἰώσω ἀμύρετο: δ' ἐμ' ἰώσω ἰώσω
 Ἡ δ' ἰώσω ἀμύρετο: δ' ἐμ' ἰώσω ἰώσω
 Ἡ δ' ἰώσω ἀμύρετο: δ' ἐμ' ἰώσω ἰώσω
 Χάρες ὄψ' ἰώσω ἀμύρετο: δ' ἐμ' ἰώσω ἰώσω
 Ἀπ' ἰώσω ἀμύρετο: δ' ἐμ' ἰώσω ἰώσω
 Νηρείδες δ' ἰώσω ἀμύρετο: δ' ἐμ' ἰώσω ἰώσω
 Κητύριος νώτων ἰώσω ἀμύρετο: δ' ἐμ' ἰώσω ἰώσω
 Κ' ἰώσω ἀμύρετο: δ' ἐμ' ἰώσω ἰώσω
 Κ' ἰώσω ἀμύρετο: δ' ἐμ' ἰώσω ἰώσω

Germano fratri: atque circa ipsum congregabantur
 Tritones, profundis maris incolae,
 Longis conchis nuptiale carmen sonantes. /
 Illa vero sedens in bubulco tergo Iouis. (ante a
 Altera quidem manu tenebat longi tauri cornu, manu. v.
 Trahebat purpurea vestis sinus eousque quousque simbria
 Commadefi ceret attractam, cani mari copiosa unda.
 Sinuata autem in humere est vestis ampla Europa,
 Ceu velum naus, atque alleuabar puellam.
 At illa, cum iam seorsim a terra patria abesset,
 Nec lucus, quod a mari alluatur, aperi in conspectu erat, neo
 Verum supra caelum, et infra immensum mare, (motus alti,
 Circum se circumspiciens caelem extulit vocem.
 Quod me vehis, divino tauri? Qui es? quomodo hanc
 Gravibus pedibus confectis, neque mare (viam
 Reformidas? nanibus enim periculum est mare
 Velocibus, et tauri marinum iter reformidant.
 Qualis tibi potus dulcis? quis est mari cibus erit?
 Nunquid Deus aliquis es? cur quae deos non decent facis?
 Neque marini Delphines in terra, neque tauri
 In mari ambulant: tu vero per terram et mare
 Siccus rui: ungule autem tibi sunt remis.
 Forte etiam in caruleum aerem abire solitatus.
 Volabi, velocibus similis volucris.
 Hei mihi multum infelix, qua quidem domo
 Patri relicta, et hunc bouem secuta,
 Peregrinam navigationem trahito, et erro sola.
 Sed tu mihi Neptune, qui cano in mari regnum ignis,
 Placatus occurras Spero me visuram esse.
 Hinc qui cursum dirigit ducem mouum.
 Non enim sine Deo per has humidas transeo vias.
 Sic ait. Hanc. v. sic allocutus est lati-cornutus bovis
 Bono animo esto virgo, ne time marinos fluctus.
 Ipse enim sum Iupiter, et prope videor esse
 Taurus. nam apparere possum quocumque modo velum,
 Amor tui impellit me iam longum mare emittis;

Αὐτὰρ Ἐὐρώπῃ. τοὶ δ' ἀμφὶ μιν ἠγέρθησαν
 Τριτωνες πάντες βαθυρόχοι κρητα γυρτοί,
 Κόχλοισιν ταναοῖς χαμιών μελῆος ἠπυῖοντες.
 Ἡ δ' ἄρ' ἐφ' ἐξορῶν Ζηνὸς βοῶτοισ' ὄππ' ἰώταται,
 Τῆ' ἄλλ' ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρατα, καὶ χερεὶ δ' ἄλλῃ
 Ἐἶπε παραυρέας κέλευπον πύχας ὄφρα κεν αἰὼν
 Δάλοισ' ἐφ' ἠκαρδίῳ πολίης ὄψῃς ἀσπετον ὕδωρ.
 Κολπώδῃ δ' ἄμοισι πέπλος βαθύς Εὐρώπῃης,
 Ἰστὸν οἶα τε νηὸς, ἤγαφ' ἔριζεσκε ἢ ναύριον
 Ἡ δ' ὅτι δὴ γαίης ὀπίπτατος ἦεν ἀδύδεν,
 Φαίνετο δ' ἄρ' ἀπ' ἀπ' ἴσος ἠέριος, ἔπ' ὄφρα κεν
 Ἀλλ' αἰὲρ μὲν ὕψῃθεν ἵπρ' ἔειπ' ὅτι πόντος ἀπείρονος
 Ἀμφὶ ἐπειπῆντα σά, τοῖσι μιν ἀνεείχετο φανίω.
 Ἡ μὲν φέρεται θύοταυρε, περὶ ἔπλεο πῶς ἢ κέλευθον
 Ἀργαίοισι πόδασι διέρχεται, δὲ δὲ δάλασσιν
 Δειμύνας νησι. γὰρ ὄππ' ἠδρομὸς ἔστι δάλασσι
 Ωκυδίοισι ταύροι δ' ὄψιν ἔομελοισιν ἀταρπτόν.
 Ποῖόν σοι ποτόν ἡδύ - τίς ἐξ ὄψῃς ἔσται ἔδωδῃ?
 Ἡ ῥά τις ἔσται θεός - τί θεοῖς ἀποικότα βέβητος?
 Οὐδ' ὄψῃς δελφῖνες ὄππ' ἠδονέσσι τέ τι ταύροι
 Ἐν πόντῳ στείχουσιν οὐδ' ἠδονά κῆ κ' ἠδονον
 Ἀβερροὺς ἀίσαισι, χαλεαὶ δὲ τοὶ εἰσὶν ἄετμοι.
 Ἡ τὰ γὰρ κῆ γ' ἠαυτοῖς ἑσπ' ἠέρος ὕψῃς ἀπ' ἠδονέσσι,
 Ἰαχὸς ἀπ' ἠερίσι ποτίσται οἶον νοῖον.
 Οἱμοὶ ἐγὼ μέγα δὴ πῶσσι μέγροσ, ἢ ῥά τ' ἠδονέσσι
 Παῖδες ὀπίπτατος ποῦσα, κῆ ἠαυτοῖς ἠδονέσσι
 Στείνω ναυπλίῳ ἐφίπω, κῆ πλάζομαι οἶον.
 Ἀλλὰ σὺ μοι μέλαινα πολίης ὄψῃς ἠεννοίγμαι
 Ἰλασὸς ἀπ' ἠδονέσσι, ἔξ' ἠδονέσσι εἰσοσθ' ἀετ
 Τὸν δ' ἔειπ' ἠδονέσσι πλόον ἠετμοῖσιν ἠμῖο.
 Οὐκ ἀδύδεν γὰρ ταῦτα διέρχεται ὕψῃς κέλευθον.
 Ὡς φάτο πῶς δ' ὄππ' ἠετμοῖσιν ἠδονέσσι βούσσι
 Ἐφ' ἠδονέσσι, μὴ δέιδῃ πόντον οἶδ' ἠμῖο.
 Αὐτὸς τοὶ Ζηνὸς εἰμι κῆ ἐγὼ ἠδονέσσι εἰδονέσσι
 Ταύρος ἐπὶ δὴ ἀμφὶ γὰρ ἠδονέσσι ὄππ' ἠδονέσσι
 Ζὸς ἢ πόντος μ' ἐπέηκε τὸν ἠδονέσσι ἠδονέσσι.

Taurō similem, iūmque Crece recipiet,
 Quae me ipsum quoque e. utriusq; tibi nuptia sua
 Exunt: ex me autem in Lycro, paries filios,
 Qui reges seceprigeri inter omnes homines erunt.

Sic dixit: facta sunt quae dixerat, apparebat enim
 Crece, & Iupiter rursus aliam assumentem formam,
 Soluūque ex Zenam: illi lectum parabant Horae.
 Illa verò prius virgo, mox spūsa iouis facta est:
 Et Ioui filios peperit, stansque facta est mater.

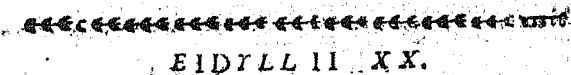
DECLARATIO

Cupido dum mel furatur, & alveare diripit, ab
 apicula pungitur: atque doloris ex vulnere impa-
 tions, matri de crudelitate tam parvæ bestialē con-
 queritur. Quæ & ipsum parvulum esset respondet, &
 eadem magna vulnera infligere. Monet verò nos
 hæc

FAVORVM FVR,
 Eidyllion XX.

FVR E M quondam amorem infesta punxit api-
 cula,
 Favos ex alvearibus depradantem: extremos verò
 manuum
 Dignos omnes cōfixit, ac ille dolēbat, manusque tumebat.
 Et terram pulsavit, & exiliit: arguē Veneri
 Offendit dolorem, & questus est, quod tam exilis
 Bestiola esse apis, & tanta vulnera faceret. (bus)
 Mater. a. videns: Quid, inquit, an non tu similis es api-
 Et cum parvus sis, tamē vulnera tanta facis.

Ταύτην, ἔειδ' ἄλκρον, κρήτη δέ τε δ' ἔβηται ἦδη,
 Ἢ μ' ἔπειθε, κ' αὐτὸν ἄπα νυμφὴν ἐστὶ
 Ἐστ' ἄρα, κ' ἐμὲ δειχ' ἵκλυτοῦ μέλα φάσασαι ἦε,
 Ὅτι σκηπτάχοι ἀπασιν ὄντι χ' ἵεσιον ἐοικῶς.
 Ὡς φάτο, κ' ἔτετε ἔσοτα ἄφρατο, φέινετι μὲν δὲ
 Κρήτη Ζῶνις ἢ παρ' ἐπέριον κ' ἔβηται μὲν δὲ
 Αὐστ' δ' εἰ μὲν περὶ κ' αἰ λήχοι ἐπ' ἄνω ὄρα
 Ἢ ἢ πρὸς κοῦρη Ζῶνις ἔβηται ἄνω νύμφη,
 Καὶ ἔβηται ἢ τήνην, πύκτε, κ' αὐτὴν γενέτω μήτηρ.

EIDYLL II XX.

hæc imago, quod voluptati dolor & calamitas: pleo-
 tunque com's est, sicut dictum est,
 Dulcia sic tristi semper sunt mixta dolore
 Tincta voluptatis gaudii felle nocent. Et Ho-
 ratius ait,
 --- Nocet empta dolore voluptas.

ΚΗΡΙΟΚΑ ΕΠΤΗΣ
 Εἰδύλλιον κ'

TΟΝ κλέπταν ποτ' ἔβηται κ' ἔβηται
 μέγιστον
 Κηρίον ἐκ σίμβλων συδύμον ἄκρα, ἢ ἔ-
 ρον
 Δάκτυλα τῶν θ' ὑπὲρ νύξεν ἢ δ' ἄρα κ' ἔβηται ἔφ' ὄρα
 Καὶ τὰν γὰρ ἐπέταλλε, κ' ἄρα τὸ πᾶσι φερόμενα
 Δείξεν τῶν ὀδυνῶν, κ' μὲν φερεται ὅτι γὰρ τὸν
 Σηρίον ἐπὶ μέγιστον, κ' ἄρα τὸν μὲν πᾶσι
 Ἢ μὲν τὴν γὰρ ἄρα τὸν πᾶσι μὲν φερεται
 Ἢ ἢ τὸν δὲ μὲν φερεται ἢ τὸν μὲν φερεται

DECLARATIO

Pastor quidam, qui inter ruricolos suos eximie pulcher sibi videbatur, in urbem venit. Vbi cum conspicatus fuisset puellam urbanam, inusitata forma percussus ad eam accessit & rusticè cum ea ludere, eamque osculari voluit. Illa verò hominis habitum ac mores rusticos detestata, à se illum reiecit. Conqueritur ergo miser in hoc Eidyllio, de insigni contumelia qua affectus sit, deque fastu ac su-

B V B V L C V S,
Eidyllion XXI.

EVNICIA me derisit, cum ipsam vellem suaviter osculari:
Et mihi contumelians hæc dixit: Abi in malam rem à me:

Bubulebus quum sis, vis me osculari miser? non didici
M ore rustico osculari, verum urbana labra premere.
Nō tu meū pulchrū os osculari fueris, ne quidē per somnū
Quali aspectu es, quomodo loqueris! quam rusticè ludis!
Quam deliscatē loqueris! quam blanda verba proferis!
Quam mollem habes barbim! quam pulchram caesarum!
Labra tibi sunt velut agroti, manus sunt nigrae,
Et male oles: fuge hinc à me, ne contamines.

Hæc locuta, ter in suum despicit sinum,
Et me à capite ad pedes usque continū affecit,
Labrii misitans, & oculis aspiciens.
Atque admodū propter formā la sui uidebat, & ore diducto
Ac fastuosè me derisum: mōi. a. staitim exastuauit sanguis
Et torpore et iube factus sum præ dolore. sicur ysa à tore.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ XXI.
EIDYLLII XXI.

superbia urbanæ puellæ. Atque in fine commemorat etiam Dearum exempla, quæ pastorum amore arserint. ¶ Videtur Poeta perstringere hoc Eidyllio aliquos Bucolici carminis contemptores, qui fortè sua quadam præteruia tumentes, hæc ut pueriles nugas deriserunt: ut ut aliqui ingenio nimium fastidiosa ac superbo, quibus nihil pulchrum est, nisi quod ipsi iudicio suo comprobauerint.

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ,
Ειδύλλιον ηβ'.

EΥΝΙΚΑ μ' ἐγχεασε θέλοντά μιν ἀδύ φιλῶσαι
καί μ' ὀπιηρομέοισα, τὰ δ' ἔγνεπεν, ἔρη' ἀπ' αἵματι.
Βουκόλος ὢν ἰδὼς εἰς με κῶσαι τὰ κτ' ἔμελλ' ἀπασε
Ἀγνέτως φιλεῖν, διη' ἄσυνα χεῖρα θλίβειν.
Μὴ τὸ γὰρ μὲν κῶσαι το χαλὸν εἶμα, μηδ' ἐπ' ὀνειδέσει.
Οἷα βλέπεις! ὅπως ἄλγεος! ὡς ἀγρία παῖσ δεις!
Ὡς πνευροὺς ἀγέεις! ὡς κωπῆλα ῥήματα φερέεις!
Ὡς μαλακὸν τὸ γέγειον ἔχεις! ὡς ἀθέα χεῖρας!
Χεῖρά τοι ν σίοντι, χεῖρες δὲ τοι ἐντὶ μύλωναι.
καὶ χαλὸν ἔξέδεις, ἀπ' ἡμεῖς φύγε, μή μὲν μολύνης.
Τοσάδε μὲν δίζοισα, τίς εἰς δὸν ἐπίσσε κῶλπαν.
καὶ μ' ἰδοὺ τὰς κεφαλὰς ποτι τῶ πόδι σιώνε χεῖ εἰδένω
Χεῖρα σμυθίζοισα, ἢ ἔμμεσσι λοξὰ βλεποῖσα
καὶ πολλὰ τὰ μορφα θηλυῖ το, καὶ πῖστα εἶς
καὶ σβαρὸν μ' ἐγχεῖσεν ἔμοι δὲ ἄναρ ἔξισεν αἵματι
καὶ χεῖρα φεινὸν ὑπὸ τῶ λγος, ὡς ῥέδδον ἔσσε.

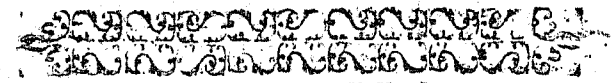
Aquie illa quidem me reliquit abui. fero. a. in pectore dicitur
 Quod me rari eleganter facta me erris irrisit.
 Vos pastore erui mihi dicitur eum e sum pulcher?
 Num quis me subitō deus alius n. hom. nem facit?
 Eoenim mihi prius eraticaba. grat. quodam forma
 Sicut hadera cu ca arboris strube, meā q o neba barba:
 Capilli autem velut apiu. circum tempora fuisti erant
 Et frons alba splendet supra nigra super cili:
 Oculum mihi erant multa ventuliores quam Minerva.
 Os etiam casto didicisti. ex ore autem
 Eluebat mihi vox dulcior quam sari.
 Dulce meum carmen est. & cum fistula modulos.
 Et tibia cano, quamque ca amo & obliqui tibia canto,
 Et omnes me pulchrum dicunt in montibus mulieres,
 Omnesque me amant: urbana tibi non amarunt,
 Verū prope ea quod bubulca. su. praeferunt, nec unquam amittunt
 Quomodo firmos. Bacchus in vallibus vicolam pascit.
 Neque sicut quod t enus amorem bubulca in sanu er,
 Et in montibus Phrygiae una p uirup iemque Adonidem
 In syluis amavit, & in syluis deploravit.
 Endymio. a. quis erat nunquid bubulca que tamē Luna
 Boves pascentem amavit, dique caelo descendens,
 In Latium saltum venit, & una cum puero cubuit.
 Et tu Rhea deploras bubulcum, omne & tu
 O lupiner propter puerum boves pascentem ipse evastis.
 Bunt a. v. sola bubulcum suo amore non est dignata,
 Cybele scilicet melior, & Venere, & Lu a.
 Neque amplius tu Venus amabilem illum Adonidem in urbe
 Neque in monte ames, verum sola per noctem dormias.

DECLARATIO

Monet hoc Eidyllion vt sua quisque forte con-

ἄ κα μὴ ἴβα μ ἵποισι φέρο δὲ ὑποκρῶδιον ὄργα.
 ὅπτι με τ' χαίρειται κακὰ μακροσάδ' ἵππερα.
 Ποι ἄδρες εἰπάτε μοι τὸ κρήρουν. ἢ καλὸς ἐμμί;
 Ἀρε πὶ δ' ἔραπνας με θεός βροτῶν ὄμων ἐπ' ὄψε;
 Καὶ γδ' ἐμαὶ π πᾶσι γένει ἵππων δειν ἄδ' ὄπ' κελος.
 Ως μάλιστα ποπ ἀρίμων ἐμαδ' ἐπ' ὑπὸ κελῶν ὑπὸ λῶδ.
 Χαίτε δ' ὄϊα σὶ ἀνα πᾶσι κητάφοισι κήρυτο
 Καὶ δὴ τὸν τὸ μῦθον κῶ ὄρφος κἀμπε μελῶνται.
 Θιμμάτῃ μοι δὲ ὑπ' ἔλαι χερσῶν τῶν πολλῶν Ἀδαῖδ.
 Το σῶμα ἢ πακτὰς γλυκερῶτερον ἐν σωματι ἢ
 Εἴρε μοι φάνα γλυκερῶτερον ἢ μαι κησ.
 Ἀδ' ὄδ' ἐ μοι τὸ μῆροσ' ἢ ἢ ὑπὸ σῶμα ἢ μῆροσ' ἢ
 Κλῶ ἀλλὰ λήθω. κλῶ δ' ἄνα κη. κλῶ πλάγμῃ κη.
 Καὶ πᾶσαι κηλὸν με κησ' ἀρεα φαντὶ γλυκαίης.
 Καὶ πᾶσαι με φιλῶσαι πᾶ δὲ ἄσκη μ' ἐν ἐφίλασ.
 Ἀλλ' ὅτι βακχὸς ἐμμὲ πᾶσι δραμῇ κ' ἔποπ' ἀκούει
 Ως κησ' ὁ Διόνυσος ἐπ' ἀγασπ πόρτην ἕλκεις.
 Οὐκ ἔγνω δὲ ὅτι Κύπρις ἐπ' αἰετῶν μῆνα τὸ βῆτα.
 Καὶ Φρυγίης ἐνομιδυσεν ἐν ὄρεσιν αὐτῶν Ἀδωνῶν
 Ἐν δρυμοῖσι φίλασεν ἢ ἐν δρυμοῖσιν ἐκλαυσεν.
 Ἐνδυμιαν ἢ πῆς ἢ βακχολογῶσι τῶν ἀδ.
 Βακχολέντα φίλασεν: ἀπ' ἐλῶμ' ἢ μῆροσ' ἢ
 Λατμῶν ἀν' ἰάπο: ἢ δὲ ἢ εἰς ἕνα πᾶσι κησ' ἢ
 Καὶ τὸ Ρέα κησ' ἢ βακχολὸν ἢ κη ἢ ἢ πῆ
 ἢ κησ' ἢ δὲ ἀπ' αἰετῶν βολῶμεν αὐτῶν ἐπ' ἀγασπ.
 Ἐν ἰκῆ ἢ μῆνα τ' βακχολὸς ἐν ἐφίλασεν.
 Ἀ Κυβέλης κησ' ἢ κησ' ἢ δὲ ἀπ' αἰετῶν.
 Μικτῆ μῆδ' ὁ Κύπρις ἢ ἀδ' α μῆτι κησ' ἢ
 Μῆσ' ἢ ὅπτι φιλῶσαι μῆ μῆδ' αἰετῶν κησ' ἢ

EIDYLLION XXII.

scant. v. 3. sub imagine somnij de aureo pisce.

vanas hominum spes ac cupiditates venustissime depingit. Nam quum piscatores duo sub noctem ad capturam piscium domo exisset, ac in paupere tugurio ante mediam noctem vna dormirent, alter eorum somniat se grandem aureum piscem cepisse. Ingenti gaudio affectus iurat in somnis nunquam se amplius piscibus capiendis operam daturum, verum de aureo illo pisce, in ocio & luxu posthac suaviter visurum. Mane quum aureus ille piscis & spes ipsa auolasset, neque esset exper-

re.

PISCATORES.

Eidyllion XXII.

PAUPERITAS, ὁ Diophante, sola excitat ar-
res,
Ipsa laboris magistra est: neque enim dor-
mire

Viros operarios improba cura sinunt.

Et cum brevi noctis tempore quis accipit somnum,

Subito obtruncant instantes cura.

Piscium venatores vna duo cubabant senes,

Cum strauissent aridam algam sub tectili tugurio,

Inclinati ad parietem foliaceum, prope. v. apud ipsos.

Posita erant manuum exercitia, calathifoi,

Aridine, hami, & agolsa rexia, (labirinhi. i. nastæ,

Funiculi ex setis equinis sagena gibbosa, & vimines

Laquei, & pellis, & vestita super phalangas cymba,

Sub capite storea breuis vestes, pilea.

Hic erat piscatoribus omnis labor, hæc diuicie:

Nullus aliã habebat, nec canem; omnia hæc eximia (erat

Omnia eius venationis vñlebatur: paupertas, ipsi amica

Neque vllius aderat vicinus; verum undecunq. ad ipsã

Affictam osculam suaviter adnatabat mare.

Non dum medium cursum confecerat currus Luna,

recto vnde victitaret, nisi & ipse & vxor ac liberi fame perire velient: vel inuitus, & contra quam iurauerat in somnis, ad consuetos labores redire cogitur. ¶ Apparet Theocritum Agyptiis suis, apud quos fuit, hanc fabulam cecinisse: qui quum plerique essent piscatores, atque homines otio dediti, ad laborem non facile nisi inopia & necessitate perPELLI poterant: nec faciebant officium donec esset vnde victitarent.

Α Α Ι Ε Ξ.

Ειδύλλιον κβ.

AΠΕΝΙΑ Διόφαντε μόνα τὰς τέχνας ἐγεί-
ρει.
Αὐτὰ τῶ μόχθου διδασκαλός. οὐδὲ γὰρ θύ-
δειν

Αἰδρίσιν ῥατίνωσι κελκὰ παρέχοντι μέριμνα,

Κἀν ὀλίγον νυκτός τις ὄπι' ἄβυσσος ἔ' ὑπνοῦ,

Αἰφνίδιον δορυβόσσην ἐφιστάμεθα μηδὲ δόνημ.

Ἰχθύος ἀγροτύρες ὁμῶς ὄνο κείνο γέροντας

Σβῆσάμενοι βρύον αὖτον ὑπὸ πλεκτηῆς κελεύθωσι,

Κικλιόμενοι τοιχῶ τῶ φυλλίω ἐγύθει δὲ αὐτῶν

Κείτο τῶ τῶν χερσῶν ἀθλήματα, τῶ κελκίδισσι αἰῶ

Τοῖ κέλαμοι, τῶ γυμνασῶ, τῶ οἰκίοντα ἔ' ἡδῶ,

Ορμηταί, κῆρτοι, καὶ ἐν χροῖαν λαβύθωνδοι,

Μήρινδοι, κωὰς ἔ' γέρον δὲ ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος.

Νερόθεν τῶς κερδῶς φορμῶς βερεχὺς, εἰμῶτα, πῆλος

Οὗτος τῶς δῆιδσιν ὁ πάς πόνος, αἰετὸ ὁ πλεῖτος.

Οὐδὲ δὲ ὄ' χυτῶν εἶχ', ἢ κωμῶ πῶ τῶ ἀβλαστῶ

Πῶ τ' ἐδδοκεῖ τίνας ἀγρῶς πῶ τῶ σπῆν ἐπὶ, ερε.

Οὐδέ τις δ' ὄ' ἐν μέσσω γαίτων, παντῶ ἢ παρ' αὐτίκῃ

Οἰκίοντα καὶ ὑβόου τρυφερόν πορρῆν καὶ δάλασσα,

Οὐδὲ πῶ ἔ' μέσσω ἀφρόμον αἰνοῖ ἀμῶ, Σθαλαίως

Cum piscatores excitabat amicus labor: e palpebris autē
Sonnium excrucientes, hoc amicus suis incantabat carmen.

Aphalio.

Mementur an ico, omnes quicumque noctes dixerunt
Esate brevis esse, quando dāes longos affert lupinet.
I. n. n. innumera bilia vidi sōma, necdū tamē aurora est.
Nūquid deceptus sū? quid hoc rei est? morā noctes trahūt.

Hospes.

Aphalio, affusa pulch am estate non n. temptus
Sponte rranstic cur su suo sed somnum
Cura excruciens, longam ribi noctem efficit.

Aphalio.

Nūquid interpretari didicist somnia? nam bona vidi.
Non volo te mea visionis esse expertem,
Vt sicut piscium pradā, ita & somnia omnia dividamus.
Non enim vincetur ingenio ille optimus
Et somniorum index in quo mens est, qua doceat ipsum.
Nam alioqui & ocium est. Quid enim faciat aliquis
Iacens in folijs ad mare, neque dormiens
Facile in f. ondidibus? nam tychnum in Priganea
Semper pradā habere ferunt. Hosp. Dic mihi nobis
Visionem, & omnia narra tuo indica amico.

Aphalio.

Vespere ut obdormit in in marinis laboribus,
(Non erā multo cibo repleti, cum exnaremur ferō,
Si meministi, ventri parcebamus.) videbam me ipsū
In rupe conantem pisces capere. edēs autē obseruata
Piscō: ex arundine. v. suppenlam fallere quatiēba escā,
Et vntis ex grandibus apperui nam & in somnis
Omnis canis offam auguratur: sic & ego pisces.
Et ille quidem hamo adhaerebat, & fluebat sanguis.
Et arundinem tenebam curvatam a moru.
Mānus extendens, circa hoc animal inueni cortamam,
Quomodo mē in mē caperem piscem ex quo ferro.
Deinde & de vultu cogita, nūquid me punges? inquit
Et pūgeret & pūgeret, & pūgeret non fugerēt extēdit manū

Τοὺς δ' ἀλλεῖς ἤχρη φίλος πόνος. ἐμ βλεφάρον ἢ
Υπνον ἀπασά μιν σφαιτέρως φρεσὶν ἤρεδον ᾤδον.

Ασφολίων.

Υπνόν τε φίλε πάπτε ὅσι τὰς νύκτας ἔφασκον
Τὸ θέρεος μιν ᾤδον, ὅτι τὰ μάλιστα μακρὰ φέρε Ζεὺς.
Ἡδὴ μωρὸν ἐπὶ δὸν ὀνειρεται. καὶ δὲ πῶ αἰεί.
Μὴ λαδόμεν, τί τὸ χεῖμα; χεῖρον δ' ἐμ νύκτας ἔχοντε.
Εἶνος.

Ασφολίων μέμφη τὸ κελεύθρον θερος ἐγδ ὁ κμαρὸς
Αὐτομῆτως παρῆρα τὸν ἐόν δρόμον, ὁμοῖα τὸν ὑπνον
Α φροντίς καὶ πλοῖσα μακρ ἢ τὰς νύκτας ποιεῖ τιν.

Ασφολίων

Ἄρ' εὐχθεὶς κρίνειν περ' ἀνύπνια; χρεῖται γδ εἶδον.
Οὐ σε θέλω πῶ μὴ φιλοταξιατος ἡμῶ ἀλλοθῶν
Ὡς ἐγὼ τὰν ἀχρη, τῶν εἰσχετα πῶτα μαρξῶν.
Οὐ γδ νικηξῆ κτ' τὴν νόον ἔστ' ἀρετος
Ἔστιν ὀνειρε κρίτης ὁ δὲ λαδόμενος ἔστ' ἀρετος.
Ἄλλως κὲ χολή ἔστι, τί γδ ποιεῖν αἰ εἰχοί τις
Κεῖμαρος ἐν φύλλοις ποτὶ κόματε, μηδὲ κεθεύδαμ
Ἀσφολίος ἐν ρά μιν, τὸ κὲ λύχλιον ἐν Ἄρυταρῶν
Φαντὶ γδ ἀν ἀχρη τὸ δ' ἔχιν. Ε. ἄγε μὴ ποτέ τυκτῆς
Ὅφιν, πῶτα τῶ ἢ λέγων μιν ἰσον ἐπαίρα,

Ασφολίων.

Δελινὸν ὡς κεθεύδαρον ἐν εἰδησίῃσι τὸ νοσεῖν,
(Οὐκ ἐμ μὲν ποῦσετος, ἐπει δ' ἐπιπυῖτες ἐν ἀρα.
Ἐμῆ μιν, τὰς γαστρὸς ἐφειδδόμεθ') εἶδον εἰμα τὸν
Ἐν πέτρα μιν αἰώτα. κεθεύδαρος ἢ δὲ κδον
Ἰχθύας ἐκ κελεύθρον ἢ πλοῖον κεθεύδαρον ἐδωδῶν.
Καί τις τῶν πρᾶφρα τὸν ἀρέξατο κὲ γδ ἐν ὑπνοῖς
Πᾶσα κῶαν ἀρτως μιν τεύεται ἰχθύα κὲ γδ.
Χ' ὡ μὴ τῶν κέσμα ποτὶ φύτο κὲ βέεν ἀμα.
Τὸν κελεύθρον δ' ὡ τῶ κινῆμα τὸς ἀχρη κὲ γδ.
Τὸ χερε τεινόμενος, ἀπὲ κινῆμα τὸς ἀχρη κὲ γδ.
Πῶς μὴ ἐμ μέγα ἰχθυὺ ἀφωροτέροις τὸς ἀχρη.
Ἔδ' ὑπομινῆσαι τὸν πρᾶμματος, ἀρ' ἐμ νύχτας
Καὶ γύξη χαλεπὸς κὲ εἰ φέροντος ἔτειν.

Κ

Videō me confecisse certamen: atraxi aureum piscem,
 Undique ex auro compositum: metus iam me tenebat,
 Ne forte Nepruno dilectus esset piscis,
 Aut forte cerulea thesaurus Amphitrites.
 Placide .v. ego ipsum ab hamo solui,
 Ne hamo ex ore aurum adhereret;
 Et illum funiculis traxit in terram, (pedem)
 Ac iuravi me posthac in mari non amplius positurū esse
 Sed in terra mansururū, & auro dominaturum.
 Hac me excitarunt: tu .v. hospes ad id quod restat intende
 Mentem, nam iuramentum timeo quod iuravi. (piscem
 Host. At tu ne verearis: non enim iurasti: nam neque
 Aureū vidisti, aut nati⁹ es, tales aut visiones similes sūt
 Nā si vigeās, nec dormies, tu loca illa perquiras, (medacys
 Tu mē spes somniorum carneum piscem requireret,
 Ne tu moriaris fame licet in amnis sonijs. h. aurū sōniās.

DECLARATIO

Pugnam inter Pollucem & Amycū Bebryciorum
 principem cōmēmorat. Amycus, cum robore corporis
 & arte pugilū superaret omnes, crudelē m tulit
 legem: Ne quis hospes qui ea loca adisset, inde dif-
 GEMINI' Eydylion, XXI'II

Hymno celebramus Iovis agiochi Ledaeque filios,
 Castorē & terribilē Pollucē in certamine pugilū
 Cū manus cincti medys bubulis toru, i. castris.
 Cantimus bis tēque masculos filios
 Filia Thestij (i. Ledae) Lacedaemonios geminos fratres.
 Hominum servatores in acie nouacula iam existentium.
 Et equorum turbatorum in cruento hominum caenis
 Et nauium, quae occidentia, & calo orientia
 Astra implorantes in grates incidunt veterum flatus
 Qui à puppi ipsarum extollente ingentem undam,
 Aut etiam à proa, aut unde cuique libet ventorum;

Ἦνυσ' ἰδὼν τὸν ἀεθλοῦ ἀνήλωσσε χύσον ἰχθύος,
 Πάντα τῷ χρυσοῦ πεπνυγασμένον, εἴ γε ἢ δεῖμα
 Μήτι Πρασόδαον πέλοι πεφίλαλλος ἰχθύς,
 Ἡ τὰ γὰρ τὰς γλυκύνῃς κειμήλιον ἀμφίτριτες.
 Ἡρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼ ἐν τῷ γυμνασμίῃ ἔπεισται,
 Μύποτε τὸ στόματος τῷ γυμνασμίῃ χρυσὸν ἔχουσιν.
 Καὶ τὸν ἄλλο περὶ τῆσι κειμήλιον ἠπείρου.
 Ὀμωσα δ' ἐκέτι λαίπρον ἔσθ' ἀγροῦ πόδα θεῖον.
 Ἀλλὰ μῦθον ἔπι γὰρ καὶ τῷ χρυσοῦ βασιλεύειν.
 Ταῦτά με καξήχθη τὸ δ' ἴδ' ἔνε λαίπρον ἔπεισται
 Τὰ γυμνασμίῃ ἔσθ' ἐγὼ τὸν ἐπὶ μοσσι τερβῶ
 Ἔτι καὶ σὺ γὰρ καὶ τῆσι κειμήλιον ἀπείρου.
 Χύσον εἶδες ἢ εἰς ἴσσην ἢ ἴσσην ἴσσην.
 Εἰ δ' ἴσσην, ἐκείνων τὴν τὰ χωρία ταῦτα μεταδίδεις.
 Ἐλπίς ἴσσην ἴσσην ἴσσην τὸν σὺ μινον ἰχθύον.
 Μὴ σὺ θαυτὸς κειμήλιον, καὶ τῷ χρυσοῦ ἴσσην ἴσσην.

EIDYLLII XXIII

cederet; quin prius secum castra decertaret. At cū
 ita multos hospites interfecisset, tandem & Pollu-
 cem, qui cum Argonautis eō venerat, secum decer-
 tare cogit, à quo victus, & occisus est.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ. Εἰδύλιον κγ.
YΜνέομαι Διὸς καὶ τῆς ἀγροῦ χυσοῦ ἰχθύος,
 Κεῖρας καὶ φασγῶν Πολυδάμαντος πύξ' ἐρεθίζον,
 Κεῖρας ἔπι δὲ ζῶντα μέσσοι βόκοισιν ἴσσην.
 Τμνέομαι καὶ δὲ καὶ τὸ πείτην ἀσπὶν τεκνέ.
 Κεῖρας Θεστιάδης, Λακεδαίμονίης δὲ ἀδελφῆς
 Ἀνδροπίων πωτῆρας ἔπι ζυγοῦ ἴσσην ἴσσην,
 Ἰσσην δ' ἀμφοτέρων τεραστῶν καθ' ὀμίλοντα
 Νεῦν δ' ἀδ' ἴσσην καὶ ἴσσην ἴσσην ἴσσην.
 Ἀσπὶν βελάζοντα καὶ τοῖς ἐνέκυρσιν ἀήπειρος.
 Οἱ δ' ἴσσην καὶ ἴσσην ἀήπειρος μέγα κέλευθον
 Ἰσσην καὶ ἴσσην ἴσσην, ἢ ἴσσην ἴσσην ἴσσην.

In caenam navem insuderunt, ruperuntque latera
 Vtraque, pendent autem cum velo instrumenta omnia,
 Temere di frupta pluribus, v. e. caelo imber
 Sid nocte subsequens: cum fremitu resonat amplum mare
 Pulsatum ventorumque flatibus & valida grandine.
 Attamen vos etiam ex profundo retrahitis naues
 Vna cum ipsis navis qui se morituros esse putabam:
 Scatim, v. Veni desinunt, & mitis tranquillitas oritur
 Per mare, nebulaque diffugere alia alio.
 Et rursum apparet vrsa, atq; inter medios asinos obscurū
 Praesepe, significans ad nauigationem serena omnia.
 O ambo mortalibus auxiliatores, o amici ambo,
 Equites, citharistes, pugiles, cantores.
 Vtrum de Castore prius an de Polluce incipiam canere?
 Vrosque hymno celebrans, de Polluce prius canam.
 Ipsa quidem cum effugisset petras in unum concurrētes
 Argos, & ninosi seauum os Ponti,
 Ad Berycas peruenit, Deorū charos liberos vehens, i. he-
 Ibi unam multi per scalam, ex vrisque (roas.
 Navis pariteribus viri descendebant, ex naue Iasonia.
 Egressi autem in litus profundū, & vrosam maris ora,
 Toros sternebant: & casta qua ad ignē ponerēt, mansib. ver-
 Castor. a. eques, & fuscus Pollux, (fabant.
 Ambo in solitudine vagabamur, deerrantes a socijs.
 Iuenerunt fontem perennem sum ardua rupe,
 Plenum pura aqua atque infra
 Alij fontes crystallo & argento similes erant,
 Ex imo fundo scaturientes. sublimes a. propē nata erant
 Populique, platanique & frondosa cypressi, (cade,
 Floresque odoriferi, grauium opus hirtis apiculis,
 Que sub finem veris vident in pratis.
 Ibi vir immanis sedem habens sub dio manebat.
 Sanius aspectu, cui duri castibus aures erant si asae:
 Pectus eminebat: tendū instar globi, & latum dorsum,
 Carne ferrea, quasi malleis fabricatus instar colossi.

Εἰς κείλαν ἔρριψαν, αἰέριον δ' ἄρα τοῖχους
 Ἀμφότερους κρέμαται ἢ σὺν ἴστω ἀμύμα πᾶσι,
 Εἰμὲν ἀποκλαδένται πολλοὺς δ' ἔξ ἕρην ὄμβρος
 Νυκτὸς ἐφερπύσας. παταγῶν δ' ὕρεια θαλάσσης,
 Κομπομένη πηϊϊάς τε καὶ ἀρρηκτοῖσι χαλάζης.
 Ἀλλ' ἔμπης ὑμεῖς τε καὶ ἐν βυσσὶ ἔλκετε νᾶας
 Αὐτοῖσιν νωπιισὶν ὀλομῶδες θανάδει.
 Αἰῖα δ' ἄπο ἡρόν' ἀνέμοι, λιπαρὸν ἢ γαλίνα
 Ἀμπέλαρος νεφέλαι ἢ δειδραμον ὄχουδισ ὄχμα.
 Ἐκ δ' ἀμύμα τ' ἐφανήσασιν, ὄκων τ' αἰὲν μέσσοι ἀμειυρή
 Φάτιν, σημεύουσα τὰ πρὸς πλόον διδία πᾶσι.
 Ω ἀμφω θνατοῖσι βυθόσι, ὦ φίλοι ἀμφω,
 Ἰπῶνες, κιδαιρεσί, ἀεθλητήρες, αἰοῖδ' ἰ.
 Κάστωρ ἢ πρὸς τοῦ Πολυδύκτου ἀρχομ' ἀείδειν:
 Ἀμφότερους ὑμῶν, Πολυδύκτα πρὸς τὸν αἰῖσω.
 Ἡ μὲν ἄρα πρὸς φουρῶσα πᾶστας εἰς ἐν ξυμῖστας
 Ἀρῶν καὶ νιφόεντος ἀτερτηρὸν σῶμα πόντου,
 Βέβρυχας εἰσάφεινε, δειῶν φίλα τέκνα ἐξ ἑρῶισα.
 Ἐνθα μᾶς πολλοὶ καὶ κλημάς ἀμοστέρον ἔκ
 Τοίχων ἀνδρῶν ἔβανον Ἰησονίης ἀπὸ νῆος.
 Ἐκείνους δ' ὄπι θῖνα βαδύν, καὶ ἰσπῶμεν ἀκτῶν,
 Εὐκᾶς τ' ἐσπῶντε πυρεῖά τε χερσὶν ἐνέμων.
 Κάστωρ δ' αἰολόπυλος, ὦ τ' αἰνώτος Πολυδύκτες
 Ἀμφω ἐρημάξουσιν ἀπὸ πλάγχθ' ἔταξον.
 Παντοῖω δ' ἐν ὄρει θηδύμῶσι ἄγειον ὕλων,
 Ἐθρον αἰένωτον καὶ ἀν ὑπὸ λισσῶσι πέτρῃ
 Ὑδατι πεπλυθῆσαν ἀκκῆρῶτα. αἰ δ' ὑπερέρθεν
 Ἀλλὰ κρυσεῖλα ἢ δ' ἀγῶρων ἰσδαίλωντο
 Ἐκ βυσσὸς ὕψηλῃ ἢ πεφύλασσι ἀρχοῖσι πεῦκῃ.
 Ἀδύκῃ τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρῆκαμοι κυπέλωσι,
 Ἀνθεα τ' ἀνὰ θηλασίαις φίλα ἔργα μέλαινας,
 Οἶσ' ἔαρος λήγοντος ὄπι βραῖες ἀν λειμῶνας
 Ἐθθα δ' ἀπὸ ὑπερβολῆς ἐνήμῶρος ἐνδίασας,
 Δεινὸς ἰδῆν, σκληρῶσι τεθλασμένους ἕα τα πυρμαῖς:
 Σπήθει δ' ἔσφ' ἔσφοτο πελώρια, καὶ πλατῦ νῶτον.
 Σαρκῆσι δ' αἰετῶν σφουρήματα εἰς κολοσσῶς.

In validū a. brachijs musculi sub summo humero
 Extrabant, seu scopuli rotundi, quos voluens
 Torrens fluvius magni circumpoliuit gurgicibus.
 A dorso. v. & collo pendebat
 Pellu leonis, ab extremis sustensa pedibus.
 Eū Pollux in certamine pugiliū victor prior alloqueba-
 Pollux. (tur:
 Salve hospes quicūq; es, quinā sūt homines quorū hic est
 Amycus. (locus?
 Quomodo saluus sim, cum videā homines, quos nūquam
 Pollux. (vidi?
 Bono animo sis: neq; iniustus, neque ex iniusto natus te vi-
 Amycus. (dere exist. ma.
 Bono sum animo: neque a te hoc me discere oportet.
 Pollux.
 Ferox es, & ad omnia iracundus, & superbus.
 Amycus.
 Talis sū qualē me vides: attamē tuā nō calco. s. terram.
 Pollux.
 Venias. & dona adeptus hospitalia, rursus domū redeas.
 Amycus.
 Neque tu me hospitio accipias: quia que a me accipieda, ea
 Pollux. (non sum in propri.
 Age o bone, an non concedes de hac aqua hibeis?
 Amycus.
 Scies, cum tibi sitis remissa labra cruciabis,
 Pollux.
 Argento, aut qua sis merces, dicas, qua tibi persuadeam?
 Amycus.
 Unus cōtra unū manus atolle, adversus virum consistens
 Pugil, aut etiam pedibus figens crur: oculos. v. reitor
 Pugilicē intendens, vestra ne parvito arri.
 Pollux.
 Quis ille est cum quo manibus & meis cōstigā cestibus?
 Amycus.
 Propē vides: non imbellis existens vocabitur pugil.

Εν ὅμιλλαις στεφοῖσι βραχίονα ἀκρον ἔω' ἄμω
 Ἐστιασται, ἠὲ τε πῆξαι ὀλοὸν ἔσχατο, ὡς τε κωλιν δῶν
 Χειμαρρῆς ποταμὸς μετὰ λαγῶν ἰσχυρῶν ἐστὶ δῶν.
 Αὐτὰρ ἔπειθ' ἐν αὐτοῖσι καὶ ἀκρον ἐκπαρῆτο
 Ἀκρων δ' ἔρμα λεόντιος ἀσημειῖον ἐκ ποδῶν.
 Τὸν ἄρ' ἔτερος ἰσχυρῶν ἀείδ' ἑσθ' ἑσθ' Πολυδέυκην·
 Πολυδέυκην
 Χαῖρε ξείν', ὅσ' ἐστί. τίνας βροτοῖσιν ὄνθ' ἔχει χεῖρες;
 Ἀμικος
 Χαίρε πῶς ὅτε τ' ἀδρας ἔσθ' ἑσθ' μή ποτ' ὀπωπαι;
 Πολυδέυκην
 Θάρσ' μητ' ἀδίκης μητ'. ἔξ ἀδίκων φάθ' ἰσχυρῶν
 Ἀμικος.
 Θάρσ' ἔω' καὶ ἐν σὺν με δὶ δασυκλάτῃ τὸ δ' ἔορμαι.
 Πολυδέυκην.
 Ἀγχιος εἰ, πῶς εἰ πάντα παλίγκροτος ἢ ἑσθ' ὀπίκην.
 Ἀμικος
 Τοῖός δ' οἶος ὄρα. τῆς σῆς γὰρ κερὶ ἐκ ὀπίκην.
 Πολυδέυκην.
 Ἐλδοῖς καὶ ξενίῳ γε τυχαῖν πάλιν ἴκησθ' ἰσχυρῶν.
 Ἀμικος.
 Μῆτε σὺ με ξείνιζε, τίτ' ἔξέμαδ' ἐν σὺ ἐτοίμω.
 Πολυδέυκην.
 Δαυμόνι, ἔσθ' ἄν πῆξαι πῆξαι ἰσχυρῶν σὺ γὰρ δοίης;
 Ἀμικος.
 Γνώσται, εἴ σου δὲ φος ἀεικέλ' ἔχει χεῖρα τέρεσθ'
 Πολυδέυκην.
 Ἀργυρῶν ἢ τίς ὁ μωδὸς ἔρεσθ', ἢ λέν σέ τί σοι μωδῶ.
 Ἀμικος.
 Εἴς ἐνὶ χεῖρας ἀειρον, ἐναντίος ἀδραῖ πατασῶν
 Πυγμαχῶν, ἢ καὶ ποσσὶ δένων σπέλος, ὀμμηται δὲ ἔραδ' ἔραδ'
 Πῶς διατενὰ μωδῶν, σπετέρης μὴ φείδεο τέχνης.
 Πολυδέυκην.
 Τὴς γὰρ ὄρω χεῖρας καὶ ἔμοδος σπερείσῃ ἰσχυρῶν
 Ἀμικος
 Ἐχθὺς ὄρα. ἢ γυῖνες ἐὼν κηλύσθ' ὁ πύκτας.
 Κ. 114

Pollux.

An & premium adest pro quo decertabimus ambos?

Amicus.

Tuus ego, tu. v. meus vocaber e, si praualeam,

Pollux.

Animum rubri-cristatarum talia sunt praedia.

Amicus.

Sive anibus similes, sive leonibus

Simus, non aliud certabimus ob premium.

Dixit sane Amicus, & caua concha accepta insouit.

Tunc celeriter contenerunt sub umbrosam platanum,

Concha, inflata, Beryce: super comam aleucos.

Sic & heros abiens euocauit omnes

Magnesia e nau praestans in pugna Castor.

Illi: & iter eam spiritum muniti sicut bubulis

Manus, & circum membra innoxissent longa lora,

In melium congressi sunt, eadem sibi mutuo struantes,

Ibi magnus ipsis labor annitentibus fuit,

Uter post tergum acciperet lumen solis:

Sed sol. nra virum ingeret ante uertisti, o Pollux.

Feriebatur. u. Solis rad'is totus Amicos uultus.

At ipse animo iratus, pergebat ultra,

Manibus idem diriges. huius ante summa per cussit gena

Tyndarides irruentis, comotus est aut magis quam antea,

Pugnansq; concituit: & malum in cubebat, inclinans se

In terram. Beryces. v. acclamabant, ex altera. a parte

Heros fortem Pollucem confirmabant,

M euenies ne quo modo ipsum obruens superaret

In loco angusto vir Turyo (Terræ filio) similis.

At ille hinc & inde instans Iouis filius, (leuat

Ambabus manibus laniabat alternis, & ab imperio cobi-

Filium Nepruni, quanius immanem existentem.

At ille stabat plagis ebrius, & expuebat sanguinem

Oruentium: principes. v. omnes exclamauerunt,

Ut ulcera dira uiderunt circa os & gena:

Ocelli. v. in tumido uuln arctiores subant.

Πολυδεύκης.

Η κ' αέθλον επίμων εφ' α' δηλαστομ' αμειω;

Αμικος.

Σός μφ' εγώ, σού δ' εμός κεκλήσται, εϊ κε κρατύπω.

Πολυδεύκης

Ορνίχων φοινικολόφαν τοιοίδε κωδιμοί.

Αμικος.

Εϊτ' ουδ' ορνίχασιν εοικότες εϊτε λεοσι.

Τεινόμεν' εϊ δ' αμφο γα μαχασόμεν' επ' α' εθλω.

Η δ' Αμικος, κ' κεχλον ελαν μνησται το κοίλον.

Οϊ δ' θοός σιμμεγερθεν υπό σκιερας πλατανίστου.

Κόχλω φουσιθντος, α' εϊ βίβρυκες κομόαντες.

Ως δ' αύτως ιών εκάλεσται το παντας

Μαγνήασι: δαπό ναός υαείροχος εν δαυ Κάστω.

Οϊ δ', επει ουδ' απείρασιν εκερτυώαντο βοείασι

Χείρας, κει' αει γηα μακρός ειλίξαν ιμάντων.

Ες μέσσην σιμάχον, φόνον δημάλοσι πνέοντες.

Ενθα πολύς σφισι μόχος επειρόνοισιν ετύχθη.

Οπισότερος κ' νώτα λάβη φάως ηελίοιο.

Ακ' ιδρύμ μίγαν αύδρα παρήλυδες α' Πολυδεύκης.

Βάλλετο δ' ακτίναςιν ήπων Αμικοιο κερύσων.

Αυταρ ογ' εν θυμω κερύσωνος ιετο κερύσων.

Χερσϊ πτυσάωμος: α' δ' ακρον τυχε γήραον

Τυωδαρίδης επρόντες, ορίνθη δ' πλέον η σφιν,

Συν δ' μάχαν ετίναξεν, πολός δ' επίκειτο ναυδοκός.

Ες γάμω. Βίβρυκες δ' επαύτεον εκ δ' επέρσθεν

Ηερος κρατερόν Πολυδεύκεια δαρσώεσκον,

Δειδιότες μη πως μιν επικρέτες δαμύσφς

Χώρφ ενι σφινδ' Ιετυφ' εναλίγμοσ αήρ.

Ητοι ογ' ενθα κ' ενθα παριστέμυκος Δεός υδός

Αμφοτέρωσιν αμωσεν αμωσας ες εχθε δ' ερμύσ.

Πάσθα Ποσφδείωνος υαφ' ελάδον κερύσωντα.

Εση δ' σκληράς μεθ' υων, εκ δ' επύσεν αμω

Φρίνιον οι δ' αμα πάντες αβισήες κηλαθισων.

Ως εδδν ελκεα λυγρ' αει σόμετε γναθμοός τα.

Ομματα δ' εδδισων τοις απεσείνητε κερύσωντα.

Illū quidē Princeps conturbabat frustra manus protēdēs
 Vndique verūm cū in ipsam deficeret, sensit,
 Suxta mediū nastum inter supercilia impēgit istum,
 Totamque avulsit frontem usque ad os, ac ille saucius
 Supinus in foliū tumentibus excessus iacuit.
 Ibi pugna aspera iterū exortata est, ut se iterū erexisset.
 Nam mutuo se vulnerabant duris cedentes castibus.
 At in pectus manus iactabat & extra
 Cervicem princeps Berycium: sed indignis plagis
 Totam faciem fūdabat iniectus Pollux.
 Caro autem sudore subsidebat, & è magro
 Viro mox parvus factus est. At ille, I.P. firmiora membra
 Laborem sustinens ferebat, & colore fiebat melior.
 Quomodo tandem Ioius filius voracem virum sustulit,
 Dic Dea: tu enim nosti: ego, v. aliorum interpres,
 Loquar sicut tu vis, & ut tibi gratum est.
 Scilicet ille magnum aliq̄d opus facere cupiens,
 Sinistra sinistram Pollucis apprehendit manum,
 Obliquus ab istu declinans, altera, v. subiens
 Dextro extulit à latere latam manum.
 Et fortè affecutus lassisset Amyceorum regem,
 Verūm ille elabebatur capite: & in super furci manu
 Percussit sub leuim tempus, & inuasi humerum:
 Effusus, a. est statim ater sanguis exhianti tempore.
 Sinistra, v. percussit os, crebrique increpauerunt dentes:
 Semper acriore pugnorum crebra ingeminatione ladebat,
 Donec contudit genas: totus, v. stratus humi (faciem,
 Iacebat exanimis, & porrigebat, pugna remittens,
 Ambas simul manus, quoniam morti proximus erat.
 Huic quidem, licet victor, indignum tibi fecisti
 O Pugil Pollux: iuravit autem tibi magnum iusurandū,
 Patrem suum Neptunum è mari inuocans,
 Quod nunquam amplius hospitibus volens molestus foret.
 Et tu quidē o Princeps iam mihi hymno celebratus es.
 Te quoque o Castor canam, (cate,
 Tyndarida, celerissime eques, bellator, areo thorace lori-

Τὸν μὲν ἀεὶ ἐπέεσσιν ἐπέστα χερσὶ ποροδαιμὸς
 Παιτοδεν, ἀγ' ὅτε δὴ μιν ἀμυχανέοι' ἐβόησε.
 Μίαισας βένος ὑπάρθε καὶ ὄφρος ἦλασσε πυγμαίῳ,
 Πάνδ' ἀπέσσυρμα πωπὸν ἐς ὄρεον αὐταρ ὁπλαγαίῳ,
 Τπίσος ἐν φύλλοισι τεταρόσιν ἔξετανύθη
 Ἐνθα μάχῃ δρημαῖα πάλιν ἤλυετ' ὀρθωθέντες.
 Ἀκάλυτος δ' ὄλεπον σερραῖς θεινοῦντες ἰμφόν.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς σιδῶς τε καὶ ἔξω χείρας ἐνάμα
 Αὐχένος ἀρχαῖος Βεδρυκῶν ὁ δ' ἀεικίσι πλάγῃς
 Πᾶν συμφορῆς πρὸς ἄσπον ἀίχματος ἐπελυδύκει.
 Σάφης δ' αὖ μὲν ἰδρωτὶ σωρίζανον ἐκ μεγάλης ᾗ
 Αἰψ' ὀλίγος ἤλυε' ἀέρος ὁ δ' αἰεὶ μέσσονα γῆρα
 Ἀπτόμενος φορέεσκε σπονδῶν καὶ χροσὶ ἀμείνων.
 Πῶς γὰρ δὴ αἰὸς ὑὸς ἀδηνάρον αἰδρα κατέλειπε,
 Εἶπε θεῶ, συ γὰρ οἶδα. ἦ γὰρ δ' ἐπέεσσιν ὑποφίτης
 Φεγγέροισι ὡς ἐδέχεις σπυγὸς ὀππῶς τοι φίλον αὐτῆ.
 Ἡ τοι ὄγε βέβημι πὶ λιλαίομενος μέγῃ ἔργον,
 Σιγαῖ μὲν σκαλιῷ Πολυδεύκειος ἔλλαβε χεῖρας
 Δοχμὸς δ' ὀπ' ἀποβολῆς κλινθεῖς ἔτερε δ' ὄπ' ἄμνων,
 Δοξίτερης ἠέλειεν ἀπὲρ λοχόνος πλατυγῆον.
 Καὶ κατὰ τῶν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίαν βασιλῆα,
 Ἀλλ' ὄγ' ἔπεξε ἀνέδου κεφαλῆ' σιβαρῆ δ' ἀεὶ χεῖρ
 Πλάξεν ἰσθμὸν σκαμὸν κρόταφον καὶ ἰπέμπεσεν ὄμω.
 Ἐν δ' ἤλυθ' ἡ μέλαινα ἄμα θῶος κρεταίφωι: χείροντος,
 Ἀμῆν ᾗ σῶμα τυφὸς πυκνοὶ δ' ἀεὶ ἔβησαν ὀδόντες.
 Αἰεὶ δ' ὄξυτέρω πτύλω δαλείτο πρὸς ὀππῶν
 Μέγῃ σπυλλοίησε παρήϊα πῶς δ' ὄπ' ἄμνων
 Κεῖτ' ἀμοφοθνήων, καὶ ἀήχεθε νεῖκος ἀπαιδῶν,
 Ἀμφοτέρως ἄμα χείρας, ἐπὶ θομῆτος γέδν' ἦεν.
 Τὸν μὲν ἀεὶ κρατέων ἄρ, ἀτάσταλον καὶ εἰ ἔρεξας
 Ὁ πύκτα Πολυδεύκης ὄμωσσε δέ τοι μέγαν ὄρκον
 Ὁν πατέρ' ἐκ πόντου Προσδάωνα κικλήσκων,
 Μήπῃ' ἐπιξείνοισιν ἐκὼν ἀκίηρος ἴσσεσται.
 Καὶ σὺ μὲν ὕμνησά μοι ἀεὶ σέ δ' ἐκείσορ ἀεί-
 σσω
 Τιμδα εἶδεν, ταχύ πολε, ὄρουστέ χαλκιοδαιράλξ.

Continet monomachiā Castoris & Lyncei: cuius certaminis hæc causa fuit: Castor & Pollux raperunt filias Leucippi, Phæben ac Talayram, Lynceo & Idæ filiabus desponsatas. Sponsi eas bello repetuerunt, in quo bello Castor à Lynceo occisus

Duo Iouis filij raptas abducebant,
Dnas Leucippi filias, verum hos duos
Celeriter persequébantur duo fratres, filij Aphareï,
Sponsi futuri Lynceus, & robustus Idas.
Verum vi ad tumultum peruenierunt mortui Aphareï:
E' curribus simul omnes congressi sunt,
Hæstis & cæcis muniti sunt s.
Lynceus autem dixit è zalea aliè succlamans:
Infelices, cur pugnam appetitis? Quid propter sponsas
Alienas molesti estis, & stricti sunt in manibus enses?
Nobis certè Leucippus suas dissondit filias
Has lōgè prioribus: nobis hæc nuptiæ iuramēto confirmata
Vosque non decemer in alienos rotas, (simi:
Bonèsq; & mulos, & alienos opes irruentes
Virum perueritistis, & nuptias furati estis muneribus:
Certe sæpe vobis coram amboibus
Ipse ego hæc dixi, etsi non verbosus sim:
Viri amici, non ita principes decet
Ducere uxores quibus sponsi iam sunt parati.
Lata est Sparta, lata equestris Elys,
Et Arcadia pecorosa, & ciuitates Achiuorum,
Messeneque & Argos, & tota Sisyphïa ora naricima.
Vbi puellæ sub parentum suorum cura aluntur
Multæ, neque decora forma carentes, neque ingenis.
Ex illis facile erit vobis ducere quæsiungue volueritis.
Nam boni multi volent socii esse:
Vos autem inter omnes excellentes Heroes estis,
Eo patres vestri, & à matribus omnes parentum genitus

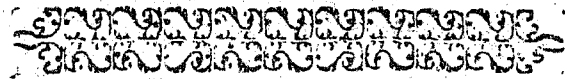
occisus est, & Pollux Lyncea interemir, fuissetque & ipse ab Ida interfectus nisi Iupiter id fulmine prohibuisset. Sic referuntur hæc ab Ouidio, in fine quinti Fastorum. Theocritus hic aliter narrat. ait enim Lyncea à Castore occisam, & Idam fulmine à Ioue interfectam.

Τὸ μὲν αἰετοπαῖξαι τὴν δ' ἴω σφετέτω Διὸς υἱῶ
Δοιὰς Ἀδωνί ποιο χάρας· δειῶ δ' ἄρα τῶ γε
Ἐστυμῶος ἐδ' ἄγων ἀδελφῶν, ἢ Ἀφάρηος,
Γαμῶσθ' μακρογάμων, Ἀυγχεῖος κ' ὀκκαρτερός Ἰδασ.
Ἄλ' ὅτι τιμῶν ἰκάνον δ' ὀφειδ' ἄφ' Ἀφάρηος,
Ἐκ δ' ἴφρον ἄμ' αὖ πάντες ἐπ' ἀγκυλοισιν ὄρουσαν.
Ἐρχεσι καὶ κἀλοισι βαρυνόμενοι στικέσασθε
Ἀυγχεῖος δ' αὖ μετέπειπ' ἴσ' ἐν κόρυθος μίγ' αὐσάσθε
Ἰδαμόνοιοι, τί μὲν χις ἰμεῖρετε; πῶς δ' ὄπι νύμφαις
Ἀλλοτρίαις χαλποῖ, γυμναῖ δ' ἐν χερσὶ μείχεραις.
Ἡμῖν τοι Ἀδωνί πάρος ἴσ' ἐδ' ἄσθε δύχα τας
Τὰς δὲ πάλυ ποστέροισ' ἀμῖν γάμος σάτ' ἐν ὄρκῳ
Ἰμεῖς δ' ἔχ' ἔχ' κῶσμον, ἐπ' ὀμοστέροισ' ἰχέσασθε,
Βασί κ' ἡμῶνοιοι, καὶ ὀμοστέροισ' κτεάτεσθιν,
Ἀνδρα παρ' ἐπ' ἴσ' ἴσ' γάμον δ' ἐκλέψατε δάροισ.
Ἡμῖν πολλὰ κ' ὕμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
Ἀντὸς ἐγὼ τὰ δ' εἰπα, καὶ ἔ' πολὺ μῦθος ἐὼν σφ'·
Ὅκ' ἔ' τω φίλοι ἀνδρες ἀρεσθήσασθιν ἔοικε
Μνησεύειν ὄμοσθους ἄς νυμφίαι ἦδη ἐτοῖμοι·
Πολλὰ τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἰπώλατος Ἀλίας
Ἀρχαῖα τ' ὀμοσθους, Ἀγαθὴν τε πολίεδρα,
Μεσσηνία τε καὶ Ἀργὸς, ἀπασά τε Σισυφίς ἀκτιῶν
Ἐνδρα κἀρα τολέσασθιν ἴσ' ὀμοστέροισι τρέφοντα
Μυρία, ἔτε οὐκ ὄπι δ' ἐσθ' ἔτε νόοιο·
Τὰν ὀμοσθους ὕμιν ὄπι ἔιν αὖ κ' ἐδ' ἄλητε.
Ὡς ἀγαθοῖς πο' ἴσ' βέλοιστο με πένθεροισ' ἔσθ'.
Ἰμεῖς δ' ἐν πάλυ τας ἰ δ' ἀκρῖται ἰσθ' ἔσθ'.
Καὶ πατέρας κ' ἀπασθ' ἄπασθ' πατράδων ἄμ' αὖ

Verum amici has fini. e ad finem procedere
 Nobis nuptias: vobis alias excogeticimus omnes.
 (Dicebant talia multis: ea v. in humidis fluctus abijt
 Ulatu venit auforem, neque gratia secuta est sermone.)
 Vos enim immiter & favi. Sed etiam nunc (est.)
 Obtemperate: ambo enim nobis fratres parrueles ex patre
 Sin. a. vobis animus bellum cupit, & san. v. nunc oportet
 Pr alio ancipiti conserto, odia dirimere:
 Idas quidem, & consanguineus meus fortis Pollix,
 Manus inimicos continebunt a pugna:
 Nos duo. v. ego L. & Castor, prelio decertabimus,
 Minores natu existentes: neque parentibus nimis luctum
 Noftris relinuemus. satis est mortuus una ex domo
 Vniu. verum alij kmey amicos letitia efficiunt,
 Sporfi pro mortuis, dicent autem virgines
 Hæcæ. modico malo par est magnum disidiu dirimere.
 Dixit. ea. v. Deus non irrita facturus erat.
 Illi etiam ab humeris in terram arma deponebant,
 Qui etate præstabat: nec v. Lynceus in medium processit,
 Quærens forrens hastam sub arbe summo scuit.
 Eodem modo & Castor quærebatur hasta cuspidem
 Fori. virique v. crista in cono galeæ nitabant.
 Hastas quidem primum dirigenes laborant
 Sicubi alter in alterius corpore partem aliquam nudam vide-
 Verum extremitates, priusquam quæquam lassissent. (rot.)
 Hastarum frangebantur, cum in duris scuitis fixæ essent.
 Illi v. enses e vaginis stringentes, rursus eadem
 Sibi mucro struebant, neque v. illa pugna remissio fiebat.
 Mutuum in scutum latum, & comantem galeam
 Castor, multum etiam percussit acerbis oculis Lynceus
 Illius scutum, rubram v. ad cristam usque gladii acies peruenit.
 Huius quidem summam mutilavit manum in iuuo genis
 Acutum enses ferentis cedens pede Castor
 Sinistro. ille v. ictu abiecit enses, & statim ad fugientem
 Incebat: cur ad patris sepulchrum, ubi foris Idas
 Reclibans spectabat pugnam civilem virorum.

Αλλὰ φίλοι τῶτον μὲν εἰσάγετε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
 Νῶϊ γάμον. σφῶν δ' ἄλλον ὀπίσθε ζῆλον παῖτες.
 (ἴσον τοιάδῃ πολλά. τὰ δ' εἰς ὕψος ὤχετο κύμα
 Πναι ἔχουσι ἀέριοι χεῖρες δ' ἔχ' ἔσπετο μύθοις.)
 Σφῶ γδ ἀκὴ ἄνω καὶ ἀπνίεις ὄψ' ἐπὶ καὶ νῦν
 Πείθεσθ' ἀμφοδ' ἀμμιν ἀειψῶ ἐν πατρὸς ἔσπον.
 Εἰ δ' ὑμῖν κραδία ποέμεμον ποθείωματα ἢ χεῖρ
 Νείκος ἀνὰ ῥήξαντας ὁμοίων ἔχθ' ἀπύσται,
 Ἰδαι μὲν καὶ ὁμομας ἐμὸς κραττερός Πολυδῶδ' ἡμῶν
 Χείρας ἐροήσουσιν ἀπὸ τοῦ μῦθου ὑμῖν.
 Νῶϊ δ' ἐγὼ Καστωρ τε διακρινάμεν ἄρρη.
 Οπλοτίεσθ' ἄγε αὐτῶν. γυνῶσι δ' ἡμῖ πολὺ πένθος
 Ἀμότερος λείπομεν ἄλλοι νέκυς δὲ ἐνὸς οἴκου
 Εἰς ἀπὸρ ἄλλοι παύταις ὑφαιέουσιν ἐταίρους,
 Νυμφίους καὶ τὴ νεκρῶν, ὑμῶν αἰσίουσι ἢ κούρας
 Ταῦ δ' ὀλίγησιν ἐνοικε καμῶν μετὰ νέικος ἀναρρεῖν.
 Εἶπε τὰ δ' ἄκ' ἔμειλλε θεὸς μεταμῶνισα δῆσιν.
 Τὸ μὲν δὲρ ποτὶ γῆραν ἀπ' ἄμων τῷ χεῖ ἔδεντο,
 Τὸ δ' ἄρρη πρὸς φερεπον ὁ δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεύς
 Σείων κερτερόν ἐχος ἔσπε ἀσπίδος ἀπύγα πορείται.
 Ὡς δ' αὐτὸς Καστωρ ἐπινάξατι δούρατος ἀμῶν
 Κερτερός. ἀμφοτέρους ἢ λάφων ἐπένδυον ἔδραμ.
 Ἐχέσι μὲν ποσῶν πεπυσσάμενοι πότον ἔδραμ.
 Ἀλλὰ κων εἶπου τὴ χροὸς γυμνασῶν ἴδοισιν.
 Ἀλλ' ἦτος τῶ μὲν ἀκρῶν, παρὸς πινὰ διλήσασαται.
 Δὲρ ἔα γμ, σακείεσθιν ἐπὶ δεινοῖσι παρήλυτα
 Τῶ δ' ἀκρ' ἐν κοκκίῳ ἐρουσσε μῦθου, φόνον αὐτῶν
 Τὸ δ' ἄρρη ἐπὶ δῆλοισι μείγχε δ' ἔγινετ' ἔσπον.
 Πολλὰ μὲν εἰς σάκος δούρα καὶ ἵπασιν κενεφάλειον
 Καστωρ πολλα δ' ἐνυξεν ἀκρίβη ὄμμασι Λυγκεύς
 Τὸ δ' ἄρρη σάκος φοιτῆσε δ' ὅσον λῶφον ἰκί' ἀκωκί.
 Τὸ δ' ἀκρ' ἀκρῶν ἐκτασθῶν ὅτι σπυκίον γονυ χεῖρα
 Φάσχανον ἐξυφείροντος ἀπὸ τοῦ ἀναβάσας ποδὶ Καστωρ
 Σκεμῶ δ' ἢ πλάγαις ἔριφος ἐκβαλεῖ. ἄρρη δ' ἔσπον γμ
 Ἐρμῶ δ' ἐπὶ ποτὴ σάμα πατρὸς ποδὶ κερτερός Ἰδαι
 Μετὰ μὲν ὅς δ' ἐπὶ τοῦ μῦθου ἐμφύλιον ἀνδρῶν.

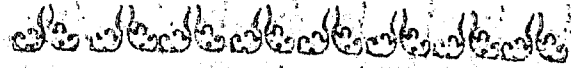
Sed irruens latum enses penitus adiecit
 Tyncharides, per ilia & umbelicum in aestina. v. inu
 Ferrum statim dissecit illo. v. humi stratus iacebat
 Lynceus, oculosque illi grauis inuasit somnus.
 Neque sanè aliorum etiam in domo vidit paterna
 Ex filijs Laocoossa gratas nuptias perficientem.
 Cerè enim ille colubnam qua in Apharèo extabas
 Sepulchro, erutam celeriter Messenius Idas,
 Iacere volebat in fratris sui interfectorem:
 Sed Iupiter opè tulit, mambusq; illius excussit fabrefacta
 Marmor, ipsumque flammeo combussit fulmine.
 Sic cum Tyncharidis pugnare haud leue est,
 Nam & ipsi fortes sunt, & ex forte nati.
 Saluete fili, Leda, & nostris famam hymnis
 Bonam semper mètate. Amici enim sunt omnes Poeta
 Tyncharidis & Helena, & alijs herobus,
 Qui Troiam exciderunt, auxilium ferentes Menelao.
 Vobis, ó reges, gloriam peperit Chius vates, i. Homer us,
 Carmine celebrans urbem Priami, & naues Graecorum,
 Et praelia Iliaca, & Achillem currim belli.
 Vobis aut & ego suauiter canentiũ lemmiua Musarum
 Qualia ipse prebent, & ut domus nostre facultas est,
 Talia fero. Carmen autem dijs pulcherrimus honor est.

DECLARATIO

Narratio de quodam infœlici amatore, qui durum & inhumanum adolescentem amabat, à quo cum contemptus esset, ipse sibi mortem conscium. Et adolescens quoque paulò post interiit, statuz cuiusdam ruina oppressus. Simile argumētum est secunde Eclogæ. Virgilij, præterquam quòd hoc magis

Ἀλλ' ἄριστα ἔξας πλατὺ φάσηαν ὡσεὶ δια κορῶ
 Τυιδὰ εἶδ' ἄσ' λαχόνος τε καὶ ἀμφιπόδ' ἔργατα δ' εἶσο
 Καλὸς ἄφαρ διέχρυσεν ὅδ' εἰς χθόνα κείνην νυδὸς
 Λυκεὺς καὶ δ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμ' ὑπὸ σ
 Οὐ μὲν ἔ' ἢ τ' ἄθρον ἐφ' ἐστὴ εἶδε πατρὸς
 Παιδῶν Λαοκόοσσι φίλον γάμον ἐπιτελείσασατα.
 Ἡ γὰρ ἔχ' ἑσάλαι Ἀφαρὶς ἐξ ἀνέχουσαν
 Τόμβα ἀναρρήξας ταχέως Μεσσηνίος Ἰδῆς
 Μίμνα καὶ στήνῃ τισι βαλεῖν σφετέρωτο φονῆα.
 Ἀλλὰ Ζῆς ἐπάμυνε χερσὶν ἢ οἱ ἐκβέβη τυκτω
 Μαρμαρον, αὐτὸν ἢ φρογῆα σιωφῆ ἐξέ κερκίωδ.
 Οὕτω Τυιδὰ εἶδ' αἶτι πολεμίζε μὲν ἐκ ἐπ' ἑσφραδ
 Αὐτοὶ τε κρατεόντι καὶ ἐκ κρατέοντο ἔφουσαν.
 Χαίρειτε Λήδαο τέκνα, καὶ ἀμειψέσθε κλέος ὕμνοις
 Ἐσθλὸν αἶε πέμποσθε φίλοι δὲ τε πάντες αἰοδῶ
 Τυιδὰ εἶδ' αἶε, Ἐλένη τε, καὶ θεοῖς ἡρώεσσι
 Φωνεῖ δὲ διαφροσά, ἀρηγόντες Μενελάω.
 Τμῶν κῶδ' ἀνάκτες ἐμνήσατε Κίος ἀοιδός
 Τμῆσσι Πριάμοιο πόλιν, καὶ ἴνας Ἀχαιῶν.
 Διὰ δ' αἶε τι μὲν χεῖρ' ἢ χεῖρα τε πύργον αὐτῆς.
 Τμῶν αὖ καὶ ἰγὼ ληγαῖ μνηστῆματα μουσῶν,
 Οἱ αὐτὰ παρέχουσι καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ἰσάει χεῖρ
 Τεῖα φέρω χερσὶν ἢ θεοῖς κειλάσθ' ἀεὶ δαῖ

EIDYLII XXIII

magis tragicum est. Traditur verò hie doctrina. Quòd nemo debet superbire propter formam: quia id bonum fragile est, & fugacissimum, iuxta dictum Poeta,

Forma bonum fragile est, quam à quo accedit, ad annos
 Et minor, & statim carpitur ipsa suo.

V I R quidam valde-amori deditus , crudelem amabat adolescentem ,
Forma quidem bona , sed moribus nequaquam similibus præditum

Oderat amantem, nec quicquam māsuetudinis habebat :
Nec novat Amorem qualis esset Deus, quales arcus
Manibus tener, quo acerba tela in adolescentes conjicit.
Vbiq; verò & in verbis & in congressibus ferus,
Neque vllum flammæ solatiū erat, non micor
Ori- ; non oculorum nictidum cubar, non rosæ genæ,
Non oratio, non osculum leniens amorem:
Sed veluti fera sylvestris quæ obseruat venatores,
Ita omnia faciebat erga hominem, scena ilib erant
Labra, & oculi coruū aspiciant: incrat his rrculētia,
Atque bili facies respondebat, fugiebat inde color,
Cōrumelia ex iracūdia circūfusūsus erat. Attamē eū sic,
Velut pulcher esset, magis incitabatur amator.
Tandem non continuit, mala Veneris,
Sed fleuit accedens tristem domum,
Et oscularus est limen, ac sic exculit vocem:
Sæue puer, & r i s t u a l u m n e m a l e t e c æ e,
Saxæe puer, & indigne amore, dona tibi veni
Vltima hæc ferent, nen pe laqueū meū, non, n. amplius et
Puer, volo mō estia afficere iratum: se l a b e o
Quō tu me adiudicasti, ubi fama est esse viam,
Commune amantibus remedium, tibi obliuio:
Quæ tu etiam si totam ori admonsens exhauriam,
Nescis quidem restinxere meum desiderium iam verò vade,
Tuis vestibus denunciatio. Scio quid futurum sit,
Et rosa pulchra est, & tempus eam contabesciat,
Et viola pulchra est in vere, & statim senescit,
Cantidum est lilium, contabescit verò cum decidit.
Et nix candida est, & liquitur cum contremat.

A N Η Ρ : τις πολὺ φίλος ἀπλήρους ἦσεν ἱερά-
βου,
Τὰν μορφῶν ἀγαθῶν, τὸν ὃ ἔτιον ἐκ εὐδ' ἵ-
μοίω.

Μίση τ' Φιλέοντα, ὃ ἴδεν ἔμμερον εἶχε
Κὰν ἠδὲ τ' Ἡρώτα, τίς γὰρ θεός, ἠλίκα τόξα
Χρῆσι κρεττοῦ κατὰ πικρὰ βῆσι ποτὶ παιδία βδομήε,
Πάντα ὃ κατὰ μὲν ἐστὶ ἐν πρῶτῳ οὐδὲν ἀπειρήε·
Οὐδέ τι εἶπε πικρῶν παρεμύθηον, ἐκ ἀμείψωμα
Χείρας ἐκ οσφύων λιπαρῶν σέλας, ἢ ῥόδου μαλ' ἀν,
Οὐ γόργος, καὶ χέ φιλῶμα τε κοφιζέον τ' ἔρεσται·
Οἶα ὃ δὴν ὑλ' ὤσος ὑποπόδιον κωμαγῶς,
Οὔτω πᾶσι ἐποιεῖ ποπὶ τ' βροτῶν ἀγγελῶν δ' ἀπειψ
Χείρας γὰρ κώσας δένον βλέπον, εἶχεν ἀκέραιον,
Τὰ ὃ χροῖά τὸ προσωπον ἀμείβετο· φέδρα δ' ἄπο χροῖας,
Τβρον πέτῃ ἀργῶς περικειμένους δὴ καὶ οὔτως,
Ἡ καλὸς εὐδ' ὡσὶς ἐρετίζετο μέλλον ἔρασταί·
Λοιδιὸν ἐκ ἰώσικε τὰ συμφορὰ τῆς Κυδερείας,
Ἀλλ' ἕδῶν ἐκλόμε ποτὶ συγκροῖσι μὴ ἀδρῶς,
Καὶ κῶσὶ τὰ φιλίῳ ἔτω δ' ἠενεῖκε το φωναί,
Αγέει πᾶσι ἱεὺ συγκρῆ, καὶ κατὰ ἀδρεμμε λειμῶνας,
Λαίβει πᾶσι ἱεὺ ἔρεσται ἀνάσκει δῶσα τοὶ ἡλθον
Δοιδιῶν τᾶν τα φερρον, τ' ἐμὸν βροχῶν ἐκ εἶπε ἀδ' ὡσ
Καὶ κατὰ δὴν ἰστυπὴν μετ' ἀλλοῦτον ἀμὴ βδομῶ
Ἐθα τυ μῶν κατὰ κρεμῶσ ἀπὸ λόγος ἡδὲ ἀπᾶρπῶν,
Ἐμῶν τοῦσιν ἔρεσται τὸ φάρμακον, ἐνθα τὸ δ' εὐδ' ο·
Ἀλλὰ καὶ ἑμὸν ἀντολαβῶν ποτὶ θεῖλος ἀμείψω,
Οὐδὲνε πῶς σβεσται τ' ἐμὸν ποσῶν ἀπὶ ὃ χαιρετι
Τοῦσιν πᾶσι παρεδύσσει ὀπιβᾶλομα εἶδα το μὴ λῶν
Καὶ τὸ ῥῖδον καλον εἶσι καὶ ὃ χροῖος ἀντο μαστρίνας·
Καὶ τοῖον καλὸν εἶσι ἐν εἶχῃ καὶ ταχὺ γηρη·
Λυδῶν τὸ ἀπὸν εἶσι, κατὰ ἱεσται ἀπὸ κατὰ πᾶσι·
Ἀ ὃ χροῖος, λῶν καὶ καὶ ταῖσται ἀπὸ κατὰ πᾶσι·
L 7

Et forma puerilis pulchra est, sed breui tempore durat.
 Veniet tempus illud, cum & tu amabis.
 Cum corde casto amare flebis.
 Sed tu puer saltem hoc ultimum mihi gratum facitoz.
 Quando egressus suspensus in foribus.
 Hic se cui videris, ne me miserum pretereas.
 Consiste a. & modicum lachrymare libans. v. lachrymas.
 Solutus a laqueo me, & circumda a membris tuis.
 Vestimenta, & tege me: & postremum me oscularis.
 Saltem & morituro gratificare labris tuis. Ne me metuas.
 Non possum recusare, nisi mutatus me oscularis.
 Tamulum verò mihi excauato, qui mecum regat amoris.
 Cumque abieris, ter mihi istud acclama: O amice iocosa.
 Si voles, & hoc adde: Bonus mihi peris sodalis.
 Scribe & hanc inscriptionem, quã tibi. versibus exarabos.
 Hunc Amor occidit, viator, ne transeas.
 Sed. consistens hoc dicitis, Crudelam habuit facinorosa.
 Sic loquutus, accepit lapidem: & erigens ad parietem.
 Usq. ad mœlium limen ingeit in lapidẽ, alligavit ex illo. fili.
 Exilem funiculum laqueumque in decit colloz. (mine.
 Et sedem deuoluit a pedibus atque pependit.
 Mortuus. Illo autem aperuit foras, & mortuum vidit.
 Ex arripit, suo suspensum: neque delinquitus est.
 Animus, nec descendit recentem, interitus, sed in morituro.
 Vestimenta omnia. polluit puerili a: unquam ad cessantem.
 Athletarum. & procul gratia requirebat lauacra.
 Et ad abson venit quem leferat: nam lapidibus.
 Stabat ex basi Cupido, eminens supra aquas.
 Exilit simulachrum, & in primum occidit adolescentem.
 Fluxit sanguis purpureus, pnext. a. em. gebat vox.
 Valere amantes nam. qui oderat interfectus est.
 Vos verò amicos diligite: Deus enim manu iudicayes.

* καὶ κάλλος καλὸν ἔστι τὸ παιδικόν, ἀλλ' ὀλίγον ζῆ.
 ἢ ζῆ καὶ κρεῖττον ἐπείκειν ὅταν ἴκηται καὶ τὸ φιλίασθε
 ἄνικα τὰν κρεῖττον ὅταν ἴκηται, ὁμοίως καλῶσθε
 Ἄλλα τὸ παῖδ' ἂν τὸ παύσσειτον ἀδὸ πρῆξον.
 Ὅταν ὅταν ἔξενθῶν ἡρτηρῶν ἐν ποσὺσθεσι
 Ἴοῖσι τοῖσιν ἰδῶν, ἢ πλάμοναι μὴ μαπαρένθῃσθε
 Στάθῃ ἢ ἢ βραχὺ κλαῦσον, ὅταν παύσθῃσθε ἢ τὸ δέικον.
 Ἄυσον τὰς θείων με καὶ ἀμφίθεσ ἐκ μεθῶν σὺν
 Ἐίματα καὶ κρῦλον με, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασθε.
 Καὶν νεκρῶ χερσὶ τὰ σὺν χεῖρα καὶ μα παβαθῆσθε.
 Οὐδ' ἀνὰ μὲν ζῆν, εἴγε διδῶν ἔσθε με γινώσκῃσθε.
 Χῶμα δὲ μοι κελευσθῶν, ἢ μου κρῦλον ἢ ἔσθετα.
 Καὶν ἀπὶ κη, τὸ δὲ μοι τρεῖς ἐπείουσον, ἢ φίλῃ καίουσθε.
 Ἦν δὲ γε καὶ ἢ τὸ, Κόμος δὲ μοι ἀδὸ ἐπαυροσθε.
 Γραφῶν καὶ τὸ δὲ γραμμά, τὸ σοι σὶ χεῖρσι χερσῶσθε.
 Ἴοδτον ἔσθε ἐκτελεν ὁδοι τὸρε μὴ παρὰ δὸ δὸσθε
 Ἄλλα σὺς τὸ δὲ κέρον, ἀκακῶτα ἔσθε ἐπείουσθε
 Ὡ δ' εἰπὼν, ἴδον εἰ ἐν κρηστῶσθε δὲ ὅταν τοῖ χερσ
 ἢ χερσῶσθε ἴδον φοβερῶν ἴδον, ἢ πᾶν ἀπ' αὐτῶν
 Τὰν λέπτα φοινίδα βραχὺν δὲ ἐμβόλῃσθε τραχίωσθε.
 Τὰν ἔσθε δὲ ἐκὺλῃσθε ἐπὶ κ ποδοσ, ἢ δὲ ἐκὺρμῶσθε
 Ἴ Νεκρῶσθε, ὁ δὲ αὐτ' ὡς εἴθε δὴρῶσθε, καὶ ἢ νεκρὸν εἶδον
 ἢ Ἄλλῃσθε ἐξ ἴδῶσθε ἡρτηρῶν ἴδον ἐπὶ τῶσθε.
 Τὰν ἴδον καὶ ἢ κλαῦσον ἔσθε φόνον, ἀλλ' ὅταν νεκρῶ
 Ἐίματα παύτ' ἐμῶσθε ἐφαβερῶ βλάνη δὲ ἐπ' ἀσθῶσθε.
 Ἴ Γυμνασῶν, καὶ τῶσθε φίλων ἐπὶ μακρῶσθε το λεβῶσθε.
 Καὶ ποτὶ τὸ δὲ ἐν ἴδῶσθε ἢ ὕβρισι, λαϊῶσθε ἢ
 Ἴσθετ' ἀπὸ κρηστῶσθε ἔσθε ὕδῶσθε τῶν ἐφύσθεσθε,
 Ἄλλα το καὶ τὸ γαλακ κακὸν δὲ ἐκτελεν ἐφάσθε.
 Ἄλλα δὲ ἐφοινίχθῃσθε παύδοσθε ἢ ἐπείουσθε τὸ σῶνάσθε.
 Χάρετε τοῖ φίλοντες, ὁ γὰρ μισὸν ἐφοινίχθῃσθε.
 Στέρχθε δ' ὁμοίως φίταισθε ἢ γὰρ θεὸσθε οἶδε δὴ καὶ ζῆσθε.
 L. 14

DECLARATIO

Hoc Eidyllion totum est διηγηματικόν. Primum enim commemorat, quomodo Hercules puer decem tantum natus menses, duos immani magnitudine dracones, nocturno tempore ut ipsum interficerent, immisso à Iunone, manibus eliserit, ac lacerauerit. Deinde vaticinium Tiresiæ refertur. Sequitur postea pulchra distributio quibus præceptoribus Hercules, quaque in arte usus fuerit. Ait Linum illi præceptorem in literarum ac doctrinæ studiis fuisse: ab Eumolpo verò Musicam ipsum didicisse: ab aliis porro belli artes, & rei militaris sciëntiam. Pars vltima, qua vitæ ac victus ratio exponitur, intercedit. Mancum itaque seu mutilum hoc Eidyllion, sine præciso, habemus: sicut & sequenti Eidyllio caput seu initium deest. ¶ Est vero

HERCVLISCVS,

Eidyllion XXV.

HERCVLEM, cum iam decem menses natus esset, quondam Mideatis Alcmena, & nocte minorem Iphiclum, cum ambos lauisset, & lacte repleuisset, posuit super scutum arcum, quod Proteia Amphitrym pulchram armaturam ademerat interfecto. Tangens verò mulier puerorum capita, sic dixit: Dormite pueri mei dulcem & excitabilem somnum, Dormite animi mei, fratres duo, incolumes liberi, Felices dormiatis, & felices auorum consequamini. Sic locuta, mouit scutum grandæillos autem occupauit. Cum verò media nocte versa ad occasum veris esset,

EIDYLLII XXV.

ro in primis illustris ac venusta in principio huius Eidyllij imago, quum Alcmena pueros Herculem atque Iphiclum, in scuto arcu, quod hosti occiso maritus ademerat, ponit, scutumque cecenas mouet & precationem addit, ut pueri suauiter dormiant. Dulcis hic est scuti usus, & iucundus post res bello grætas finis, pacata educatio sobolis. Est verò imago futurorum præstantium virorum & magnorum bellatorum, qui etiam infantes in armis cubuerunt, & inter arma primæ vitæ exordia sumperunt. Quod autem Hercules decem mensium puer dracones elidit, significatur maturè eminere eam, quæ futura sit eximæ virtutis. Hoc Eidyllion Mosco aut Bioni tribuunt nonnulli.

ΗΡΑΚΛΕΥΣ,

Ειδύλλιον κλ.

HΡΑΚΛΕΑ δεκάμηνον ἔοντα ποχ' ἀ Μιδεάτις
 Ἀλκμειά, καὶ νυκτὶ νεώτερον φιλῆα,
 Ἀμφοτέρους λάσσα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
 ἔθηκεν κατὰ δοκὸν ἐπ' ἠσπίδα, τὰ Πτερελάκια
 Ἀμφιβύβων καλὸν ὄπλον ἀπασπύλαδιε πρὸς ἄντρος·
 Ἀπλομήα δ' ἤγαυα κροθιάς μύθησά τε πρὸ δῶν,
 Ἐἴδεν' ἔμει βρέφια γλυκερὸν καὶ ἰγέρσιμον ὕπνον·
 Ἐἴδεν' ἔμει ψυχὰ, δὴ ἀδελφεὸν δίστα τέκνα,
 Ὀφθαίσι δὴναζοῖσθε καὶ ὀφθαίσι ἀδίκαισθε.
 Ὡς φασὶν ἄντρος σάκος μετὰ τοῦ δ' ἔλαβ' ὕπνον·
 Ἀμὸς δ' ἐρέφεται μαστούκτιον ἐς ἄσπετον ἄντρος,
 L. *.

Iuxta Orionem ipsum ille autem larum ostēdit humerum
 Tunc horrenda monstra duo insidiosa luno,
 Carulis horrentes spiris dracones,
 Immisit ad larum limen, ubi sunt caua postes ianuae
 Domus minis instigans ut deuroparet infantem Hercule.
 Illi vero procoluti in terra, ventres ambo
 Cruorioros voluebant: ab oculis mala flamma
 Fumibus lucabat, noxiusque expuebant venenum.
 Verum ubi iam propē pueris venerunt, ora lambentes,
 Tunc illi experrecti sunt, (Ioue prospici ente omnia,)
 Alcmena chari pueri, lux autem in domo exiit.
 Et aliter quidē statim exclamavit, ubi malas bestias fēsit
 Super cauum saucum, & obscenos vitit dentes
 Iphiclus, mollēque pedibus calcitrando distecit lanam,
 Fugero cupiens: aliter autem aduersus harebar manibus
 Hercules, ambōsque graui inexit vinculo,
 Comprimens iugulum, ubi mala venena sedem habent
 Perniciosis serpen: hinc, quos etiam dij oderunt.
 Illi autem spiris volubantur circum puerum, (rem,
 Tarde genitum, lactēiem, nec sub nutrice unquā vagien-
 Max. v. rursus spiras soluerunt, cū defatigati essēt spiris
 Vinculi violenti conantes solutēgnem inuenire. (dorsis)
 Alcmena. a. audiuit clamorē, & prima expergesta est,
 Surge Amphitryo, me enim mecus tenet formidolosus
 Surge, neque pedibus tuis sandalia subijcias.
 Audi sine filiorum minor natus quā clamor?
 Non senti, quod nocte intempesta adhuc hi parietos
 Omnes colucent, cū nondum sit clara aurora?
 Aliquid tibi noui est in domo, est, chare vir.
 Sic airille verō e le tbo descēdit, cū iungi obtemperans,
 Affabrefactum ad ensē properabat, qui illi ad caput
 Lectuli cedrini à clauo semper suspensus irat.
 Perebat recens contextum lorum,
 Lenans altera manu vaginam, magnum è lato opus.
 Amples autem thalamus rursus caligine replatus est.
 Tum famulo elamore vocauit, grauem seminum efflāteso

Ποσειδάων κείτ' αὐτὸν, ὃ δ' ἀμφόβρις μέγαν ὄμοσεν
 Τάμας ἀφ' ἧν πέραιε δ' ὕω πολυμήχανος ἦν Ἡρῆ
 Κυδωνίας φρέσσοντες ὑπὸ σπείρωσι δρῆκοντες
 Ὄστρον ἐπὶ πλατῶν δ' ὀδῶν ἐστὶ σταθμὸς κοίλα θυγατρῶν
 Οἴκου ἀπεκλήροισα φέρειν βρεφός Ηρακλῆα.
 Τὸ δ' ἐξείλυθεντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἀμφω
 Αἶμα δόρυς ἐνύλιον ἀπ' ὄφθαλμῶν ἤ κελὸν πύρ
 Ἐρχομένης λάρυγγος, βαρυὺ δ' ἐξέπυον ἰόν.
 Ἀλλ' ὅτι δὴ παύδων, λυγμῶν μῦθοι ἐγύθεν ἦλθαν,
 Καὶ τοτ' ἀρ' ἐξέζωντο (Διὸς νοίοντος ἀπαντα)
 Ἀλκμῶνας εἰλατῆνα φάος δ' ἀναοίκον ἐτύχθη
 Ἥτοι ὄγ' ἄδ' ὄσεν, ὅπως κεν κείθηναι αἰέγνη
 Κοίλα ὑπὸ σπείρωσι, καὶ ἀκμῶνας εἰδὲν ὀδόντας.
 Ἰφικλῆος, ἔλθου ἢ ποσσὶ διελακτιστὸ χλαῖνον,
 Θυγατρὶ ὀρμύων ὃ δ' ἐναντίας εἶχε το χερσὶν
 Ηρακλῆος, ἀμφω ἢ βαρεὶ ἐνεδήντατο δεσμῶν,
 Δεξιὰ μὲν φάρυγγος, τῆδε φάρμακον λαγρῶ, ὅτ' ἴτα πη
 Οὐλομένους ἰφίσταται τῆν, ἔτε οἱ ἐξέζωνται.
 Τὸ δ' αὖτε ἀπεήρσεν Ἡρακλῆος ἀπὸ πύδων
 Ολίγον γαλαθῶν, ὑπὸ Ἑρῶ αἶν ἀδακρυῶ.
 Ἀφ' ἧ παρὶν διήκειν ἐπεὶ μογέοιεν ἀκμῶνας,
 Δασυδ' ἀναγκῆς πεισθῶντο ἔκκλινον ἄρῃν.
 Ἀλκμῶνα δ' ἐσάκουσε βοῆς, καὶ ἐπέχετο κρεῖττο
 Ἀνσάθ', ἀμφιτρύων ἐμ' ἔγ' ἔτεος ἰγ' ὀκνηθῶν
 Ἀνσάθ', μὴ πῶδε σὺ τέως ὑπὸ σπείρωσι δ' εἶπες.
 Οὐκ αἶεις παύδων ὀνεώτερος ὄστρον αἰτέεις;
 Οὐ νοίεις ὅτι νυκτὸς ἀαρέπου, οἷ δ' ἔτε τοῖ χερσὶ
 Πάτης ἀερωθεῖες, καὶ δουράτ' ἀτερ ἠεργυεῖνης;
 Ἔστ' ἢ μοι χ' ἰδῶμα νεώτερον, ἔστ' εἰλ' ἀνδρῶν.
 Ἦς φάθ', ὃ δ' ἐξ ἄνας ὀρόχῳ κεντέβαινε πεθῆστας.
 Κειδέλεον δ' ἄρμυσε μ' ἔξισος ἰφ' οἱ ὑπὸ δ' ἔ
 Κληντῆρος κεδρῖνος ἀπὸ πιαστῆρ αἶν ἀμρτο.
 Ἥτοι ὄγ' ἀεργυάτο νεοκλώστου τελαμῶνος,
 Κερίζων ἔτερα κελὸν, μέγα λώπνον ἔργον.
 Ἀμφιλαφῆς δ' ἀρε πιαστῆς ἐνεπλήθη παλιν ὄρφνης
 Δμῶνας δὴ τῶτ' αὖσεν ἕπυον βαρυὺ ἐκφυεῶν τοῖς

Afferte quam elerrime ignem efoco arreptum,
 Famuli mei, & firma ianuarum remouete repagula.
 Sui gite famuli operum patientes. Sic ipse clamabat,
 Illi ue: o statim aderam una cum lychnis ardentibus
 Famuli: & domus, cui pro se quisq. festinares, repleta est.
 Sane ut viderunt Herculem paruulum
 Bellua duae tenaciter manibus tenens premere tem
 Confridit, exclamarunt, ille v. ad patrē Amphiryonem
 Sarpente: cōprehensos porigebat, & alitē exhibebat gau
 Pueriliter, & utique visu ad pedes obiccit (dens
 Patris sui morte sp̄pita horrenda monstra.
 Alcmena deinde in suum coniecit gremium,
 Exanimatum metum biliosum Iphicolum.
 Amphyrion verō alterum sub agnam posuit lanam
 Puerum, & iterum ad lectum rediit v. dormi et.
 Gallicerium iam ultē nū dilucula cantu indicabant,
 Tunc Tiresiam vatem verū omnia dicentem,
 Alcmena cum vocasset, portentum exposuit recens:
 Et ipsum respondere, quid euenturum esset,
 Inssit, Et ne si quid (inquirit) Diū aduersi cogitant,
 Reueritus me celes, non enim effugere possunt
 Homines, si quod Pa ca per filia sua urge,
 Vates Eueidae, admodum sapientem te doceo.
 Sic locuta est regina ille autem taliter respondit,
 Confide mulier optima proli genitrix, nata ex sanguine
 Per meū dulce lumē, quod otī ab oculis meis recessit, (Perseē
 Mul te Aethaades, molis filii intro genua
 Manibus verfabunt, extremo vespere cantu celebrantes
 Alcmenam nominatim reuerenter colent te mulieres Ar
 Talibus vir in astris eum caelum (Gius
 Ascensurus est filius tuus lato pectore heros:
 A quo & biluo omnes, & alij viri superabuntur.
 Fatatū illi est ubi exerceat, in domo Iouis habitare,
 Labores, & pyra in Thraciis omnia mo talia capiet,
 Ceuer autem Immortalū vocabitur, qui hanc excitavit.
 Ioustra speluncis occultata, vti puerum hodei eni.

Ολοσι πῦρ οπι δάσαν απ' ἐραρεδνος ἔχοντες
 Διῶς ἐμοι, στυφαρούς ὅ δυραὶ ἀνακίψατ' ὄχτιας·
 Ἄσφατ' δ' ἡμῶς πῶλασι φρυγες, αὐτὸς αὐτῆι.
 Οἱ δ' αὖψα προχέοντο λυχνίαι ἀμα διαρμήδισι
 Διῶς· ἐπιπλήθῃ δ' ἄμας αὐτῶν δόντος ἐκείνου·
 Ἥτοι αὖ εἰδόντ' ὅπι τιτιον Ἡρακλῆα
 Θῆρα δίῳ χεῖρασιν ἀποῖξ' ἀπ' ἀγέσιν ἔχοντα
 Συμπλήξ' δ' ἡμῶς ἔχοντα ὁ δ' ἐς πατῆρ' Ἀμφιβύονα
 Ἐρπει δὲ κενάεσσαν ἐπαλάτο δ' ἠψοῖ δὲ χεῖρας
 Κωροσὺα γὰρ ἔσσαις ὅ παρὸς κατ' ἔθνη παδοῖ ἐν
 Παδὸς ἐὸ δ' ἄντα τῷ κενάεσσαι δὲ ἡμῶς·
 Ἀλκμήνη κὲν ἀπὸ τῶν ποτὶ σφῆτερον βόδῃ· κὼλ πιν·
 Ἐπεὶ ἴσα δέεσις ἀκρὸν ἄλλοι· φιλίῃα·
 Ἀμφιτύων δ' ἵ ἀλλοῖν ἠψ· ἀμνησὶν δέ το χλαῖνας
 Παδοῦ πάλιν δ' ἐς ἀέθρον ἐὸν ἔμνασσαι το καίτε·
 Ὅρνετες πείτον ἄρπιτ' ἔρατον ἄρδρον ἀείδον·
 Τειρεσίαν τόκα μείνπιν, δῆα δὲ ἀπὸ τῶν ἀέθρων
 Ἀλκμήνη καλεσάσση, χεῖρας κατ' ἔθνη νεοχμῶν,
 Καί νιν ὑπεκρίνας δ' ὅπως στυφαρούς ἐμνη·
 Ἥρα γὰρ Μητ' εἶπε θεὸν νοίοντι πονηρόν,
 Λιδόμφοσ ἐμὲ κρύπτει, ὅ ἀεὶ ἐστιν ἀγέσσαι
 Ἀνδράποισ ὅ, τι μοῖσται κατ' ἐλάσθους ἐπέχῃ
 Μαίην εὐπρείδα, μέγα σε φεγγέοντα διδάσσαι,
 Τὼς ἔζη βασίλειά ὁ δ' αὖτα μίβεται τοίως,
 Ὅ σῆ ἀεισοπόμῃ γῶμαι, Πιδοῖον ἀμνη·
 Να γδ' ἐμὸν γλυκύ φέρῃς ἀπὸ γῶμαι πάλιν ἀσπῆ,
 Πολλὰ ἄ γὰρ ἐξείδων κενάκων ἀπὸ γῶμαι πνεῖμα·
 Χεῖρα κατατρέψοντι, ἀκρὸν ἀειδοῖσσαι
 Ἀλκμήνη ὀνομασί σέβας δ' ἔζη ἄρρείασσι·
 Τὼς κὲν ἄδ' ἐμνη ἔς ἀρπυῖα ἀστρα φεγγῶτα·
 Ἀμβώγειν, τὸς ἔθρας, ἀπὸ σφῆτων πλά τὸς ἦρας·
 Οὐ κὲν ἀπὸ τῶν κῆ αἰέρες ἡστωνες ἄλλοι
 Ἀὐδῆμασσι οἱ τελέσται πεπεσομένοι ἐπ' Διὸς ἀκῆν
 Μόχθος δ' ἐπὶ τῶν πῶτα πῶτα Τεραχίνιος ἔξ ἐστι
 Γαμήθεσ δ' ἄσπῶν κενάκων, οἱ τὰ δ' ἄπὸ τῶν
 Κενάκων φιλίῃα βεῖφος διασθῆσσαι εἶπε.

Tempus erit illud, quando hinculum in suo lustro
 Serratis dentibus lupus videt, ledere non vult.
 Verum Domina, vide ut ignis tibi sub cinere paratus sit,
 Et ligna arida aspalathæ in servite, vel paliuri,
 Vel rubi, vel venco agitacum siccum a cherdum:
 In sylvestribus his, e lignis scæcis combure hos dæcones
 Media n. Æto, quando pueru tuum occidere ipsi volebant.
 Sub auroram ali qua ex ancillis collectum cinerem
 Projicit bene omnem, ad fluvium ferens,
 In petras prærupras, in ventum secundum statimq. redeat.
 Non respiciat, & puro lustro domum sulphure
 Primum, dei de sale mixta, (ut consuetum est)
 Ramoque virenti coronata, aspergere pura aqua.
 Ioui autem mactate supremo masculum porcum,
 Vt hostibus vestris semper superiores sitis.
 Dixit, & ve adens ad eburneum cernuum abiit
 Tiresias, etsi mul is annis gravis erat.
 Hercules, v. apud matr. sicut tenera plâta in viridario.
 Alebatur, Argivi filius dictus An. phitryonis.
 Litteras qui dem puerum senex docuit Latinus,
 Filius Apollinis, procurator diligens, peruigil heros:
 Arcu autem tendere, & certum esse sagitta iaculatorum,
 Eurytus à maioribus amplis locuples aruis.
 Sed cantorem eum fecit, & ambas manus formavit
 In buxæ citharæ Philammonides Eumolpus.
 Quomodo v. à cruribus podicæ inuertes ex Argo viri
 Sese muro luctando supplantant, & quomodo pugiles
 Sani castibus, & quæ in corram ruentes
 Luctatores inuenerunt certamina dona arti,
 Omnia hac didicit edictus à filio Mercurij
 Harpalyco Phanopco, cuius nē procul quidem conspeltum
 Audacter quis sustinuit, pugnantis in certamine:
 Tale supercilium terribili incumbat faciei.
 Porro equos ad currum iunctos educere, & circa metam
 Turbō stultendo in rotis modiolos-axi nōc frāgatur cœcia
 Amphuryo filium suum amans docuit

Ἐξου δὴ τῆτ' ἄμα ἰσχυρὰ νίβειν ἐν βύθῳ.
 Καρχαρδὼν σίνεσται ἰδὲ γύμνοζ ἐκ ἐσθῆσιν.
 Ἀλλ' ἄγναι πύρ μὲν τει ἰσπ-σπὸ δ' ἰδ' ἄτκορ ἔστω
 Καγκυρα δ' ἄσπαλάθω ξύλ' ἰτομάσαστ', ἢ παλιδέσσω.
 Η βότω, ἢ αἰμίω δὲ δονηθῆσαν αἰὼν ἄχρδον
 Καὶ ἔῃ πὸ δ' ἄγείσιν ὅπῃ γέγῃσθ' ἀρακοντε
 Νυκτι μίσα, ὄνα πῆδα κενῆν τὸν ἠθῆον αὐτοῦ.
 Ηεῖ ἔ, συνλῆσαι κόνιν πυρρὸς ἀμφιπόλων τίς
 Ριχάτω δ' μάλια πᾶσαν ἰσπρποτα μοῖο φέρονσας
 Ραχάδες ἐς πύρας ἰσπρ οὐρεον. ἀπ' δὲ νίβειν
 Ἀσραπὸς. καθερῶ δ' πυρρὸς σαι δόμα δειέω
 Περῶν, ἰπαιτα δ' ὄμαστ μεμυγῆρον (ὡς νενομίστω)
 Θδμῶ δ' ἠπρρῆεν ἰσπρ μὲν ἄβλαβὲς ὄδω.
 Ζῶ δ' ἠπρρῆξαι καθερῶ πέρη ἀρσνα γοῖσθον.
 Δυσλῆρον κη δ' κεν δυνάσθ' τερῖς ἐσπρ ἰσπρ.
 Φηκὶ ἰσπρ ἠσῆς ἠεφάντινον ἰσπρ τὸ δ' ἰσπρ
 Τειρσῆς, πρκοῖσθ' βαρὺς κερῶν ἐσταυτοῖς
 Ηερακλῆς δ' ἰσπρ ματρῆ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ὄμασθ.
 Ἐσπρ ἔσθ', ἄργεῖς κελκῆρος ἀμφιτῆρωνος.
 Τερῆματα μὲν τ' πῆδα γέρον. Λεὸς ἐξεδίσθῆσθ.
 Ρῖδς Ἀπύλλαιος, μελεθῆδης ἀρῆσπρος ἠερε.
 Τῆσθ δ' ἐπταπόσημῆ ὀπρσποπον ἰδ' ὄμασθ.
 Εὐρυτὸς, ἐκ πειτέρων μεγάλης ἀφνεδὸς ἀρῶρα.
 Αὐτὰρ κὸς δὸν ἰσπρ κη ἀμφω χεῖρας ἰσπρ ἄξαι
 Ηεξίνα ἐκ φόρμυγῆ Φιλἄμμοῖδης τὸ μολπὸς.
 Ὅσπε δ' ἰσπρ σπαλέων ἰσπρ σφῶσθ' ἄρῆσθ' ἰσπρ
 Ἀνθῆλον ἐσπρ δὲ κη πηκῆσθ' ἰσπρ ἰσπρ τὸ πύκτα
 Δεικὶ ἐκ ἰσπρ ντασθ' ἰσπρ ἰσπρ ἰσπρ πρσπρσθ' ἰσπρ
 Πρσμῆχθ' ἐξεδέροντο πηκῆσθ' ἰσπρ σφῶσθ' ἰσπρ
 Πῆσθ' ἰσπρ δ' ἐκ μείκθ' ἰσπρ σφῶσθ' ἰσπρ πρσπρ
 Ἀρῆκῆκθ' ὄδωσθ' ἰσπρ ἰσπρ ἰσπρ ἰσπρ ἰσπρ
 Ὅσπρσθ' ἰσπρ ἰσπρ ἰσπρ ἰσπρ ἰσπρ ἰσπρ
 Τεῖον δ' ἰσπρ σπρ ἰσπρ ἰσπρ ἰσπρ ἰσπρ ἰσπρ
 ἰσπρ ἰσπρ ἰσπρ ἰσπρ ἰσπρ ἰσπρ ἰσπρ ἰσπρ
 Ἀσπρσθ' ἰσπρ ἰσπρ ἰσπρ ἰσπρ ἰσπρ ἰσπρ ἰσπρ
 Διμῆσθ' ἰσπρ ἰσπρ ἰσπρ ἰσπρ ἰσπρ ἰσπρ ἰσπρ

Ipse: quoniam multa ex velocibus reportavit certam inibi,
 In equestri Argo preciosa munera: & illi nunquam frocti
 Cur: quibus vehatur, logo in tempore lora soluta habebat.
 At quomodo in asta directa, cergo sub scutu occultato,
 Virum peteret, & gladiorum vitigera sustineret,
 Instrueret que asiem, atque insidias disponderet,
 Hister, aggrediente, & equites horrueretur,
 Castor eques decuit, quum profugus ex Argo venisset.
 Quotidie totu regnu & viniferu solū magnu Thydeus
 Tenebat, equestri Argo ab Adra, fo accepto.
 Castori autem nullus similis inter heroes bellator
 Alius erat, priusquam finium aboleret iuveniam,
 Si: autem Herculem chara edocuit mater.
 Totus erat puero instructus prope patrem,
 Exuvium leonis, valde illi ipsi gratum:
 Prandiu autem carnes assure, & grandis e canistro panis
 Doricus, qui facile etiam fassorem satiare posset,
 Verum finito die exilem, absque igni, sumebat canam.
 Vestes autam non elaboratas induebat super mediā surū.

* * *

Desicit finis huius Eidylli.

DECLARATIO

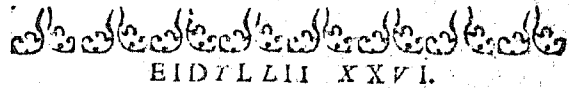
Poeta ubique instituti sui memor, de pastoribus potissimum agit. Quærens hoc Eidyllio Hercules Augiam regem Elidis, locupletissimum pastorem. primum incidit in senem quendam ex pastoribus Augie: a quo ad regem, qui rus ab vrbe ad inspicenda armenta cum filio Phyleo expariatum iuebat,

de-

Αὐτὸς, ἐπεὶ μέλα πολλὰ θούων ἐξήρατ' ἀγῶνων
 Ἀργῆ ἐν ἰπποβότῳ καὶ μάλιστα ἡμεῖσι δ' ἀγῶνι
 Δίφρασι ἐφ' ὧν ἐπέβηκε· χροὸν δὲ ὑστὴν ἰμάντας.
 Δόφρα τ' ὅτε προσβόλα φ' ἔσπε' ἀσπίδι νάτων ἔχοντα,
 Ἄνδρες ἐρέξαδ' ἐξίφθον τ' ἀνέχεαδ' ἀμυχμόν.
 Κοσμησάμ τε φ' ἀλάγχα, λόχον τ' ἀίχμη τε ἡσάαδ'
 Δυσκέρων ὀπίοντα, καὶ ἰπποήσασσι καὶ δούσσι,
 Κάστρ' ἰπποχίδασ ἐδάει, θυγάς Ἀργεὸς ἕδων,
 Ὅπως καὶ κλάρον ἔπαυτα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
 Ναιεὶ τὰρ Ἀσπίσιοι καὶ ἄλλων ἰπποήσασιν Ἀργεῶν.
 Χάστρε δ' ἕως οὐρανοῦ ἐν ἀμύθασσι ποίησῃς
 Ἄλλος ἔλυε παρὶ γῆρας δόποτε φασίε τιτα
 Ὡ δὲ κῆρ' ἦρα κλήκα εἶν' αὖ περὶ φύσιν το μᾶτιν.
 Εὐνα δ' ἦς τῆς περὶ δὲ τετυγμένα ἀσπίδι περὶ ἔσ,
 Δέρμα κέδ' ἔτιοι μέλασι καὶ χεῖρας σῆμα ἄλλο.
 Δέπνον ὅτι κρεῖτ' ὄπι' ἄ, καὶ ἐν καίεω μωγας ἐρτοεῖ
 Δωρεῖός. ἀσπιδέως κε φητο σκῆθον ἀνδρα κορίσασ.
 Αὐτὰρ ἐπ' ἀμύθε τιμῶν ἄλλο πορὸς ἄνυστο δόρπον'
 Εἴματα δ' ἐν ἀμύθε μέσασ ὑπὸ ἐννυτο κνήμας.

* * *

Λείπει τὸ τέλος αὐτῆς περὶ τὸν Εἶδωλλίου.

EIDYLLII XXVI.

deducitur. Inde in urbem vna eunt Hercules & Phyleus, & orto inter eundum, ut fit, sermone, dum Phyleus inmane exuvium leonis, quo Hercules reclusus erat, miratur, & vnde illi hæc pellis sit, quarit: Hercules, quomodo a se leo Nemeus interfectus sit, commemorat. Hæc summa est Eidyllij.

HERCVLES LEONIS INTERFEC-
TOR, VEL AVGIÆ OPV-
lentia, Eidyllion XXVI.

Deest. initium.

* * *

Hinc senex allocutus est vir bovm pastor,
Intermittens opus quod illi in manibus erat:
Lubens tibi hospes quod quaris dicam,
Mercurij grauem in am veritatis, in vijs consecratè:
Hanc enim calicolarum maximè aiunt irascis
Siquis via indigentem auersatur viatorem.
Geges quidem lanigeri, regis Augia
Non omnes in istem pascuis, aut eodem in loco pasciuntur:
Sed alij ad circumque ripa fluentis Eli suntis,
Alij ad Buphrasium viriferum alij & hic:
Separatim i' is & stabula exstructa sunt singulis.
Verum armeniis, quàmvis magno numero sint, iames
Omnibus pascua hic varentia semper sunt,
Circa magna palustria Meniam dulces herbas
Præra ferunt rosida, & loca irrigua
Aliunde, qua cornu'is bobus robur augent.
Stabulum illorum hoc ad dexteram tuam manum
Apparet, in siene rotundum, in siuentem amnem,
Illic ubi platani pereumes nata sunt,
Viniisque oleaster, & Apollinis è pastoribus cultus
Sacellum inuitolabile, è hospes, perfectissimi dei,
Mox & stabula per magnum agricolis
Adificata sunt, quæ regè multas & immensas opes
Castalimus aceserat, ter subastis in noualibus femerem
Nominquam spargentes, qui terat is simi licet.
Limites norunt plantarum fossoras, qui operof
Ad ierularis veniunt, eorum estas temporibus & opibus

ΗΡΑΚΛΗΣ ΑΒΟΝΤΟΦΟΝΟΣ
Η ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΑΡΟΣ,
Ειδύλλιον κς'

Λέει πρὸς ἄλφειον.

* * *

Ton d' ὁ γέρον προσέειπε βωδὼν ὄπιθεν ἄλλος ἀλλερ,
Παυτέμπος ἔρηγο τοὶ οἱ μὲν χροσὶν ἔλαστο,
Εκ τοῖξ εἶνε προσέφραον μωδισμωσὺ ὄσ' ἐρεῖναις.
Γαμῖα ἀζήλωτος θενλιω ὄπην εἰνοδίοιο
Τὸν γδ φασὶ μέγιστον ἐπουραθίαν κεχολάσασθαι
Ἴκην ὁδοδ ξαχροσὶν ἀθήνηταις τις ὄσ' ἔτιω.
Πολύμαι μὲν βασιλῆος εὐπεχες Αἰχάλο
Οὐ πάστω βόσκονταί τιν βόσιν, ὄσ' ἕνα χῶρον.
Ἀλλ' αἰ μὲν ῥα νεόντος ἐσ' ὄχθαες ἀμφ' Ἐλισσινάτω,
Ἀὶ δ' ἰερόν θείοιο παρὰ ῥέον ἀλφειοιο,
Αἰ δ' ἐπὶ Βεσπερσὶς πολυκότρυος ἀζήλ ὄσ' ἄσθ.
Χαροὶ δὲ σηκοὶ σφρι τευτῶμοι εἰσὶν ἐκαστες.
Αὐτὰρ βυκολοισι ἀερίπληθουσί σφ' ἔμπες
Πάττασιν νομοὶ ἄδε τεθλότες αἰὲν ἔασσι,
Μιλῖα ἀμύχα πῖφος ἐπέμεινθεα πόλιω.
Δειμῶδες τε σέρευσιν ὑπόδροσι εἰαμβρῶν τε
Εἰς ὄχθας ῥα ῥέσασι μὲν ἄε κερσῶσιν ἀέξει.
Αὐλεις δὲ σφρισιν ἠδὲ τῶς ὄσ' ἄσθ δέξια χροσ
Φάμεται εὐμῶλο πασσε περὶω ποταμίοιο ῥέοντες,
Κεῖνη ὄσθ πλαταμέσοι ἐπιπταται ἀπεφύσασσι,
Χλαρὴ τ' ἀχελύματος, ἀπὸ ἰλιανος νομίοιο
Ἰερόν ἀγρόν, εἶνε τελεῖται τοῖς θεοῖς.
Εὐθὺς ἢ σθεμνοὶ ἀεμῶκεες ἀχελύταις
Δειμῶδοι βασιλῆϊ πόλιω καὶ ἀδούραπτι ὄσθ
Ρυθῶν ὄσθ δυκεως, πεπλοῖς σφροσὶν ἐν νεοῖσιν
Εἰς ὄσθ βόδμεντες καὶ τετραπόλοισιν ὄμοιως.
Οὐροὺς μιλῶ ἴσασσι φυτοσκόφ' εἰσὶ πολυεργοὶ
Εσθλιωὶς ἴκασι ὄσθ ἐπὶν δέρεσ ὄσθ ἐν ἔλδω.
Με γ

Nam omnes hi campi sunt lati Augias:
 Iugera frumentifera, & hori arboribus confiti,
 Usque ad extrema montium iuga, si aeturginibus plena
 Ad quae loca nos opus faceret, commeamus toto die,
 Sicut decet famulos, quibus vita ruri peragitur.
 Sed tu mihi dic (quod & tibi ipsi utile
 Erat) cuius indignus huc venisti.

Namnam Augiam, aut aliquem famulorum illius,
 Quaris, qui illi sum? ego autem, qui certe scio, tibi
 Omnia dico, e possum, neque enim te ex malis statuo
 Esse ortum, neque te malis similem narum:
 Sicut tu hac praestant forma decet, Cerere filij
 Immutatum huiusmodi inter mortales eminent.

Huius respondens dixit: Iouis fortis filius:
 Certe senex, Augiam superem t'piorum principem
 Videre, cuius me huc ad iuxta nec suus.
 Qui si in urbe est apud suos omnes,
 Plebem curans, & iura dicit,
 Ex his formis duo alius, a me ducatur,
 Qui ruri hinc honoratior & praefectus est, (quid audires,
 Cui aliquid ex onere possit, & si ab eo referretur aliquid,
 Nam Deus alium alio indigere, statuit viro.

Huius senex verisimiliter respondit, in clypeo agricola:
 Alitium ex dijs mortalibus consilio huc venisti hospes:
 Nam tibi omne negotium, quod vis statim confectum est.
 Huc enim Augias, ebarius Solis filius
 Una cum filio suo illustri Phylao
 Hic venit ab urbe, multis diobus
 In specturus opera, quae illi innumerabiles ruri sunt.
 Ita aliquando & regibus videtur in animo,
 Cum ipsi curant, somnus magis salua esse.
 Sed camus ad eum, ego te tibi dux ero
 In stabiliem nostrum, ut inueniamus regem.

Sic locutus praebat, amo v. multis cogitabat,
 Exiit enim sepe videns, & laetam in animum implentem,
 Vidit hic hospes venire, cupiebat, a. ipsum interrogare

Παιρ δὲ δὴ πειθῶν τὴν δὲ ὑφ' ἑσθ' Ἀυγαίου
 Πυρροόρου τε γῆμαι, καὶ δὴ καὶ δένδρεος καὶ
 Μὲ γὰρ παρὸς ἕχα πᾶς πολυπιδάκας ἀκράτεις
 Ἀσπυκίς ἔργασιν ἐπιτοχουδαι παρὰ πῦν ἡμερ,
 Ἡ δὴ κ' οὐκ ἔστιν ἔστιν ἔπι πῶν ἀπὸ ἀφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ'
 Ἀλλὰ σὺ πῶν μοι ἔνισπ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ'
 Ἐστ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ'
 Ἡέ τοι Ἀυγαίῳ ἢ καὶ δὴ μῶν πῶν καὶ καὶ
 Δίξασαι οἱ οἱ ἕκα πᾶς ἐγὼ δὲ καὶ τοι σφ' εἰδῶς
 Πᾶντα μὲν ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ'
 Ἐμμεναι, ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ'
 Ἐστ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ'
 Ἀφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ'

Τὸν δ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ'
 Νᾶ γέρον Ἀυγαίῳ ἐδέλομαι κεν ἀφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ'
 Ἐστ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ'
 Δι' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ'
 Δόμου κεν ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ'
 Δμῶν δὴ πᾶν ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ'
 Ἐστ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ'
 Πᾶν τὸ μὲν ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ'
 Ἀφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ'

Τὸν δ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ'
 Ἀφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ'
 Πᾶν τὸ μὲν ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ'
 Πᾶν τὸ μὲν ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ'
 Σφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ'
 Χρ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ'
 Ἐστ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ'
 Ἐστ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ'
 Ἀφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ'
 Ἀφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ'
 Ἐστ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ'
 Ἐστ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ' ἄφ' ἑσθ'

Reprimebat. v. eundem in labra sermonem euntem,
 Ne quod ei non opportune verbum diceret
 Properat. in Difficile. n. est, mentem alterius hominis nosse.
 Hos accedentes, canes procul statim senserunt,
 Virumque, & ab odore corporis, & pedum strepitu.
 Valde a. latrantes incurrerunt aliunde alius
 In Amphitryoniadem Herculem, se a seni
 Placide latrantes adblandiebantur ab altera parte.
 Hos ille lapidibus a terra velut suavis
 In fugam retrorsum proterebat: asper. v. voce
 Minabatur omnibus, & cohibuit a latratu,
 Animo suo gaudens, quod stabulum custodirent
 Ipso alente, & verbum tale loquutus est:
 Pape, quale hoc fecerunt dy reges
 Animal, ut cum hominibus sit: quam callidum?
 Si ei & mens ita intelligens in pectore esset,
 Et intelligeret cui irasci deberet, & cui minus,
 Tum nullum animum alium hoc de honore certare posset.
 Nunc nimis furenter iracundum, & saevum est temere.
 Sic dixit: & canes celeriter in stabulis regressi confi-
 Interea sol ad occasum vertit equos, (debant
 Vespertinum diem adducens: advenit. a. pinguis peccata,
 Ex pascuis redeuntia ad caulas & stabula.
 Deinde boues innumera, alia post alias
 Venientes apparebant: sicuti nubes pluviosae
 Quam multa in caelo feruntur impulse ulterius
 Vel Noti violentia, vel Thracij Boreae.
 Harum. a. nullus numerus est in aere existentium
 Neque modus. tam multas prioribus agglomerat
 Venienti, & alia subinde assurgunt super alias:
 Tot semper retrò boum armata ibant.
 Omnis utique campus implabatur, omnesque viae,
 Incedenti pecorum multitudine: resonabant; pingues agrum
 Murgitur: stabula bouum statim facile repleta sunt
 Bobus flexi pedibus, oves autem in caulis stabulabatur,
 Ibi quantum innumeri adessent, nullus tamen quietus

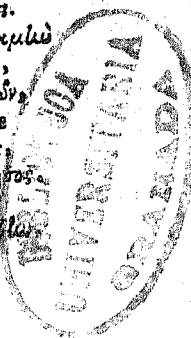
Αἰψὲ δ' ὄκνη πρὶ χεῖλος ἐλάμβανεν μύθον ἰόντων,
 Μὴ τι εἰ οὐ καὶ κειθρον ἔπος παμπυλίσσεται
 Σαφ' ἰδὲ χεῖρας χελεπὸν δ' ἰτέρη νόον ἰδ' ἄλλοιαι αἰδρός.
 Τὴς δ' κωμῆς κωροσταντας ἀπὸ πρῶθεν ἀφ' ἐνόησεν,
 Ἀμφότερον, ἂν μὴ τι χροός, δούπη το ποδῶν.
 Θεωρῶσιν δ' ὑλάοντες ἠπεδραμον ὄμοθεν ὄμοσ
 Ἀμφιτρωνία δ' ἠερακλεῖ τὸν δ' ἰχέοντα,
 Ἀχρεῖον κλάζοντες, ἀεισάγον γ' ἐτέρωθεν.
 Τούτῳ μὲν ἦγε λάσσαν, ἀπὸ χροός ἦσαν ἀείρον,
 Φουγίμην ἀφ' ὁπίσω δεῖδιοντο το τρηχὺ δ' ἦ φωνή
 Ἡ πέλει μάλ' α πασῶν, ἐρητύσασκε δ' ὑλάχμοδ,
 Χέρον ἐφ' ὀφθαλμοῖσιν ἦσιν ὄδ' οὐκ ἔμεν ἀπὸν ἔρωτα
 Αὐτὸ γ' οὐ παρόντος ἔπος δ' ἦγε τοῖον ἔειπεν,
 Ὡ πο πο, οἶον αὐτο δεῖ πάλισσαν ἀνάκτες
 Θερίον ἀπὸ πρῶτον μετὰ μέρην ὡς ἐπιμῆδες.
 Εἰ οὐ καὶ φένας ἀπὸ νοήμονες ἐνδοθεν ἦσαν,
 Ἡ δὲ δ' ὄ τε χεῖν χελεπαιμῶν, ὄ τε ἦ ἐκί.
 Οὐκ ἀπὸι δηρὸν τις ἐδὴ εἶπεν ἀπὸ τιμῆς.
 Νῦν δ' ἴλιον ζάκοτον τε καὶ ἀρρῶμας ἦμεν δ' αὐτῶς.
 Ἡ βραχὺ ἐστυλῶδες ποτὶ τελευτῶν ἴζον ἰόντες.
 Ἡ ἴλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἴππας
 Δείλον ἡμῶν ἀγῶν. ταῖ δ' ἐπὶ λυθε πῖονα μῆλα
 Ἐκ βοτῶν αἰόντα ματ' αὐτῶν τε σκῆδους τε.
 Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλ' α μωρῶν ὄμοι ἴπ' ὄμοιαι
 Ἐρχόμεναι φάγονθ' ὡσπερ νίφην ὕδα τένοντα
 Οσάτ' ἐν ἀραγῶ εἰσιν ἐλαμνόμενα κωροτέρωσιν
 Ἡ ἰόππιο βίη ἢ Ἐρηκῶς βορέαο.
 Τῶν μὲν τ' ἔπειτα ἀεθλῶδες ἐν ἡέει ζέοντα ὄντων,
 Οὐδ' αὐτοσ. τόσα ἴδ' ἡμῶν κωροταῖσι κωλῖνδε
 Ἰσ αἰέμου, ταῖ δ' τάλ' α κωροτασται αὐδ' ἐπ' ὄμοιαι.
 Τόσ' αἰεὶ μετὰ πῖοντα βοῶν ὄπατ' ἀκόλ' ἦει
 Βαῖ δ' ἄρ' ἐπεπλήθη πεδῶν, πῶσσι δ' κῆλυδοι.
 Ἀπὸ δ' ἐρχόμεναι στένοντο δ' πῖονες ἀρεῖ
 Μυκηθμῶ σκῆδ' ἢ βοῶν βῆα πλῆθησασιν
 Εἰλιπόδων οἶες δ' κωρ' αὐτῶν ἡυλίζοντο,
 Ἐνδο μὲν ἔπειτα ἐκκῆδος, ἀπὸ φασίον κωρ' ἐπὶ τῶν,
 Δ

Stabat apud boues vir operis indigens.
 Verum alium pedibus, bene intus, locis
 Ligatas pedicas ad aprabat prope adscendo mulgens.
 Alius autem claris mearibus chara subole submicrebat,
 Ut bibere de dulci lacte prorsus, a lacte distenta erant.
 Alius mulctra secebat, alius pingue addensabat caseum.
 Alius intus tauros agebat, seu multum a vacci.
 Angit u. u. per omnia obiens bouum stabula, spectabat
 Quos illi opum proventum repostis essent pastores.
 Vna filius, & sapiens Hercules,
 Combatur regē per lustrātem suas magnas ficulnates.
 Ibi quoniam animus infractum haberet in pectore
 Amphyrioniades, & sibi constantem iugiter.
 Tamen vehementer mirabatur hac boū innumera armata
 Aspidem, non. . . . .
 Vt i. . . . .
 Qui etiā ex omnibus regibus maxime abudantur pecora
 Sol. u. . . . .
 Ut dicitur per. . . . .
 Et quidem ipse continēte augebat illi armenta omnia
 Perpetuē, nam nullus morbus illa invadebat
 Armenta, qui morbi corrumpunt pastorum labores.
 Semper itaque plures carnuta boues, semper meliores,
 In annos singulos nascebantur, certe enim omnes
 Fecunda erant, eximie uinos fatuus & famellas parientes.
 Cum illis una crecenti auri incedebant,
 Cruribus albis, incuruis cornibus, & ducenti alij
 Ruffi, aut oxnes vaccarum insensores, erant.
 Rursum alij inter hos duodecim pascebantur,
 Sacri soli, erant, u. colore velut cyeni,
 Candidi, & inter omnes boues excellabant,
 Quique siu. . . . .
 In pascu, illi vehementer inter se exultantes,
 Cumque ex densis celeres uenirent fera
 S. . . . .
 Hi primi ad pugnam corporum impetere ruebant.

Εἰς τὴν παρὰ βουὴν αὐτὸν καὶ κρημνὸς ἔρηθ.
 Ἀλλ' ὁ μὲν κρημνὸς ποδῶν εὐτὸ μὲν τοῖσι κρημνῶσι
 Κρημνῶσι δ' αὖ φέρονται παρὰ τὸν ἐξ ἑσῶ ἀμύχων.
 Ἄλλοι δ' αὖ φέρονται τὴν αἰάλας ἴσθμῳ κρημνῶσι
 Πιπέριμα τὰρ ὄνομα πύκνω τὸ δ' ἄρα γυγαλακτος.
 Ἄλλος ἀμύχων εἶχ', ἄλλος τε εἰς πόνον τῶν.
 Ἄλλος ἐσὶ γὰρ ἐν τῶν ὄνομα δὲ γὰρ ἀμύχων.
 Ἄλλος δ' αὖ φέρονται τὸν ἀμύχων τὸ βουαῖος
 Ἐν τῶν κρημνῶν κομῶν δὲ τὸν νομῶν,
 Σὺν δ' ἄρα τὸν βουὴν ποδῶν ὄνομα κρημνῶν
 Ἐν τῶν κρημνῶν ποδῶν ἔχων ἐν τῶν ποδῶν
 Ἀμύχων κρημνῶν κρημνῶν τὰ κρημνῶν κρημνῶν
 Ἐκ τῶν κρημνῶν κρημνῶν τὰ κρημνῶν κρημνῶν
 Ἐκ τῶν κρημνῶν κρημνῶν τὰ κρημνῶν κρημνῶν
 Ἀνδρῶν κρημνῶν κρημνῶν τὰ κρημνῶν κρημνῶν
 Οἱ γὰρ ποδῶν κρημνῶν τὰ κρημνῶν κρημνῶν
 Ἐκ τῶν κρημνῶν κρημνῶν τὰ κρημνῶν κρημνῶν
 Ἀμύχων κρημνῶν κρημνῶν τὰ κρημνῶν κρημνῶν
 Καὶ τὰ κρημνῶν κρημνῶν τὰ κρημνῶν κρημνῶν
 Ἐκ τῶν κρημνῶν κρημνῶν τὰ κρημνῶν κρημνῶν
 Βουαῖος κρημνῶν κρημνῶν τὰ κρημνῶν κρημνῶν
 Αἰεὶ δ' ἄρα κρημνῶν κρημνῶν τὰ κρημνῶν κρημνῶν
 Ἐκ τῶν κρημνῶν κρημνῶν τὰ κρημνῶν κρημνῶν
 Ζωὸν κρημνῶν κρημνῶν τὰ κρημνῶν κρημνῶν
 Τὰ κρημνῶν κρημνῶν τὰ κρημνῶν κρημνῶν
 Κρημνῶν κρημνῶν τὰ κρημνῶν κρημνῶν
 Φοίνικες κρημνῶν κρημνῶν τὰ κρημνῶν κρημνῶν
 Ἄλλοι δ' αὖ φέρονται τὸν ἀμύχων τὸ βουαῖος
 Ἐκ τῶν κρημνῶν κρημνῶν τὰ κρημνῶν κρημνῶν
 Ἀμύχων κρημνῶν κρημνῶν τὰ κρημνῶν κρημνῶν
 Οἱ κρημνῶν κρημνῶν τὰ κρημνῶν κρημνῶν
 Ἐν νομῶν κρημνῶν κρημνῶν τὰ κρημνῶν κρημνῶν
 Καὶ τὰ κρημνῶν κρημνῶν τὰ κρημνῶν κρημνῶν
 Ἐκ τῶν κρημνῶν κρημνῶν τὰ κρημνῶν κρημνῶν
 Πρὸς τοῖσι γὰρ κρημνῶν κρημνῶν τὰ κρημνῶν κρημνῶν
 Μ. . . . .

Horribiliter. v. fremebant, eadem ipso aspectu minantur.
 Inter hos autem excellebat viribus & robore suo,
 Atque animo elato, Phaerthon ingensque quidē pastores.
 Stella omnes cōparabāt, propterea quod excimē inter alios
 Bonus incedens lucebat, & insigniter conspicuus erat:
 Qui cum aridam pellem videret leonis fulu oculis,
 In ipsum irruit circa spectum Herculem,
 Ut admoueret lateribus caput, & robustam frontem.
 Huius quidem accedentis herosprehendit forti manū.
 Statim sinistrum cornu, deorsum v. ceruicem in terram
 Inflexit quāuis graui existēte, & rursum ipsū repulit re-
 Humerū tauri prementis ille. v. nervos excēdens (trorsum)
 Masulorum, in summis armis ractus constitit,
 Mirabantur & rex ipse, & bellicosus filius
 Phyleus, quique apud curatas boues pastores erant,
 Herculis robur immensum videntes.
 Illi. v. reliquis illic pinguibus agris, in urbem
 Ibant, Phyleus & Herculea virum.
 Viam a publicam ubi primū ingressi sunt,
 Exigua velocibus semita pedibus confecta,
 Quae per vineam a stabulo forrigebatur.
 Non admodum conspicua in viridi sylua consistens
 Ibi Iouis altissimi filium allocutus est
 Augia dilectus filius post se incedentem,
 Leniter inclinans caput in dextrum humerum:
 Iapriatē hospes, aliquē omnino de te sermonem audiuit,
 Sicut animo meo nunc repero.
 Venit enim aliquis ex Argo profectus, vigore aetatis us
 Huic vir Achivus, ex Helice maritima, (iunioris)
 Qui etiam inter plures Epeios narrabat,
 Quod cum ipse adesset, quidam Argivus interfecisset
 Feram seuum-leonem, malum monstrum agricolis,
 Cauum lustrum habentem in nemore Nemei.
 Neque cerro scio, virum ex Argo sacro
 Indidem natus, an v. in Tyrnthe habitās, aut Adyonis
 Sic ille narrabat, genere autem ipsum esse dicentis

Δειδὸν ἢ βρυχῶντο, φόνον λάλασσοντε περιστάτω.
 Τὸν μὲν τε περισφύρισι βίηφι τε καὶ δίνειν ᾧ,
 Ἡ δὲ ὑπεροπλή Φαίδων μίγας ἄνρα βοτῆρες
 Ἀστὲρ πᾶσις ἔϊσκον, ὃ δ' οὐκ ἔλα πολλὸν ἐν ὄμοις
 Βυσιν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀριζήλος δ' ἔτετυκτο.
 Ος δὴ τοι σκύτος αὐὸν ἰδὼν χερσποῖο λέοντος,
 Αὐτῷ ἵππειτ' ἐπὶ ῥυσεν δυσκοσπῶ Ηερακλῆϊ
 Χεῖρμα δαχ' ποτὶ πλὴθεα κέρη στεβαρόν τε μίτωπα
 Τοῦ μὲν αἰμῆ περιστόντος ἐδράξατο χεῖρ παχείη
 Σχεμοῦ ἀφᾶρ λέσκαος καὶ δὲ αὐχένα νέρθ' ὅπῃ γαίης
 Κλάσσε βαρύν ἀφ' ἑόντα πάλιν δὲ μιν ὤσεν ὀπίσσω
 ἤμω ὅπῃ βεῖσαι ὁ δὲ οἱ ὅπῃ νύθεα ταυαδῆς
 Μυδῶν ὄξ ὑπ' αὐτοῦ βραχέονος ὀρδὸς αἰεση.
 Θάμιαζεν δ' αὐτῶς τε αἰαλῆ, ὅς τε δαίφρον'
 Φυλεὺς, οἷτ' ὅπῃ βρασι καρρονισί βυκίλοι ἴσαν
 Ἀμφιτρωνιάδω βίβω ὑπεροπλον ἰδόντες.
 Τὰ δ' εἰς ἄστυ ληπόντες κατ' αὐτῶν πίνοντας ἀγροῦθ'·
 Εστράτω, Φυλεὺς τε βίη δ' Ηερακλῆϊο.
 Διοφόρου δ' ἐπὶ ἔκαστον ὅπῃ περισσῆ κελδίθου,
 Λεπλῶ καρπαλίμοισι περὶ ὄσον ποσὶν ἔχαιύσαντες·
 Ἡ ῥα δὲ ἀμπελέωνος ὄπῃ στεθμοῦ τεταύιστο,
 Οὐπὲρ βίβω ἀρισταμος ἐν ὕλη χλωρᾷ ἔοδσα.
 Τῆ μὲν ἀρα περισσῆι περὶ Διὸς γόνον ὑφίστατο
 Αὐγίεω φίλος ἦδ' ἐδεν μετοπιδεν ἑόντα,
 Ηερακλῆϊος κελίνας κεραιῶν καὶ δὲ ξιὸν ὤμω.
 Ζεῖνε, πάλαι πινά πείχου σέθεν ἀφ' ἑ μῦθον ἀκούσας,
 Ὅσι ἀφ' σφετέρησιν ἐν φρεσὶ βάλλομεν ἀπ' ἑ.
 Ηλυθε γὰρ στείχων πῆς ἀπ' Ἀργεὸς πῆς νέος ἀκμῶν
 Ἐν δ' ἑδ' Ἀργεὸς αἰθρ' Ελίης ὄξ ἀγχαίλοιο,
 Ος δὴ τοι μῦθεῖτο καὶ ἐν πλείονεσιν Επειῶν,
 Οὐκ ἔλεν Ἀργεῶν τις ἔδεν παρεόντος ὄλασε
 Θάμια ἀπολέοντα, κακὸν τίρας ἀγροῦσῶν
 Καίλιω αὐλῆν ἔχοντα Διὸς Νεμέσιο παρ' ἄστυ.
 Οὐκ ὅτ' ἀπρεκῆος ἢ Ἀργεὸς ὄξ ἔσοτο
 Αὐτῶν δ' ἢ Τίρωθεν νέμων πάλιν ἢ Μελίωθεν
 ἢς κείνος ἀγροῦθ' ἔξῆς δὲ μιν ἔδ' ἔφασκεν

(Si recte quidem ego memini) ex P. f. eo.
 Existimo non alii hoc efficere sustinuisse Argialiorum.
 Quam remnam pellis bellua man, fesse inducat (chituorū.
 Opus fore manuū, quae pellis tibi laeae a tege.
 Dic age nunc mihi, ut am, oco moscam.
 O heros, ut um verum augura, an, v. minis.
 Ut um tu ille e, de qui nobis au, hentib, referabat
 Ille ex Helice, Achivus, an ego recte te conieclo,
 Narra, v. quomodo ex, ti, lami feram, ipse, occidisti,
 Et quomodo in loca irrua Nemea perueit.
 Non enim talem belluam in Graecia inu, ito possu,
 Si videre cupias non in, v. tam gr, andes alio,
 Sed urso, tantum, et, ue, oc perniciosam usporum genus,
 Quocirca mirabantur, quos illum tu, e sermone, m audi, bat.
 Nonnulli etiam men, in, v. f, u, n, uia, erem dicebant,
 Ut vana lingua graecifica erit praesentibus.
 Sic locutus e, n, e, ia, de, f, l, e, v, uia.
 Phyleus, ut ambobus, in, v. p, i, s, m, e, o, d, i, t, u, b, u, s, i, u, s, f, i, c, i, o, r, e, t;
 Et tu facilius Heros, lem, l, quocum exaudiret.
 Qui ipsum saurus soli, alio, uis, est sermone;
 O, si, v, Argia, id, de, quo, me, v, i, m, i, t, e, m, i, n, t, e, r, r, o, g, a, s, t, i.
 Tu ipse, v, a, l, d, e, f, a, c, i, l, e, a, d, a, m, u, s, i, m, p, e, r, p, e, n, d, i, s, t, i,
 Dicam, v, i, t, i, b, i, s, i, n, g, u, l, a, d, e, h, o, c, m, o, d, o, s, i, r, o
 Quomodo per, i, t, a, f, u, i, t, (quomam cupis audire)
 Praeterquam unde, uenit, nam hoc, cu, m, u, i, s, m, u, i, t, i, s, u, n, t,
 Arguorum, v, e, m, o, t, a, m, e, n, q, u, e, a, t, c, e, r, i, d, e, m, m, o, r, a, r, e.
 Tantum aliquē Deori, cony, i, m, u, s, h, o, m, i, n, i, b, u, s, h, o, c, m, a, l, i, e, s,
 Propter sacra, s, u, s, c, e, n, s, a, n, t, e, m, P, h, o, r, m, e, n, s, i, b, u, s, m, u, l, i, s, s, i, s, e.
 Omnes enim, h, i, s, t, o, r, i, u, n, d, a, n, s, a, c, u, f, l, u, u, i, u, s,
 Leo, a, s, t, i, u, e, q, u, a, s, t, a, b, a, t, m, a, x, i, m, e, u, B, e, m, b, i, n, i, c, o, s,
 Qui propē ipsum habitabat, e, i, n, t, o, l, e, r, a, b, i, l, i, a, p, e, r, f, e, r, e, n, t, e, s,
 Hoc mihi, p, r, i, u, a, t, i, m, e, r, r, a, m, e, n, p, e, r, f, i, c, e, r, e, m, a, n, d, a, u, i, t
 Eurystheus, cōp, i, e, b, a, t, a, u, t, m, e, i, n, t, e, r, f, i, c, e, r, e, t, s, a, u, a, b, e, s, t, i, a,
 Ego uaq; flexu ille arcū, de cauā phretrā cū accepissem,
 Sagittis plenā, i, b, a, m, a, l, t, e, r, a, v, m, a, n, u, c, l, a, u, a, m
 Solidam, v, n, ā, c, u, m, s, u, o, c, o, r, t, i, c, e, t, r, u, n, c, ũ, e, x, a, l, t, o, o, l, e, a, f, i, r, o,

(Si igitur ad hanc meminerim) in Persis.
 Ελληνισμῶν ἢ ἑγγὺς τῶν τλησάντων Αἰγιάλιον.
 Ηέ σε, δέριμα ἢ θηρῶν ἀλλοφροδῶς ἀγρῶν εἰ
 Υπερῶν χροτῶν ἐργῶν, ὅτι σελιπύροισι καλύπτῃ
 Εἶπ' ἀγρῶν μοι παροτρῶν ἢ γρησάκῃ θυμῶν.
 Ηερος, κτ' ἐπὶ μὲν ἠαντῶσιν αἰετῶν καὶ ἰαί.
 Εἰ σὺ γ' ἐπὶ εἰς ὄν ἄμμι ἀμῶν πρῶτον ἔειπῃ
 Οὐδ' ἐπὶ κτεάνων ἢ σέ δὲ φράζομαι ὁρθῶς.
 Εἰπέ δ' ὅπως ὁρῶν τὸ δὲ θυρῶν ἢ πρὸς πέπρῃς
 Οππότε τ' ἄλλοτε Νεμεῖος εἰσίτωδε χροτῶν.
 Οὐκ ἀπὸ δόκει τὸ πάνδε ἕρετ' ἀπὸ δὲ κινάδαλον ἀγρῶν
 Ἰμείρων ἰδέει, ἐπειδὴ μάλα τῶν ἰσθμῶν βασιλεία
 Ἀλ' ἀρετῆς τε, σῶμας τε, λυκάων τ' ὁ σφραγιστῶν ἔργων.
 Τῶν καὶ δαμνίζεσθον ἀκούοντες τῶν μύθων
 Οἱ δὲ νῦν καὶ φεβδέσθων ὁδὸν ἴσθμῶν ἀπὲρ ἔφαντο.
 Γνώσθ' ἢ μάλα δόξω ἢ μὲν ἰσθμῶν παρεῖσθαι.
 Ὡς εἰπὼν μέσθω ἔχρησάτω καὶ ὀδῶν
 Φυλακῶν ἀφ' οὗ κίεσσι ἄλλα σφραγιστῶν ἀλκίος εἶπῃ
 Καὶ ῥῆ' ἐπὶ τῶν ἰσθμῶν κλυτοὶ ἢ σφραγιστῶν
 Ὅς μιν ἠεὶ τῶν τῶν παροτρῶν ἢ μύθων
 Ἔειπῆν ἰδὸν τὸ μὲν ὅτι με παροτρῶν ἢ ἰσθμῶν
 Αὐτὸς καὶ μάλα ῥῆ' ἢ σφραγιστῶν ἐροῦσθαι.
 Ἀμφὶ δὲ σοὶ τὸ ἔλασται ἐργῶν καὶ τῶν πεπεσῶν
 Οππότε ἐμῶν ἀνδρῶν ἐπὶ εἰ κελί, σμῶν ἀκούειν
 Νοσφῶν γ' ἢ ὁδῶν ἢ σφραγιστῶν τὸ γδ πρῶτον σφραγιστῶν
 Ἀργείων ἀδελφῶν ἔχει σφραγιστῶν ἀνδρῶν.
 Οἶον δ' ἀδελφῶν πρῶτον ἢ πρῶτον ἀνδρῶν πῆμα
 Ἰσθμῶν κλυτοὶ σφραγιστῶν ἀνδρῶν ἐφείμῃ
 Πάντας γδ ἢ σφραγιστῶν ἀνδρῶν ποταμῶν ὄρεσιν
 Δίε δ' ἡμῶν κλυτοὶ σφραγιστῶν ἢ Βεμῶν ἀνδρῶν
 Οἱ δὲ ἀγρῶν ἀνδρῶν ἀνδρῶν ἀνδρῶν ἀνδρῶν
 Τὸν ἀφ' ἡμῶν παροτρῶν τῶν ἢ σφραγιστῶν
 Εὐρύθευς κτ' εἶπῃ δὲ ἢ ἰσθμῶν ἀνδρῶν
 Αὐτὰρ ἐγὼ κίερα ὄρεσιν ἢ σφραγιστῶν ἀνδρῶν
 Ἰῶν ἢ σφραγιστῶν ἀνδρῶν ἢ σφραγιστῶν ἀνδρῶν
 Εὐπαγῶς, αὐτὸ φλοσόν, ἐπὶ σφραγιστῶν ἀνδρῶν

Bene magnam, quam ego sub sacro Helicone
 Inuentam unā cum densis radicibus euulsi integram.
 Verū ubi ad locum in quo leo erat perueni,
 Tunc arcu accepto ad flexibīe cornu applicui
 Nervum & sagittam ex viralem statim imp. suis,
 Vndique oculos circumferens perniciosū mōstrū specularat
 Si ipsū aspicere possem priusquam illud me videret.
 Iam diēi medium erat, neque visquam vestigia illius
 Animaduerrere poteram, neque rucitum exaudire,
 Nec quisquam hominem boues custodiens, aut opus faci-
 Apparēt in aruis, quē inire rogare possem: (ens aderat,
 Sed in stabulis pallidus metus quēnque continebat.
 Non sane prius pedibus quiescit frondosum mōrē explorās,
 Quā viderem, & vires deinde statim experirer.
 Ille quidem in specum suum ante vesperum ibat,
 Cū vorasset carnes & cruorem: undique autem iubas
 Squalidas foedauerat cadō, sanāque faciem,
 Et peccus lingua. v. undique circumlingebat barbam,
 Ego autem sub arbutis & mbrosīs occuliabar.
 In cacumine stulto expectans quando veniret.
 Et emisi sagittam in propius accedentis sinistrum ile.
 Frustraneque enim sagitta per carnem penetrabat
 Aenta, verūm resiliens in virides herbas cecidit.
 Arille caput fuluism a terra statim sustulit,
 Obstupescens, & undique circumuoluit oculos,
 Observans, hiatusque terribiles ostendit dentes.
 Huic ego altam sagittam a nervo misi,
 Egredere quodā mibi prius in vanū effugisset a manū.
 In medietem uicini pedum: ubi sedes est palmis.
 Sed ne tunc quidā per coriū penetravit dolorificas sagittas,
 Sed cecidit ante pedes irrita similiter.
 Tertio parabam grauius animo commotus,
 Trabere arcum: at ille me uidit circum spectans oculis,
 Belua in sarā bilis, longamque circum poptites voluebat
 Caudā, ac statim pugnam medicabatur, totūq. collū ipse.
 Ira imp. latum est, & rursū horrore hinc comas

Εἴματα τὸ εὖ αὐτὸς ἐπέζαθε Βελκόνι
 Εὐραίν, σὺν πυκνήσιν ὄλεθερῶν ἐσπασα μίχης
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τὰν χεῖρῶν ὅπῃ λῆς ἦεν ἔκτανε,
 Δὴ τὸ τε τῶν εὐάνδρων ἐπέλαστα κορυφῇ
 Νόουριώ περὶ δὲ ἰὸν ἐχέστονον εἴδοντες ἔβησα.
 Παιτή δὲ ὄσσε φέρον, ὄλοον τέρας ἐσκαπίζον,
 Ἐθλυτ ἰσαδρήσαμυ. παρὸς γ' ἐμὲ κείνον ἰδέσθαι.
 Ἡμετος ἔω τὸ μισσηγύ, καὶ εὖ δὲ ὅπῃ ἴχνηα τοῖο
 Φεραδιώμῃ δυνάμην εὖ δὲ κρυθμοῖς πυθίθεαι.
 Οὐδὲ εὖ κ' ἀδραπίων τις ἔλω ὅπῃ βουσι καὶ ἔργου
 Φαυρόμυθος ἀσπασμοῖ δὲ ἀλλὰ κος, ὄντην ἐργίμω.
 Ἀλλὰ κ' ἴσασθμους χλωρῶν δέος εἶχον ἔκτανον.
 Οὐ μὲν ἄρῃν πόδας ἔχον, ὄσσε τειφυλλῶν ἐρόντων.
 Πραν ἰδέειν, ὀκλής τε μετὰ τυτῆα τετρηθίωμι.
 Ἡτοι ὁ εὖ σήραχα προδέτελος ἔστῃεν εἰς ἔω,
 Βιθερακὸς κρεώντε καὶ ἡμετος ἀμφὶ ἡ χεῖρας
 Λύχμηρος πεπλάκαυτο φόνου, χεῖραπον τε κερσώπαυ
 Στήθεά τε γ' ὀσση ἡ περὶ ἰχμητῆ χύειον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ δ' ἀμμοῖσιν ἀμμοσὶ ἐστῆσιν ἐκρύφθην
 Ἐν ἴω ὑλκέντι, δεδῆγμῶς ὅπως ἴκαστο
 Καὶ βόλον ἄσπον ἰόντος αἰεσερον εἰς κενώνα
 Τηύσιως· οὐδ' ἄρ' ἴσσε δὲ σαρκὸς ὄλιθεν
 Οκρυοον, χλωρῶν ἡ τὰ ἰαυτον ἔμπεσε ποίη.
 Αὐτὰρ ὁ κρεῖτα ἀεφεινῶν δότο χθονὸς ὀκ' ἐπείειρεν
 Θαμλήσας, παύτη ἡ δὲ ἔδραμῶν ἰφθαλμοῖσι
 Σιαπιδυρος, ἀμμοῦς ἡ χεῖρῶν ἔπεδ' εἶεν ὄσσηντας.
 Ἐὖ δὲ ἐγὼ ὄμῃον οἶσον ὄπῃ νύρῃς κερσίδμυ· ν.
 Ἀγαθῶν ὅπῃ μοι ἄρῃν ἐτάσσιος ἐκφυγε χεῖρας.
 Μεισηγύς δὲ ἔβηλον σῆθεων ὅπῃ πνδύμονος ἔδρα.
 Ἀλλ' εὖ δὲ ὡς ἔσπε βύρσαν ἔδν πολυάδμωος ἰας,
 Ἀλλ' ἔπεσε κερσπαρὸς δε ποδῶν ἀνελώλιον αὐτῶε.
 Τὸ πείτον αὐ μάλῃσθον, ἀσπιδμῶς ἐν φρεσὶν ἀγνώε,
 Αὐερέει· ὁ δὲ μὲ εἶδε κερσγῶν ἀμμοῦς ὄσσηντας
 Θῆρ ἀμμοτος μακρῶν ἡ παρ' ἰγνήσιν ἔκτῃ
 Κέρον. ἀφ' ἡ μίχης ἐμνήσαστο· ποῖς δὲ εἰ ἀνελώ
 ὄμμοδ' ἐν πηλῶν πυρσῶν δὲ ἔφραξαι εἴδρα

Qua multis cladibus antea pecora & viros affecerat

DECLARATIO

Hoc Eidyllion continet breuem narrationem de interitu Penthei, regis Thebani. Eum, cum orgia, i. sacra Bacchi noua adhuc & iam primum iacipientia prohibere conaretur, a matre & materteris, aliisque Mnadibus in furorem actis, discerptum esse ferunt. Tractatur idem argumentum in Bacchis Euripidis fufus: vbi & di'putationes inter senes contra nouas superstitiones, proque illis graues ac

LENÆ, SEV BACCHÆ,

Eidyllion XXVII.

INo, & Autonoe, & genii-pomicoloribus Agaues, Tres ihiasus in montem, tres ipsa existentes, ducebant. Et he stringentes syluestres frondes hirsuta quercus, Et hederam viridem, & asphodelum humi nascentem, In puro (i. vacuo) campo exire uel ar̄ duodecim aras, Tres Semele, & nouem Baccho, Et sacra è cista instructa manib. capientes, (ris frondibus. Bene precado imposuerunt in aris struatis - ex reces - decerp. Sicut docuerat, & sicut ipse animo diligebat Bacchus, Pentheus. v. ex alta rupe omnia spectabat. Cum se in veteri lentisco abdidisset, vernacula frutrice. Autonoe primū ipsum conspicata, horribiliter exclamauit Et pedibus turbauit orgia insanam Bacchi, Subito incurrens, hac enim non aspiciunt profani.

Πολλὰ πάρεσ' ἠέλοισι καὶ ἀδράσι πημάτων δέντροις.

EIDYLLII XXVII.

ues ac dignæ obseruatione commemorantur. Ouid. eandem fabulam exponit in fine 3. Metamorph. q̄ irreperunt ea sacra, paulatim hominum superstitione approbata & recepta, cumque illis sapientibus gubernatoribus certamina fuerunt. Quomodo corruptele & facinorum scditas eorum sacrorum Romæ primum deprehensa & vindicata fuerit, commemoratur à Liuiο lib. 9. Dec. 4.

ΑΗΝΑΙ, ΗΚΒΑΧΑΙ,

Εἰδυλλίον ηζ.

IΝΩ, καὶ Αὐτονόῃ, καὶ ἑκατοσπέρῳ Ἀγαυῇ, Τρεῖς θιάσους ἐς ὄρος τρεῖς ἀγαθὴν ἀντὶ τῆς εὐσεύας. Καὶ αὖθις ἐμὴ δὲ ἀμυδρῆ κασιὰς ἀρούρης ἀφύλλας, καὶ ἰασὸν τε ζώνοντα καὶ ἀσφρόδελλον ἢ ἕσπερ' ἄσπερ. Ἐν κεν δαρεφῶ λείωνδι κρημονίῳ καὶ δένδρα βακχίον, Τὰς τρεῖς τ' ἰκεμὴν ἀπὸ τῶν ἐνέων τοῦ Διονύσου. Ἴκερ' δ' ἐν κίσσας πεπνευμέν' ἀχρῶν ἠοιάσας. Εὐφ' ἡμῶς κατὰ δέντρο νεοδρέπτων ὅππ' βιαυῖται, Πρὶ δ' ἰδέσθ' ὡς αὐτὰς ἐθυμῶσαι Διονύσου. Πανθεὺς δ' ἠδὲ βλάττω τρεῖς ἀπὸ πάντ' ἑκατοσπέρῳ, Τῆτον' ἐς ἀρχαῖον καὶ παρ' ὅς ὅππ' ἄρρον ἔρνος. Αὐτονόῃ προέτα νιν ἀέκρην ἠδ' ἀνὸς ἰδύσαι, Σιωπῆ' ἐταρῶν ἐσπῶν μακρὸν ἔρηνος δάκρυον, Ἐξασπίτας ὅππ' ὀσῶν τὰ δ' ἐν ὄρεσσιν πβελύγοι.

N i

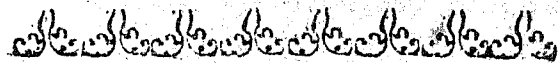
Furor at ipsas furebant statim & alia.
 Pentheus quidem fugiebat territus, ac ille persequeretur
 Longas vestes à cingulo ad poplites trahentes.
 Pentheus quidem hoc dixit, Quid vobis deficit mulieres?
 Antono hoc dixit, Statim cognosces priusquam audias.
 Mater quidem immugit, capite filij subleato,
 Tanto mugitu, quantum est fure leana mugitu.
 Ino auulsi vna cum scapula grandem humerum.
 Pedibus ventrem calcans, & Antono es idem tenor erat.
 Reliqua, quod supererat carniū, disseperebant mulieres
 Et in urbe Thebanā redierūt, cōraminate iāguine omnes.
 Ex monte, luctum, non Penthea reportantes.
 Non moror, neque alius infensus esse Baccho.
 Curer, neque si quis atrociora hisce parret,
 Sitq. vel noxam annorum, aut decimum ingressū annum:
 Ipse verò sancte agam, & sancte-agenibus placeam.
 A Ioue honorem sortitur hac autē, i. hoc augurium.
 Piorum liberi is bona eueniunt, impiorum verò non.
 Letetur Bacchus, quem in Dracato niuoso
 Iupiter summus in magno semore posuit, à matre soluti
 Letetur & speciosa Semele, ipsiusque sorores,
 Cadmi-filia, à multis celebrata heroidibus.
 Quae hoc factum perfecerunt, incirante Baccho,
 Non reprehendendum: nemo facta deorum vituperet.

DECLARATIO

Singularis suauitas est & facilitas huius Eidyllij, vt non à Theocrito, sed ab alio quopiam authore scriptum esse videatur: continet autem colloquium inter duos amantes, Daphnidem procum & puellam, cuius nomen non ponitur. Hi

Μάγντο μὲν τ' αὐτῶν, μνήνοντο δὲ ἄρ' ὕδου καὶ δῆμα.
 Πενθεὺς μὲν φέγγυ πεφοβημένος, καὶ δὲ ἐδίωκον.
 Πίπλωσ ἐν ζώσῃσιν: ἴσ' ἰγνύ' ἀειρούσασσι,
 Πενθεὺς μὲν τὸ δ' ἔειπε, τίτος καὶ χροάτι μεμνημένος.
 Αὐτόνοα τὰ δ' ἔειπε, τὰ γὰρ γινώσκω πρὶν ἀκούσασσι.
 Μάτηρ μὲν κεφαλαὶ μνήσασσι πευδὸς ἤϊστα,
 Ὅσον ἄρ' τοῦ αἵματος τολέει μνήσασσι λευγῆς.
 Ἴνα δὲ αὐτ' ἔρρηξαι σὺν ὠμοπλατῶν μέγαν ἄμον,
 ἀλλ' ὅτι γὰρ εἰσα βλάσαι καὶ αὐτόνοας ρυθμός αὐτῶν.
 Αἱ δὲ δῆλα τὰ περὶ αὐτῶν κρέα νομῶντο γυναικῶν.
 Ἐς Θήβας δὲ ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πασῶν,
 Ἐξ ὄρεος πένθημα καὶ ἡ Πενθηα φέρουσαι.
 Οὐκ ἄγε γω, μὲν ἄλλος ἀπεθνήσκω Διόνυσου.
 Φροντίζοι μὲν εἰ χαλεπὰ τὸ πρὸς ἡβῆ' ἐμώρησται.
 Εἴη δὲ ἐνιαστής καὶ δὴ καὶ τὸ ὅτι βίβωσι.
 Αὐτῶν δὲ ἀναγέοιμι, καὶ ἀναγέοισιν ἀδίδιμι.
 Ἐκ Διὸς αἰγρόχου τιμῶν ἔχ' αἴετὸς ὄδῳ.
 Εὐσεβέων πευδέσσι τὰ κατὰ δύσασσι βέων δὲ ἔ.
 Καί εἰ μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακῶνι νιφόντι
 Ζεὺς ὑπάτος μεγάλῃσιν ὀπθροῦνίδα δῆκαστο λύσας.
 Καί εἰ δὲ Διείδης Σημῆα, καὶ ἀδελφεὰ αὐτῆς
 Καδμείαι, πολλὰς μὲν ἔχουσιν ἀφ' ἡρωϊνάσιν,
 Αἱ τὰ δὲ ἔργον ἔρεξασ ὀρίαντος Διόνου Ζεῦ.
 Οὐκ ὀπίμα μὲν τὸν μνησῆς τὴν θεῶν ὀνόματῶ.

EIDYLLII XXVIII.

Hi post oscula de coniugio disputant, & tandem eam puella persuasa esset, faciunt furtiuas nuptias. ¶ Præcipuus igitur in hoc Eidyllio locus est, antithesis commodorum & incommodorum coniugij.

COLLOQUIUM DAPHNĒ
 et Puella, Etyllion XXVIII.

DAPHNIS & PVELLA.

PRVIDENTEM Helenam Paris rapuit bibe-
 bulchus albus.
 Magis vero hac Helena est, qua me bubulcum
 osculatur.

Puella.
 Ne gloriare Satyri scis, inane osculum esse dicunt.

Daphnis,
 Est etiam in inanibus oculis dulcis voluptas.

Puella.
 Lauo os meum, et osculum desumo.

Daphnis.
 Lauasne labra tuada mihi iterum ut osculer.

Puella.
 Dicit te vaccas osculari, non inuipiam puellam.

Daphnis.
 Ne superbo statim tibi transibit sicut somnium, flos. atavis.

Puella.
 Quae prius vna erat, praesula est, et rosa arida tamen non

Daphnis. (perit.)
 Muc veni sub oleastros, ut tibi aliquid dicam.

Puella.
 Non volo: nam et amea me dulci sermone fefellisti.

Daphnis.
 Huc veni sub ulmos, ut meam fistulam audiam.

Puella.
 Tuum animi oblecta: nihil quod molestum est, mihi placet.

Daphnis.
 Ah, ah, venerere Veneris iram et tu puella.

Puella.
 Valeat Venus, saltem Diana sit mihi propitia.

Θ ΑΡΙΣΤΥΣ ΔΑΦΝΙΑΟΣ
 et Κορη, Etyllion κη.

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΚΟΡΗ.

TΑΝ πινυται Ελίνα Παρίς ήρπασε βακόλος
 ὄμιος
 μίσθμον ἐμὴ ἤσ' Ελίνα. τὸν βακώλον ὄβρι φε-
 λόσσι.

Κορη.
 Μη κευχῶ σατυρείσκει κενὸν τὸ φίλαμα λέγασσιν.

Δάφνις.
 Εστὶ καὶ ἐν κενωσὶσι φίλαμασιν ἀδία τέρψις.

Κορη.
 Τὸ σῶμα μου πλωίω, καὶ ὀποπῆσω τὸ φίλαμα.

Δάφνις.
 Πλωίεις χεῖλεα στίος, δίδου πόλιν ὄφρα φίλασω.

Κορη.
 Καλὸν σοι δαμάλας φεῖ εἶεν, καὶ ἄζυγα κώραν.

Δάφνις.
 Μη κευχῶ τὰ χεῖρά σου παρέρχεται ὡς ὄναρ, ἤβη.

Κορη.
 Α σκεφυλὶς σκεφίς ὄβρι, καὶ ἡ ῥόδον αὖτον ὀλέεται.

Δάφνις.
 Δόβρ' ὑπὸ τὰς κοπίνας, ἵνα σοι πινὰ μῦθον εἰπῶ.

Κορη.
 Οὐκ ἐθ' ἔγω' ἐπαρῖνμι παρὴ παφες ἠδ' ἐμύθη.

Δάφνις.
 Δόβρ' ὑπὸ τὰς πηλίας, ἵν' ἐμαξ' σύθελτος ἀκίσθης.

Κορη.
 Τὴν αὐτὴ φρένα τέρψον. οἴζυσον ἐδὲν ἀρόσκες.

Δάφνις.
 Φεῖ φεῖ, τὰς Παφίας χόλον ἀζέο καὶ σύγε κώδρα.

Κορη.
 Χυρῆτω ἀ' Παρῖα' μένον ἱλαος Ἀρτεμις εἶη.

Daphnis.
Ne dixeris, ne te feriat, & in laqueum inextricabilem in-
Puella. (cidias
Feriat ut voluerit: rursus Diana nobis opitulatur.
Ne mihi iniurias manuum, eri am labrum tibi laniabo.
 Daphnis.
Non effugies amorem, quem non ulla effugit puella.
Puella.
Effugiam per Panam, verò iugum semper atrollis.
 Daphnis.
Metuo, ne te peiori viro iungat s. Amor.
Puella.
Multi meas nuptias ambierunt, sed nullus animo meo
Daphnis. (placuit.
Et ego unus ex multis prociis tuus huc venio.
Puella.
Quid autem faciam amico? nuptiæ plenæ sunt molestiarum.
 Daphnis.
Non dolorem, nõ tristitiam afferunt nuptiæ, sed chorasam.
Puella.
Cerrè dicunt, mulieres suos maritos metuere.
 Daphnis.
Imò potius dominantur: quem enim metuent mulieres?
Puella.
A pariendo doloribus mihi metuo: grane vulnus est Lucina.
 Daphnis.
Verum regina tua Diana obstetricatrix est,
Puella.
Sed parere horreo, ne mihi & pudica forma pereat.
 Daphnis.
Si v. pepereris charos liberos, videbis filios nonam lucem.
Puella.
Sed quam mihi dotem affers nuptiis dignam, si annuero?
 Daphnis.
Vniuersum gregem, omnia memora & pascha habebis.

Δάφνις.
 Μὴ λίγα μὴ βέβαια σε, καὶ ἐς λίτον ἄγωτο γ' ἔθης.
 Κόρη.
 Βέβαια τοὺς ἐθῆρας πάλιν Ἀρτεμις ἀμύνει ἀρήγοι.
 Μὴ π' ἐβόης τίω χεῖρα καὶ εἶσι π' χεῖρας ἀμύξω.
 Δάφνις.
 Οὐ φάρις ἔ' ερωτα, ἢ οὐ φύγα παρθένοσ δῆ.
 Κόρη.
 Φύγα νὰ ἔ' Παῖα, σὺ δ' ἔ' ζυγοὶ αἰὲν αἰεῖται.
 Δάφνις.
 Δειμαίνω μὴ δὴ σε κακὰ τέρω αἰετὲ δόχῃ.
 Κόρη.
 Πολλοὶ με μωῶντο, γόνος δ' ἔμὸν ἔπιε ἔαδῃ.
 Δάφνις.
 Εἶς καὶ ἐγὼ πολλὰν μνηστῆρ τεὸς ἐνθεσὶ ἰκαίω.
 Κόρη.
 Καὶ τί φίλος βέξαμι, γὰ μοι πλῆθος ἐστὶν αἰτίας.
 Δάφνις.
 Οὐκ ἂν δώλω, ἐκ ἄγρος ἐχθρὰ γάμος, ἀμὰ χερσῶν.
 Κόρη.
 Νὰ μὲν φασὶ γυναικας εὐοὺς ἔομιεν παρκοίταις,
 Δάφνις.
 Μόχθον αἰετὸν κρεττοῖσι, τίνα ἔομιεν γυναικας,
 Κόρη.
 Ωδῖεν ἔομιεν χαλεποὺ βῆος Εἰληθύνης.
 Δάφνις.
 Ἀλλὰ τῆ βασιλεῖα μορσόςκας Ἀρτεμῖς ἔστιν.
 Κόρη.
 Ἀλλὰ τεκέιν ἔομιεν, μὴ καὶ χεῖρα καλὸν ἔλεστω.
 Δάφνις.
 Ἦν δ' τῆς φίλα τέκνα, νέον φάος ὕψασι ἦα.
 Κόρη.
 Καὶ τί μοι ἔδνον ἄγεις, γὰ μου ἄξιον, καὶ ἔπιθεσὶ σῶ.
 Δάφνις.
 Πάστω τὰν ἀγῆων, παύτ' ἄγεται καὶ νομὸν ἔξεις.
 Ν. 111

Puella.
 Tura igitur, ne post cœcubiū abeas, me inuitā relinquent,
 Daphnis.
 Non per ipsum Pana, si modo me sequi voles.
 Puella.
 Extrus mihi thalamos, curues & domum, & stabula?
 Daphnis.
 Extruam tibi thalamos, hos pulchros ovium greges pascos.
 Puella.
 Patri seni quēnnam, quem sermonem dicam?
 Daphnis.
 Probabit connubium tuum, ubi meum nomen audierit. &
 Puella.
 Hoc nomen illud tuum: nam & nomen sape delectat.
 Daphnis.
 Daphnis ego sum, Lycidas v. mihi pater est, mater No-
 Puella. (μαῖα)
 Ex bone-naris ortus es: ista non sum te ignobilior.
 Daphnis.
 Neque summe es honorata, pater n. tibi est Menalcas.
 Puella.
 Ostende mihi tuum nemus, ubi tuum est stabulum.
 Daphnis.
 Veni, vide ut florent meæ proceræ cupressi.
 Puella.
 Capellæ meæ pascimini dum bubulci opera viso.
 Daphnis.
 Tauri bene pascimini dum nemora virgini ostendo.
 Puella.
 Quid facis Sasyrisce? quid mamillas intus tene gisti?
 Daphnis.
 Mala tua primum hæc florescentia cognoscam.
 Puella.
 Stupro per Pana, manum tuam mihi sum extrahere.
 Daphnis.
 Confide chara puella: quid tremis? tu valde timida.

Κορη.
 Ομιυέ, μή κ' ἀλέκτρα λιπών ἀίκουσαν, ἀπ' ἤθης.
 Δάφνις.
 Οὐ μ' αὐτὸν ἢ Παῖα, ἢ καὶ κ' ἐθ' ἤης με διαΐξαν.
 Κορη.
 Τόχ' εἰς μοι θαλάμους, τὸ χεῖρ ἢ δώμα, ἢ βυλάξ.
 Δάφνις.
 Τόχ' ὡς σε θαλάμους, τὰ ἢ πῶεα καὶ ἀνομβία.
 Κορη.
 Πάτει ἢ γρηαίεφ τίνα καὶ τίνα μῦθον ἐνέφω;
 Δάφνις.
 Αἰνήσ' σέο λέκτρον, ἐπὶ κ' ἐμὸν οὐῶμα ἀκούση.
 Κορη.
 Οὐῶμα τὸν λέγ' τίλω· καὶ οὐῶμα πολλὰ κ' ἐτέρη.
 Δάφνις.
 Δάφνις ἐγὼ, Λυκίδαε ἢ πατὴρ, μήτηρ ἢ Νομαίη.
 Κορη.
 Ἐξ ἄδω γημέων, ἐθ' ἢ σέθεν εἰμι χερείων.
 Δάφνις.
 Οὐδ' ἄκρα πηκίεσσι πατήρ δέ σε ὅτι Μενδαίεος.
 Κορη.
 Δείξον ἐμοὶ σέθεν δῆσος ὅτι σέθεν ἴσταται αὐτίς.
 Δάφνις.
 Ἄδ' ῥ' ἴδ' ἢ πως αἰθεῦσιν ἐμῆ· βία δ' ἴνα κ' ὑπάρισσι.
 Κορη.
 Ἄτρε ἐμῶν βόσκεισθε· τὰ βωκόλω ἔργα νοήσω.
 Δάφνις.
 Ταῦρος καὶ γέμοσ', ἴνα παρ' ἐνὸν δῆσος δείξω.
 Κορη.
 Τί βέξεις σατυροῖσσι; τί δ' ἐνδοθεν ἀψομαζῶν;
 Δάφνις.
 Μόξα παρ' ἀπέπιστα τὰ δ' ἡχοάοντα διδάξω.
 Κορη.
 Ναρκῶ εἰ ἢ Παῖα· τίω πάλιν ἐξήει χεῖρα.
 Δάφνις.
 Ἐχρῶσ' κῶεφ φίλα, τί μοι ἔτρεμες, ὡς μέλα δειλά.

Puella.

Conjicis me in sordas, & vestes pulc'ras contaminat.

Daphnis.

At pellem mollem vestibus tuis eccos substerno.

Puella.

Hei, hei, & mitram amovisti, quare verò solvisti?

Daphnis.

Veneri primùm tibi: ego donum offero.

Puella.

Expecta miser, fortè a'iquis superuenit, strepitum audio.

Daphnis.

Inter se colloquuntur de nuptijs tuis cupressi.

Puella.

Amiculum mihi lacerum fecisti, sumque iam nuda.

Daphnis.

Aliud amiculum tuo maius tibi dabo.

Puella.

Ais te mihi omnia daturum: fortè postea ne salè quidè de-

Daphnis.

(deris.

Vinam possem ipsam etiam animam tibi immutare.

Puella.

O Diana, ne succense: tua illa solitaria non amplius tibi

Daphnis.

(fidelis est.

Faciám virulam Amori, & bouem ipsi Veneri.

Puella.

Virgo huc veni, mulier verò domum redibo,

Daphnis.

Imo mulier mater, liberorum nutrix, non amplius puella.

Sic illi florentibus oblectati membris,

Inter se blandè susurrabant: consurgit furtivum cubile,

Ipsaque sum surrexisset, ibat ad oves pascendas,

Oculis pudore suffusis: cor autem illi intus gestiebat:

Ille autem ad armenta bouum, concubitus lectus stabibat:

Κόρη.

Βάλλεις εἰς ἀμάρων μολύβματα καὶ μύλαις.

Δάφνις.

Ἄλλ' ὑπὸ σούδς πύπλους ἀπαιλὸν νύκτος ἰὸν ἢ βάλων;

Κόρη.

Φεῖδ' φεῖδ', καὶ τὰν μίτραν ἀπίσχυρος τί σὲ ἕψεται;

Δάφνις.

Τῆ Παφίᾳ παρῶπιςον ἰγῶ τὸ δὲ δῶρον ὀπίζω.

Κόρη.

μίμναι τέλαια. τὰ χεῖρας τίς τοι ἐσθ' ἔχεται; ἦ γὰρ ἀκούων.

Δάφνις.

Ἀλλήλ' ἀελοῦσθον τέον γάμον εἰ κωπάρεσσι.

Κόρη.

Τὸ μπύχρον πηλίσαις ἐμὸν ῥάκος εἰμὶ ἢ γρομά.

Δάφνις.

Ἀλλήλ' ἀμπεχόνων τ' σῆς τοι μίζονα δώσω.

Κόρη.

Φύε μοι πάντα δόρυμ' τὰ χεῖρας δὲ ὑστερον εἰσὶ δῆα δόνης.

Δάφνις.

Ἄϊδ' αὐτῶν δωμάριον καὶ τῶν ἄλλων ὄπιβδύειν.

Κόρη.

Ἄρτι μὴ νεμέσθ' σὴ ῥημιας ἐκέπαι πησῆ.

Δάφνις.

Ρεξῶ πρόρην ἔρπον, καὶ αὐτὰ βῶν ἄφρον δῖτα.

Κόρη.

Παρθέτος ἐνδο βίβληκα, γυνὴ δὲ εἰς εἰκὸν ἀφρῶν.

Δάφνις.

Ἄλλα γυνὴ μήτηρ, τεκίων ἔσθ' ἐκέπαι κώρε.

Ὡς οἱ μὲν χλοροῖσιν ἰαυθῆμοι μελέεσσαν.

Ἀλλήλοισι ψιδύεζον. αἰετατο φώρεος δυνή.

Κ' ἠ μὲν ἀνεγερμένη δῖεσχε μάλα νομοδῆεν.

Ὀμμάσιν ἀδιδρῶν. κραιδίη δὲ οἱ ἐνδον ἰαυθῆ.

Ὅς δὲ ὄπι ταυρείας ἀγέρας, καὶ κρημῶνος ἔυνας.

DECLAMATIO

Theocritus ad amicum Niciam, medicum Miliesium, quem ante aliquot Eidyllis celebravit, profecturus, uxori eius Theugenide, laboriose matrifamiliarias, adfert pro munere hospitali colum eburneam. Cui adiungit hoc carmen, quo colum modeste commendat, & matronae industriam virtutemque celebrat. Est igitur argumentum huius Eidyllij, οἰκονομικὸν atque ἰδιωτικόν, & tamen cruditer ac suaviter. Genus carminis est choriambichum

C O L V S.

Eidyllion XXIX.

O C O L V S, amica-lanificij, donum glaucæ Minervæ,
Matrona: um mens, qua-domum-augens, cui est compos,

Sequere nos confidenter in illustrem urbem Nelei,
Vbi Veneris delubrum viride est in arundinero tenero.
Eò enim navigationem prosperam petimus a Ioue,
Vt hospitem meum oblectem videns, & vicissim oblecter
Niciam, Gratiarum suavis loquentium sacram stirpem,
Teque ex elaborato ebone factam
Munus in conjugis Nicia manus præbebimus.
Cui ea multa opera perficies, ad viriles vestes pertinētiæ
Multæ & ad braccas quas mulieres gerunt, aquatiles.
His enim matres agnorum, mollem in pascuis lanam,
Tondentur eodem anno, propter Theugenidē pulchrū talis.
Sic illa operosa est, amatque ea qua amat matronæ sapiētiæ.
Te dare dognum, existentem ex nostra terra.

EIDYLLII XXIX.

bicum pentametrum, sicut illud apud Catullum, *Alphene immemor atque unanimes falsifodantibus, &c.* Nec facta impia fallaciam hominum caliculis placens.
Primam sedem spondaus regulariter occupat: secundam choriambus, qui ex prima longa, meriis duabus breuibus, & vltima rursus longa, constat: tertiam & quartam, idem pes obtinet: quinto loco iambus est. nam vltima syllaba libera censetur.

Η Α Α Κ Α Τ Α Σ

Ειδύλλιον αθ'.

Η Α Α Κ Α Σ ὦ φίλερθ' ἄγαθὸν δῶρον Ἄσπε-
ράς.

Γλυκὴ ἡ νόσος οἰκωφὴ ἐστὶ πρὸς ἐπιβόλος
Θρασύσ' ἀμμιν ομάρται πόλιν ἐς Νείλιαν ἀγλα-
ί.
Ὅπως κ' ὑποπίδες ἰσθὺν κ' ἀγάμω χλωρὸν ὑφ' ἀπαικῶ.
Τῆ ἔρδ' πλῆθος δυνάμιον αἰτοῖ, μὲν παρ' αἰὲς
Ὅπως εἶναι ἐλόν τέρψομι ἰδὼν καὶ π' ἀλλήστυμω.
Νικίαν, & κ' αἰτων ἡμεροφώνων ἰσθὺν φούτον.
Καί σε τὰν ἤϊε φέρτος πολυμοχθῶ γερῶν ἄνδρα,
Σὺν τὰ πολλὰ ἔργ' ἰσχυρῆσθε ἀδρείοις πέπλοισι.
Πολλὰ δ' ὅσα γυναικὸς φέρτοισ' ὑδ' ἀπὸ βροχῶ.
Διὸ γδ' ματέρει' ἀνὰ μακαροῖς ἐκέρταται πόλους.
Πέζωνται αὐτοῖσι. Θύγατ' ἴδου γ' ἐνέκ' ἐσθρῶρον.
Ὅπως αἰσθηθῆς φιλίαι δ' ἔσται σπασθῆναι.
Ὅ γδ' εἰς ἀμικρὰ οὐδὲ ἐς ἀβ' ὡς ἐξέδησ' ἔμην.
Ὅπως εἰσεὶ σὲ δόμῳς ἀμικρῶς οὐσταν ἄπο φρονέσ.

Nā tibi patria est. et, quā cōdidit olim Archias Ephyrā.
 Insula Trānacia pinguem præstantium urorum urbem.
 Nunc sanē domum tenens viri, qui multa novit salutarī
 Remedia ad arcendos ab hominibus tristes morbos,
 Habitabis in Mileo amabili inter Ionas,
 Ut pulchrā colū-habens Theugenis sic inter populares,
 Et illi memoriā hospiris carminū-amātis semper reno-
 Hoc. n. quis dicer, te aspiciens, Certe magna gratia (ues.
 Exiguo muneri adest, omnia honorem merentur quæ ve-
 niunt ab amicis.

DECLARATIO

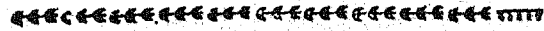
Querela & expoſulatio cum amico, propter
 inconstantiam in amore, qua nihil crebrius, neque
 vulgarius est in communi vita. πολυφιλίη, i. subinde
 mutare amicos, veteres fastidire & novos ample-
 cti, id olim perinde probrosum atque infame habe-
 batur, ut si qua mulier subinde alios atque alios vi-
 ros

AMORES.

Eidyllion XXX.

VINVM sō charē puar. dicitur, & veritas
 Et nos ebrios oportet voraces esse.
 Egoque ea dicā, quæ in recessu pectoris cōdita
 Non integro me pectore voluisti amare: (sente
 Intelligo, nam hoc dimidium vita quod habeo,
 Vivit ex tua forma, reliquum interijt.
 Et si tu volēs, dijs immortalibus similem agam
 Vitam: sin minus volēs, valde in tenebris.
 Quomodo hæc congruunt, amantem molestia afficere?
 At si mihi obtemperes, immetis senioris,

Καὶ γὰρ σοὶ πατρίεις αὐτὸ ἔξ Εφύρας κτίσας ποτ' Ἀρχίας
 Νάσω Τρανακρίας μωλὸν, αἰδρωτῶν δὲ κίμων πόλιν.
 Νῦν μὲν οἶκον ἔχουσ' ἀθέστος ἐς πάλιν ἐδάην σὸ φά
 Ἀνδράποισι νόσους φάρμακονε λυγρὰς ἀπαλθλάμφοι
 Οἰκίοςδε χεῖρ' Μίλατον ἔρα τῶν μετ' Ἴωνων,
 Ὡς ἀδύγκατος Θεογένης ἐν δὲ μόποιν πέλη,
 Καὶ οἱ μῦθον αἰεὶ τῶν φιλαισδῶ παρέχης ξίνοσ'
 Κεῖνο δὲ τις εἰρήπω, πομπῶν σ', Ἡ μεγάλη χείρ
 Δῶρφ ξὺν ὀλίγω πάντα ἢ τιμᾶτα τὰ περὶ φίλων.

EIDYLLION XXX.

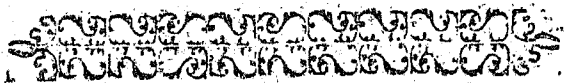
ros admitteret. Hoc vitium & hic amico suo Theo-
 critus exprobrat. atque in fine concludit, eum qui
 bene audire apud homines honestos velit, non le-
 uem, neque inconstantem in colendis amicitis ef-
 se oportere. Genus carminis est Dactylicum, Pen-
 tametrum: prima tamen sede etiam aliquando
 Trochæus est.

ΠΑΙΔΙΚΑ,

Εἰδύλλιον λ.

OINOΣ ὡ φίλος παρ' λέγεται ἢ ἀλαθία.
 Καί μιν χρῆ μεθύοντας ἀμαθίας ἰμεθουμ.
 Κήρῳ μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέαρ' ἐν μυχῷ.
 Οὐχ' ὅλας φιλέειν μ' ἐδύησ' ἀπὸ καρδίας,
 Γινώσκω τὸ γὰρ ἡμῶν ποτ' ζωῆς ἔχω.
 Ζῶ τῶν σεν ἰδέων, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
 Χώπιον μὲν σὺ θύης μοι αἰρέων ἴστω ἀγῶ
 Ἀμέραι, ἔκκεσ' ἢ ἐκ ἐθῆς τὸ μέλι' ἐν σκότῳ.
 Πῶς ταῦτ' ἀπέμω, ἢ φιλέωντ' αἰτίας διδάτ,
 Ἀλλ' εἰ μὲν τί πῆ δειο, νέος πορ' ἄλλοστροφ,

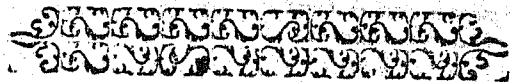
Tunc & tibi melius quam esset, me laudares;
 Fas nidum unum una in arbore.
 Quò nullum accedas saevum reptile:
 Nunc verò hodie alium tenes ramum,
 Cras alium, & alium post alium requirit:
 Et quidè aliquis facie tuâ pulchrâ aspiciens laudaverit.
 Huius statim amicus factus es plusquam triennu.
 Primum vero amantem tercio loco posuisti.
 Hominum superborum more videri peris are.
 Ut verò viuas, ama consimilem semper habere.
 Si sic feceris, bene audies
 Apud ciues, & amor tibi isto non grauis erit.
 Qui virorum mentes facile superat,
 Et me ex ferro mollem fecit.
 Verum circa tenerum os te amplector.

DECLARATIO

Genus carminis huius Eidyllij est Anacreontion, vocaturque dimidium Iambicum: sunt enim dimetra Iambica Catalectica, id est quibus in fine una syllaba deest. Recipiunt ubique Iambum, prima tamen & secunda sede aliquando Spondaum. Est autem, sicut in aliis, ita hic quoque, Poetica Imaguncula. Aper interfecto Adonidis iussu Veneris ab Amoribus captus adducitur, qui à Venere grauitè increpatus responder. Se amore Adonidis incensum; cum femur ipsius nudum osculari vellent, incendio amoris victum; infelici casu altius impressisse dentem. Offert igitur se; cum peccauerit ad

Ἐφ' ἡμ' αἰὼν αὐτὸς ἔχων ἡμ' ἐπαίνεσσι
 Πόισαι χαλεπὸν μίαν εἰν ἐνὶ δένδρῳ
 Ὅπῃ μὴ δὲν ἀπὶ ζεταὶ ἀγροῖον ἐρπετόν.
 Νῦν δ' ἢ πῶδ' ἀ μὴ ἀμάρτος ἄλλον ἐχέει κλάδον.
 Ἄλλον δ' ἀγροῖον, ἄλλ' ἑτέρον δ' ἑτέρον ματῆς.
 Καὶ μὲν σὸδ τὸ χαλόν τις ἰδὼν βέθοσ ἀνίστασθαι
 Τῶδ' ἄδ' οὐδὲ πλέον ἢ τελέτης ἐχέει φίλος.
 Τὸν πρῶτον δ' φιλεῖται περὶ τὸν ἐδῆκεσθαι
 Ἀνδρῶν ἢ ὑπερβόρειων δοκέεισ πύειν.
 Φίλει δ' ἄσ καὶ ζῶης, τὸν ὁμοῖον ἔχει ἀεί.
 Αἰ γὰρ ἄδ' ποιῆσ, ἀγαθὸς μὴ ἀκούσθαι
 Ἐξ ἀσῶν, ὃ δὲ τὰ ἔργα οὐ χαλεπὸς ἔχει.
 Ὅσ ἀνδρῶν φρένας θυμῶν ὑποδάμματα.
 Καὶ μὲν χαλεπὸν ἔχει πόνον σιδηρέα.
 Ἄλλα τῶν εἰς ἀπαλλῶ σῶματός σε πεδὲρ γέμει.

EIDYLLI LX XI.

ad perferendum quoduis supplicium, etiam si vivus cremandus sit: præcipue dentes, ut qui cadis instrumentum fuerint, poenæ deuouet. Venus commiseratione mota, ut ipsa amoris non ignara, ignoscit illi, & vincula laxari denique iubet. Sequitur tamen ille deinde Veneris chorum, ut captiuus. ¶ Hac imagine fortasse significare Poëta voluit: Venerem non tantum in homines, verum etiam in feras bestias imperium obtinere. Etsi in fine cum dentes amatorios exurit aper, hoc videtur indicare voluisse, has flammæ sine ordine vagantes, recta ratione refræmandas ac coercendas esse.

IN MORTVVM ADONIDEM,

Eidyllion XXXI.

ADONIDEM Cybetea
 Vt vidit iam mortuum,
 Tristem comam habentem,
 Et pallidas genas,

Ducere ad se apertum.

Isit Amore.

Illi verò statim vt volucres.

Per omnem currentes syluam.

Tristem aprum inueniunt.

Ligaueruntque et alligauerunt.

Es unus fens innectens.

Trahebat captiuum:

Alter à tergo agens.

Percussit arcu.

Fera incedebat miserabiliter.

Mentebat enim Venerem.

Huius verò dixit Venus.

Cum iam ferarum pessima.

Tunc istud femur leuisti.

Tunc meum virum percussisti.

Fera autem sic dixit:

Iure tibi Venus.

Per ipsam te, et virum.

Et ista mea vincula.

Et hosce venatores.

Tantum formosum virum.

Non volebam ferire.

Sed velut sinu lacrum aspexit.

Et non ferens amoris incendium.

Femur quod illi nudum ferat.

Insano furore osculari cupiebam.

Idque mihi nocuit.

Hos igitur accipiens decessit Venus.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ,

Ειδύλλιον λβ.

AΔΩΝΙΝ ὃ Κυθήρη
 ὧς εἶδε νεκρὸν ἦδη,
 Στυγὴν ἔχοντα χεῖρας,
 Ὄρεαίτε τί μ' ἀπαρῆσθε.

Ἄχρη τὸν ἰὼν ἄρα εἰς αὐτὸν

Ἐτάξαί τις ἔσθ' ἄρα.

Οἱ δ' ἠδ' ἄδ' ἄρα πεταροὶ

Πάσων δραμόντες ὕλας,

Στυγὸν τὸν ἰὼν ἀπέβροχον

Δῖσσαν τε καὶ πεδῖσσαν.

Καὶ μὲν βροχῶ καὶ δαίμασιν

Ἔσθ' ἄρα ἀίχμαλατόν.

Ὁ δ' ἔξ' ὀπαδ' ἰλαυνὼν,

Ἐτυπῆσθε τοῖσι τύχεσσιν.

Ὁ δ' ἠδ' ἔβ' ἄρα δ' ἄρα

Φοβέτο γὰρ Κυθήρη.

Τῷ δ' ἔειπ' ἄρα ἄρα

Πάντων καμίσθ' ἄρα

Συτὸνδε μὲν ἦν ἦν

Σὺ μὲν τὸν ἄρα ἔτυπ' ἄρα

Ὁ δ' ἠδ' ἔβ' ἄρα ἄρα

Ὀμειμί σοι Κυθήρη

Ἀντίω σε καὶ τὸν ἄρα

Καὶ τὰ πότ' ἄρα μὲν ἄρα

Καὶ τὸς δ' ἄρα τὸς κίμαλασσιν

Τὸν ἄρα τὸν καλὸν ἦν

Ὅν ἠδ' ἄρα ἄρα τῶν

Ἄλλ' ἄρα ἄρα ἄρα ἄρα

Καὶ μὲν ἄρα τὸ καλὸν

Ἰνὸν τὸν εἶχε μὲν

Ἐλπίσθ' ἄρα φιλῶσιν

Καὶ μὲν ἄρα ἄρα ἄρα

Ἰνὸν ἄρα ἄρα ἄρα

Hos punit, excide.

Quid enim gero superuacuos

Amatorios dentes?

Et hoc si minus tibi sufficit,

Etiam isthæc mea labra.

Huius autem misera est Venus:

Et dixit amoribus,

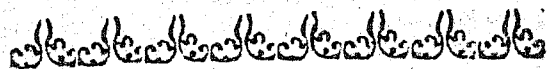
Vincula illi soluerent.

Ex eo tempore Venerem sequebatur.

Neque in sylvam redijt:

Et accedens ad ignem,

Exussit Amores.

ARGUMENTVM
SYRINGIS.

Eidyllij XXXII.

Totum hoc Eidyllion est ænigmaticon, propter crebras metalepses rusticæ, & ad historias ac fabulas, breuissimas tantum allusiones, sententias concisas, & constructiones mutilas. Atque apparet, Poëtam studio sic lussisse, vt Grammaticis quali crucem hinc figeret. Est autem nihil aliud quam *σφύγγα*, id est, titulus, siue inscriptio Syringis, seu fistulæ rusticæ, consecratæ Pani pistorum deo. Quasi Poëta dicat: Ego iam opere meo ad finem perducto, fistulam dedicabo Pani, gratias agens pro labore fœliciter peracto. Hæc summa est Eidyllij: Sûnt autem initiò duæ apotrophæ: prior ad ipsam Syringam, altera ad Penelopem ex qua Pana fabularum esse natum.

HOC

Τὰ τοὺς κόλαζε, τίμω.

Τὶ γὰρ φέροσ' ἀφελωδὸς

Ἐραπμοὺς ὀδόντας;

Εἰ δ' ἔχ' ἔσσι τὰ δ' ἀρμύ,

Καὶ ταῦτ' ἴμοδ' τοῖ χεῖλη.

Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,

Ἐἶπέν τε τοῖς Ἑρροσι

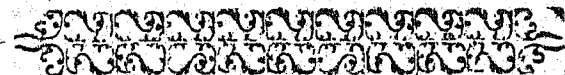
Τὰ δεσμοὶ οἱ πῆδ' ἄται.

Ἐκ τῶδ' ἐπηκολυθῆ

Καὶ ὕλαι ἐκ ἔλαγος.

Καὶ τε πυρὶ κροσσίδων

Ἐπέμπε τὸς Ἑρροτας,

HOC Eidyllion carmine reddidit Eobanus Hessius.

Fistula es, ipsa tibi inspirat sapientia molos.

Nemini o coniux longi genitrix Ptolemai,

Nutricis celcrem hastipatris genuisti auctorem.

Non cornutum illum nutrium rauigenum

Sed quem linguis onustum umbone grauis chyppei.

Quemque biforem Geriones amor vsserat,

Virginis aerile Meropis genere edita,

Qui Musa obrulit hulcera florigera.

Suauia amoris cordis ab igne sui.

Per quem fracta auicida consona,

Et Tyrie iacer alta potentia,

Nunc animam bona perigerum,

Cui Paris affert Simichides,

Gratum opus o viricalca

Lyda flamma puella.

Furigena, absq; patre,

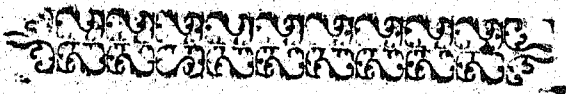
O Solidungule, aue.

Dulceque cantu

Virgine muta,

Calliopa Occulta.

O 44

S T R I N X,
Eidyllion XX XII

- 1 **S**T R I N X nomen habes, inspirant. a. te me-
tra sapientie.
2 Nemini o coniuu, e longinquo uerò pugnantis
mater,
3 Nutricis eius qui p. uiri aduersus, celerò peperisti actorè.
4 Nò Cerastè, que obli nutritiui, ea qua caui n. pari è habueri.
5 Sed reliquisti eū cuius quādā corruit mēte ambitus soui.
6 Cuius nomen notum geminum, qui uaria uocis amorem
7 Puella uocalis incendio inspirabilis.
8 Qui Pan Musa canorum compegi uialis. coronat.
9 Hulus delectamentum ænoris ignei,
10 Qui extinxit uirutem cognominem.
11 Interfectoris. aut. è à terra Tyr ia sustulit.
12 Cui Pani hunc peras portantium amabilem
13 Theaurum. Paris posuit Simichidas.
14 Animo. o calcator-hominum,
15 Mulieris furor Lyde,
16 Ex fure-patre-nate, patre-carens.
17 O solidungule salue,
18 Suauiter canas
19 V. ce carenti puella
20 Pulchre-vocali
21 Inuisibili.

Σ Τ Ρ Ι Ξ,
Ειδύλλιον κς.

- 1 Σ Τ Ρ Ι Ξ οὐνομ' ἔχει, ἀ' δει' δέ σε μήτρα σο-
φίης.
2 Ουδενὸς ἀνείπειρα, μακροπλόηματό ὃ μάτρα,
3 Μάμας ἀνηπάθειο θεῶν τίλει ἰδιωπύρα.
4 Οὐχ' κροάσαν, ὅν ποτε θρέξατο ταυροπαίτωρ.
5 Ἀλλ' ἀπέφτες ἄθε πέρους φρονά τέρει παίμης,
6 Οὐ' νομ' ὄλον διζάν ὅς τὰς μερῶπος πάθει.
7 Κούραε γηρυόνας ἴθι τὰς ἀνεμώδερα.
8 Ὅς μοίσα κηλύ πάξε ἰοσεφάνη.
9 Ελλας ἀγαλμα πάθοιο παροσφ' ἔχ' ἡού.
10 Ὅς σβέσιν ἀνορέων ἰσαι δέα.
11 Παπαροάνου υρείας το ἀρείετο.
12 Ὡ τὸς ἐ τυφλορόρον ἔαπεν.
13 Πάμα Πάρε δέτο Σιμηχίδε.
14 Ψυχάν ὦ βροπιδάμων,
15 Στύτας οίερε δέ τας,
16 Κλοπατάτερ ἀπαίταρα.
17 Λαρνακόχε, χέρις.
18 Ἀδ' ἰ μαλίσθετε.
19 Ἔλοπι κούρα.
20 Κομιοπα.
21 Νηλίδετα.

DECLARATIO EIDYLLII
XXII, CUI TITVLVS

est Syrinx, V. V. in semij.

Mira hic est fabularum & obscurarum allusionum varietas, quam de industria caprauit Poeta, ut & noua atque mirabilis esset Epigrammati forma, & ingenia inquirendi studio excitarentur. Neque sicut in alijs, numerorum ratio eadem est: sed subinde mutatur, ut videbimus. Et quia Pani consecratur fistula, de quo eius natiuitate hic fit mentio, ea nobis fabula exponenda est. Penelope, cum apud patrem Icarium adhuc in patria Laedemone uiueret, & in montem Taygetum ad inspicienda patris pecora egressa esset, cōspecta à Mercurio & adamata atque appetita dicitur. Cūque ea alio modo potiri non posset, in hircum seipsum transformauit: atque ira sub specie hirci cum ea ludens, & admissus, ex ea genuit Pana, capite cornuto, barba & pedibus hircinis. Quem illa furtim natum, in vicinam Arcadiam ablegauit, ubi deinde & præcipuo honore cultus est. Alij ipsum ex promiscuo procorum concubitu, absente Vlyse, conceptum ferunt, & inde Pana dictum. Vnde & sine patre natum ipsum, Theocritus infra ait. Porro Pan Baccho socius expeditionis in Indiam fuisse dicitur: & Atheniensibus ope sua peperisse victoriam contra Persas, in campo Marathonio: ubi quum Miltiades cum hoste congressurus esset, Pan exercitui Græcorum maiore quàm humana flatura præiisse dicitur, & nouo atque horribili sono inflata concha hostibus terrorem incussisse: unde subitè terrores & tumultus, quorum neque causa neque auctores satis apparerent, postea prouerbiali figura Panici motus dicti sunt. Ferunt autem, eum aliquando irritasse Cupidinem: cuius impulsu cepit amare Syringem puellam, quæ ab ipso toto animo abhorrebat.

Cūquo eam fugientem persequeretur, & puella ad Lædonem Arcadiæ amnem peruenisset, ubi quo & cursu defauigata esset, & à flumine deiineretur. Nympharum opem implorauit: quarum commiseratione in calamum palustrem transformata dicitur. Quem locum eum Pan subinde frequeraret, & calamos motu ventorum, suauem sibilum edere animaduerneret, ea occasione, memoria prioris amoris motus, ex illa sibi fistulam compegit, quæ à nomine puellæ Syrinx appellata fuit. Et hic Pani Syrinx, ut organum gratum, consecratur.

¶ 1. Syrinx nomen habes, inspirant autem temera sapientiæ, id est, doctrina sapientiæ numerus inclusa, hoc genere instrumenti musici, vel carmine bucolico hominibus traditur.

¶ 2. Neminis coniux.) .i. Penelope uxor Vlyssis, qui cum in antro Cyclopi caprus teneretur, fraudem struens, Neminem se vocari dicit, Ex longinquo pugnantis, seu longi Prolemæ: id est, Telemachi, quæ vox idem significat. Telemachus enim filius Vlyssis, ex Penelope.

¶ 3. Nutricis eius.) .i. capræ Amaltheæ, quæ Ionem infantem in monte Dictæo ferrur aluisse, cuius postea cornu Iupiter affluenti omnium rerum bonarum copia cōpluisse dicitur: idque νότος ἀμυδαίνας, id est, copie cornu prouerbiali figura uocatum est. Per Amaltheam autem, intellige totam speciem, id est, peperisti actorem seu duce[m] caprarum, id est, Pana. ἀντιπαύσιος.) .i. eius qui aduersatus fuit, vel se opposuit patri: id est, Iouis, qui patrem Saturnum regno expulit. Virgil. 8. En. Primus ab æthereo uenit Saturnus Olympo Arma Iouis fugiens, & regnū exul adeptus, &c. Et Claudianus de Raptu libr. i. Patefacta ciebo Tartara, Saturni ueteres laxabo carthenas. Alij legunt ἀντιπαύσιος, id est Iouis: pro quo Saturno saxum deiciendum mater obiecit, cum ille liberos mox natos de-

uoraret.

- ¶ Hucusque habuimus tria Hexametra Dactylica, Acacatalectica, id est, integra. sequuntur iam duo Hexametra Dactylica Acacatalectica, quibus una in fine syllaba desit. Ut discernat uterque a tribus antea tribus, quae quae ipse celebris fuit inter pastoris caprarum, igitur haec subiicit.
- ¶ 4. Non Cerasten.) id est, non illum dico, nempe Comaten.
- ¶ 5. Sed reliquisti eum.) Scilicet a te genitum, o Penelope. id est, non dico Comaten, quem olim in arca inclusum aluerunt spes: quae cum uire ierunt, ex tau interfecti putrescente corpore reparari solent, ut est in fine 4. Georg. Virg. unde a tauro patre genitas dicit. Significat autem Cerastes. seu cornutum, seu cincinnatum: id est, Comaten. Quomodo vero Comates, cum ab impio & crudeli hero in arca, ut fame periret, conclusus esset, ab apibus Nympharum beneficio nutritus, & conseruatus sit, id supra in Thalytis habuimus. Cuius mentem torruit ambitus scuti.) id est, quo studio & amore rerum militarium incensus fuit: qui miles & dux bellis fuit. nam Pan Bacchi socius, & particeps rerum gestarum in expeditione Indica dicitur fuisse. Torruit, incendit, studio & amore incensum tenuit. Ambitus scuti.) id est, futurum: hoc est, amor armorum & militia.
- ¶ Sequuntur sextus & septimus versus, qui ambo sunt pentametri Dactylici Acacatalectici, id est, integri, non tamen sicut pentametri elegiaci, sed ut hexametri dactylici, quibus duo integra tempora desunt: hoc est, ut versus hexameter tantum quinque pedes habeat regulariter.
- ¶ 6. & 7. Cuius nomen totum geminum) id est, cuius forma duplex est: nomine posito pro forma: quia a forma rebus nomen imponitur. Qui incendit amorem) id est, qui incensus fuit amore, est enim Me-

vallage mutatio generis. Puellae μῆνος.) id est, reddentis uariam uocem Ἰσχυράς, id est, uocatis seu canora, a ἴσχυς uod uocem significat. ἀντιθέσ, hoc est, seu uentosa, seu inspirabilis: quae cum inspiratur, linguaque & digitorum modulatio accedit, tunc illa uocum uaria & dulcis harmonia efficitur. Est autem haec sententia: Qui Pan amauit Syringa puellam, quae ipsum fugiens (ut supra dictum est) commiserati one Nympharum in arundinem transformata fuit. unde postea Pan calamos sumpsit, ex quibus Syrinx a compegit. Ut Virgilius, Pan primus calamos cera coniungere plures instituit, &c.

¶ Sequuntur octauus & nonus versus, qui sunt Pentametri, Dactylici, Acacatalectici, id est, deficientes in fine tempore uno in: hoc est, vel syllaba longa, vel breuius duabus: id enim uere tempus longum est in uersu, iuxta Graecorum Grammaticorum commensurationem.

¶ 8. & 9. Qui Pan Musæ, &c.) Id est, Pan primus gratificans Musis, compegit fistulam ex plumbis calami, ut ea esset lenimen amoris, quae uelut ignis consumit. Quod autem hucus pro fistula sumpsit, ea est macalepsis bucolica seu rustica. Nam fistula significat & organum Musicum, & uelut ὄπυλον, suppurulentum, ac difficulter curabile. Cum igitur nomen Syrinx uerumque significet, alterum pro altero, hucus pro fistula seu instrumento, per commutationem alterius pro altero poni potest. Si cuiuslibet de concha tortile & turbinata intelligere, qua pro tuba uiuntur, cuius inuentionem quoque Pani trihuunt, quae huius sono subito pauore consternato: hostes in praecipitem fugam egressi dicitur: cum eo equidem non pugnabo. sed tunc minus quadrabit ad Amorem. dicit enim, ἀγάμω πρόσο, seu ἔργα. πνεύματι, ab igne laceratus: uel lacerans, sicut ignis. ἰμὶ θάτον conueniens amoris & ὄπυλον, id est, lacero, uellico.

¶ *Docimum & undecimum sunt Tetrametra, Dactylica, Acatalectica, id est, integra: quibus in fine neque deficit quicquam, nec redundat. Et sic videmus subinde versibus tempora praecidi, ut breviores fiant, sicut fistula paulatim quasi in pyramidu inuersa modum descendens angustior fit. Iam vero res gestas Panu praedicat.*

¶ 10. & 11. *Qui extinxit &c.) Id est, qui Pan, cum Atheniense duce Miliade cum Persis essent dimicaturi in campo Marathonio, eo in loco Graecis auxilium tulit, atque repressit ferociam Persarum, qui nomen cognatum habent cum Perseo interfessore cui. Perseus enim Acrisium Argiuorum regem auum matremque, ob crudelitatem erga se & matrem Danaën interfecit. Ea fabula in fine quarti, & initio quinti libri Metamorphoseon commemoratur. τυγίας τε ἀφίλατο.) Est hic compositio vocalium e & α, non enim fit elisio utraque manente. Vocat autem Tyriam siliem terram, ipsam Europam, nam ab Europa, filia Agenoris regis Tyriorum, ea denominata dicitur. Alterum igitur nomen pro alio posuit, per Metalepsin: cum & Tyria à patria sua dicta fuerit Europa. Est igitur sententia: Pan Persarum ferociam repressit, eisque ex Europa expulit.*

¶ 12. & 13. (τὸ δὲ τυφλόφρον.) *Hac duo sunt Dactylica tetrametra Catalectica, una syllaba breviora proximis: id est, in fine integrum tempus illis deest, quominus iustos tetrametri numeros compleant. nam ut supra diximus, versiculi paulatim decreseunt, & ad breuitatem contrahuntur. Paris) id est, pastor: Metalepsis nam & Pan pastor fuisse dicitur, atque tunc eius iudicem formae inter Deas fuisse ferunt. Virgil. --- Amarunt dij quoque sylvas, Dardaniisque Paris, &c.*

Paris Simichidas.) Id est, pastor Simichi filius: sicut & supra se vocat Simichidam, est enim αἰεὶ

φρονος, id est, Theocritus, & τὸ, posuit, consecrauit Panu, hunc thesaurum seu hoc ornamentum. πᾶν τε possessio. Suprà est πᾶν δευ, de opibus Cressi in Ergatinis, Eridyll. 10. τυφλόφρονος, caca ferentium. Sic enim vox sonat, & est iterum mirabilis μεταλήψις. τυφλός enim cecus, & πνεός cecus, & πᾶν peram significat. ipse vero rursus propter cognationem alterum pro altero posuit. Est ergo haec sententia: Cui panu Pastor Theocritus consecrauit hanc fistulam, thesaurum seu ornamentum pastorum.

¶ 14. *Ψυγᾶι, & βροτοδάμων.* Hic unus versus est trimeter Dactylicus, integer ἀνεπαληκτικῶς. Animo, regitur ab amabilem, in versu altero superiore.

βροτοδάμων.) hī: rursus est Metalepsis. βροτὸν dicuntur homines, βῆδ. vado. Inde βροτοδάμων, quasi per hominē gradens. Et tamen non de hominibus, verum de lapidibus, & saxis loquitur, ex quibus humanum genus Deucalioni tempore conditum ac reparatum fabulantur. Vnde hoc est Virgili, --- quo tempore primū Deucalion vacuum lapides iactauit in orbem, Vnde homines nati, durum genus, &c. Pan autem per scopulos & saxa ambulat, in solis montibus ac syluis degens. Quare eum calcatorem hominum vocat id est, lapidum: unde humanum genus cum diluuiū interisset, reparatum esse fabulantur. Bucolica Metalepsis, homo pro lapide vel saxo.

¶ 15. *Σῆρας οἰσπε δέρας.* Hac tria qua sequuntur sunt Dactylica trimetra, sed Catalectica, quibus unum integrum tempus in fine praecisum est. nam uno ex genere carminis subinde in fine succiso, concinnatur hac Syringae. Mulieris furor Lydæ: De amore Panos erga Omphalem reginam Lydorum loquitur Ouid. idem de Fauno refert 2. Fastrum. σῆρα, vel σῆρα, mulier, teste Hesychio. δέρας, inter alia, pelica, vinu ulu. & supra in piscaporibus, ἰῆρα pro ratibus seu vāculis po-

fuir. Est igitur *Meralepsis*. Quod autem hoc per u alteram per u scribitur, non obstat, manet tamen allusio pronuntiatiou.

¶ 16. Ex fure patre.) id est, filij faris, hoc est, *Mercurij*, quem furem & furum praesidem Poeta faciunt. Unde ὄξυρξ à Luciano dictus est. quod autem & ἀπατρεξ vocat, id est, patre carentem, vult significare, incerto patre natum. nam Penelopen ex promissu porcorum concubitu Pana peperisse dicunt. Alij, ex procerum imaginatione Pana natum esse: alij unum ex proci eloquentiorem, illi patrem faciunt, qui sermonem Penelopen flexerit: quare eum *Mercurium* vocant.

¶ 17. O solidungule salue.) Pana enim pedibus caprinis praegum: estque hic ru sum obscura ac procul perita *Meralepsis*. ἀρραξ, arca seu cista dicitur, sicut supra in *Thalysia* habuimus: χαλδς idem significat: χαλδς autem ungula, siue chela est: alterum dicitur pro altero sumpti, nempe ἀρραξ ἀπὸ χαλδς ἢ χαλδς. Cum igitur ἀρραξ ὄξυρον vocat, idem est, ac si dicat, qui habet membra seu pedes desinentes in ungulas, vel pedes caprinos.

¶ 18. Ἀδὸ μαλίσδης, &c.) Sequuntur duo *Dimetra* *Dactylica*, *Acatalectica*, integra, siue *Adonica*. nam *Adonica* carminis eadem est commensuratio. Suauiter canas.) Precatur eis, ut suauiter faciant, quod ipsi usurati est, quod uel libenter facit.

¶ 19. Vocē carenti puellae.) ἄλλοτρεσ piscis dicitur, ad quod muli sunt. Significat igitur & hic mutam. Puellae, id est, Echo: quae cum antea esset garrula, in Iunone hac panna affecta dicitur, ut iam muta sit, neque ullam vocem prior edere possit: verum hoc ipse retentum est, ut ultima voces audiat iterare vel repetere possit. Iactat autem Pan apud Lucianum, amorem suum cum erga alias *Nymphas*, cum praecipue argat Echo, & conuincit haec. cum enim in solis scopulis

& syluis degat, non habet cui loquatur, cui accinat aut imitatur. Praeter solam Echo: nemo enim alius audit, aut illi respondere potest. Ouid. lib. 3. *Metamorph.* de Echo:

Inde laret syluis, nullōque in monte videtur,

Omnibus auditur: sonus est qui vivit in illa.

¶ 20. Καλλίστη, & 21. Νυκδίστη.) Restant duo *dimetra* *Dactylica*, *Caralectica*, quibus unum tempus in fine praesum est. Restat igitur tantum per unum & syllaba una: neque est, unde breuior versiculus nehi possit. Quum igitur versum *Hexametrum* in angustiissimos contraxit numeros, neque quod progrediariter habet, finem suae: *stylula* imponit.

Pulchrē vocali, seu habenti pulchram vocem.)

Quia ultimae voces acceptas iterat, sicut de ea Ouid. ait:

Reddere de multis in verba nouissima posset. Idem;

Ingemnat voces, auditāque verba reperat.

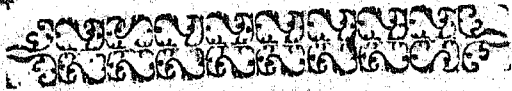
¶ 21. Inuisibili.) In specibus enim solis & antris habitat: arguā nemine videtur Echo. Sicut Ouid. inquit:

Inde laret syluis, nullōque in monte videtur:

Omnibus auditur: sonus est qui vivit in illa.

Nam hunc ego locum de Echo intelligo, neque me mouent ea quae *Scholiastes* hic adducit.

¶ Et sic *Syrinx* haec *Pani* consecrata est, cuius titulum seu inscriptionem mirabilem esse Poeta voluit, ut *Bucolica* valde, & grestis & ridicula foret. Nam & sic *Nymphis* conueniebat, cui *Syrinx* consecratur, & ipsa *agrestis* ad usum organū est: igitur & inscriptionem eius *agrestem* esse decebat.

ARGUMENTVM SEV

TROILVS Hecubæ filius, cum ab Achille amaretur, nec ei copiam sui facere vellet, ideoque in Apollinis templum confugisset, ad eius aram ab Achille trucidatus (quemadmodum & testatur Lycophron) & ibidem postea sepultus est. Philoctetes deinde quum hoc sepulchrum attentius fortè consideraret, à serpente qui sub ara latebat, mor-

THEOCRITI ARÆ SEV,
secundum aliquos, Simmij Rhodij.

SYM viri osor,
Infelix puber.

In cinere cubans iuuenis Empusa gnatus,

Bubulci & canis filius, quem

Aureus amansus, quando accendi virum

Ferreis-prædicum-membris ducem, perdidit.

Quem frater duarum uxorum-maritus

Occidit à matre-abiectus.

Meum verò monumentum considerans

Dearum-insidicis interfector,

Trinoctis vstor,

Exiit cum clamore.

Laserat enim eum veneno

Serpens, deposita senectute.

Illum autem herontem in insula,

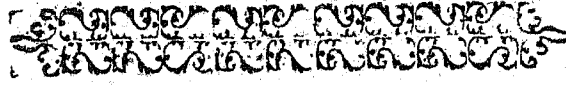
Panisque matris coniunx fur

Bu-natus filiusque hominum-voratoris:

Troia-populator, sagittarum gratia

In Teucriam deduxit ter-captam.

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- 18
- 19

DECLARATIO ARÆ.

morfus est. Hæc ferè sunt quæ Troilus ipse in hoc Epigrammate, partim de se, partim de Philoctete narrans inducitur. Restat verò vt Epigramma ipsū prout carminis ratio poscere videtur describamus, quemadmodum G. Canterus emendarum atque expositum dedit.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΒΩΜΟΣ,

ἄσκησά τινας, Σιμμίη τῆ Ροδίου.

a μὴ σήτας EIM' ἄσκησά τινας,
b πῶσιν μὲ EΘ' ἡ δόσμορος δόσμορος,
c εἴς τ' ἂν σποδ' ἀνάσινε ἐμπύσας q κέρας,

d μόρος Οὐβ' τα γ' κωμῆς ε τέκνομα, τ

e τεικίαια Χρυσῶς αἰτίας, ἄμος δ' ἄδρα

πας Τὸν γ' ὑόχων ἕσεν, ἔρρασκον.

f ἀπάτωρ Ὀν ἑσπάτωρ ἡ δισδύος

g δισδύος Μόρως μὴ τέρρατες.

h τῶν μα Εμὸν ἡ τῶν μα ἡ ἀδρήσας

δρῆσας Θεοκρίτου κταίτας,

Τεικίαια κταίτας,

Αἴξεν ἀσῆξας.

Κόμῆς γδ τοῖς ἰδ

Σύργαστος ἐμῆς γῆρας:

Τὸν δ' ἔμινε τ' ἐν ἀμφικλήσει

Πανὸς τ' μαδὸς ἐμῆς, φάρ

Δίξας ἴνις τ' ἀδρῶδρῶτος

Ἰλιοχίσις, ἀδῖαν ἡ ἦρ

Ες Ἴδρυς ἀγαγε τείπερθον.

ρ.

ἀσῆ

BREVIS EXPLICATIO

ARÆ.

¶ 1. Viri-olor) Achillis, à quo Troilus occisus fuit, Lycophron,

Πεθε πῦ δαυρίτος αὐτὸς ἰπερωλῆρος,
Κίεα τὸ μῦθος, τῦμβον αἰμαζέεις παῖς' ε.

¶ 3. Empusa; Hecuba, q. a post captam Troiam in canem seu spœtrum quoddam caninum mutata fuisse dicitur Idem Lycophron,

Βελμὸ πείμαρρος θῆσε τῆς εἰ πῦ πῖδα
Κλαῖσαι παρβήσους ἐν ἰχθῆς βεγ τῶς ε.

¶ 4. Bubulci) Apollinis: nati boues Admeti quondam paur. Canis) Rursum Hecuba dicitur canis.

¶ 5. Aureus amalius) Achille: stans Accendi) amore mei. Idem Lycophron,

Ὁ αἰ ἀγέρον θρακοῦ τῶ πυρφοῖε βαλὼν
Ἰ' ὕγι τῶζον--

¶ 6. Fer-

THEOCRITI SYRACV-
SII EPIGRAM-
MATA

ROS Æille roscinda, & densum illud Serpyllum dicatum est Heliconadibus Murs.
his.
At nigris-folijis lauri tibi ὁ Πυθῆε Apollō
Delphica enim petra his te ornavit.

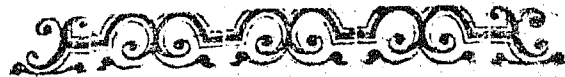
¶ 6. Ferreis) tam fortem vō ferreus videretur.

¶ 7. Frater) Paris, qui duas habuit uxores, Oenonem nympham & Helenam: & mox ut natus erat, expositus fuit, secundum omen somni; & Achyllem denique in templo Apollinis Thymorai iaculis confixit.

¶ 10. Dearum iudicis.) Paradis, quem sagittis interfecit Philoſtere: qui idem & Herculis (quem trinoctem vocat, quòd tribus noctibus generavit eum Iupiter,) pyram in Cera succendit. ¶ 15. Insula. (Lemno, ex qua ad Troiam delatu fuit, quòd eius sagittis ad expugnandum Iuum opus esset.

¶ 16. Matris) Penelopes, que Panem ex Mercurio, Vel ε-proci, secundum alios, concepisse dicitur. Eius maritus fuit Ulysses: quem furē vocat, quia Palladiū ex arce Troiana furatus sit. (¶ 17 Bis natum autem quòd à Cirri, quum eum Telogonis filius occidisset, resuscitatus fuerit. Hominum voratoris.) Achillis, qui partim in vita sua multos homines occiderat: partim etiam post mortem Polyxenam sibi mactari iusserat.

¶ 19. Theuciam.) Troiam, que primum ab Æmazombus, deinde ab Hercule, postremo à Grecis capta & excisa est.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑ-
ΚΟΥΣΙΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜ-
ΜΑΤΑ.

TΑ ῥόδα τὰ θροούετα, κὴ ἡ κατὰ πικρὸς οὐκ εἶναι
να
Ἐρπυλλὸς κἀταί τ' Ἐλικοῦσι δὲ σὺ
τὰ δ' ἡ μετ' ἀμφυλλοῖς δέφρω τὴν ἰθὺθρε Περσῶ
Δὲ φῆς ἐπὶ πῆρα τὸ τῶ ἀγλαῖστε.
P 4

Arcaem autem eruentabir: cornutus hircus iste villosus,
Terebinthi comedens ulcimum ranium.

A L I V D.

Daphnis ille nitidus, ille qui pulchra fistula modulabat,
Bucolicos hymnos, hac dedicaui Panis: (cur
Tres tibiae, pedum, acurum, iaculum,
Pellem cervinam, & peram, quae olim poma-fererat.

A L I V D.

Dormis in solo foliis-constrato, o Daphni, corpore defesso:
Quiescens furcula. v. nuper- cōpacta, sunt in montib.
Venatur te Pan, & Priapus qui eroceam:
Haderam pulchro capiti imposuit,
Aurum ingredients unanimes. Verum tu fuge,
Fuge (inquam) descens somni soporem nutantem:

A L I V D.

Per illum vicum, ubi quercus sunt, o caprarie, desleffens
Ficulneam inuenies recens sculptam statuam,
Tripedem, cum ipso- corio, sine-auribus. Sed Priapo:
Generatori possibile est Veneris opera perficere
Aedes autem sacra pulchre circumcurrit, & perenna:
Flumen de- saxis undique viret:
Laurus & myrtus, & odorata cupresso,
Vbi circumcirca diffusa est racemosa cum capreolis
Vitis: verne autem stridulis cantibus
Merula modulantur varie-sonora carmina:
Flaua luscino sibilis ex-admerso-canunt,
Cantantes gutture suavissimum sonum.
Sede igitur illic, & gratiosum Priapum
Precor, ut ego possim renunciare Daphnidis amaribus.

Βαμὸν δ' ἀμάξει κερὰς τρέφει δ' ἄμα κλάσας
Ἰδμίνδου τρωῶν ἔχρατον ἀκρίματα.

A Λ Λ Ο.

Δάφνης ὁ λευκόχρως ὁ καλὰ σύριγγι μιλιῶδων
Βυκολικούς ἕμνους, κῆδετο ἰλαί ταυτέ·
Τοὺς πειστούς δὴνα κεί, τὸ λαχρὸ βόλον, ὄξυ ἀκύνταν
Νεβρίσια, τῷ πύραν ἔποιε ἰμδαφορεῖ.

A Λ Λ Ο.

Εὐδαίε φυλλοσπράντι πέδω Δάφνης, σῶμα κεκμακίς
Διμαυῶν σόθικες δ' ἀπ' πταγείς ἀν' ὄρη.
Αγροβίαι δέ τυ Πανί, ὃ τ' κροαοντα Πέρηπος
Κισσὸν ἐφ' ἰμρτῶ κερὰ π' κερὰ π' ὄμφορος.
Ανδρὸν ἔσω σβόχοντες ὁμορροδοί, δὴ τὸ φάσκει
Φάσκει μὲθ' ἔπει κῶμα κερὰ τ' ὄμφορος.

A Λ Λ Ο.

Τῶναι τὰ λαύρα τὸς ἀδρῆς ἀπὸ κερὰ κέρμας,
Σύμνον ἀρήσας ἀπ' πταγείς ἔξοδον,
Τρεσελές, αὐτόφλοισιν, αὐόατην, ἀλλὰ φάσκει
Παυδορῆ, ὁ δὴ αὐτὸν Κύπριδος ἔργα τ' ἔχον.
Σακὸς δ' ὄξυ κερὰς ἀφ' ἰμρτῶ ἀέραον ἔ
Ρεῖθρον δὸτ' ἀπὸ κερὰ δὸν πῶντος τελεθῆαι
Δάφνης κ' ἰμρτῶ κ' ἰμρτῶ κ' ἰμρτῶ κ' ἰμρτῶ
Ἐνθα πέριξ κέρχεται βοδύοπαυς ἕμνη
Ἀμπλος, εἰαρινὸι τ' λιγυροδύοισιν ἀσίδης
Κόσσοφοι ἀχρῶσιν ποιμνιότρωλα μέλη.
Ἐκαστὸν ἀπὸ νίδος μινυ εἰσμάσιν ἀπ' ἀχρῶσι,
Μήπουσιν εἰσμάσιν τῶν μιλιγρωῶν ὄπα.
Ἐξω δὴ τῶναι κ' ἰμρτῶ κ' ἰμρτῶ κ' ἰμρτῶ
Ἐξω δὸτ' ὄξυ κερὰ δὸς Δάφνης δὸς με πῶδους·
P 27

Et mos sacrificaturū me pulchri caprum:quod si amissē
 Hoc adeptas voleres hostias offerre. (rit.
 Sacrificabo enim iuuenecam,hirsutum hircū,agnum quem
 Stabularium:audiat autem benevolē Deus. [derineo

ALIVD.

Vésne, per Nymphas, duplicibus vobis cantare
 Suave aliquid mihi & ego tyram artollens
 Incipiam aliquid sonare,bubulcus.a. simul oblectabis
 Daphnē cera-compacto spiritali (i. fistula) motulans.
 Et antes. v. prope hirsutam quereum post antrum,
 Pana caprarium priuauerimus sonno.

ALIVD.

Ah mi ser tu Thyrsi,quid proderit si contabescias
 Lachrymis geminos oculos lugendo?
 Abiit capella,praclara soboles,abiit ad inferos:
 Nam duris unguis eam comprehendit lupus.
 Canes verò clamant,quid proderit,cum illius
 Nec es quidem, neque cinis relictus sit abavivē?

IN STATVAM A-
sculapij.

Venit & Miletum Paonis filius,
 Cum viro sanatore morborum conuersaturus
 Nicias qui ipsum quotidie semper sacri focij precaturus
 Et istud ex odorata seu pfit simulacrum cedro,
 Edioni propter scitam manum magnam pulli ritus
 Mercedē, ille. v. opus omne suum contulit artificio.

EPITAPHIV MORTHONIS.

Hesperes Syracusanus vir Orthon hoc tibi praecipit
 & Hyberna nocte ebrius nusquam cas.

Καθώς ἐπιβέβηεν χίμαρον καλόν κῶ δὲ αἰδοῦσθῃ
 Γὰρ δὲ τυχαίῳ ἰθρῶ πειρασε θύη τήϊσι
 Βίβῃ γὰρ δαμόγδου ἐκείνον βάζον, ἀνα τ' ἴχθῳ
 Σακίτων. αἰοὶ δὲ δουρίεως ὁ θεός.

Α Α Λ Ο.

Ἄῃς ποτὶ τῶν νυμφῶν διδύμοις αὐλοῖσιν εἶσαι
 Ἀδύμοι; κηρῶν πακιδί' αἰετῶν ῥαβδος
 Ἀρξέδου π κρείων ἢ βυκόλος ἢ μύλας διλξῆς
 Δάφνις, κηροδίτῳ πιδύματι μὴ πρόβουε.
 Ἐγὼ δὲ ἢ σάντις λαοσίας ἄρουρος ἀπὸ πᾶσι,
 Παιὰ τ' αἰγίβου τῶν ὀρεδούσιων ἕπῃ.

Α Α Λ Ο.

Ἄ ἄλλω ποτὶ Θύρσι, πὶ τὸ πλεον εἰ κε πεπεξῆς
 Δάκρυον διγλωσσῶς ἢ πᾶς ὁ δουρίεμος;
 Οἴχεται ἢ χίμαρος τὸ καλὸν τέλος, οἴχεται ἢ ἄδαν.
 Τραχῆς γὰρ χόχης ἀμφεπέθεε λυκος.
 Αἰ δὲ κωὸς κλαγγεῖ π. τὸ πλεον, ἀνὸ κῆ τῶνας
 Οἶον ἢ ἢ πέρεκ λείπεται οἴχρα δῆλας.

ΒΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΑΣΚΑΗ-
πιδ.

Ἠλθε κί ες Μίλητον ὁ τῷ Παμότος υἱός,
 Ἰκτίει νόσων ἀνδρὶ σωμαστόμῃος
 Νικία ὅς μιν ἐπ' ἡμᾶς αἰετῶσι ἰκνεῖτο
 Καί π' ἄπ' ἀπ' ἀπὸ δούσης γὰρ ἴσῃτ' ἄγαλμα κίβη
 Ἠεπίων γὰρ ἐν γλαφυρᾷ χερσὶ ἀκροῦ ἕπασσε
 Μιδῶν ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσιν ἀφῆκε τίχῃ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΟΡΘΩΝΟΣ.

Ἐάνε, Συρνηκόσις τοῦ αἵθρ τὸ δὲ ἐπίστασι Σφῶνας
 Χειμῆτις μιδῶν μιδῶν μιδῶν τυκῆς ἴοις.
 p iij

Nam ego talem habeo interitum, & omnia
Patria mea, peregrina terra iaceo sepertus.

ALIVD.

O homo, vita parce, neque prater anni tempus
Nauta sis, quia non est magna homini vita.

IN SIMVLACRVM
Musarum.

Vobis hoc, o deae, gratum nouem omnibus
Simulachrum Xenocles erexit marmoreum,
Musicis, non aliter quispiam dicet, & propter hanc scien-
Laudes habens, Musarum non obliuiscitur. (tiam)

EPIGRAMMATA EVSTHE-
nis Physionomis.

Eusthenis hoc est monumentum. Physionomon est Phi-
Peritus ex oculo etiam mentem cognoscere. (sophus,
Honeste ipsum sepelierunt scy in peregrina terra pere-
Et poeta ipsi mirè gratus erat. (grinum existentem)
Omnia qua par est habet mortuus Philosophus, (tores.
Quiaui imbellis existens habuit ergo funeris sui cura-

IN TRIPODEM BACCHØ
dedicatione, nomine Demotelis.

Demoteles choragus, qui tripodem, & Bacche,
Et te iucundissimum Deorum beatorum consecrauit,
Moderatus erat in omnib. in chora. u. obtinuit victoriã
Virorum, & quod pulchrum, & quod decens est videns.

Καὶ γὰρ ἔγω' τοιοῦτον ἔχω πότμον· αἰτὶ δὲ παλάσ
Ἡα πείθεος ἐθνεῖω κέμεν ἐφ' αὐτὰ μέγρος.

ΑΛΛΟ.

Ἀνδρῶπιζοῦς, περὶ φείδω, μηδὲ παρ' ἄνθρω
Ἄνωπλος ἴδιος, ἔσ' πολὺς ἀγὼφὶ βίωσι.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ
Μουσῶν.

μὴν τὸ τοῦ θεᾶς κέχρησθαι ἐνέα πάσαις
Τῶν δὲ μετὰ ξυνοκλῆς θῆκε τὸ κερμαίεον
Μουσῶν ἀλλ' ἐπέθετο τὸ ἐρεῖ. σεφίη δὲ ὅτι ἐπὶ δὲ
ἀγῶν ἔχων, Μουσῶν ἐκ ὀπλῶν θάσσεται.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ
Ἐφυστηγνώματος.

Εὐθηνός το μᾶμα φασίγνων ὁ σοφιστής
Δεινός ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόμισμα κέρτερον.
Εὐμῆν ἔπεισαν ἔπεισοι ὅτι ξείνος ξένον ὄντα.
Χ' ὑμνοῦσέ τις αὐτοῖς δαμνόντως φίλος ἦν.
Πάστων ἄν ἐπέκεινεν ἔχ' τεθναώς ὁ σοφιστής.
Καί ποτ' ἀκίμης εἶν' εἶχ' ἀρετὴ κλεμόνας.

ΕΙΣ ΤΡΙΠΟΔΑ ΤΩ
Διονύσιω, δὲ Δημοτέλους.

Δημοτέλης ὁ χορηγός, ὁ πείπολι, ὁ Διονύσιος
Καὶ σὲ πᾶσι δὲ θεῶν μετὰ θού αἰαθεῖς,
Μέτρος κωδὲν πείπον χορῶν δὲ ἐκπέσαιτο νικῶν
Αἰθρῶν, καὶ τὸ κέλον καὶ τὸ παρσῆσαν ὀφείν.

THEOCRITI
IN SIMVLACHRYM CAE-
lestis Veneris.

Venus ista non est vulqaris: cole deam vocans eam
Castellam castice donarium Chrysf. gene
In domo Amphiclis, cum quo & liberos & vitam habuit
Communes semper a ipsis felicius quotianis res succeda
A te incipientibus o veneranda nam dum curant s'bant,
Deos, ipsi plus habent mortales.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥ-
ρυμέδωντος.

Parvulum filium reliquisti, & tu ipse etiā in flore aetatis
O Eurymedon hoc sepulchrum mortuus obtinui sti.
Tibi quidem sedes est inter divinos viros, hunc, u. c. ius
Honorabunt, patris memores tanquam boni.

IN IDEM.

Cognoscā siquid amplius bonis viris tribuas, an etiā im-
A te, o viator, in idē aequalē habet honorem. [probius
Salveat iste tumulus, inquit, nam Eurymedonnis
Iacet sacrum levis super caput.

IN ANACREONTIS
statuam.

Contemplare statuam hāns o hostes
Diligenter, & dic, cum domum redieris,
Anacreontis simulacrum vidi in Teo,
Excellentis, siquid antiquorum Poetarum fr. statua fatis:
Addens verò quod in juvenibus placebat,
Dices verò totum virum.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.
ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΟΥΡΑ-
νίας Αφροδίτης

Ἡ Κύπρις ἢ παῖς δῆμος, ἰλιόσμοιο πλῆθ' ἑδὼν εἰπῶν
Οὐρανίαν, ἀγνάσ' ἀθέμελα Χρυσόστομα
Οἶκον ἐν Ἀμοικλήουσι φ' ἢ τέκεα ἢ βίον εἶχε
Ἐπιών, αἰεὶ δ' ἄσπιν λαΐον εἰς ἔτος ἔωρ
Ἐκ σίδεον ἀρχαδρῶσι δ' ἄπότηντι, κηδόμενοι γὰρ
Ἀθανάτων αὐτοὶ πλέον ἔχουσι βροτοί.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥ ΡΥ-
μέδωντος.

Νήπιον υἱὸν ἤγαγες, ἐν ἡλικίᾳ δ' ἢ αὐτὸς
Εὐρυμέδων τὸ μῆλον πῶδε θανάτῳ ἔτυχε.
Ζῆλον μὲν ἔδρα θεοῖσι μετ' αἰδράσι, δ' ἢ πολιτεῖα
Ἐμμεσι γὰρ, παῖδες κηδόμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΓΓΟ.

Ἐπίσμεν, εἴ τι νίμισι ἀγαθῶσι πλείον, ἢ ἢ ὁ δεικθῆς
Ἐκ σίδεον ἀσώπως ἰσὺν ὄδου πόρ' ἔχει.
Χαίρειτω γὰρ ὁ τύμβος, βεῖς, ἰππῶν Εὐρυμέδωντος
Κεῖται δ' ἰεγῶς κοῦφος ἔσθ' καφ' ἄλλης.

ΕΙΣ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΑΓΓΟ
δραίτη.

Θάσση δ' αἰδραῖα ταῦτον ὡς εἶνε
Σπασθ' ἀνὴρ λέγ' ἰππῶν ἰς οἶκον ἔνδον.
Ἀνακρέοντος εἰκὸν ἐν Τέῳ,
Τὸν πορ' αἰ' εἴτι ἀπὸ λατῶν ἀδοποιδῶν.
Προσδεῖς δ' ἢ χροῖν τοῖς νέοισιν ἀδύτῳ
Ἐπὶ τοῖς ἀστρετικῶς ἔλεον δ' αἰδραῖα.

IN EPICHRMVM.

Et vox Dorica est, & vir qui comidiam
 Inuenit, est Epicharmus.
 O Bacche, aneum ipsum pro vero
 Tibi hic dicarunt.
 Quem Syracusius collocarunt in immani ciuitate,
 Ut virum ciuem decet.
 Aceruum enim habebat rerum-vtilium iis qui memores
 Reprehendere mercedem. (erant
 Multa enim ad vitam pueros docuit vtilia:
 Magna gratia illi habetur.

EPITAPHIVM CLITAE,
nuriis Medoij.

Pavulus istud struxit Threisse
 Medicus monumentum in vias, & inscripsi Clita.
 Habebit gratiam mulier pro eo (cun.
 Quod puerum nurium: adhuc nempe adhuc vtilis voca-

IN ARCHILOCHVM.

Consiste, & Archilochum aspice veserem poetam
 Iambicum, cuius cel eberrima fama
 Permanavit noctes & dies,
 Certe ipsum Muse & Delius Apollo amauerunt,
 Adeo exactus erat, ac dexter
 Carmina que componendo & ad lyram cantando.

IN STATVAMPISAN-
di, qui Herculeam carmine scripsit.

Iouis iste vobis filium vir
 Euno quicum- leone pugnavit promptum,

ΕΙΣ ΕΠΙΧΑΡΜΟΝ.

Ἄφρονά Δάρεος, χό' ἰβρ' ὅταν κομφιδίω
 Εὐρόν' Ἐπιχαρμῶ.
 Β' β' κ' χε γαλλικόν νιν α' τ' ὄγαθινὸν
 Ἰν τῷ δ' ἰ' ἀν' ἄσκησιν.
 Τὸν Συεκόστας σιδρωτικῶν πελωρεῖς ἢ πόλεως
 Οἶα ἀνδρὶ πολλῆ.
 Σάρον γδ εἶχε χρηματικῶν μεμακρόσις
 Ἰβρὶν ὀπιχέσας.
 Πολλὰ γδ ποτ' αἰζοῦσ' τοῖς πασι· εἶπε χησισμῶς
 Μυγάλα χερεῖς αὐτῆς.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΚΛΕΙΤΑΕ
Ἐφοῦ Μυδίου.

Ο μικρὸς τὸ δ' ἔταυξε τὰ Θρεῖσας
 Μήδιος τὸ μῦθ' ὅπ' αἰ' ὀδ' ὦ. κηπέγραφε Κλείταος
 Ἐξεί τῶν χερῶν ἢ χρωδ' ἀν' π' τίμων
 Ἄ τ' κοφρον ἔδρεψ' ἔπι μὲν ἔπ' χησιῶν κ' ἀγείται.

ΕΙΣ ΑΡΧΙΛΟΧΟΝ

Ἀρχιλοχὸν ἢ εἶδε ἢ εἶσθε τ' πάλαι ποιητῶν
 Τὸν ἄν' ἰάμβων· τὸ μὲν κλέος
 Διήλθε κηπ' ὕμνη ἢ πορὸς αἰῶ.
 Ἡρά μιν αἰ' Μοῦσας ἢ ὀδ' ἰσ' ἠγάπησαν ἄ πολλοὺς
 Ὄσ' ἰμμελῆς τ' ἔχ' το καπιδέξιος
 Ἐπὶ τὸ πειλὸν, πορὸς λυρῆς τ' εἶσθε· ἴν'

ΕΙΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΠΕΙΣΑΝ
ὄφ' α' τῶν Ἡεράκλειον ποίησαν τοῖς

Τὸν αὖ Ζῆυος ὀδ' ὁμῶν ἕαν ἀνδρῶν
 Χέν· λειαντῶν· χερεῖς ἔξ' ὀχέσας

*Primus superiorum Poetarum
 Pisander conscripsit, oriundus ex Cameris;
 Et quotquot ita orando conficit, vocen fuit laboris;
 Hunc vero ipsum populum (ut cerro scias)
 Collocavit hic aneum faciens
 Mælis mensibus posterum sex annis.*

IN HIPPONACTEM.

*Poeta hic Hipponax iacet:
 Siquidem improbus es, ne accedas sepulchrum;
 Sin autem es bonus & ex probis natus,
 Confidens sedo, & si volueris, quæsituro.*

EIVSDEM IN SVVM.
ipsius librum.

*Alius est Theocritus Chiu. Ego a. Theocritus qui hec
 Vnus ex plebe sum Syracusana [scripsit
 Eilius Praxagore in chryraque Philina:
 Carmina vero aliena nunquam mihi vendicanti.*

*Sequuntur carmina quædam hætenus desiderata
 ad finem Παρθένων, sumpta ex Notis Is. Hortiboni
 ad D. Laertium,*

*Αλλὰ πῆρξέ μ' ἀμνάδιω, ὅτι κερύσαι ἦδ' αὖ νεώτερος,
 Ἐπὶ γυροῦσσι πέλαγος ἄρ' ἴδ' ἀποψύσασθαι,
 Καὶ ῥυσσὸν νεότατα δ' ἔχει παλαιὰ χρεῖται
 Οὐκ ἔστι πῆρξας γὰρ ἐπιμαδίας φορεῖ
 Κἄμμος βραδύτεροι ταυτήματα συλλαβεῖν.
 Ταῦτα γὰρ νεότερα πρὶν παλαιότερον,
 Καὶ μοι τ' ἀεὶ μὲν σιωπῶν ἀδύλοσ σιδήρ,*

Ὅπως

*Πρῶτος ἦν Ἰππώναξ μούσων κ' ἰσχυρῶν
 Πείσανδρος ξυμῆρα δ' ἔκ' ἀκαμείβη
 Χάσους ἕξασπονισεν εἰς ἀέθλους.
 Τοῦτον δ' αὖτὸν ὁ δῆμος (ὡς οὐκ εἰδίης)
 Ἔστασ' ἀνδρῶν χεῖρον ποιήσας
 Πηλοῖσιν μῆσιν ὅππῃδ' κλέναυτοῖσιν.*

ΕΙΣ ΙΠΠΩΝΑΚΤΑ.

*Ὁμοσποδὸς ἀνδρῶν Ἰππώναξ κείτα·
 Εἰ μὴ πονηρὸς, μὴ ποτ' ἐχέσθαι τμήμα
 Εἰ δ' ἔστω κρήνους τε καὶ παρὰ χερσῶν,
 Θασίαν καθεζέτω, καὶ σέλησιν δότ' ἀβέρον.*

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ
ἑαυτοῦ βιβλον.

*Ἄλλος ὁ Χίος ἔργῳ ἢ Θεόκριτος ὁσ' ταῦτα γράψας
 Εἰς δὲ τὰ πολλὰ ἐμὴν Συρηκοσίαν.
 Χίος Πραξαγόρου, περικλειτὸς τῆ Φιλίνης.
 Μᾶλλον δ' ὀθνεῖω ἔπος ἰφθιμοσύμῳ.*

*Ὅπως ἀνίκα τὰν γήυν ἀνδρῶν ἔχρησ'
 Ἀλλήλοισι πεχονῶν ἀχρησὶ φίλοι.
 Αἰδὸν ταῦτά γε φέρειν ἐμῆμοισιν ὀπιτησῶφι.
 Ἐν θυμῷ ἢ λεγέσθαι με δαίμονι ἀνοχλείης
 Νεὴν μὲν οὐκ ἔπειτα χεῦστα μὲν ἔντασιν σέθεν
 Βαλῶν, καὶ φύλακον νεκρῶν πῆδ' ἀκέρβερον,
 Τέχνη δ' ἔμεδ' ἀκλειώτος ἐπὶ κελείας θυραῖς
 Λιγυμόλοισι καὶ παυσάμῳ χαλοπῶ ποδῶν.*

ΣΙΜΜΙΟΥ ΤΟΥ ΡΟ-

ΔΙΟΥ,

ΩΝ.

ΠΕΡΥΓΙΟΝ.

ΠΕΛΕΚΥΣ.

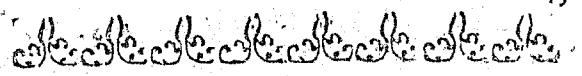
SIMMIÆ RHODII,

OVVM.

ALÆ.

SECVRIS.

*Omnia Græco-Latina, conuersa simul &
enodatè exposita à Claudio Au-
torio Triunciarano.*

IOANNI CRISPINO CLAV-
dius Auberius Triuncutianus:

OVVM Simmiae Rhodij mihi *ἀναμνήσις* suppositum, fovi qua diligentia potui, summa sanè & incredibili. Quid praestiterim nescio: neque enim ipse mihi soleo applaudere. Tuum erit, bonorumque omnium iudicium. Si malè fovi, neque ad has partes accedere potui, *Frigidus obstitit circum praecordia sanguis*, ut ait Poeta. Eduxi pullum, quem vereor ut accipiant nostri Poetae & Musici. Tua fretus auctoritate suscepì tua auctoritate me consolor. Addidimus quaedam de versibus Qui non inutilia, quae ad veterem, accuratamque metiendi & percutiendi rationem revoceavimus. Et quoniam alites ex ovibus excluduntur, post Ovum eius Alae pennas distinctas & explicatas ad te mitto, qui vix Ovo se prognatum agnoscit. Postremo quoniam ad similitudinem Alarum pennarumque bipennis ipsa efficta est, post alas collocatam ad te mitto. Quod si mihi spera fideris posse placere doctis, iacentem me eriges, & ad maiora excitabis. D. Blasius Marcuardus, hospes meus omnium humanissimus qui me ad amicitiam tuam colendam assidue hortatur, te peramanter & perofficiosè salutatur. Vale vir clarissime, meaeque amicae, ut facis.

24

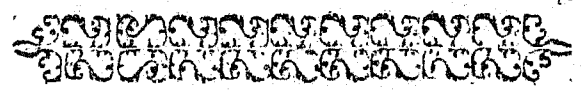

EDITIO SUPERIORUM IMPRESSIONUM.

Κωτίλας

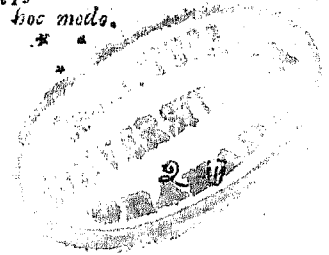
ματίεος π τόδ'
ὠδὸν γέρον, ἀποφρον
Συμῶ δέξο δὴ ἀγνά.
τὸ μὲν θεῶν ἐριβόας
Ἐρμῆς ἠικίε κέρυξ, ἰνφ δὴ ὄρ'
ἐν μέθρῳ μονοβέμων. ς μάτῳ
παρῶθ' αὐξέ. δωῶς δὴ ὑπερθεῖν ὠκὺ
λίχρον φέρον νόμῳ ποδῶν πῆσσε
δωῶσι τ' αἰδολαῖς κῶλῃ. ἰνφ δὴ σὼν ὄροσπέδῳ
ἐλάφῳν τελέεσσι πάλῳ κραιπνοῖς ἰσφ
ἀκρῶν ἰέμβροι ποδὶ λοφῶν κραιπνοῖς ἰχθῶς
πθίωας. κῆ τῆς ὀμοθυμῶς ἀμφίπαλλον ἰνφ δὴ αὐ
θῆς ἐν κόλπῳ δέξο κέρυξ πικυθητι. κῆ τῆ δὴ ἰσπῶσας
ωῶθ' ματῶν ἀφῶ, ὁ γηλαστῶν ὀφοδῶν ἀν ὀ
ἰων ἰαυτ' ἀτάγκας τῆς δὴ δαίμων κλητῶς ὀ
ποσὶ πονεῶν πολὺ πλοκῆς μεδίει μέτρα μολπῆς, ῥέμφῳ
πῶρικῶν ὀκλιπῶν ὄρες ὀννῶ μῶδῶς πλάκῳ κραιπνοῖς
βαλῆας ἰσφῶν τέκος. λῆξῳ δ' οἰφῶ πολυδῶτων ἀν ὄρων
γῶμῶν ἰδῶν, τῶν σφῶσῶν ἰσφῶν γυμφῶν, τῶ δ' ἀμῶσῶ
π ποδῶ φῆλας μεδίει ῥῶσῶν ἰσφῶν μεδ' ἰμερῶν τῶ
μῶσῶν, ἰχθῶν ὀννῶ τὸν πῶρικῶν ἰμερῶν μῶ
νοδῶν ἰσφῶν, ἀφῶ μῶν δὴ εἰς ἀκρῶς δέκῶς
δὴ ἰχθῶν κῶσῶν ῥέμοντα ῥυθμῶν φῆλας
Δεσφῶσῶν ἰσφῶ φῆλας ἐλῶν πῶ
ἰσφῶ μῶδῶ. λῆξῳ μῶν
κ' ἀμφὶ μῶδῶ ὠδῶ
ἀγνάς ἀνδῶν Δῶ.
εἰας ἀγῆς.

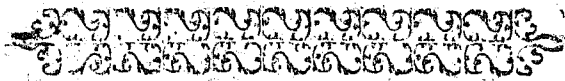
Omnia ferè conuicta, è quibus uix ullum sensum quies
elicere possit.

HYPOTHESIS OVI SIMIÆ RHODII.

HOC ouum Poeta Diane offert filie Latone, si-
rorique Apollinis, in quo de iniuria Musica
seu Poetica quondam à Mercurio facta con-
queritur, qui relictis carminibus, traditaque
Apollini testudine, sese conuerterit ad alia, nempe ad
quadrupedum curans, quibus nihil ineptius ad Musi-
cam: unde prouerbium, Ovos ἀποεῖ λαβῶν. Ouum au-
tem quod offert, dicit esse uelut auis cuiusdam μουσικῶ-
τικῆς parium: significans hoc modo Musica primum ortū
ab ouo, hoc est à principio ipso à se repeti. Monet interim
ne in gremio collocet eum ad uenationem proficiscitur, &
choros eum socijs exercet. Porro prudentes Poeta Ouum,
hoc offert Diane. Primum quod pariuientibus adsit, ut
est apud Poetarum maximum: Casta saue Lucina tuus
iam regnat Apollo. Deinde quod soror Apollinis ipsa
sit, qui Musisam, & Poeticam ardenti studio amplexus
est à Mercurio relictam. Postremo quod castitatem
summo opere colat, quam uera Musica, nempe Dorica,
sui studiois affert, insanos libidinum motus reprimens: ut est apud Platonem 3. Πλατῶν,
& Aristotelem 8. & Boetium libro De
Musica prime in prefatione. Ouum
autem ipsam emendamus
hoc modo.

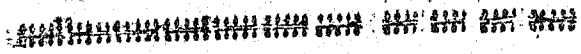

SIMMIÆ RHODIÆ
QVVM.

Canora ma-
tris quoddam hoc
ouum nouum : lubens
año suscipere igitur ó casta.

Huic quidē ex Dijs clamosus

Mercurius caduceator novam inuisit cumq; a sino imperi
desciscens à metro singularis incoessus, ob ipsum ouum
contiguè profilyt, citòque de super cele-
rēm obliquum ferēs gressum pedū, premebar
ingis pernicious mēbra. Sed cū tuorū solū quasi sātū
cernorum sobole, iam pridem pernicious super sum-
mos incedens pedib. colles iuxta concinnū vestigiū
matris, & sociarum undique pelti-denso, facile ne
profueris in gremio, admissō comitatu. Hęc verò à faciōdō
accepturus (tractās cōtinuū) ex hirsutis serpētū-percussor
montibus erūpebat fataliter. Hūc ergo dæmon pelaris (per-
nices pedes exercēs) multiplicia persequēbatur metra cā-
tib. subito ornātū cū liquisset montis lectum, matre erra-
bundum, fragrante equū recipere filium. Sorte. v. que obli-
gerāt oues feriliū mātū pascuā obibā, velocitūque antra
nympbarū. Tūc nō mortali matris chara desiderio se pro-
mouēs statim ad amabile mammam, vestigiō edebat
varēū Pieridū vnus foritū vocē, numerū. v. ad.
usque summum decē vestigiōrū venustum di-
stribuit rhythmū, charus testaceā testudinem
sib charē cum cepisset saxis matris, Cano-
rus quidē vel in-vicō partus
casta lusciniæ, sed O-
ryx ferus.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΤΟΥ ΡΩΔΙΟΥ
ΩΝ.

Κατίλας
ματίρας τι ποδί

ωδὸν νέον κερύθρον
θυμὸν δέξω δὴ ἀγνά.
τὸ μὲν θεῶν ἐρεβόας
Ἑρμῆος ἀειμιζέ κέρυξ, ὄνω δὲ ὄρ-
σαι ἐν μέθῃ μονοδάμονος μέταν.
πᾶσιθεν αἰετῆ, τοῦ δὲ ὑπὸθεν ὠ-
κὺ λέγειον φέρον νύμμε ποδῶν, πᾶσαι
δοιαίτιν ἀγόλας κῶλ. δὴ καὶ σὺ ὄρσιπέδων
ἐλαφῶν τοκέεσσιν, πᾶσαι κρημνοῖσι, ὑπὸ ἀ-
κρῶν ἰερέα ποσὶ λάφῶν κρατὶ ρυθμιῶν ἰχθῶς
πιδιώας, καὶ τὰ ἑμοθύμων ἀμφίπληθον ἀψ. ἢ δὲ αἰ-
θῆς ἐν κόλπῃσι δέξαι μὲν πυκνότητα. τὰ δὲ ὠκυβόα
κοῦδ (μεδέπων ἀφᾶρ) ὄγ. ἐκ λασίων ὀσειόλοσ ἀ-
ν' ὄρειων ἔσσι' ἀνάγκη. ἢ δὲ δαίμων κλυτῶσι, τοῖσι
ποσὶ πονέων, πολὺ πλοκε ματίε μέγα μολεπῆς, ῥίμφα
πείκομενον ἐκλιπῶν ὄρουσ ὄνω, μέδῃς πλάκτον μαγα-
ρῆας βόθῃς ἢ εἰν τέκος λάγα δὲ οἰῶν, πλυτότων ἀφ'
ὄρειων ὄμων ἔσαν, ταυτοσφύροσιν ἄντρα νυμφῶν. τὰ
ἀμείρωτω ματίε φίλας ποθῶ ῥῶν ἀψα μὲν ἡμερῶν-
τα ματίον, ἰχ. εἰ δένων τὰν ταυτοσφύρον Πιερίδων
μονόδουπον αὐδῶν, ἀρετῶν εἰς ἀκρον δέκσε
ἰχθῶν κόσμον νῆμε ἰουθῶν, φίλος
λεπυροστὸν ὑπὸ φίλας ἐλῶν πᾶ-
σι ματίε. Αἰχᾶ μὲν
ἢ ἀμοιματίεσ ὠ-
θῆς ἀίνας ἀνδῶν,
ὄρων δὲ ἀ-
γειος.

SCHOLIA IN OYVM
SIMMIÆ RHODII
DII.

Ante omnia sciendum est huius Ovi argumentū ab Homericō hymno in Mercurium, ut a fonte quodam, dudum esse. Qui quidem hymnus, quia est politissimus & iucundissimus, ut ab omnibus Poetices & elegiacæ studiosis diligentissimè legatur meritis est. Huius versus aliquot adscribemus, eos præsertim qui ad nostrum institutum pertinere videbuntur, ut res ipsa acque occasio rulerit. Quæ porro emendauimus ex ipsa collatione, facile studiosus lector animaduertet.

Κωπίλας κωπίερος) Aristoteles ζώων ιστορίας αὐτὸν dicit, Animalium quadam esse κωπίλα, quadam σ. γηλά, quædam λαίλα, rursus quadam φιδίη, quædam αἰώδα. Aues illa dicuntur Couila, quæ sunt πλατύλοισσι, ut est apud eundem αὐτὸν ζώων ιστορίων β'. Porro Derienses olim di. ebantur κωπίλαι, quia sino lato atque parenti delectabatur, ut est apud Theoc. εἰδύλλ. 16.

Παύσαι δ' ἄδ' ὕστερον αἰδύνητα κωπίλοισσι
Τρυγόνες ἐκκωκουμένη, πλατύλοισσι ἀπαιταί.
Deinde respondent muliere,

--- Πελοποννησιοῖσι δὲ β. μ. ε. σ.

Δωρίσθεν δ' ἔξῃσι (δδκω) τοῖς Δαρείοισσι.

Κωπίλας autem potius canoram quam garrulam reddidimus, quia garrulitas ponitur in uirgo.

Τὸ μὲν δὴν ἐρεχέας Ἑρμιάς) Obscurè significat Mercurium relicta festiuitate. Apolloniæque tradita, suscepisse curam quadrupedum, quorum unum commemorat omnium stolidissimum & ἀμειδέστατον. Nam quis ignorat asinum omnino esse ἀμειδύστον? Vnde etiam proverbiū, Οὐδὲς κωπὸς λυγρῶν. In hac sententiam narratur uisus in hymno Homericō.

Versus aliquot subiiciemus, qui paucis rem complectantur.

Ὡς εἰπὼν ἀρεχέ' ὁ δ' ἔδ' ἔκ' αὐτὸ βοῖκος Ἀπόλλων
Ἑρμῆ δ' ἠγυαλίεον ἔχων μάστιγα τ' αἰνυμένω
Βαυολίας δ' ἰπέτελλεν ἔσχετο ἧ Μαιμάδος υἱὸς
Τηδῆσαι, κὶ δαεὶν ἧ λαβὼν ἔπα' ἄριστορά κ' ἔρεος
Ἀπτοῦς ἀπ' αὐτὸ υἱὸς ἀναλ' ἐκφέρρης Ἀπόλλωνος,
Πλάητρεν ἑπερῶπ' ἔκ' ἑ μῦθος. &c.

Rursus sub finem Hymni:

Ταῦτ' ἔχε Μαιμάδος υἱὸς, κὶ ἀγρωλέου ἑλικας βέος
Ἰππὸς τ' ἀμφιπόλοιο κὶ ἠμῶνος παλαεργρὸς.
Καὶ χερσποῖσι λέεσι, κὶ ἀργόδοισι σέεσσι,
Καὶ κὺ λὶ, κὶ μῆλοισιν. ὅστι τρέφει δὲρεῖα χ' ἰδῶν,
Πόσι δ' ἔπ' ἄσπορῶτοισιν αἰάσθων κὺ διμονεμμῶ
Ὅϊον δ' εἰς αἰδύνη τετελεσμένον ἀγέρον ἔσθ.

Ceterum Poeta post hæc dicit paulò obscurius, ut diximus. Nam, ut inquit Pindarus, Ἔστι δ' αὖ ἐπιφύλαξι βουκόσ ἀμφὶ δαυμότων ηγλά.

Ἐμὲν τε μνοβάμονος) Sententia hæc est. Cum asino Mercurium erumpens, relicta Musica, penè hoc Oium, canora matris sobolam, conuenctiois obruit. Obretere ouum canora auis, nihil aliud est quàm afficere Musicam ipsam insigni contumelia, siquidem ouum auis canora, facultate uis est canora. Porro prudentissimè ex omnibus quadrupedibus filius asini mentionem fecit. Causam attulimus antea. Quid stolidius asino? quàm insuauè audire uentem asinum? Contra κωπίλας auis & πλατύλοισσι, sunt dociles, garrulæque suavissimè, hoc est, μουσικώτατα canunt: cuiusmodi Poeta Lyrici canere dicuntur à Pindaro, εἰ δ' αἰδύνη γαρύων ἑλδέων φίλον ἦτορ. Sed declarandum est, quid intelligat Poeta, cum dicit ἄν μ' ἔθου μνοβάμονος. Significatio uocis μνοβάμονος prius est explicanda. Constat ex partibus duabus, quarum distinctior παροξύμωσ δὲ τοῦ β' β' αὐτῶσ παροξύμωσ ἔσθ.

Significationum βάσις ex Platone promere possumus, cuius haec sunt verba πολιτειῶν γ'. Ἀλλὰ ταῦτα ῥυθμῶν δὲ ἔργα, καὶ μὴ Δάμωνος βουλευσῆμαί τε, τινες τε αἰετὰ βυθῶν ἔργα καὶ ὑβριώδεις ἢ μανίας καὶ ἀλλης κακίας ἀφ' ἑπιπυσοῦ βάσις, καὶ τινὰς τοῖς ἐναντίοις ληπτέον ῥυθμῶν. Quae in loco, quaequam harmonia in Republicam bene muraram sit ad succenda queritur. Alij βάσιν motū reddunt, nos incessum, hanc vocem usurpantes quia vix est Poeta in illo loco.

-- & τὴν ἀνέσσει παρὶν Δεῦρα.

Neque enim illic βάσις motum ἀλλὰ σημαίνει, sed metrum τὸν ῥυθμῶν, ut videatur pene idem significare βάσις & ῥυθμῶν. Dicit enim τινες βάσις, & continuo, τινὰς ληπτέον ῥυθμῶν. At ῥυθμῶν modum quandam in quātorum dispositione significat: quare etiam βάσις. Distinguit tamen Aristoteles inter βάσιν & ῥυθμῶν, πολιτειῶν β', reprehendens hypothesin Socratis qui civitatem unitate omnino metebatur, ὡς περὶ καὶ εἰς τὴν συμφωνίαν τινὰς ἁμοφώνων, ἢ τὸν ῥυθμῶν βάσιν μίαν. Atque, inquit Aristoteles, quod magis civitas accedit ad unitatem eiusmodi, eo minus erit civitas: ut familia ad unitatem magis accedit quam civitas, tamen civitatem minime facit, una familia. Itaque perinde est ac si quis concinnitatem vellet esse vocis coniunctionem seu duplicationem unam, aut rhythmum, unum gradum seu pedis unitatem incessum. Vult igitur Aristoteles ῥυθμῶν constare ἐκ πλειόνων βάσεων, ut συμφωνίαν ἐκ πλειόνων ἁμοφώνων. Sed sciendum est, ut ῥυθμῶν, ita βάσιν considerari duobus modis. Est. n. ῥυθμῶν & βάσις prius in syllabis propter pedes, posterius in pedibus propter versum. Plato igitur in priore significatione usurpat ῥυθμῶν & βάσιν. Hoc verum esse intelligi potest ex verbis sequentibus: οἱ μὲν δὲ γὰρ ἀκηκός, αἱ οὐ σαρῶς, ἐνόπλιον τε πινὰ ὀνομάζοντες ἔμπεδον, ξυθῆτον, καὶ ἡσθῶν γὰρ, καὶ ἴσον αἶμα καὶ κῆτω. πῦρ ἴσους, εἰς βραχὺ τε καὶ μακρὸν γινώσκοντες, αἱ ἐγ

ἡμεῖς, ἰαμβόν, καὶ τὴν ἄλλον ἑρῶν ἀνόμαζε. μέμνη δὲ ἐξ βραχὺν τὰς ποροσῆτες. καὶ τοῦτον ποιν, οἱ μὲν, καὶ ἀγῶνας τοῦ ποδὸς αὐτὸν οὐχ' ἠπὸν ἄγειν τε καὶ ἐπιπυεῖν, ἢ ἄν ῥυθμῶν αὐτοῦ, ἢ τοῖς ξυμφορῶν τε ἔργον π. Locus est ad institutum nostrum accommodatus, sed difficultis: quem interpretari conabimur, ut non alienum ab hoc Quo nostro musico. Audivi, inquit, Damonem, cuius verba non satis percepi, eum quendam rhythmum appellaret bellicosum, compositum, Dactylumque atque Heroicum, cuius tempora quae sursum sunt & deorsum equaliter, dividuntur: Alium quendam rhythmum qui ex brevis una & altera longa constaret, qui est, ut opinor, iambus, & alium quidam Trocheus. Atque hoc modo breves & longas syllabas vel has cum illis, vel ipsas secum componeret. Quas quidem compositiones seu conformationes & dictiones pedis saepe non minus laudabat & vituperabat quam rhythmos ipsos, aut ambrum aliquid. Ex hoc Platonis & illo Aristotelis loco intelligitur rhythmum considerari duobus modis, aut in syllabis propter pedes, aut in pedibus propter versum. Rhythmus hic, est concinnitas pedum in versu: verò est concinnitas syllabarum in pede aliquo: pedum enim concinnitas in syllabarum temporibus sita est. Alio etiam nomine ῥυθμῶν à Platone appellatur, nempe βάσις. Sed Aristoteles ita usurpat ῥυθμῶν, ut significet concinnitatem pedum inter se propter versum, βάσιν autem ut significet concinnitatem syllabarum propter pedem. Contra noster Poeta in qua significatione Aristoteles usurpat ῥυθμῶν, in ea hic usurpat dictionem βάσιν. Quare apud poeram nostrum τὸ ἐκ μέτρον μονοῦ ῥυθμῶν, idem significat atque τὸ ἐκ μέτρον μονοῦ ῥυθμῶν, & ut ita dicam, συρῆ ῥυθμῶν. Atque huic συρῆ ῥυθμῶν opponitur ἀρῆ ῥυθμῶν. Quod nomen συρῆ ῥυθμῶν institutum effinximus ad similitudinem vocis συμφωνίας, ut huic loco obscurissimo lucem afferremus. Ceterum quod Poeta hic expres-

fit his verbis: ἄκ μίτρος μονοδάμονος, paulò luculentioribus verbis expressit paulò post, dicens: ἔχνη δέ τῶν τῶν πῶναι εἰδῶν Πιρίδων μονοδάμον ἀυδῶν. Quia in loco inuicem nobis suffusionem ἀνίγμῶς τοῦ συνυδίου duorum verborum πῶναι εἰδῶν & μονοδάμον, quae differant inter se maxime videntur. Itaque πῶναι εἰδῶν dicitur ratione variis sillabarum & pedum: μονοδάμον autem ratione σύρρυθμίας seu concinnitatis, seu aequalitatis & proportioni. Sedum in ipso versu. Aequalitas enim est unitas quam conformat λόγος ἰσοπεδῶν. Nam cum in versu insit multiplicitas propter pedes & tempora, ut multiplicitas non sit ἀλόγος, unitatur necesse est. Porro ad unitatem nunquam adducitur, nisi subsit aequalitas. Quare aequalitas est secundaria unitas, quae fabricatur a ratione, ut dicit Aristoteles Metaph. 10. ἐκ αὐτῆ δὲ τῆς ἀειθμῶς ἐν τῷ μίτρον, εἰδῶν ἴσοτε πλείω. οἷον αἱ δὲ εἰσὶν δύο, αἱ μὴ κατὰ τὴν ἀκρότην, ἀλλὰ ἐν τοῖς λόγοις ἰσῶν αἰσθητῶν πλείους εἰς μίτρον καὶ ἡ δὲ αἰσθητῶν δὲ ὑπὸ μίτρον, ἢ ἢ πλείω, ἢ τὰ μίτρον πῶναι. Ceterum de aequalitate aliqui dicemus quando de rationem versuum huius Oui inuestigabimus. Huius loci difficilissimi, lector, interpretationem: hanc aequi bonique consules. Scimus quidem alia posse afferri de Monochordo, de Monaulo, de simplicissimis Musica primordiū, quo pacto in una chorda Magadis ministerio omnium intervallorum proportionum examinemur: sed hac non dissoluum ἀπορίας συμβαίνεισαι, ut ipse potes experiri. Porro hunc versum incessum aequalem & ῥυθμικὸν componit ἐν incessu a sinino, obliquo planèque ἀλόγος, ut in proximè sequentibus videbimus.

Ἀχινοφῆρον δὲ μὲ πῶ δὲ πῶ σὺ κῶ λῶ.) Fingit Mercurium insidentem asino, aut iugis mulorum, cuius incessum cum asino & mulis, ἠριστικῶς exprimat. Porro quadrupedum incessum hoc modo describit A-

rist. in libro ἀειθμῶν πορείας κινεῖται ἢ τὰ ὀπίσθιον & ἀπὸ τὰ ἔμπροσθεν καὶ διὰ μέσον. μὲ γὰρ τὰ δεξιὸν ἢ ἔμπροσθεν, τὸ ἀριστερὸν ἢ ὀπίσθεν μονοδάμον. εἰ τὰ τὸ ἀριστερὸν, ἢ ἔμπροσθεν. μὲ ἢ τὸ τὸ δεξιὸν ἢ ὀπίσθεν. Porro κῶ λῶν non solum de membris, sed etiā de alijs potest dici. Videatur autem hic alludere ad κῶ λῶ versum.

Ἀλλὰ σὺ ὀρσιπέδων ἐλάφῶν τελέεσσι.) Sēntentia haec est: Noli ὀ Diana ingratiū assumere hoc omnium cum ad venationem te accingis mors matri Latona, vel choros exerceas cum socijs, nimirum ne obteratur aut illidatur, pelus comitum seu sociarum virginum, quae undique circa te dense sunt & multe. De Diana chorū haec summus Poeta i. Anacido:

Qualis in Eurota ripis aut per iuga Cynthi
Exerret Diana choros, quam mille secuta
Hinc atque hinc glomeratur Oread. Illa Pharetrā
Fert humero, gradienq; Deo supereminet omni,
Latona tacitum perentant gausia pelus.

Homerus: etiam ante Virgil. dixerat, ὀδυσσ. ζ.
Οἷν δὲ Ἀρτεμις εἶπὲ κατ' ἔσπεος ἰοχέαιρα,
ἢ καὶ Τηθύγατον ἀειμῶν κατενῆ ἑρῶμαιδων,
Τερπομένη καὶ πορροισι καὶ ὀκείνῃς ἐλαφροισι.
Τῆ δὲ δ' ἄμει νόμφαι κῶρῶν Διὸς αἰγίχου
Ἀχρόνομι παύζεσσι γέγηθε δὲ τε φρενα λιτῶν
Πασσῶν δὲ ἑσθῶ ἢ γὰ κῶρῶν ἔχῃ, ἢ δὲ μέτωπα.
Ρεῖα δὲ ἀργῶν τῆ πέλεται, καὶ δὲ τε πῶναι.

Τὰ δὲ ὀκείνῃ καὶ (μῆδῶν ἀφῶ)) Sensus est: Apollo serpentis Pythonis intersector fataliter ad Mercurium venit accipienda testudinis causa. Quae quidem causa fuit fortuna & fatalis, cum recuperandorum bonorum gratiā venisset, non testudinis causa. haec omnia habes in hymno Homero. Ceterum καὶ ἢ significat audire vel intelligere, hoc est, aliquid animo vel au-

ribus accipere.

Τῆς δὲ δαιμόνων κλυτὰσσι θεοῖσι πρὸς ποταῖαν. Hinc igitur canibus Damon, nempe Mercurius oblectabatur, metrâque multiplicia commentabatur, antequam Apollini testudinem tradidisset, ac nuper natus reliquissimibili matris peregrinabatur, quem equis velocissimis cupiebat recipere mater. Homerus:

Εἰώες γέρον ἄς μίση ἥματι ἔλυθ' ἄριζεν,
Ἐσπερίος βῆς κλέψαν ἐκθεῖας Ἀπόλλωνος,
Τέτρα δὲ τῆ προστέρη τῆ μιν τέλε πότνια Μυῖα,
Ὅς μ' ἐπειδὴ μηδὲς ἀπ' ἄθανάτων δόρε γέγανθ
Οὐκ ἔπι θεῶν ἔπειτο μῦθων ἱερόσ' ἐπὶ λίνωσ.

Obiurgationem matris adiciemus sollicita exprēssatione filij:

Τί πτε σὺ ποιήεις ὄντι πρὸθεν τὸ δέ νυκτὸς ἐν ἄφῃ
Ἐρχῃ ἀειδείτω ὄππαι μῦθός; ναῦστε μὲν οἶα ἔσσι.

Et paulo post:

Εἴφα πόλιν μεζάλλω σε πατέρ' ἐφύτ' ἄνθ' ἰμερίων
Θνητοῖς ἀνδρῶ ποισι καὶ ἀδελφάτοισι θεοῖσι.

Sollicitum animū matris miris. è nobis exprēssit Poeta noster his verbis: μηδὲς π' λαγνὸν κρομμύας βάλωας ἔλιν τέκος; hoc est, matre fragante filium equis velocissimis recipere.

Πόθεν αἴψα μὲθ' ἱμερέντα μᾶζ' ὄν.) Appositissime dixit hoc Poeta. Nam & hoc modo se Apollini excusabat Mercurius apud Homerum in hymno:

Ὅτι βοῶν ἑλατῆρον κραταιῶ θωπὶ ἔοικε,
Οὐκ ἐμὸν ἔργον τῶτο, πρῶτος δέ μοι ὄνη μέμηλον.
Ἐπὶνος ἔμοιγε μέμνησ' καὶ ἠμετέρης γάλα μῆθ' ὄσο
Σπάρτανα τ' ἀμφ' ἄκροσιν ἔχοντες ἄλοις τ' ὄσο.

Et paulo post:

--- πρὸ δ' ἂν ἀπρεπῶς ἀγορεύεις

--- κ' ὄσο γλυκόμω, ἀπαικοί τε σόδες, τρηχέια δ' ἔσπ' ἔχων.
Μέγ' ὄσο πον ἀνδρῶν.) Hinc loco sunt accommodanda quae diximus ὄσων interpretaretur verba illa obscurissima, ἔσπ' ἔχων μόνω μοι μονόμοιτος.

Ἄξιον ἔχων ἄβυσσον ἑἴμη ἰσθμόν.) Hoc in loco decem pedes intelligo, quos purō vocari à Poeta ἄξιον ἔχων, quibus versuum mensura conficit. Nam pedes compositi simplicibus constriuntur pedibus. Quod si verum naturam spectes, non plures sunt pedes quàm decem: quòd iam enumeramus, ut Spondaeus & Molossus simul coniungantur, item Pirrhichius & Tribachus.

1 Pyrrhichius, Tribachus. 2 Spondaeus, Molossus.
3 Iambus. 4 Trochaeus. 5 Dactylus. 6 Anapaestus. 7 Bacchius. 8 Palimbacchius.

9 Amphimacrus. 10 Amphibrachus.
Ratio cur Spondaeus & Molossus, item Pyrrhichius & Tribachus coniungantur, est haec, quia sibi barbari quatuor eandem obtinent in primo, secundo & tertio loco. Ceterum rectè dixit ἀξιόνος εἰς ἀφρον, quia demariis, numerus, summus est apud omnes, ut est in xxi. Sectione problematum Aristot. quaestione tertia, & Μεταφ. α. ὅτι τέλειον ἢ δαιμόνιον, καὶ πᾶσι πᾶσι ἀπειληφέναι τὴν τῶν ἀειδῶν φύσιν.

Ἄξιον ἔχων ἄβυσσον ἑἴμη ἰσθμόν.) Legebatur Δισβροχῶν. Vestigia quadam & literarum similitudo nos ad adduxerunt; ut legendum esse λιποροτόν putamus, quod nomen eiusdem formae est atque πᾶσι τῶν ἄλλων, aliâque permulta. Quo quidem nomine aptissime usus est, ut simul ad putamen seu testam cui alluderet. Porro innuit Testudinem, quam Homerus in hymno vocat ἑσρακῶν:

Ἄξιον ἔχων ἄβυσσον ἑἴμη ἰσθμόν.
Ὅν δ' ἂν ἔσρακῶν ἑσρακῶν ἀφροσῶν.
Ἐπὶ δ' ἔσρακῶν ἀφροσῶν τῶν ἰσθμῶν ὄσων.

Et paulo post: --- πρὸθεν τὸ δέ καλὸς ἀδερμῶν
Αἰὸλον ἔσρακῶν εσσηχέλιος ὄσων ζώοσι. ἔσρακῶν δ' ἀφροσῶν.) Legebatur, Δισβροχῶν ἀφροσῶν, nullo sensu. Comparat partium autem quatuor cantus est suavis, ut libenter, eam partem ferantur, quatuor eius-

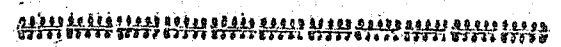
mor est horribilis. Fera autem dicuntur ἀρυσδαί, ut est apud Theophrastum ei δειλ. α.

Τῆτον μὲν θῦες, τῆτον δὲ οἱ ἀρυσδαί. de Daphnide. Ὡρυσες enim sunt ὄρυσες dicuntur fera quæ horrendum vociferantur. hinc ἀρυσδαί.

Notum est etiam ὡδ' ἵνα p arrum aliquando significare Nicander:

Πολλάκι δ' ὄρ ταλίχων ἀπαλλῶ ὡδ' ἴνα κενώσεις. Ceterum hoc in loco tacite vel ipsa Musica ac poetices primordia commendat, quibus effectum, ut ab omni feritate quam longissime absumus. Legebatur etiam ἀμφιμέγας ὡδ' ἵς, nos reposuimus ἀμφιμέγας, (δοτ' ἴης μίγας.) Item τλίσει μιν: nos λίσεια κῶ. Sed (ut dicimus) collationem diligens lector animadvertet. Omnia enim fere corruptissima erant: quibus emendandis notuimus immorari.

Quali. Qui figura debeat esse, cur non omnino rotunda sit, dicitur in verbis Aristoteles, ἀπὸ ζώων γενέσθαι γ' καὶ γίνεται ἢ ἀπὸ μοιον τὸ πρὸ διχράων αἰών, καὶ οὐ πᾶμπαν στρογγυλον, ἀλλ' ὅπῃ διετερεσθῆεν, διὰ τὸ διαφέρειν δεῖν αἰετὸν ἀπὸ τοῦ ἐν ἡμῶν πτερυγῶν, καὶ διὰ τὸ οὐκ ἔχειν ὑπερθερὸν αἰετὸν πρὸς τὸ ὄξύ. τὸ γὰρ ὑπερθερὸν καὶ ὑπερθερὸν ἐξέρχεται. καὶ πτερυγῶν ὅσον ἀπὸ κεν. ἐν τῷ ὄξει ἢ ἀπ' αἰ. In primò ῥομῆν ἢ ἕξοδος τελευτήτων γίνεται τοῖς αἰετῶν ἢ τοῖς ζωοτοκῶν αἰετῶν. τοῖς δὲ ἕξοδος εἶον ὅπῃ κεφαλῶν τε καὶ πτερυγῶν, πρὸ ἢ ὡς γίνεται ἕξοδος εἶον ὅπῃ ποδῶν τε καὶ αἰετῶν τὸ ἀρνηθῆναι, ὅτε ὑπερθερὸν καὶ πτερυγῶν.

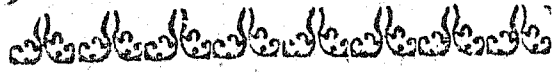
LECTORI.

Ntequam ad rationem carminum veniamus, lector, Ouum Simmiae Rhodii rursus ita tibi exhibemus, ut à sinistra numerum versuum habeas, à dextra verò numerum syllabarum ex quibus constat quisque versus. Noli verò putare hanc operam esse inutilem. Primum numerus syllabarum uniuscuiusque versus decebit te rationem figuræ ovalis, quæ est ut pars eui superior paulò acutior sit: pars verò inferior paulò obrusior. Hæc enim est figura ouorum pulcherrima. Quòd si aliquando animaduertes unum aut alterum versum, tresve interdum (quod fit præsertim in medio ouo) in eodem numero syllabarum consistere, scias id exigere figuram eui illo in loco, nimirum ne versus excurrant. Deinde hæc opera laborem tuum leuabit. Postremo vltis erit maximus

horum numerorum in iis quæ dicemus de ratione carminum ut ipse experietis.

R. J.

- 1 Κωπύλας 3
- 2 ματέρας π' τὸ δ' 5
- 3 ὠόν νέον ποσφρον 6
- 4 Συμῶ δ' ἔξο ἀγνά. 7
- 5 το μὲν θεῶν ἐρεβας 8
- 6 Ἑρμᾶς κείμιζε κερυξ, ὄναρ δ' ἔρ π' 11
- 7 σαι, ἐκ, μεθ' ου μονοβάματος μετων 11
- 8 π' αἰθ' ἰδεν αἰξί, ἔπος δ' ἴ' ὑπ' ἄρδεν αἰ-12
- 9 κὺ λέχelon φερων νύμφα ποδῶν, πασσε 13
- 10 Φοιῶσιν ἀόλας κώλ. δ' ἴα σμυ ὄρασι πεδῶν 14
- 11 Ἰξάφρον τεκέασσι, πείλαι κρηπνοῖσιν ὑπ' ἄ- 15
- 12 κρον ἱεμύα ποσὶ λόφον κ' ῥυθμιον ἴχρος 16
- 13 πθ' ἴας, κ' τὰ ὁμοθύμων ἀμφιπαλτων αἰ. ἔδ' αἰ 16
- 14 θηρ ἐν κόλπας δ' ἔξ' ἀμύμα πυκνότητε. τὰ δ' ὠκυβοῖα 17
- 15 κωλ (μετ' ἑπῶν ἀφαρ, ὄγ' ἐκ λασιων ὀφιοβόλος αἰ- 18
- 16 ὄρεων ἔσση ἀκίχης. ἔδη δαίμων κλυταῖσι, ποῖσι 18
- 17 πυρὶ πονεω, πολὺ πλοκα μὴ ἡμίρα μορπῆς εἰρηφαι 18
- 18 κει κόμψον ἐκ. ἰπὼν ὄρεσδ' ἀνὰ μαθ' ἔπλο. ἴθ' ἴθ' ὠκ' αἰ 19
- 19 ὄδηϊαίς Ἰξά. τέκος λάχρη δ' ὄϊων, πολυβόλων ὄρεων 20
- 20 ὄνομον βῆ. ἴα. σφύρασι ἄρδαν ὑμφῶ. ἴοκ' ἀμύρα 16
- 21 μαθ' ἔφιλας πόθ' ὄρων ἀρτα μὴ ἱμαθ' ἔντα 16
- 22 μαθ' ὄν, ἴχρη θεῶν τῶν τρωάδων ἱμαθ' ἔντα 15
- 23 μονοδουπον ἄνδρα, ἀεθ' ἱμαθ' εἰς ἄκρον δέμα 14
- 24 ἴχρων κόσμιον νεύμε ῥυθμῶν, φίλος 12
- 25 λεπυροτόν ὑπο φίλας Ἰξά π' ἔ- 11
- 26 ἔρσι μαθ' ἔ. ἀέχρα μὴ 8
- 27 κ' ἀμφιμῆταιος ὠδ' ἔ 7
- 28 ἄγναδ' ἀνδρόνο, αἰ-7
- 29 ῥύων δ' ἄγλας. 7.

RATIO VERSVVM
OVI.

SCIENTIA numerorum est ἀκριβοσύνη, quia non est καὶ ὑποκειμένη, hoc est, ἐκ τῶν ὀρθῶν. At cum Ἀρμονικῆ Ποιήσῃ ἢ καὶ ὑποκειμένης seu ἐκ τῶν ὀρθῶν, non est mitam in hac & in illa tantam ἀκρίβεια, penum non οὐ φησιν. Poeta igitur per se utatur σχοασμῶ, ut alij artijfices, nec tenet ἑῷ τῆ. (ut ait ὁ ποιητὴς ἢ Ἀπολλο, ἔ) ἑσφία ποιῶσιν ὁ ποιῶσιν ἀλλὰ φύσῃ πῶν, ἐν ἰσθλοιστάζοντες ὡς τῶν οἱ θεομαίντες ἢ οἱ χροσμοδοί. εἰς ὅτι ἡμεῖς verum est: verumtamen magn: Poeta causas emper perquisiverunt ἀρμῶν ὠν, quibus cognitae ita modu- lati sunt ut pedes scous; non res pedibus subseruarent. Causa ἀρμονία est aequalitas pedum in temporibus & percussione: ut Trocheus & Iambus sunt aequales pe- des temporibus. Sed si percussio utrumque, non v. periat aequalitatem in percussio. e. Nam Trocheus incipit & duobus temporibus, & desinit in unum tempus: con- trā Iambus incipit ab uno tempore, & desinit in duobus. Dactylus autem & Spondeus sunt aequales tum nu- mero temporum, tum etiam percussione. Vterque enim quatuor habet tempora uterque etiam aequaliter diui- ditur in 2 & 2 tempora. Idcirco heroicis Versus est no- bilissimas & plenissimas. Quod si pedes alicuius ver- sus fuerint καὶ τῶν τῶν ἀκρίβεια elaborati, planē versus ille καλὸς ἢ ἑμμελὴς fuerit. Hac est igitur acut- ratio si ma que in Versibus requiritur, quā Poeta per- fectē negligunt. Exempli gratia: in Iambicorum Versuum locis imperitibus collocantur etiam Dactylī & Ana- pæstē, qui pedes excedunt numerum temporum Iambē. Hoc tamen permittitur, quia quatuor à tribus non multum distant. Atque hoc quidem alius reperēda esse diximus, cum quia hoc Ouum infirmitum est de primis d'ys Poeticis seu Musicis, cum quia Poeta noster ob- servat hanc ἀκρίβεια, quantum fieri potest.

Primus versus est Monometer Catalecticus Throcaicus. Nam secunda uocula est breuis Theoc. εἰδ' οὐδ. κγβ. --ως κατὰ τὰ ῥήματα φεσθ' εἰς!

II. Est Monometer Trochaicus εἰς κγβ καταλήκτος.

III. Est Dimeter Iambicus βεγ γδ εζ αη κτλ.

III. Est Spondaius interposito Dactylo, nimirum cor- vepo αη.

V. Est Dimeter ηγ τσ κληπτ, nam in tertia sede Tri- brachus est loco Iambi quod non est ἀτοπον. Nam Tri- brachus & temporum numero & percussione conspirat cum Iambo. Nam ut Iambus est trium temporum, ita Tribrachus & ut Iambus diuiditur in unum, & duo, ita etiam Tribrachus.

VI. Totus constat ex Palimbackijs seu Antibrackijs. Estq. mira equalitas in numero temporum ipsius, & in percussione pedum: quare βασις est equalis. Porro Palimbackius quisque diuiditur in 2. & 3. tempora. Hoc modo igitur percucies. Siletur autem breuis syl- laba que desideratur in fine, ut impleatur ultimus Pa- limb acchius.

VII. Est Trimeter Iambicus βεγ γδ εζ αη κτλ.

VIII. Constat ex dipodia Iambica Choriambico, & Iam- bica rursus dipodia in fine. Suavis est βασις pedu, tum propter numerum temporum equalem, tum etiam pro- pter equalem percussione. Nam ut Choriambus sex tempora, ita ut διποδία Iambica sex habet tempora: & ut διποδία Iambica diuiditur in 3. & 3, ita Choriambus in tria & tria.

IX. In prima, secunda, & tertia sedibus habet Iam- bos, in quarta Choriambum, quinta Iambum. Su- perest in fine prior pars Iambi, cuius posterior siletur. Est quidem equalitas in percussione quedam, sed sus- nior si dipodia Iambica utrinque clauderet Choriambum, haberetur. Scribas igitur hoc modo:

ὡδ' εἰς ῥεῖον νεῦμα ποδίων φέρον πύλων.

Vide in hystero vocabulo φέρον, versus esse conuincimus;

& dipodiam Iambicam utrinque claudere Choriambum. Ac syllaba quidem ultima excedit præcedentem, aliâ non differt ab illo mensura & percussione.

X. Est similis ei quem Iambelegum vocant, sed prius κῶλον est ὀφθημιμπερῆς, quod vulgò esse solet πινθημιμπερῆς: posterius κῶλον est dimeter Dactylicus πινθημιμπερῆς.

XI. Est purus Anapaesticus, se Spondaium unum in A- napaestum resoluas.

XII. Est totus Paonicus. Primus pes secundus, & ter- tius sunt Paones primi: ultimus est Paon tertius, clau- ditque versus. Ac syllabam quidem in in ῥυθμῷ, corripimus, & θμ, ἐν συλλήβῃ efferrimus: in διαστά, σθ. Hoc modo Theocritus corripuit et in ἀεθμῶν εἰδ' οὐδ. η.

Κ' ἀμείτηρ. τὰ δὲ μέλα τὸ δ' ἔασε γα πάντα ἀεθμῶν.

Quod si quis alio modo dimeiri velit, ut secundum κῶλον constet ex Dactylo, ῥυθμὸς nō erit ita suavis. Sed sint Paones omnes, erit suavis cōcordia hū propter equalem quinque temporum numerum, tum propter percussione equalem. Poes enim hoc modo singulos hos Paonas percutere, ut diuidantur in 2. & 3.

XIII. Est πολυγμῆτις. Commodè hoc modo me- tiri possumus, ut dipodia primo loco cōstet ex Iambo & Spondao, quam sequatur Choriambus, quibus annexus est dimeter ἀηγ τσ κληπτ. Sed cum sit πολυγμῆτις, partiamur in duo κῶλα. Prius κῶλον διποδία & Choriambum complectetur, posterius dimetrum ἀηγ τσ κληπτ. Prioris κῶλου διποδία septē, Choriambus sex, simul tredecim tempora reddent. Est quidem inaequalitas inter sex & septem, sed non magna. Posterioris κῶλου due dipodia septem & septē reddet tem- pora, hoc est 14 simul. Nunc conferamus utrinque κῶ- λον. Prius κῶλον 13. posterius 14. reddit tempora. Vi- detur inter 13 & 14 insignem non esse inaequalitatem.

R iy

XIIII. Est etiam πολυσημῆτος. Ac prius quidem κῶλον constat ex Trochæo & Choriæbo: posterius ex Trochæo, Dactylo, & Choriæbo: Præcedens versus prius κῶλον, 13 tempora obtinet, huius 14. Ulterius posterius κῶλον 14, huius 13 obtinet. Esto versus Præcedens 13 14

Præfens 14. 13

Ceterum in his πολυσημῆτος non observatur ianitia ἀριθμητικῆ: in percussione pedum. Quare magis ad solutarum orationem accedunt.

XV. Constat ex Pæonicis secundis. Sunt autem Dactylis infirmi iucundissimi: quoniam quatuor & quinque sunt numeri proxime coniuncti.

XVI. Habet duo κῶλα: quorum prius constat ex Ionicis à minore posterius constat ex Moloisso, Cretico, & Pæone quarto. Ionici sunt pedes sex temporum, item Moloisso, Cretico, & Pæon sunt 5. temporum pedes. Quare non servatur equalitas in numero temporum.

XVII. Huius pedes omnes sunt quinque temporum, quare facilius est consensus in numero temporum. Duo priores sunt Pæones primi. In tertio loco est Pæon tertius: in quarto Creticus, in ultimo Palimbacchius. Aequalitas etiam in percussione retinetur.

XVIII. Huius pedes necne omnes sunt temporum numero aequales, neque percussione. Duo primi Pæon tertius & Creticus, & qui tertio loco sequitur Bacchius, sunt παντάσημος. Postea sequuntur duo Moloisso, ut ex primario est manifesta sollicitudo metris. Postremus est, qui claudit versum, Anapaustus.

XIX. Est Pæonicus, Primus pes est Pæon tertius. Secundus Creticus. Tertius Pæon secundus. Quartus & quintus Pæones primi. Superest una syllaba longa, quæ alteram partem παντάσημου pedis reddit. Hic pedes omnes sunt παντάσημοι

XX. Huius versus priores, neque temporibus, neque percussione discrepant. Hunc claudunt duæ syllabæ, quæ tria tempora reddunt. Itaque silentur duo. Nam pri-

ores præcedentes sunt quinque temporum: primus & secundus Pæones quarti, tertius & quartus Critici.

XXI. Huius κῶλον prius est Dimeter Iambus ἀνετάληκτος: posterius est Trimeter βραχὺ κατὰληκτικός. Pedes κῶλα huius inter se conveniunt, quod attinet ad aequalitatem temporis & percussione, excepto uno Spondaeo, quem tamen usus admisit. κῶλα posterioris omnes conveniunt utroque modo.

XXII. Omnes habet παντάσημος: primum & secundum & tertium Creticos, quartum Bacchiium, quæ omnes & numero temporum, & percussione sunt æquales. Anapaustus claudit versum, cui deest syllaba ut sit παντάσημος.

XXIII. Est Iambicus. In prima sede Anapaustum, in tertia Dactylum habet. Nam duas priores ἀριθμῶν corripio, ut apud Theocr.

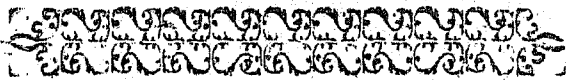
— μέλα πῶδ' ἄσπερα πᾶσι ἀριθμῶντι.

XXIII. Huius omnes sunt Cretici. Scribebimus νεῖμα ἀνίμα.

XXV. Huius pedes omnes sunt παντάσημοι. Primus est Pæon tertius. Secundus est Pæon quartus. Tertius est Bacchius.

XXVI. Huius duo pedes sunt Cretici: quæ supersunt duæ syllabæ quatuor tempora possunt reddere, ut si leatur unum.

XXVII. **XXVIII.** **XXIX.** Dimensio est facilis.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΤΟΥ ΡΟΔΙΟΥ
ΠΕΡΙΕΤΙΩΝ.

Απόσε μο τὸν γὰρ τὴν βία Συσταίου ἀνέκτα, ἀκρομήθει τοὺ ἀλάσι ἐπὶ δένυ τὸν
μυθε γέλις, ἐκ τὸς δὲ ἀν, ἀνδρα τὴν λυγρὰ φέρε γλυκεῖο
τὴμας ἐγὼ γὰ γλυκύων, ἀλλὰ ἐγὼν θυρόγυκα
ματτα δὲ λουκουρε φθίνεαι λυγρὰς
ἐπειδ' ἀπαισ' οὐ' ἐπει
δὲ αὖθρα,

χαύς τε.
οὐκ γὰ εὐαφιδος παρ'·
ἀμυτρεας δὲ αὐτὸς Εγγε γελάμυσι.
οὐκ γὰ ἔκρημα βιάζειν, μαεγγα δὲ παρ'·
γῆς, ἀνδρα τὴν λυγρὰ, οὐπαίον παρ' τὸν θεὸν τοὺ ἐκτε.
οὐδ' ἐπὶ ἐγὼν εὐαφιδου μὴ ἀγυγὸς οὐκ ἐπίεγ, ἐκρὰ δὲ τὸν ἐγὼν Σέμυρτα

SIMMIAE RHODII
A L A.

Inter me qui sum bellus visse - laboris res, aliq. Et matē qui cōditis
Neque horreas sic cum sim tantis) deusam Et hirsutem ferro mentem.
Tunc enim ego natus sum, quando visum est necessitati:
Omnia autē obseperantem eius volūtatī gratissimas
Animaliaq. omnia, inaequā. nūc peragrāt
Aeris regionem,

Chaos.
Neque vero sum Ymeris filius:
Pernix tamen ipse Amor nominor:
Nequa mihi decorū est tu perturbare, sed leniter adduco persuasione.
Telas, et mansue recessus, et celestis etiam quilibet Deus mihi cedit.
Ab his ego remansu veris scriptum, et confusui ipsis iura.

Εροτα & ὀπιθυμίαν causam esse voluerunt. Οἱ μὲν οὖν οὕτως ὑπολαμβάνοντες αἴμα τῷ κελύκει ἢ ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἢ τῶν ὄντων, ἔθεσαν καὶ τὴν τοιαύτην, ὅθεν ἡ κίνησις ὑπερῆεν τοῖς ἔσιν. ὑπεπέδυσσε δὲ αὖτις Ησίοδοι προσέτιν ζητήσαι πὶ τοιοῦτον, καὶ εἴ τις ὁμοίως Εροτα ἢ ὀπιθυμίαν ἐν τοῖς ἔσιν εἰδικαν ὡς ἀρχαίον, οἷον καὶ Παρμενίδης. καὶ γὰρ αἰὲν κατασκευάζων τὴν πύπυτον τὸν γῆστον, προσέτιν μὲν, φησὶν, Εροτα θεῶν μητι σέιτο πάντων. Ἡσίοδος δὲ Πάντων μὲν προσέτισαι γῆστον γῆστον, αὐτὰρ ἐπειτα Γαῖαν ἄρῳσενος ἢ δὲ Εροτα, ὡς πάντως μεταφάσει ἀθανάτοισι. ὡς δὲ ὅν ἐν τοῖς ἔσιν ὑπερῆεν πᾶσι αἰτίαν, ἢ τις κίνησις καὶ σωξείη τὰ προσέτιμα. *Ησίοδος Aristotelis verba, quae nullo modo potuimus praetermittere. Reliqua deinceps sigillatim declarabimus.*

Δύο μετὰ γὰρ τε βαθυτέρη.) *Sententia: Innuere me qui sum rex totius terrarum o'bis, qui que cælum & mare ipsum condidi. Hoc Eros ipse de se dicit. Quod autem Eros sit alatus, & uniuersum hoc edidit, intelligimus ex Aristophanis loco, qui est in Comœdia Opusculorum: quo loco ὀνειδὲς gloria & pradiicatione se effertur, ὅτι εἶσι Εροτος γῆστον.*

Ἐροτὸς ἔχει τὸ νῦν τοῖς ἀθανάτοις ἡμῶν αἰὲν εἶσι, Ἦτοις αἰθεράοις, τοῖσιν ἀγῆστον. τοῖσιν ἀφθίτα μὲν δὲ μὲν οἶσιν, Ἰνα ἀκούσωντες πάντα παρ' ἡμῶν ὀρθῶς. αἰεὶ τὸ μεταέρων Ἐρῶσιν εἰανῶν, γῆστον τε θεῶν, πεταμύρῳ ἱερέβους τε γῆστον. Ἐἰδότες ὀρθῶς, Περσὶ κῶ παρ' ἑμοῦ, κλάειν εἴπιτε τὸ λοιπόν. Κῆτος μὲν καὶ νύξ, βέβος τὸ μέλαν προσέτιν, καὶ τάρταρος ἄρῳσεν. Γῆστον, οὐδὲ ἀήρ, οὐδὲ ἔρανος μὲν βέβος δὲ εἰσὶ πέρσσι κλάπτις

Τίποτε προσέτιν ὑπερῆεν καὶ ἢ μαλακό πέρσσι οἷον. Εξ οὗ ἀφελτιλλομῶν αἰμα εἰβλασεν Εροτα ὁ ποδῆτος. Οὗτος δὲ γὰρ πέρσσι μὲν γῆστον, μὲν τάρταρος ἄρῳσεν. Εἰσὶ πέρσσι γῆστον ἀμῶσεν, καὶ προσέτιν αἰθήρα γῆστον φῶς. Πέρσσι δὲ ἐν μὲν γῆστον ἀθανάτων, ἄρῳσεν Εροτα σὺν ἑμῶν ἀπάντα. Σὺν μὲν γῆστον δὲ ἑτέρων ἑτέροις, γῆστον ἔρανος οὐκ αἰεὶ τε. Καὶ γὰρ πάντων τε θεῶν μακρότερον γῆστον ἀφθίτεν οὐδὲ μὲν ἔρανος. Πολλὰ προσέτιν πᾶσι μὲν γῆστον ἡμῶν δὲ ὡς ἐσὶ μὲν Εροτα. Περσὶ δὲ ἡλόν: πετὸ μῆστέ γῆστον, καὶ τοῖσιν Εροτα σὺν ἑμῶν.

καὶ ἢ ἢ ἢ (ἢ εἰ, τὸσος ἄν.) *Sententia: Noli exhorrescere quisquis me uides & intueris, quod hirsutus & hispidus ego sum, pro me ferens infinitas seculorum aetates. Mitum certe non est, cum me etate grandior nullus sit. Quare cum dixit τὸς ἄν, perinde est ac si dixerit, τὸ μῆστέ ἄν, cum praesertim adeo sum grandauius. Πέρσσι δὲ ὡς ἢν γῆστον ἀθανάτων, ἄρῳσεν Εροτα σὺν ἑμῶν ἀπάντα, ut dictum est.*

Τῆτος γὰρ γῆστον.) *Quomodo natum est Eros ante uisum. Tῆτος προσέτιν ὑπερῆεν καὶ ἢ μαλακό πέρσσι οἷον. Εξ οὗ ἀφελτιλλομῶν αἰμα εἰβλασεν Εροτα ὁ ποδῆτος. Τῆτος ἰγῆστον (inguit) natum s. m. cum tria uisum est necessitati, ἀφελτιλλομῶν αἰμα εἰβλασεν hoc est, subleuato impedimento priuationis, qua permanente nasci non poterat. Sed cum ueteres illi propter ἀπὸ ἀφθίτα, non possent distinktuernere materiam, formam, & priuati mem, idcirco m'istia op' ἔρανος ἄρῳσεν ἄρῳσεν. tam ἀφθίτα & Εροτα ἢ μῆστον, πᾶσι μῆστον.*

Securis.

Pude Heri securis ius hōda mōra a Dis-extigēta
 Dardaniarum funditus emērit reges
 Sed a fōmibus pū mī liquorē mī popōri abas
 Quē tua est grātia scēta, o multī-cōgij
 Propria circumfessis, dēper redoleat.

Quæ Bis in hys cōtinē dīs Q reperis Rhodi cū
 esset mūcipiū, q̄lōz mōra, rānō, q̄s

Foris sine deo dono Ploceisti (rūbiffimi inuenti gratia referens) de hys
 cum sacrum fato ignifero urbem conuermantem
 Nōdā nōpōratus inter principes propugnatores populorū
 Nunc v̄s o Homērica ingressi est vicin
 Te f̄ barba q̄am tu omnino
 Hic salutaris

